C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist_Raymond_E-Saga_imperia_3-Ochrance_imperia-Milenec.pdb

PDB Name: Feist Raymond E - Saga imperia
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tuto knihu věnujeme s velkým poděkováním, úctou a obdivem Haroldu Matsonovi.

Poděkování:
Za mnohé, co se objevuje v této knize, jsme hluboce vděční mnoha lidem. Rádi bychom své díky za jejich přispění, ať už úmyslné nebo neúmyslné, vyjádřili veřejně:
Pracovníkům firmy Friday Night, jejichž láska ke hrám přivedla R.E.F. k mnoha krásným nápadům, jež použil v obou světech, a lidem, kteří tyto hry psali, hlavně těm z Midkemia Press.
Kyungovi a Jonovi Conningovým, jejichž srdečné pozvání J.W. do jejich domova, Koreje, nesmírně přispělo k barvitosti této knihy.
Virginii Kiddové za to, že J. W. usnadnila, aby řekla ano, a za léta moudrých rad a přátelství.
Našim vydavatelům, Adrianu Zackeheimovi, který s námi stál na začátku, a Jimu Moserovi, který s námi dorazil do cíle.
Richardovi C. Freesemu, jenž se o nás staral mnohem více, než bylo jeho povinností.
Elaine Chubbové, díky níž jsme se cítili dobře.
Raymond E. Feist Janny Wurts
Frazer, Pennsylvania 1986

Kapitola první

PŘESKUPENÍ

Zatroubily trumpety.

Po dvou dnech, jež strávili za zamčenou bránou, s vojáky utábořenými v zahradě, na dvoře a dokonce i v přízemní hale, byl ten zvuk vítaným vyrušením. Mara odstrčila svitek s knihou, na jejíž děj se nedokázala soustředit. Nervy měla napjaté jako přetažené struny a každý zvuk nebo pohyb ji dráždil. Vyskočila na nohy ještě dříve, než stačili vojáci, kteří drželi hlídku, napůl tasit meče z pochev.

A pak její obranný instinkt zastavila logická úvaha. Útok by přece nikdo neohlašoval fanfárami ani by jej nepodnikal za bílého dne. Trumpety mohly znamenat jen dlouho odkládané shromáždění Rady nebo nějaké císařské prohlášení. Mara se vydala po schodišti dolů, vděčná za to, že čekání skončilo.

V mezidobí od Arakasiho nedostávala žádné zprávy. Musela se spoléhat na to, co se dozvěděla od prodavačů informací za hrst mincí přehozených přes vnější zeď, a zprávy, jež takto dokázala nashromáždit, byly na obrovské množství událostí, k nimž došlo, příliš útržkovité. Ulicemi se jako lesní požár šířila zvěst, že včera v noci si Almecho vzal v hanbě život. Také se říkalo, že Shromáždění prohlásilo Milambera za vyvrhele a zbavilo ho jeho postavení. Méně důvěryhodné zdroje ovšem tvrdily, že barbarský mág celé Shromáždění zničil. O této verzi ale Mara pochybovala; když se pokoušela představit si moc takového obrovského měřítka, jaká dokázala vyvolat bouři v aréně, její mysl nenacházela vhodné příměry.

Kevin suše poznamenal, že by nechtěl být tím, kdo barbarskému mágovi přinese zprávu o změně jeho postavení.

Mara scházela po širokém hlavním schodišti, jež nyní připomínalo police ve zbrojnici, přecpané kusy zbroje a přilbami, které sem odložili odpočívající válečníci. V rozích ležely hromady mečů a o ozdobnou balustrádu se opíraly řady kopí. Po příchodu jejích náhradních jednotek se původní počet třiceti válečníků rozrostl na kasárna o stovce vojáků a všechny pokoje pro hosty byly k prasknutí naplněny důstojníky.

Troubení rohu vzbudilo mnohem více spáčů. Sedmdesát pět vojáků, kteří právě vykonávali službu, bylo v plné zbroji. Muži, připravení k okamžité akci, se při příchodu své paní seřadili a vytvořili jí uličku ke dveřím. Mara jí prošla a napadlo ji, jestli mezi hráči kostek v rohu není i Kevin.

Přední dvůr byl také zaplněn válečníky. V úzkém prostoru se postavili do trojřadu a Mara pokynula Lujanovi, aby otevřel hlavní bránu.

Před nimi stáli čtyři členové Císařské bílé stráže a herold v zářivě bílém plášti, který mu sahal až po kolena. Slunce se odráželo na jeho odznacích hodnosti stejně jako na zlaté pásce, jíž měl sepnuty vlasy, a zlatem vykládané úřední holi.

"Paní Maro z Acoma," řekl.

Mara udělala krok dopředu a Lujan ustoupil stranou, aby na ni muž viděl.

Herold sejí mírně uklonil. "Přináším ti zprávu od Nebeské záře. Ičindar, jedenadevadesátkrát císař, ti dovoluje, aby ses beze spěchu odebrala do svého domova. Běž v míru, protože jeho stín dopadá na celou zemi a jeho paže tě objímají. Každý, kdo ti bude chtít zabránit v cestě, stane se nepřítelem Impéria. Tak prohlásil císař."

Válečníci za Marou stáli ve vyčkávavém klidu. Ale k překvapení všech přítomných se herold ani slůvkem nezmínil o svolání Rady. Aniž počkal na odpověď nebo pronesl další slova, seřadil svůj doprovod a vyrazil ulicí k vedlejšímu domu.

Mara stála překvapená a zamračená ve sluneční záři, zatímco její důstojníci zavírali bránu a vraceli závoru zpět na místo. Mara od útěku z arény hodně zhubla. Vinou starostí byla bledá, pod očima měla hluboké temné kruhy a tato poslední zpráva v ní zanechala mrazivou nejistotu. Pokud Vojevůdce zemřel v hanbě a lordové Císařství jsou se svými rodinami odesíláni domů bez svolání Rady, nebylo potřeba mluvit o důsledcích: do Velké hry musel vstoupit samotný císař.

"Potřebujeme Arakasiho," řekla Mara, když se vytrhla z myšlenek. Podívala se unavenýma očima na svého velitele vojsk. "Můžeme nechat vyjít ven posla, když pořádek udržuje Císařská stráž?"

"Zařídíme to, krásná paní," řekl Lujan žertovným tónem, na který už skoro zapomněla. "Ať už jsou ulice bezpečné nebo ne, každý muž nebo sluha tady by běžel bosý samotným peklem, aby doručil tvou zprávu."

"O to bych ani nežádala." Se směsí bolesti a pobavení se Mara podívala na své nohy, od útěku bez sandálů zabalené do chladivých obvazů. "Vyzkoušela jsem si to sama. Jican už dostal rozkazy: všichni mí otroci dostanou nové sandály."

Tohle bezpochyby ukazovalo na Midkemianův vliv, ale Lujan se zdržel komentáře. Jeho pani byla naprosto odlišná od všech vládců, s nimiž se kdy setkal; měla vyhraněné názory, nepolevující odvahu a zvláštní okamžiky soucitu. "Pokud si myslíš, že by bylo lepší, kdybychom měli více volného místa," řekl, "mohli bychom poslat polovinu posádky do veřejných lázní."

Nyní se usmála i Mara. "Nelíbí se jim, když po nich ve spánku někdo šlape? Máme tady trochu přecpáno," připustila pak. Ve skutečnosti celý dům páchl jako neuklízena laciná veřejná noclehárna. "Udělej, jak uznáš za vhodné, ale chci, abych vždy měla po ruce připravenou jednotku." Když se otočila, aby se opět vrátila zpátky do domu a sepsala příkaz, kterým chtěla povolat Arakasiho, dodala ještě jednu větu. "Poslední věcí, kterou kdokoli z domu Acoma udělá, je, že stáhne ocas mezi nohy a uteče domů." Když se Lujan ukláněl, usmíval se.

Ukázalo se, že posla nebylo zapotřebí. Zatímco se Mara rozhodovala, na které z předem dohodnutých míst bude nejlepší poslat zprávu, vrchní špeh dorazil sám v přestrojení za zelináře. Mara se o tom dozvěděla podle rozruchu v kuchyni a Jicanova nezvyklého výbuchu zlosti.

"Bohové, jen ho tím sekáčkem na maso nerozsekni vejpůl," volal Kevin pobaveně. Jeho smích se rozléhal po širokém schodišti a Mara, která si uvědomovala, že by malý hadonra mohl dát svému vzteku průchod tím, že jejího milence pošle vyčistit záchody, spěchala dolů, aby zasáhla.

Našla svého vrchního špeha, jak se opírá o nízkou káru naloženou oschlou zeleninou, kterou si nějaká šetrná duše patrně schovávala pro přikrmování dobytka. "Na trhu nenajdeš žádné čerstvější," říkal právě Arakasi s vážnou tváří Jicanovi. "V chudší čtvrti bych tyhle melouny prodal za docela dobrou cenu."

Mara, jíž hrozilo, že po dlouhé době zase vybuchne smíchy, se do věci vložila. "Arakasi, potřebuji tě. Jicane, požádej Lujana o doprovod vojáků a jdi sehnat k řezníkovi nějaké čerstvé maso. A kdybys žádné nenašel, tak přinejhorším ty melouny zase tak hrozně nepáchnou."

Arakasi seskočil ze svého místa, uklonil se a přenechal káru i s nákladem hadonrovi. "Šťastný lov," zamumlal, když kolem něj procházel, a vysloužil si tím káravý pohled své paní. "Zdá se, že máš dnes ráno výbornou náladu," poznamenala.

"To proto, že ji nemá nikdo jiný," prohlásil Kevin. "Dělá to jen z toho důvodu, že rád působí zvráceným dojmem."

Barbar vykročil za svou paní a vrchním špehem, kteří se vydali kuchyni zpátky, a pak se usadili na kamenných lavičkách stojících po obvodu dvora.

Mara měla to místo ráda, s jeho kvetoucími stromy a trojicí jemně zpívajících fontánek. Ale ani zdaleka se necítila spokojeně, když se ptala: "Je jisté, že je Almecho mrtvý?"

Arakasi si svlékl plášť silně páchnoucí shnilou zeleninou. "Vojevůdce provedl obřad odčinění svých hříchů před všemi svými podřízenými a přáteli včetně dvou Ctihodných. Jeho tělo leží s veškerou pompou v císařském paláci."

"Slyšel jsi, že nebude svolána Rada?" zeptala se Mara a nyní vyšly najevo její starosti.

Arakasiho přešla lehkomyslná nálada. "Slyšel. Někteří lordi už začali bručet a Desiův hlas mezi nimi zní nejsilněji."

Mara zavřela oči a nadechla se sladké vůně květů. Tak rychle; věci se odehrávaly příliš kvapně. Pro dobro svého domu musí jednat - ale jak? Všechny známé zákony byly porušeny. "Kdo bude vládnout?"

"Císař." Jejich oči se obrátily ke Kevinovi.

Mara si v záchvěvu netrpělivosti povzdechla. "Tomu nerozumíš. Císař vládne jako duchovní vládce. Zatímco o každodenní záležitosti Tsuranuanni se starají císařovy úřady, národ řídí Nejvyšší rada. V ní začíná veškerá politika a mezi lordy národa je největší právě Vojevůdce."

Kevin trhl palcem přibližně ve směru paláce. "Tak se mi zdá, že si vzpomínám, jak někdo říkal, že se císař nikdy neukazuje na veřejnosti, ale na hrách seděl a vypadal jako živý. Tenhle císař už teď mění zvyky svých otců, pokud tomu správně rozumím. Ičindar může mít o vládu větší zájem, než si myslíte."

Arakasi se poškrábal na bradě. "Pokud ne on, jsou ve hře Ctihodní. Bylo jich tam nezvykle mnoho."

"Každý jen hádá," přerušila ho Mara. "Potřebujeme znát fakta. Kdo ten masakr na hrách přežil - a došlo pak k nějakým podezřelým událostem?"

"Bylo daleko více zraněných než mrtvých," řekl Arakasi. "Než odejdu, napíšu ti seznam. Pokud by v paláci mělo dojít k nějaké nečekané události, mám tam lidi, kterých se na to mohu vyptat. Prozatím bych radil opatrnost, navzdory císařovu míru. Mnoho ulic je ještě zataraseno troskami. Kněží všech dvaceti řádů otevřeli své chrámy, aby ubytovali lidi bez střechy nad hlavou, ale po přerušení obchodů v přístavu je málo jídla. Ulicemi se pohybují hladoví, zoufalí lidé, kteří jsou stejně nebezpeční jako nájemní vrazi. Dnes ráno byly sice zahájeny opravné práce na nábřeží, ale dokud se znovu neotevřou trhy, neradil bych vycházet do ulic."

Mara učinila žalostné gesto ke svým ovázaným nohám. "Stejně nemohu nikam chodit, dokud nebudu mít nová nosítka."

Arakasi vstal, napjal ruce s propletenými prsty a protáhl se, až mu zapraskalo v kloubech. Mara si jej pozorně prohlédla. Řezná rána na jeho líci se pomalu hojila, ale pokožku kolem jizvy měl napjatou více, než si pamatovala. "Kolik času uplynulo od doby, kdy jsi spal naposledy?"

"Nespal jsem," řekl vrchní špeh. "Měl jsem příliš mnoho práce." S nechutí zvedl svůj páchnoucí plášť. "S tvým dovolením, paní, vrátím zpátky tu káru a vydám se za tvými strážemi a hadonrou. Trhy jsou možná zavřené, ale myslím, že vím, kde by Jican mohl sehnat zeleninu." Jeho hlava na chvíli zmizela v pomačkané špinavé látce, jak si přetahoval plášť přes domácí oděv. Když se jeho tvář opět vynořila, vypadala - unavená a s propadlýma očima - jako tvář chudého rolníka. "Dostane ji ale draho," dodal.

"V tom případě ti Jican nebude dlužit žádnou laskavost. Buď opatrný," připomněla mu Mara.

Arakasi se uklonil, vstoupil do klenutého průchodu, který vedl zpátky do domu, a okamžitě se ztratil ve stínech; zaslechli jen jeho slabý hlas: "Zůstanete tady?" Pak, po kratičké chvíli: "Myslel jsem si to."

A byl pryč.

Kevin si v nazelenalém světle pronikajícím skrze stromy prohlédl svou paní. "Tebe to netáhne domů k Ayakimu?" Ptal se také kvůli sobě, protože potřeboval mluvit s Patrickem a podělit se se svými krajany o novinky, které už od her tížily jeho srdce: Borric a Brucal byli rozprášeni a Království otevřené invazi.

Mara na okamžik vypadala sklíčeně. "Nemohu se vrátit domů. Ne při všech těch změnách, k nimž dochází. Musím být poblíž centru moci bez ohledu na to, komu se při tom bude dařit. Nehodlám připustit, aby byl dům Acoma rozdrcen v důsledku rozhodnutí jiných lidí. Pokud jsme v ohrožení, budu milovat svého syna do posledního dechu, ale budu jednat."

Její ruce se zaťaly do kamene. Kevin je jemně sevřel ve svých dlaních. "Máš strach," poznamenal.

Přikývla, což u ní bylo závažné přiznání. "Mohu sice bojovat proti Minwanabimu nebo jinému znepřátelenému lordu, ale jsou dvě věci v Císařství, před kterými se bez řečí musím sklonit, a obě se tady zapojily do hry."

Kevin nepotřeboval nápovědu, aby uhodl, že mluví o císaři a Shromáždění mágů. Když se s potemnělým pohledem zadívala do dálky, pochopil Midkemian, že se bojí i o svého syna.

Uplynuly další tři dny naplněné zvuky kroků vojáků pochodujících po ulicích a vrzáním vozů, které odvážely trosky, kamení a mrtvoly. Mara čekala a dostávala od Arakasiho zprávy doručované často podivnými způsoby a v nezvyklých nočních hodinách. Kevin lakonicky poznamenal, že vrchní špeh našel způsob, jak je rušit v milování, ale pravda byla taková, že vzhledem k nudě měli oba na projevy vzájemné náklonnosti více času. Jeho předpověď, že se císař ujme vlády v Impériu, se ukázala částečně správná, ale v politice se neodehrávala pouze jediná hra a Arakasi věnoval veškerou svou energii tomu, aby poznal, čí ruce tahají za které provázky.

Postupem času, s tím, jak se různí členové Rady snažili ujasnit si obraz stávající struktury moci, bylo čím dál zřejmější, že Ičindarův vstup do Hry nebyl pouhým vrtochem. Pečlivě si jej naplánoval a jeho lidé byli připraveni začít provádět práci a úkoly, které obvykle spadaly do sféry správců a agentů lordů Rady. Celá skládanka se více vyjasnila v okamžiku, kdy Arakasi začal ve svých zprávách odhalovat, které strany Ičindara podporovaly. V samém srdci plánu stáli členové Strany modrých kol, z nichž nebyl osudným hrám přítomen skoro nikdo. I mnozí staří členové Říšské strany, kteří se mohli prokázat krevními pouty s císařem, se stali v tomto novém řádu psanci.

Po vyhlášení Císařského míru se město postupně vzpamatovávalo ze svých ran. Namáhavým uklízením kamenných a dřevěných trosek začaly opravy škod způsobených barbarským mágem. Několik dní se nad arénou, kam byli odváženi mrtví ke spálení, zvedal široký sloup kouře. Zkazky o tom, že Císařská bílá stráž věší ty, kdo rabují domy a prodávají na černém trhu, ukončily obě tyto činnosti. Na řece byla postavena nová kotviště a malé čluny převážely na břeh zboží, zatímco na starých základech se stavěly nové doky; do obchodů se pomalu dostávaly nové výrobky. Mezi troskami se

proplétali dělníci s vahadly na ramenou a dvoukolými vozíky a pracovali až do soumraku.

Deset dní po masakru na hrách dostala Mara zprávu ze Su-lan-Qu. Objevila se tam menší skupina uprchlíků a došlo k nepatrným třenicím kvůli zboží plovoucímu po řece, ale zájmy domu Acoma nijak neutrpěly. Nacoya jí psala, že kromě obvyklých Ayakiho nálad je na usedlosti klid. To nejhorší, s čím se musela první rádkyně vyrovnat, byl Keyoke, kterého byla nucena neustále zrazovat od toho, aby na ochranu své paní do Kentosani neposlal polovinu kasáren. Dále Nacoya psala, že díky Arakasiho agentům se dozvěděli, že je Mara v pořádku. Mara odložila svitek. Do očí jí stouply slzy nad oddaností těch, kdo ji milovali. Její syn jí chyběl skoro nesnesitelně a slibovala si, že až jí to okolnosti dovolí, bude s ním trávit daleko více času.

V hale zazněly rychlé kroky. Mara zaslechla, jak se strážní postavili do pozoru a pak se objevil Arakasi, ztrhaný a neupravený. V naprostém rozporu s protokolem vběhl do jejích soukromých pokojů a padl před ní na tvář.

"Paní, prosím tě o odpuštění za to, že tě vyrušuji."

Mara, kterou zastihl nepřipravenou, si protřela oči. Věděla, že by se měla cítit vyděšená, ale okolnosti se měnily tak rychle, že jí připadalo, jako by se to všechno dělo někomu jinému.

"Posaď se," řekla., Jaké jsou zprávy?"

Arakasi vstal a očima pátravě přejel po místnosti. "Kde je Kevin? Tohle by měl slyšet, protože budeš chtít znát i jeho názor."

Mara pokynula rukou a její posel odběhl do kuchyně, kam Midkemian odešel, aby donesl horkou chochu. Barbarský otrok, který už se mezitím vracel po schodech, vstoupil skoro okamžitě. "Kde hoří?" zeptal se, když položil na stolek tác, na němž stála konvice a několik šálků. "Trocha kořeněné chochy je sotva dostatečný důvod k tomu, aby mě tvůj otrok málem vytáhl po schodech za nohu."

Kevin byl k Maře otočen zády, když začal nalévat první šálek, a nevšiml si Arakasiho, který se podle svého zvyku stáhl do nejstinnějšího kouta.

"Tak za prvé, barbaři -" promluvil vrchní špeh.

Kevin se prudce otočil, až šálky zacinkaly. "Tak hele!" Svou prudkou reakci se pokusil zakrýt kyselým úsměvem. "Máš něco proti barbarům?"

Arakasi si odkašlal. "Cizozemci podnikli naprosto nečekaný a obrovský protiútok. Naše vojska v Midkemii byla přečíslena a zahnána zpět do údolí, v němž je otevřena Trhlina! Utrpěli jsme nejhorší porážku od začátku války!"

Kevin taktně zadržel radostný výkřik. Ale nedokázal odolat tomu, aby na Arakasiho nevrhl triumfální pohled, když své paní podával kořeněnou chochu.

"Co ještě?" zeptala se Mara, která byla díky bouřlivému vstupu vrchního špeha přesvědčena o tom, že musí následovat ještě něco.

"Za druhé," pokračoval Arakasi, "souhlasil císař s tím, že se sejde z barbarským králem, aby sjednali mír!"

Mara upustila svůj šálek. "Cože?" Její výkřik přehlušil tříštění, šálku a po dřevěné podlaze se rozlila kaluž horké chochy.

Kevin zůstal stát, jako by vrostl do země. Mara si nevšímala znečištěných parket a skvrn, které se začínaly tvořit na lemu jejích šatů, jak do nich vsakovala rozlitá chocha. "Mír?"

Arakasi rychle pokračoval. "Můj agent v paláci mi dnes ráno poslal zprávu. Před Vojevůdcovou poslední ofenzívou proklouzli Trhlinou společně se střídajícími jednotkami dva agenti Strany modrých kol. Byl to Kasumi ze Šinzawai a barbarský otrok; na druhé straně opustili tábor a donesli zprávu o míru barbarskému králi."

"Proto nebyl tvůj přítel ze Šinzawai na hrách," řekl Kevin. "Nevěděl, jestli bude hrdinou, nebo psancem."

Mara si odtáhla vlhkou látku z kolen, ale nezavolala služebné, aby jí pomohly. "Kasumi. To je Hokanuův bratr." Přimhouřila oči. "Ale Strana modrých kol by neudělala nic tak odvážného bez -"

"Bez císařova souhlasu," dokončil za ni Arakasi. "V tom je podstata věci. Dříve, než vyslal ty dva, musel Ičindar chtít uzavřít dohodu o míru."

Mara zbledla, když jí to došlo. "Tak proto se Nebeská záře odhodlala ujmout vlády." Pak se obrátila ke Kevinovi. "Tvůj odhad císařových kroků může být daleko přesnější, než by kdokoli z nás dokázal přiznat, lásko. Ičindar vstoupil do Velké hry, a nikdo o tom nevěděl." Nevěřícně potřásla hlavou. "To je naprosto proti všem tradicím."

Kevin zvedl z tácu ubrousek a poklekl, aby zastavil rozlévající se chochu. "Ty máš tak co vykládat. Pokud si pamatuju správně, sama jsi ohnula pár tradic tak, že se zkroutily málem k nepoznání."

Mara zaprotestovala. "Ale císař..." Z úcty v jejím hlase bylo jasné, že pokládala Nebeskou záři za někoho jen trochu méně významného než samotné bohy.

"Je to muž," řekl Kevin a opřel si ruku, v níž držel mokrý ubrousek, o koleno. "A je mladý. Mladí lidé často dělají nečekané a radikální věci. Ale tenhle přes všechnu svou odvahu nežije ve skutečném světě. Je určitě naivní, když si myslí, že se do toho může prostě vložit a nařídit těm vašim tsuranským lordům s jejich žízní po moci, aby se vrátili domů a začali pěstovat ředkvičky."

Arakasi řekl: "Paní, ať už jsou 'ředkvičky' cokoli, obávám se, že má Kevin pravdu."

‚Je v tom ještě něco jiného," řekla nespokojeně Mara. Zamračila se na ušpiněný lem svých šatů a pak jej netrpělivě pustila z ruky. Jemná látka dopadla na místo, k němuž zatím Kevin ve svém úklidu nedospěl, ale i kdyby tím zachránila před promočením několik hedvábných polštářů. Mara by si toho ani nevšimla. "Kdyby ten mág Milamber nezpůsobil Almechovo zneuctění, jak by se věci vyvíjely?"

Pokud by její otázka byla jen řečnická, nebylo by těžké určit další průběh událostí. I Kevin dokázal uhodnout, že Strana modrých kol by znovu změnila svou politiku a stáhla se ze Spojenectví pro válku. Následkem toho by Almechovi jako jediný spojenec zůstal dům Minwanabi. S domy Acoma a Xacatecas, které by neustaly ve svém dotírání, by si Desio nemohl dovolit zvýšit svou podporu. Almecho by byl se svou stranou po třinácti letech takřka

absolutní vlády odstaven od moci.

Kevin vyždímal ubrousek na tác a zmínil se o jediném možném důsledku. "Takže by váš císař vtrhl do Nejvyšší rady s podmínkami mírové smlouvy a Vojevůdce by neměl dostatečnou podporu na to, aby se mu mohl postavit. Čistá práce." Kevin obdivně hvízdl. "Ten váš Ičindar není žádný hlupák."

Arakasi vypadal, jako by v duchu počítal. "I kdyby věci vycházely tak, jak říká Kevin, nemyslím si, že by císař riskoval otevřenou srážku s Vojevůdcem. Pokud by za ním ovšem nestála nějaká zvláštní síla, o niž by se mohl opřít."

Kevinovy oči se rozšířily. "Mágové!"

Mara přikývla. "Almecho měl své 'mazlíčky', takže Ičindar potřeboval spojence, kteří jim mohli čelit." Obrátila se k Arakasimu a dodala: "Běž a promluv si se svými agenty. Pokud budeš moci, zjisti, kdo by byl mezi Ctihodnými nejpříhodnějším kandidátem na vstup do této hry. Hledej nějaký zvláštní vztah ke komukoli z Modrých kol, zvláště k domu Šinzawai. Zdá se, že ten stojí ve středu celé věci."

Když se vrchní špeh uklonil a odešel, Marin pohled ztvrdl, jako by se kolem rozhlížela z místa ležícího v závratné výšce. "Nadcházejí velké změny. Cítím je jako vítr, za nímž přichází hutaná," řekla a myslela tím ostrý suchý vichr, který podle starých bájí vyvolával duchy démonů a osvobozoval je, aby mohli pustošit zemi. Pak, jako by ji myšlenky na zla z mýtů a boje současnosti děsily, smutně přiznala vlastní slabost. "Ale člověk může jen stěží převzít iniciativu do vlastních rukou, když plave v kalužích chochy."

"To záleží na druhu iniciativy," odpověděl Kevin a osvobodil ji z jejího zajetí tím, že ji vzal do náruče.

Pozdvižení rozpoutané Milamberem přineslo i několik výhod. Když se obchod znovu rozběhl a nedostatek zboží vyvolal nové příležitosti, dostala Mara zprávu od lorda z Keda, že její požadavky ohledně skladišť byly přijaty. Zničení přístavní čtvrti Kentosani učinilo z její nabídky jedinou možnost a první dodávka obilí, která dosáhne volného trhu, bude odměněna vysokou cenou. Hlas v Radě, který ji postoupil lord Andero, byl jen velmi malou zárukou; v okamžiku, kdy Nejvyšší rady nebylo, neměl tento závazek žádnou váhu.

Mara nicméně odeslala zprávu se svým souhlasem. Jakýkoli slib měl větší cenu než žádný a podle informací, jež jí přinesl její vrchní špeh, byli vládnoucí lordi, kteří se nezabývali rozšiřováním své obchodní říše, znechuceni císařovým zasahováním do běhu věcí. Tvrdili, že mír je záležitostí zbabělců a bohové neposuzují příznivě slabé národy.

Pak začaly přicházet zprávy; Mara strávila celé dopoledne následujícího dne rozhovorem s Arakasim, zatímco Kevin podřimoval ve stínu stromu na dvorku. Až do chvíle, kdy přišlo oficiální oznámení, netušil, že Nebeská záře zamířila do Města plání, odkud měla Trhlinou projít do Midkemie a uzavřít dohodu s Lyamem, králem Ostrovů.

Při zmínce o midkemianském jméně sebou Kevin trhl. "Lyam!"

"Král Lyam," opakovala Mara. Poklepala prstem na svitek, který jí byl doručen do městského domu císařským poslem. "Tak je to tu psáno císařovým písařem."

"Ale Lyam je syn lorda Borrica," přemýšlel nahlas Kevin s udiveným výrazem ve tváři. "Pokud je králem on, pak to znamená, že Rodric, princ Eriand z Krondoru a Borric samotný jsou všichni mrtví."

"Co víš o králi Lyamovi?" zeptala se Mara a posadila se mu po boku.

"Moc dobře ho zase neznám," přiznal Kevin. Jako kluci jsme si spolu jednou hráli. Pamatuji si ho jako velkého plavovlasého chlapce, který se pořád smál. Na shromáždění velitelů jsem se jednou setkal s lordem Borricem." Odmlčel se v zajetí vzpomínek na svou zemi, dokud jej nepřemohla zvědavost a nenechal si přečíst svitek. Zdálo se, že císař Tsuranuanni nedokázal cestovat bez poloviny šlechticů Impéria.

Kevin hořce stáhl koutky úst. Podle císařského rozkazu sestával jeho doprovod z válečných náčelníků pěti Velkých klanů a nejstarších synů poloviny dalších lordů Císařství.

"Rukojmí," řekl Midkemian okamžitě. "Lordové budou sotva něco namítat proti dohodě a dělat problémy, když budou mít své syny v císařově doprovodu."

Aréna politiky náhle zmizela. Kevin zavřel oči a pokoušel se vybavit si hnědovlasého mladíka, který seděl v kroužkovém brnění přímo naproti Borricovu synu Lyamovi a byl také tak mladý... a došlo mu, že utekla spousta Času. Válka pokračovala a v jeho nepřítomnosti umírali další lidé. Ani nevěděl, jestli jsou naživu jeho otec a starší bratři. Kevin, třetí syn barona ze Zunu, seděl v krásné zahradě, obklopen cizokrajnými květinami, se ženou z národa, který mu často připadal nevysvětlitelně krutý; pak se nadechl a vrátil se do skutečnosti.

"Ale proč by tam Ičindar chodil?" uvažovala Mara, aniž si uvědomila jeho zmatek. "Pro Nebeskou záři je to velké riziko."

Její naprosto tsuranský pohled na věc vykřesal jiskru a Kevin vybuchl.

"Myslíš si, že by náš král přišel sem? Po tom, co vaši válečníci celých devět let plenili jeho zemi? 'Ach, zapomeň na to, že jsme ti vypálili pár vesnic, Veličenstvo. Prostě projdi touhle Trhlinou do našeho světa!' Ani náhodou. Uvědom si, že tenhle král byl od samého začátku polním velitelem armády svého otce. Ví, proti komu stojí. V Ostrovním království bude mít důvěra vůči vám velmi malou podporu, dokud nedokážete opak."

Mara uznala, že Kevin má takřka ve všech bodech pravdu. "Připouštím, že z tvého hlediska bychom si zasloužili nedůvěru."

Její klid ho zabrzdil, hlavně proto, že očekával útok. Kevin se chladně a hořce zasmál. "Miluji tě jako dech svého života, Maro z Acoma, ale já jsem jeden člověk. Tisíce mých krajanů poznaly Tsurany jen na bitevním poli. Viděli pouze muže, kteří napadli jejich domovy. Po všech těch věcech nebude lehké uzavírat mír."

Mara se pod klenutými větvemi přistižených akasi zamračila. "Chceš tím naznačit, že Ičindarovi bude řečeno, aby se vzdal území dobytých Vojevůdcem?"

Kevin se znovu zasmál. "Vy Tsurané. Věříte tomu, že všichni ostatní lidé myslí stejně jako vy. Samozřejmě že král bude požadovat, abyste odešli. Vy jste útočníci. Vy jste cizí. Vy na midkemianskou stranu Trhliny nepatříte." Kevin se s

narůstající ironií podíval Maře do tváře. Vypadala ztrápeně, skoro až ublíženě, ale nad tím vším viděl její starost o něj. Zabolelo ho to. Jeho představě krutostí by neporozuměla a nikdy by nepochopila, co ho stálo vyprošování ústupků, díky nimž mohl Patrick a ostatní jeho krajané vůbec přežít. Zmítán svou neobyčejnou láskou a vrozeným smyslem pro spravedlnost Kevin vstal a odešel.

Problém s městským domem v Kentosani spočíval v tom, že v něm nebyly žádné prostory, v nichž by se člověk mohl schovat. Mara Kevina našla za několik minut schouleného na jejich společné rohoži, jak hází oblázky do malého jezírka s rybami, které oddělovalo vnější přepážku ode zdi, za níž stála další budova. Klekla si a objala ho zezadu kolem pasu. S tváří přitisknutou k jeho zádům se zeptala: "Co vidíš v tom jezírku, milovaný?"

V Kevinově odpovědi zazněla bezohledná upřímnost. "Vidím léta, která jsme strávili zavíráním očí před pravdou. Dovolil jsem sám sobě, abych se utopil ve tvé lásce, a jsem ti za to vděčný, ale když jsem slyšel o míru..."

"Vzpomněl sis na válku," dokončila za něj a doufala, že ho tím přiměje k řeči.

Mara ucítila hořkost v záchvěvech vzteku, který jím ve vlnách probíhal, když říkal: "Ano. Vzpomněl jsem si. Vzpomněl jsem si na své krajany, na své přátele, kteří umírali při obraně svých domovů před armádami, o nichž nic nevěděli, před válečníky, kteří přišli z důvodů, jež jsme nechápali. Muži, kteří nikdy nevyjednávali, ale vraždili naše sedláky, vypalovali vesnice a obléhali města.

Vzpomněl jsem si na boj s tvými krajany. Maro. Nepokládám je za nepřátele hodné úcty. Myslím na ně jako na vraždící chátru. Každým kouskem svého těla je nenávidím."

Cítila, jak se při těchto vzpomínkách zpotil, ale když se od něj neodtáhla, pokusil se sám uklidnit. "A po tom všem jsem poznal tebe, tvé lidi. Já... opravdu nemohu říct, že jsem si zvykl na všechny vaše způsoby. Ale přinejmenším něčemu na Tsuranech jsem porozuměl. Máte svou čest, i když je to podle našich měřítek spravedlnosti úplně jiná věc. My také máme svou čest, ačkoliv si myslím, že ji úplně nechápeš. A. spoustu věcí máme společnou, stejně jako všichni lidé. Miluji Ayakiho, jako by byl můj vlastní.

Ale naši lidé trpěli, tvým ublížili mí krajané a mým tvoji."

Mara se ho pokusila utěšit pohlazením. "A přece bych na tom nic nezměnila."

Kevin se v objetí jejích paží obrátil a podíval se dolů na její tvář zvlhlou slzami, které byly v její kultuře pokládány za známku slabosti. Okamžitě se cítil zahanbeně. "Nezachránila bys svého bratra a otce, kdybys mohla?"

Mara potřásla hlavou. "Teď už ne. To vědomí je na tom nejhorší, milovaný. Kdybych totiž v minulosti nepřežila zármutek, nikdy bych neměla Ayakiho nebo lásku, kterou spolu sdílíme." V duchu ale věděla, že je toho víc: nikdy by nevládla svému domu, a tak by nikdy nepoznala tu neodolatelnou příchuť, kterou našla v moci plynoucí z Velké hry.

Kevin zjistil, že se mu při její neobvyklé otevřenosti stahuje hrdlo. Přitiskl Maru k sobě a ucítil, jak mu její slzy smáčejí košili. Napůl ochromený city řekl: "Ale i když tě tak miluji, Maro z Acoma..."

Nechala ho, aby ji odstrčil. Pátrala očima v jeho tváři a objevila tvrdou pravdu, kterou už nemohl déle skrývat. Duši jí sevřel strach a smutek, jaký nepocítila ode dne, kdy byla přinucena přijmout plášť paní z Acoma. "Řekni mi to," řekla. "Řekni mi to všechno hned teď."

Kevin se zatvářil zmučeně. "Ach, paní, miluji tě víc než cokoli jiného... a do smrti budu. Ale nikdy se nesmířím s otroctvím. Ani kvůli tobě."

Mara se na něj samou bolestí nemohla dívat. Právě v tomto okamžiku poprvé pochopila hloubku jeho bolesti. Zoufale se k němu přitiskla a řekla: "Kdyby to dopustili bohové... opustil bys mě?"

Kevinovy ruce sevřely její ramena. Objímal ji, jako by byla jediným lékem na jeho bolest; slovy vyjádřil to, co už déle nemohl zadržovat. "Kdybych mohl být svobodný, pak bych s tebou zůstal navždy. Ale jako otrok využiji první možnosti, která se naskytne, abych se mohl vrátit domů."

Mara už nedokázala své vzlyky déle ovládat. "Ale nemůžeš být nikdy svobodný... tady."

"Já vím. Já to vím." Odhrnul jí z tváře provlhlý pramínek vlasů a tím dotekem se přestal ovládat. Slzy mu stékaly po tvářích stejně jako jí. Mysleli na jednu věc a uvědomovali si ji naprosto stejně: i když oba milovali toho druhého jako svůj život, vždycky budou vědět o této otevřené ráně, velké jako oceán, hluboké jako propast a široké jako Trhlina mezi jejich světy.

Události ve Svatém městě se točily jen kolem nadcházejících mírových jednání. Do císařova odjezdu zbývalo pouze několik dní a vládnoucí lordi si vyměňovali rozvášněné dohady o podmínkách, které byly domluveny předem; ani Arakasiho síť však nedokázala zjistit žádné bližší informace. Mara trávila dlouhé hodiny se svým písařem, posílala spojencům zprávy a upevňovala pouta. Příležitostně zvala na návštěvu jiné lordy,.jejichž domy stály blíže vnitřnímu městu a jejichž majetky nebyly tolik dotčeny pohromou.

Malá zklamáni a úlevy se střídaly s velkými. Řemeslníci nemohli nahradit její ztracená nosítka; každý tesař v Kentosani byl zaměstnán opravami střech, trámů a krovů a na tuto práci nedokázali sehnat ani učedníka. Jican marně smlouval. Císařský výnos pozastavil veškeré soukromé zakázky až do doby, kdy budou opravena skladiště v docích. Mara se musela omezit na přijímání hostů až do chvíle, kdy se o jejím problému doslechl lord Čipino z Xacatecas a poslal jí svá rezervní nosítka jako dar.

Byla vyvedena v purpurových a žlutých barvách domu Xacatecas a pevně stavěná, protože je houf Isašaniiných dcer používal pro nákupy. Jican problém vyřešil tím, že přehrabal celý sklep; nakonec našel dostatečné množství barvy, ale stále si ještě nemohli najmout řemeslníka, který by práci provedl. Úkol přemalovat nosítka nakonec připadl Tamuovi, domácímu poslovi, který už byl na svou práci příliš dospělý a postoupil na místo kurýra ve styku s jinými domy. Avšak po celé tři následující dny nemohl Tamu plnit své obvyklé povinnosti, protože měl ruce a paže až po lokty zelené od barvy. Ale nosítka alespoň vypadala, zejí patří. Mara vykonala několik společenských návštěv a to, co se dozvěděla, probrala s Arakasim.

Navenek byli vládnoucí lordi Tsuranuanni ochotni podpořit císařovu snahu; vyslali své nejstarší syny, aby se zúčastnili císařské delegace, a zachovávali mír. Ale pod zástěrkou podřízenosti se každý lord snažil získat co nejlepší postavení, zjistit své nepřátele a uzavřít vlastní dohody. Vládcové mocných domů, kteří neuspěli v převzetí moci Radou, spřádali své soukromé, skryté plány.

Mara si obzvláště všímala tahů domu Minwanabi. Tasaio nadále zůstával ve vyhnanství na vzdálených Odlehlých ostrovech. Ale Desio nasadil do Vojevůdcovy armády dalšího svého bratrance, Ješurada, čímž dům Minwanabi získal spojence v císařově táboře. Desio byl spolu s Anderem z Keda, lordem z Xacatecas a lordem z Tonmargu jedním z válečných náčelníků, kteří odjedou spolu s císařem na setkání do Midkemie.

Pouze klan Omechan nejmenoval žádného válečného náčelníka z Oaxantucan, protože ještě stále neskončily tvrdé boje o křeslo, které zůstalo prázdné po Almechovi. Naprosto jasným nástupcem byl jeho nejstarší synovec Decanto, ale další synovec, Axantucar, se prokázal neočekávaně silnou podporou členů klanu. Protože nejmocnější frakce dospěly do patové situace a mnohé se zdržely podpory jednoho nebo druhého, byli nakonec Decanto s Axantucarem nuceni postoupit čest stát se pro císařský doprovod válečným náčelníkem klanu třetímu bratranci Pimakovi.

Pátrání po úloze, kterou v tom všem hraji Ctihodní, nepřineslo Maře žádné jasné odpovědi. Arakasi nalezl spojení mezi Shromážděním mágů a Stranou modrých kol. Mara sledovala proud vody, vytékající z fontánky v zahradě domu, zatímco se vrchní špeh pustil do tohoto tématu. "Ukázalo se, že Ctihodný Pumita byl kdysi mladším bratrem lorda Kamatsua ze Šinzawai a je skutečným otcem Hokanua."

Na Marině tváři se objevil udivený výraz. Kdykoli bylo u kohokoli objeveno nadání pro magii, odvedlo si Shromáždění onoho muže k výcviku a zpřetrhalo všechna jeho pouta k rodině. Jeho děti vychovávali příbuzní, jako by byly jejich vlastní, a jejich svazek se skutečnými rodiči byl 'zapomenut' . "Takže Hokanu je Kamatsuovým osvojeným synem, ale ve skutečnosti je to jeho synovec." Od chvíle, kdy po odchodu svého manžela vstoupila jeho matka do řádu Indiri, byl Kamatsu s Kasumim jedinou rodinou, jakou kdy Hokanu ještě před dovršením svých deseti let poznal.

"Víš, jestli Fumita svého syna navštěvuje?" zeptala se vrchního špeha.

Arakasi pokrčil rameny. "Kamatsuova usedlost je neprodyšně chráněná. Kdo ví?"

Mara, která si uvědomila, že budoucnosti svého domu nejlépe poslouží tím, že na sebe bude poutat Hokanuův zájem, byla zvědavá, jestli by z něj nedokázala nějak vymámit, zda Fumitova příslušnost ke Shromáždění nemá nějaký slabý bod: mohl totiž i nadále udržovat styky se svou rodinou a mít vliv na přísun pomoci mágů domu Šinzawai a klanu Kanazawai.

Ale každá myšlenka na Hokanua vždycky vedla zpátky k ostré bolesti, pokud šlo o Kevina. Mara si povzdechla. Ve vzácném okamžiku roztržitosti sledovala, jak kapky vody padají a padají, a pak se rozhodla, že se musí soustředit na daleko hrozivější problémy. Pokud by se příliš zabývala osobními záležitostmi, mohl by být dum Acoma rozdrcen hned v následujícím kole Velké hry.

Nebeská záře odpluje po proudu řeky za čtyři dny. Jestliže uspěje ve svých mírových jednáních s Ostrovním královstvím, budou všechny domy znevýhodněny stejně. Ale jestli císař selže, bude nutno zvolit nového Vojevůdce. Jinak bude muset Ičindar, jedenadevadesátkrát císař, čelit otevřené vzpouře Rady. Od doby poslední vraždy císaře sice uběhla celá staletí, ale už k ní kdysi došlo.

O chvíli později Mara tlesknutím přivolala svého domácího posla. "Řekni Jicanovi, že se dnes odpoledne přesuneme do císařského paláce."

.Jak si přeješ, paní." Otrok se uklonil a odspěchal splnit svůj úkol, jako by byl šťastný, že dostal příležitost se proběhnout.

Jican příkaz přijal jako protilék na nervozitu, kterou prožíval po celé dny, kdy mohl jen počítat způsobené škody. Kevin byl zapojen do odnášení beden z domu k čekajícím vozům se zapraženými needrami. Na schodech a podlaze se vedle sebe tísnily posady s jigami, bedny svitků a truhlice naplněné centi a centuriemi. Aspoň že řady válečníků poněkud prořídly. Polovina oddílu byla přemístěna do veřejných městských kasáren. Z té druhé poloviny bude padesát vojáků plnit roli ochranného doprovodu své paní přes město a dvacet z nich se pak vrátí, aby hlídalo městský dům a pozemky.

Mara, která se zmatku příprav na cestu neúčastnila, seděla v zadní zahradě a psala dopisy Nacoyi a Keyokovi. Aby se ujistila, že do jejích záležitostí nebudou zasvěceny jiné domy, pověřila Lujana, aby listy odnesl nejrychlejšímu poslovi cechu. "Ať k mým dopisům připojí i ústní zprávu," řekla. "Chci, aby bylo hlavní jádro našeho vojska připraveno okamžitě vyrazit na pochod tak blízko ke Kentosani, jak to bude Keyoke považovat za bezpečné. Musíme být připraveni na každý zvrat osudu."

Lujan, oblečený do svého oblíbeného prostého brnění, od ní přijal svitky. "Chystáme se na válku, paní?"

Mara řekla: "Ano."

Lujan se uklonil a bez žertování odešel. Mara položila pero a promnula si bolavé prsty. Zhluboka se nadechla, chvíli dech zadržovala a pak jej pomalu vypustila z plic tak, jak ji to učili v chrámu. Kevin ji přivedl k tomu, že viděla zvyky svého národa novýma očima; pochopila, že za tradicí se skrývala ctižádost a nenasytnost a čest se stávala ospravedlněním pro nekonečnou nenávist a krveprolévání. Mladý císař se mohl snažit změnit svůj lid, ale Velká hra dnem vydání císařského výnosu neskončí. Nezáleželo na tom, jak se cítila nebo jak byla unavena, ani na tom, jaká lítost ji čekala. Mara věděla, že má před sebou boj. Být Tsuranem znamenalo bojovat.

Kevin si myslel, že velká síň je obrovská, ale císařský palác na něj udělal ještě větší dojem než prostory Nejvyšší rady. Marin doprovod procházel portály, které byly tak široké, že by jimi projely tři povozy vedle sebe. Se zaduněním se za nimi zavřely dveře, jejichž otevření vyžadovalo spojenou sílu tuctu otroků. Sluneční světlo zmizelo a ustoupilo suchému, vůní vosku prosycenému pološeru, které modře prosvětlovaly koule cho-ja, zavěšené na dlouhých lanech ze

stropu, klenoucího se o dvě patra výše. Chodba byla obrovská, s ošlapanými dlážděnými podlahami a po obou stranách se zvedaly dvě řady galerií. Na nich byly vidět barevně pomalované dveře; každý vchod vedl do pokojů určených domu, který byl členem Rady: čím blíže ležela místnost vnější zdi, tím byl vliv rodiny menší.

"Kupředu," zavelel velitel útoku Kenji čestné stráži a jeho hlas zazněl ozvěnou pod temnou klenbou, zakrytou vrstvami laku a prachu.

Kevin kráčel v polovině zástupu vedle nosítek své paní. Kromě průvodu domu Acoma byla velká chodba z větší míry prázdná. Sluhové v císařských livrejích rychle pobíhali sem a tam s různými úkoly, ale jinak vypadal rozlehlý prostor opuštěně.

"Kde jsou pokoje domu Acoma?" zeptal se Kevin nejbližšího nosiče.

Tsuran na Kevinův nezkrotný jazyk zareagoval znechuceným pohledem, ale pýcha mu nedala, aby neodpověděl. "My nepatříme do první síně, ale až do sedmé."

O chvíli později Kevin podivnou odpověď pochopil, když čestná stráž zahnula kolem rohu a on před sebou uviděl rozměrnou křižovatku, odkud se rozbíhalo několik dalších chodeb. "Bohové, tohle místo je obrovské." Pak se podíval nahoru a všiml si, že tato část má čtyři patra galerií, spojená širokými kamennými schodišti, klikatě probíhajícími mezi jednotlivými úrovněmi. Veliká budova vypadala prázdně.

Pak si uvědomil, že třebaže zde byla umístěna síň Rady, neprocházejí chodbami žádné stráže. "Je tu ticho."

Mara vyhlédla mezi záclonami nosítek. "Všichni jsou v přístavišti a přejí císaři a jeho doprovodu šťastnou cestu. Proto jsme tak spěchali -je to nejlepší příležitost, jak se sem dostat nepozorovaně. Nechci zrovna teď riskovat setkání s Císařskou stráží."

Nemuseli stoupat po žádném schodišti. Pokoje domu Acoma byly umístěny v přízemí poblíž jednoho ohybu a vedly k nim zelené lakované dveře se znakem šatry. Chodba se táhla za ohybem dobrých sto metrů na každou stranu a byla ukončena obrovskými portály a dalšími velkými halami. Nyní už si Kevin mohl učinit představu, že pokoje jednotlivých domů byly umístěny v půlkruzích kolem centrální kupole se siní Nejvyšší rady. Další nejméně tři stovky podobných příbytků, uspořádaných do bloků, měnily tuto část paláce v bludiště sálů a průchodů.

S Mařinými pokoji sousedily dva další rozlehlé komplexy. Zeleno-modré dveře domu Wašota naproti vypadaly pevně uzavřené. Za ohybem chodby byly jednotlivé vchody vyzdobeny ještě nádherněji - od klenutých oblouků, kolem nichž visely z výšky osmnácti metrů hedvábné závěsy, až ke schodům pokrytým koberci a obestavěným kameninovými vázami s květinami. Toto byly pokoje pěti Velkých rodin s malými galeriemi určenými jejich hostům a vazalům. Množství prostoru se lišilo podle postavení, ale místnosti pro vojáky byly všechny stejně veliké. Každý lord Impéria mohl přebývat v císařském paláci s čestnou stráží o počtu dvanácti vojáků.

Přesto Mara přivedla do obvodu paláce třicet válečníků domu Acoma. Vlastně tím porušovala zákon, ale v chodbách nehlídaly žádné stráže. V těchto nejistých časech jí bylo jasné, že ostatní lordové by se zachovali stejně, nebo by dokonce přivedli na svou ochranu ještě více válečníků, kdyby je dokázali pohodlně ubytovat.

Na Kenjiho tiché zaklepání se zelené dveře otevřely. Uvnitř se své paní uklonili dva strážní a ustoupili, aby její doprovod mohl vejít.

Když její nosítka spočinula na podlaze malé předsíňky, uklonil se jí i Jican. "Pokoje jsou bezpečné, paní," řekl hadonra a za jeho ramenem pokývl hlavou Lujan.

Pak se dovnitř vměstnal i zbytek válečníků a Kevinovi zbyl stěží dostatek místa na to, aby své paní pomohl vystoupit z nosítek. Tyto pokoje mu podle měřítek jejího městského domu připadaly velice strohé. Dřevěné podlahy pokrývaly jen staré tkané koberce a polštáře, u nichž stálo několik keramických lamp. A pak si to Kevin uvědomil: všechen těžší nábytek byl přesunut tak, aby zahrazoval okna a dveře. Celý komplex sestával ze tří pokojů a vnitřní chodby se otevíraly na malý terasovitý dvůr. Ale dnes tsuranská vášeň pro čerstvý vzduch a otevřený prostor ustoupila bezpečnosti. Několik přepážek bylo napevno uzavřeno a zabarikádováno těžkým dřevěným nábytkem.

"Očekáváme útok?" nadhodil Kevin neurčitě.

"Očekáváme," odpověděla Mara. Tvářila se smutně, když sledovala, jaké kroky její válečnici podnikli, aby zabezpečili pokoje její rodiny. "Možná nejsme jediný dům, který si uvědomil, že právě teď je nejlepší chvíle k tomu, aby se bez většího rozruchu přesunul sem. Císařská bílá stráž bude hlídat část paláce, v níž bydlí císař s rodinou, ale bez Radou určených stráží je tato oblast zemí nikoho. Těmito síněmi a průchody cestujeme na vlastní nebezpečí."

Zatímco nosiči začali ukládat Mariny cestovní skříňky k vnější přepážce, dorazil Arakasi s tváří pokrytou potem. Měl na sobě bederní roušku a sandály posla a vlasy sepjaté páskou tak špinavou, že nikdo nemohl spolehlivě poznat její barvu.

Mara si svlékla cestovní šaty a ve tváři se jí objevil tázavý výraz. "Vypadáš jako posel nějakého obchodníka."

Arakasi s očima plnýma pobavení odpověděl: "Na posly oblečené v barvách domů si dneska každý dovoluje."

Nato se Mara tiše zasmála, a když zahlédla Kevinův nechápavý pohled, vysvětlila mu to.

"Obchodní poslové často nosí barvy domů, protože tak si na ně uličníci nedovolí házet kameny. Ale nyní je vysoká pravděpodobnost, že posel domu bude zajat, aby z něj dostali informace. A protože modřiny od kamení se snášejí daleko lépe než mučení, úlohy se obrátily." Arakasiho se zeptala: "Jaké jsou zprávy?"

"Ve stínech se pohybují zvláštní bandy mužů. Brnění skrývají pod širokými plášti a nemají na sobě žádné znaky, podle kterých by se dal poznat dům, jemuž slouží. Císařští sluhové je nechávají projít bez otázek."

"Nájemní vrahové?" zeptala se Mara a oči měla upřené na vrchního špeha i v okamžiku, kdy od ní služebná přebírala její svrchní šaty.

Arakasi pokrčil rameny.

"Buď je to tak, nebo se do města potajmu přesouvá armáda nějakého lorda. Také to mohou být císařovi agenti, kteří mají v přestrojení zjistit, kdo porušuje mír. Někdo vysoce postavený nechal uniknout informaci, která vyvolala spoustu

řečí."

Mara se posadila na jeden z polštářů a pokynem ruky je vyzvala, aby si také sedli.

Ale Arakasi pokračoval. "Už bych tu ani nebyl, jen jsem chtěl dodat, že některé požadavky vznesené králem vůči císaři jsou... velice zvláštní."

To probudilo Kevinův zájem. "Co tím myslíš?"

"Reparace."

Vrchní špeh klidným tónem pokračoval. "Lyam požaduje pro svou zemi sumu přibližně sta milionů centi jako válečné odškodnění."

Mara se na svých polštářích napřímila. "To je nemožné!"

Kevin chvíli počítal a uvědomil si, že midkemianský vládce byl velice velkorysý. V měně Království požadoval Lyam něco kolem sta tisíc zlatých, což byla cena sotva pokrývající náklady na to, že devět let udržoval v poli Západní armády. "To není ani polovina toho, o co by mohl žádat."

"Tady nejde ani tak o sumu, ale o představu, že bychom měli platit škody," řekla Mara prudce. "Ičindar to nemůže udělat, aniž by neztratil čest. Zahanbilo by to Tsuranuanni před samotnými bohy!"

"Což byl také důvod, proč Nebeská záře odmítla," přerušil ji Arakasi. "Místo toho odváží mladému králi 'dar' vzácných drahokamů, jejichž hodnota zhruba odpovídá stu milionů centi."

Mara ocenila císařovu důmyslnost úsměvem. "Ani Nejvyšší rada nemůže namítat nic proti jeho právu dávat jinému monarchovi dary."

"Pak je tu ještě jedna věc." Arakasiho temné oči se výmluvně přesunuly na Kevina. "Lyam si přeje výměnu zajatců."

Barbarský otrok a jeho paní si vyměnili zvláštní pohled naplněný city. S podivnou váhavostí v hlase se Mara obrátila zpátky k Arakasimu. "Chápu, proč to chce on, ale bude s tím Ičindar souhlasit?"

Arakasi pokrčil rameny v typicky tsuranském gestu. "Kdo to může říct? Nejde o předání otroků králi Ostrovů. Lyam si s nimi může dělat, co se mu zachce. Daleko větší problém je něco jiného: co udělá císař s našimi zajatci, až se vrátí?"

Rozhostilo se ticho, protože všichni věděli, že v tsuranském Impériu nemůže být čest takovýchto mužů nikdy znovu obnovena. Mara se náhle unaveně zahleděla na své nohy. Modřiny, které na ní zanechal její útěk z arény, už málem zmizely, ale bolest srdce, kterou sdílela s Kevinem kvůli jeho názorům na otroctví a svobodu, stále přetrvávala. "Máš nějaké zprávy o domu Minwanabi?"

Arakasiho rty se sevřely, jako by na to zrovna chtěl sám zavést řeč. "Má připraveny k boji skoro tři tisíce vojáků."

Mara poplašeně vzhlédla. "Pochodují na Svaté město?"

"Ne." Ale vrchní špeh jí mohl nabídnout jen malou útěchu. "Jen se vyzbrojují na usedlosti Minwanabi."

Mara přimhouřila oči. "Proč?"

Byl to ale Lujan, kdo jí trpkým tónem odpověděl od dveří, kde se zastavil poté, co rozmístil válečníky na stráž ke každému oknu a dveřím. "Desio se plným právem obává Císařského míru, paní. Pokud se vyhneš boji s domem Minwanabi, jen se tím vzdáš své krevní msty. Někteří by mohli tvrdit, že jsi učinila ústupek cti domu Acoma, ale kdo by tě mohl hanět za to, že jsi poslechla Nebeskou záři? Pokud však císař přinutí znepřátelené domy ke smíru, nesplní Desio svou krvavou přísahu Turakamuovi. Buď nás musí zničit dříve, než císařova moc vzroste natolik, že si nebude moci dovolit ji porušit, nebo urazí Rudého boha."

Kevin se odvrátil a požádal služebnou, aby paní donesla chlazený nápoj. Cítil, jak se snaží udržet sebeovládání na uzdě, když se zeptala: "Odvážil by se Desio zaútočit na císaře?"

Arakasi potřásl hlavou. "Otevřeně ne, ale kdyby se Nejvyšší rada rozhodla sjednotit proti císařově vůli, měl by Desio největší armádu na dosah od Svatého města. To je nebezpečná kombinace."

Mara se kousla do rtu. S klanem Omechan rozděleným mezi Decanta a Axantucara bylo nebezpečí zřejmé: pokud by se dostatečná většina Nejvyšší rady rozhodla pro použití síly ke zrušení císařského výnosu, stal by se Desio novým Vojevůdcem.

Kevin k této úvaze dodal svůj vlastní názor: "Tři tisíce mečů před síní Rady by dokázalo poskytnout přesvědčivé argumenty, i kdyby Desio neměl jasnou většinu."

Mara, kterou děsilo daleko více věcí než únava, přijala od služebné sklenici chlazeného nápoje, jako by obsahovala smrtící jed. Pak se rozhodla odložit temné myšlenky stranou. "K jednání o míru za Trhlinou nedojde dříve než za tři dny. Dokud se Ičindar s Lyamem nedohodnou, jsou všechno jen spekulace. Teď, když jsme bezpečně v paláci, mohli bychom si užít trochu klidu."

Arakasi se uklonil trochu hlouběji než obvykle a zmizel jako přízrak. Mara ještě dlouho po tom, co odešel, sledovala dveře a vzpamatovala se až ve chvíli, kdy se Kevin posadil vedle ní a vzal ji do náruče. Mara, rozechvělá a s obavami, jestli má dát najevo nepříjemné pocity, které ji trápily, dokončila své myšlenky. "Obávám se, že na ramenou jednoho velmi mladého muže spočívá příliš těžké břemeno, a i když se bohové mohou na naši Nebeskou záři usmát, stejně tak se od ní mohou i odvrátit."

Kevin jí vtiskl polibek do vlasů. Nedělal si iluze. Stejně jako ona i on chápal, že to nejlepší, v co mohou doufat, je, že jim Arakasi dokáže poslat varování v posledních minutách před nepřátelským útokem.

Následující tři dny se zdálo, že celé Císařství zadržuje dech. Za zdmi paláce se Svaté město vracelo k obyčejnému životu, dělníci dokončovali opravy posledních poškozených doků a zedníci si při opravách brány císařského paláce vypomáhali kameny zničené arény. Rybáři vyplouvali za úsvitu a rozhazovali své sítě do proudu řeky Gagadžin a sedláci sváželi do města pozdní úrodu na přetížených vozech nebo ji vykládali z říčních člunů. Nad pachem spalovaných mrtvých se vznášela vůně kadidel a květin z chrámů a obchodníci si stavěli stánky před zdmi svých krámků se zborcenými krovy. Zpěvavými hlasy se znovu pokoušeli přilákat pozornost kolemjdoucích.

A přesto ve všech těchto zvucích a ruchu práce zněl podivný tón, který vnímali i žebráci a chudí, stojící daleko od centra moci. Řeči neuznávaly žádné rozdíly ve společenských třídách. A stejně jako ohořelé trámy, vyčnívající jako kosti z cihel zřícených domů, obvyklý běh života Svatého města narušovaly zneklidňující spodní proudy. Císař Tsura-nuanni přebýval v jiném světě a rovnováhu udržoval Iskisu, Bůh náhody a zvratu; nejen mír dvou národů, ale i stabilita prastaré říše - to všechno záviselo na setkání myslí dvou mladých vládců naprosto odlišných kultur.

Mara, zbavená soukromí svého dvora a fontánek, trávila dlouhé hodiny v malé místnosti uprostřed komplexu pokojů. V místnostech kolem přebývali vojáci a u všech oken a dveří stály stráže, zatímco si pročítala poznámky a zprávy a udržovala opatrný styk s ostatními lordy. Arakasi se objevoval skoro každou hodinu v převlečení za prodavače ptáků, posla, a dokonce i za žebravého mnicha. Nespal, jen si při neúnavné práci občas zdřímL, a zaměstnával každého člověka, jehož měl po ruce, aby objevil i ten nejmenší útržek informace, která by se mohla hodit.

Ve vedlejší místnosti cvičil Lujan s jedním svým válečníkem po druhém boj s mečem. Čekání znervózňovalo všechny, ale válečníky nejvíce, protože nemohli dělat nic jiného než stát dlouhé, nudné hodiny na hlídkách. Do města proklouzlo několik dalších oddílů válečníků domu Acoma a díky chytrému plánu a použití vozu obchodníka s koberci se dostali do císařského paláce. V Mařiných pokojích, určených strážím, nyní přebývalo dvaapadesát vojáků a Jican si začínal stěžovat. Jeho kuchyňští pomocníci nemohli mýt nádobí, aniž by vráželi do kusů brnění, a Lujan bude brzy muset své vojáky ukládat na koberce po čtyřech na sebe, pokud by jich ještě mělo přibývat. Ale podle všeho počet válečníků domu Acoma, stejně jako jiných domů, neměl naději se zvýšit. Císařské stráže zaznamenaly příliv vojáků do paláce a nyní prohlížely všechny vozy mířící dovnitř, aby omezily počet potenciálních bojovníků.

Ve vnější chodbě se ozval zvuk spěšných kroků. Klepáni poslových sandálů znělo za zdmi jako tajemný šeptavý protiklad zvuku mečů Lujanových válečníků. Mara vzhlédla od svého stolku ve vnitřním pokoji. Ztuhla a ustrašeně se podívala na Kevina. "Něco se stalo."

Midkemian její nezeptal, jak to ví nebo čím se zrovna tyto kroky lišily od mnoha jiných, které z chodby během posledních chvil zaslechli. Kevin, znuděný nečinností a nekonečnými, pomalu uplývajícími hodinami oddělujícími od sebe Arakasiho návštěvy, se uklonil válečníkovi, kterého porazil v kostkách, a přešel místnost, aby se posadil po boku své paní. "Co můžeme dělat?" zamumlal.

Mara si prohlédla kalaMar a svitek ležící na psací desce, kterou měla položenou v klíně. Pero v jejich rukou už vyschlo a pergamen byl ještě netknutý kromě jména Hokanua ze Šinzawai, vyvedeného pečlivými písmeny v záhlaví. "Nic," odpověděla. "Nemůžeme dělat nic, jen čekat."

Položila pero a vzala do ruky pečeť domu Acoma. Nezmínila se o tom - a Kevin jí to nemusel připomínat - že se Ara-kasi opozdil. Slíbil, že se zastaví hned ráno, a podle bílých pruhů světla, které dovnitř pronikaly uzavřenými přepážkami, už dávno minulo poledne.

Uběhly dlouhé minuty naplněné zvuky kroků dalších poslů a tlumeným, vzrušeným hlasem někoho, kdo mluvil v místnostech o několik dveří dále. Tenké zdi a laťková výztuž zvuku příliš nebránily. Zatímco Mara předstírala, že se pokouší soustředit na znění svého dopisu, Kevin ji pohladil po rameni a vyklouzl do kuchyně, aby donesl horkou cho-chu. Během jeho nepřítomnosti udělala paní jen to, že namočila své pero v kalaMari. Inkoust se usadil na hrotu pera. Arakasi se nevrátil. Když Kevin postavil tác na svitek, Mara neprotestovala. Vzala si naplněný šálek, který jí podal, ale nápoj vychladl, aniž se jej napila. V té chvíli už se začínala projevovat její nervozita a Mara sebou trhala při sebemenším zvuku zvenčí. Na chodbě zazněly další kroky a všichni ti, kdo je působili, utíkali.

"Myslíš, že si tady někdo rozdává závody v běhu, aby nějak zabil čas?" nadhodil Kevin v chabém pokusu o vtip.

Ve dveřích se objevil Lujan, zbrocený potem ze cvičení a stále třímající vytasený meč. "Běžci by sotva nosili válečné sandály s hřeby," poznamenal suše. Pak se podíval na Maru, která stále seděla vzpřímeně jako figurka v obchodě s porcelánem, zbledlá ve tváři. "Paní, pokud si přeješ, půjdu ven a zkusím najít prodavače informací."

Mara zbledla ještě více. "Ne," řekla ostře. "Jsi příliš cenný na to, abys tak riskoval." Pak se zamračila a zvážila, jestli by neměla svou ochranu oslabit o dva válečníky, které by poslala za tímto úkolem místo něj. Arakasi se opožďoval už o tři hodiny a sedět nečinně ve falešné naději znamenalo přivolávat ještě větší riziko.

Někdo zaškrábal na vnější přepážku. Lujan se otočil s mečem napřaženým proti barikádě a všichni ostatní strážci domu Acoma se na svých místech připravili na nenadálý útok. Ale zaškrábání provázelo šeptání, které způsobilo, že Mara vykřikla: "Díky bohům!"

Válečníci tiše a opatrně odstranili dřevěný stůl, na němž jako zátěž ležely tři objemné skříňky, a pootevřeli přepážku. Dovnitř se protáhl Arakasi, který se proti dennímu světlu rýsoval jako temná silueta. Na okamžik pronikl do uzavřeného prostoru pokoje čerstvý vzduch, prosycený vůní květin. Pak Kenji přepážku zavřel, zajistil dřevěnými kolíčky a válečníci opět obnovili zátaras ze stolu a skříněk.

V obnoveném šeru Arakasi přistoupil k Mařiným polštářům pěti jistými kroky. Pak před ní padl na zem. "Paní, odpusť mi mé zpoždění."

Marina krátká radost nad jeho návratem vyprchala v okamžiku, kdy zaslechla jeho tón, směsici zmatku a skrývaného hněvu. "Co selhalo?"

"Všechno," řekl vrchní špeh bez dlouhých úvodů. "Palác vře divokými zprávami. V barbarském světě nastaly problémy."

Mara odložila své pero dříve, než by jej samým napětím přelomila v půli. Nějak dokázala udržet svůj hlas v klidu. "Císař?"

"Je v bezpečí, ale jinak není jisté skoro nic." Arakasiho hlas zněl samým hněvem zdušeně. "Barbaři jednali nečestně. Zpívali píseň míru, zatímco připravovali vraždu. Během jednání, ačkoli byli zavázáni přísahou, náhle zaútočili a málem císaře zabili."

Mara seděla, úděsem neschopna slova, a Kevin užasle zaklel. "Cože?"

Arakasi se posadil na paty a udržoval svůj hlas v bezvýrazném tónu.

"Během jednání se velká skupina těch, kterým říkáš trpaslíci a elfové, shromáždila opodál, a ve chvíli, kdy byla Nebeská záře nejzranitelnější, zaútočili."

Kevin odmítavě potřásl hlavou. "Tomu nevěřím."

Arakasi přimhouřil oči. "Je to pravda. Jen díky odvaze svých důstojníků a válečných náčelníků klanů Pěti rodin dokázala Nebeská záře přežít zradu v tvém světě. Dva vojáci ho bezvědomého pronesli Trhlinou zpátky a pak se stala strašná věc. Trhlina se uzavřela a nikdy už nemůže být obnovena a čtyři tisíce tsuranských válečníků zůstaly uvězněny v midkemianském světě."

Marin zmatek se zostřil v jasnou pozornost. Rychle se nadechla. "Minwanabi?"

"Mrtvý," řekl Arakasi. "Byl mezi prvními, kteří padli. Jeho bratranec Ješurado zemřel po jeho boku."

"Ostatní váleční náčelníci?"

"Jsou pryč. Ať padli nebo ne, Trhlina už neexistuje. Celá císařova čestná stráž zůstala uvězněna v barbarském světě."

Mara ještě pořád nedokázala pochopit rozsah toho, co se stalo. "Xacatecas?"

Seznam nemilosrdně pokračoval. "Je pryč. Lorda Čipina naposledy zahlédli, jak bojuje s jízdními rytíři Království."

"Všichni?" zašeptala Mara.

"Vrátila se jen hrstka," řekl Arakasi úzkostně. "Ti dva vojáci, kteří nesli Nebeskou záři, a půltuctů těch, kdo řídili odchod vojáků na naší straně Trhliny. Císařský velitel vojsk byl zabit. Lord z Keda vykrvácel. Lorda z Tonmargu nikdo neviděl. Pimaka z Oaxatucan se také nevrátil. Kasumi ze Šinzawai byl tím, kdo přesvědčil císaře, aby se vrátí!, ale sám Trhlinou projít nestihl." Arakasi se nadechl. "Posel, který dorazil do města, toho o moc více nevěděl, paní. Pochybuji, že v této chvíli jsou i ti, kteří tomu byli přítomni, schopni něčeho jiného než divokých dohadů, pokud jde o mrtvé. Ztráty jsou příliš veliké a celá událost naprosto neočekávaná. Až se císař znovu ujme vlády, budeme mít jasnější představu o tom, co se vlastně všechno stalo."

Mara chvíli mlčela a pak vstala. "Arakasi, musíš okamžitě odejít a sehnat přesný seznam těch, kteří padli, a těch, kteří se vrátili. Rychle."

Jejímu spěchu se nedalo nic vytknout. Císařství jediným úderem přišlo o své nejmocnější starší lordy a dědice mnoha důležitých domů. Účinek toho všeho bude příliš rozsáhlý, než aby se dal předpovědět - truchlící domy, oslabená vojska a mladí, nezkušení druzi synové a dcery, vrženi bez přípravy do úřadu vládců. Důsledky takového zmatku nedokázal nikdo předvídat. Ale Mara věděla, že ti ctižádostiví velice záhy přemění zmatek ve zničující, krvavou bitvu o moc. Poznala už, jaké to je, když je na někoho nepřipraveného uvalena nečekaná autorita a odpovědnost. Vědět, kdo se ocitl v tomto nejistém postavení a kdo zůstal naživu, aby dále zkušeně vládl, by jí mohlo v následujících dnech přinést významnou výhodu.

Když se Arakasi uklonil a odspěchal pryč, svlékla si Mara domácí šaty a zavolala služebnou, aby jí přinesla formálnější oděv. Kevin jí pomáhal se svlékáním a ona zatím vydávala rychlý sled rozkazů. "Lujane, připrav čestnou stráž. Okamžitě odcházíme do síně Rady."

Kevin, který stál vedle ni s jehlicemi v ruce, zatímco jí služebná vyčesávala vlasy, se zeptal: "Mám jít s tebou?"

Mara potřásla hlavou a pak zničila výsledek snahy služebné tím, že se naklonila dopředu a rychle jej políbila. "Dnes nepanuje v Radě nejlepší nálada vůči někomu z tvého národa, Kevine. Prosím, zůstaň pro své bezpečí raději tady."

Kevin, který se cítil zahanben tím, že jeho krajané porušili přísahu, neodporoval. Ale o chvíli později, když třicet válečníků domu Acoma vypochodovalo z pokojů a zmizelo za ohybem chodby, ho napadlo, jak asi to čekání přežije. Protože paní z Acoma neodešla do Rady, ale do děsivého, nespoutaného chaosu, v němž jen ti nejsilnější dokáží dělat dostatečně rychlé tahy, aby převzali moc.

Desiova smrt ji totiž nezbavila jejího nejzavilejšího nepřítele, ale spíše přesunula jeho pomstu na daleko schopnějšího nástupce. Vládcem domu Minwanabi se nyní stal Tasaio.

Kapitola druhá

ŠEDÁ RADA

Síň se naplnila.

Přestože se nekonalo žádné závazné shromáždění Rady, v okamžiku, kdy Mara se svými válečníky dorazila do velkého sálu, zjistila, že sem mnoho lordů přišlo dříve než ona. Byla obsazena možná čtvrtina míst a každou minutu přicházeli další a další lidé. Nepřítomnost stráži Rady dodala všem vládcům odvahy; každý lord měl po ruče dvanáct až padesát válečníků. Marino jméno neohlásil žádný císařský herold, když prošla širokým portálem a sestupovala ze schodů. Toto neoficiální shromáždění nepotřebovalo žádnou pompu nebo ceremonie; vládci domů vcházeli v pořadí, v jakém přišli, a všechny starosti s hierarchií šly stranou.

Ani jeden z domů nejednal jako vůdce shromáždění. Několik lordů spolu hovořilo poblíž pódia, na němž obvykle seděl Vojevůdce nebo - v jeho nepřítomnosti - určený první mluvčí Rady. Almecho byl mrtvý a všichni váleční náčelníci klanů buď padli, nebo byli pohřešováni, takže žádný z domů neměl převahu. Ale dříve či později se některý z lordů může pokusit o převzetí moci nebo přinejmenším o zastavení pokusu svých rivalů. Ti z lordů, kteří už přišli, stáli v malých šeptajících hloučcích, rozdělených zhruba podle příslušnosti ke stranám a klanům. Všechny příchozí si podezíravě prohlíželi a nepouštěli své válečníky z očí - nikdo si nepřál být první, kdo v Radě tasí meč, ale každý byl připraven být druhý. Mara si shromáždění rychle a pátravě prohlédla a hledala barvy známých nebo spřátelených domů. V kroužku starších šlechticů, kteří se radili u stupínku mezi sedadly první řady a pódiem, zahlédla rudou a žlutou barvu domu Anasati. Mara poznala svého bývalého tchána. Vykročila dolů, aby se s ním pozdravila, a jako ochranu si s sebou vzala Lujana a dva válečníky.

Když Tecuma z Anasati viděl Maru přicházet, otočil se k ní a lehce se uklonil. Měl na sobě brnění, ale vlasy, které mu vyčnívaly zpod přilby, byly nyní už více bílé než šedivé. Jeho tvář byla vždy pohublá, ale teď vypadala kostnatě, a pod očima měl temné stíny.

Mara mu s uznáním jeho společenské nadřazenosti úklonu vrátila a řekla: "Jsi zdráv, děde mého syna?"

Zdálo se, jako by Tecuma hleděl přímo skrze ni. Řekl: "Jsem zdráv, matko mého vnuka." Jeho rty se pevně semkly, když se znechuceně rozhlédl po neuspořádaných skupinách hovořících šlechticů v síni. "Kéž by bylo Císařství zdrávo stejně jako já."

"Císař?" zeptala se Mara, hladová po informacích.

"Nebeská záře - podle posledních zpráv - odpočívá ve svém velitelském stanu na pláni poblíž brány s Trhlinou." Tón Tecumova hlasu zůstal tvrdý. "Když se Ičindar probral z bezvědomí, prohlásil před svými důstojníky, že se do Ostrovního království vrátí, aby zahájil další invazi. Přesto je nanejvýš pravděpodobné, že naše snaha o potrestání barbarů zůstane pouhým snem. Ctihodní mohou Trhlinu otevřít, ale nedokáží ovládat všechny její zákonitosti. Pochybuji, že bude tato Trhlina do Midkemie ještě někdy schopna provozu."

Lord z Anasati si znovu prohlédl vládce domů, kteří se navzdory císařovým rozkazům shromažďovali ve velké síni. Jeho hlas nezměkl, když pokračoval: "Mezitím budou záležitosti Hry pokračovat."

Mara si rychle spočítala, kdo ze starších členů je přítomen, a řekla: "Kdo bude mluvčím za Ionani?"

Tecuma, jehož moc nikdy neklesla a který se pyšnil jedním z nejstarších jmen v celém Impériu, řekl: "Dokud se klan Ionani nesejde, aby zvolil nového válečného náčelníka, budu mluvčím já." Náhle jí ukázal na druhou stranu místnosti. "Vidím, že se schází klan Hadama, paní. Doporučuji ti, abys tam šla a ohlásila svou přítomnost."

"Lorde Tecumo -"

Stařec ji přerušil pozvednutou rukou. "Maro, odpusť mi mou netrpělivost, ale osud mi opět připravil zármutek." Ke klidu se musel viditelně nutit. "Jedním z těch, kteří zůstali v cizím světě, byl i Halesko - a podle zpráv, které mám, zemřel kopím. Dnes jsem ztratil druhého syna. Nemám mnoho času pro ženu, která mi vzala prvního."

Mara cítila, jak se jí svírá hrdlo. Se soucitem se uklonila ještě hlouběji. "Omlouvám se, Tecumo. Nebylo ode mě taktní, že jsem si to neuvědomila."

Lord z Anasati lehce potřásl hlavou v něčem, co mohl být buď výraz potlačované nevěřícnosti, nebo bolesti. "Mnozí z nás truchlí. Maro. V cizím světě bylo uvězněno mnoho bratrů, synů a otců. Tyto ztráty jsou ranami pro naši čest a naše srdce. Doufám, že mne nyní omluvíš." Aniž čekal na odpověď, otočil se ke své bývalé snaše zády a pustil se znovu do rozhovoru, který přerušil.

Mara, která zůstala mimo jeho kruh a cítila nepřátelský pohled člena Strany žlutého květu, jehož hovor s Tecumou přerušila, pokračovala dále kolem pódia k prvnímu schodišti, kde stáli v hloučku členové klanu Hadama. Několik se jich při Marině příchodu uctivě uklonilo, zatímco další jí věnovali jen zdvořilé pokynutí hlavy. Jiní, včetně vyhublého stařešiny, který seděl v přenosném křesle, nepřivítali příchod vládkyně domu Acoma vůbec. Mara se rozhlédla a řekla: "Jak velké ztráty jsme utrpěli?"

Lord ze Sutanta, vysoký muž v tmavomodrých šatech s bleděmodrým lemováním, sejí formálně uklonil. "Z Města plání se vrací lord Čekowara se svými čtyřiceti válečníky. Lord Cozinčač a dva jeho vazalové zůstali s císařem. Ztráty klanu Hadama jsou malé, protože menší klany nestály při zradě v první řadě. Většina našich vládců se vrátí do Kentosani během týdne."

"Kdo svolal toto setkání?" zeptala se Mara. Bezvýrazné rysy lorda ze Sutanta zůstaly nehybné. "Kdo tě sem zavolal?"

Mara stejně nedbale odpověděla: "Prostě jsem přišla." Lord ze Sutanta mávnutím ruky obsáhl místnost, která se pomalu zaplňovala. "Nikdo tady nebude jednat proti vůli Nebeské záře." Pak znovu upřel své ptačí oči na Maru. "Přesto ale nikdo nepřipustí, aby poté, co následkem zrady přišel o svého provorozeného syna, jen tak seděl s rukama složenýma v klíně."

Mara přikývla a v duchu si domyslela věci, které zůstaly nevyřčený. Ičindarova vůle vládnout byla zdvořile uznána. Ale ve Velké hře zdvořilost často maskovala vražedný úmysl. Nejvyšší rada Tsuranuanni na sebe nehodlala nechat zapomenout. Dnes to nebude žádné formální setkání; příliš mnoho lordů se nedostavilo. Žádný lord se k ničemu nerozhodne, dokud nevyjde najevo, kteří nepřátelé a spojenci, s nimiž je nutno počítat, zůstali naživu. Dnešek byl určen k posouzení situace a zítřek ke Hře, nabývání výhod nad protivníky v soubojích, které nabídl osud. A třebaže bylo toto setkání nepovolené, nešlo o nic jiného než o další kolo Velké hry, v němž mohl šedý válečník zabíjet stejně jako voják vázaný přísahou, a proto byla tato šedá Rada stejně nebezpečná jako ta, kterou povolil císař.

Mara si rychle shrnula události. Pro dům Acoma nebyly vyhlídky nijak uspokojivé. Dům Minwanabi ztratil několik protivníků a získal nového lorda, který mohl využít jeho zdroje, obzvláště vojenské, v plné síle. Osud nepřál lordu z Xacatecas. Jako válečný náčelník klanu Xacala stál lord Čipino v prvních řadách císařova doprovodu; spolu s ním zastupoval třetí z pěti Velkých rodin jeho nejstarší syn Dezilo. Oba zahynuli, takže paní Isašani zůstala sama s houfem

dětí, z nichž nejstarší bylo příliš mladé a nezkušené na to, aby převzalo plášť vládnoucího lorda - Mařin nejmocnější spojenec byl teď nebezpečné. oslaben. Mara, která nyní byla díky slabé krevní linii příliš odkázána na pomoc domu Anasati, se cítila, jako by jí po zádech přejížděla ledová ruka.

Kolem ní se jako jaguny, váhající, na kterou mrtvolu se mají vrhnout první, setkávali vládnoucí lordi Tsuranuanni se členy svých klanů a pak odcházeli, aby si pohovořili se svými spojenci a vazaly, většinou v rámci jedné strany.

Dům Acoma byl teoreticky členem menší politické strany, Strany jadeitového oka, ale od smrti lorda Sezua spojení značně ochablo. Mara se politikou strany příliš nezabývala, protože byla zaneprázdněna tím, že se snažila zachránit svůj dům před vyhlazením. Ale v Císařství, které se potácelo na pokraji chaosu, nebylo žádné pouto natolik slabé, aby se na něj zapomínalo.

Mara si proklestila cestu kolem lorda z Inrodaka, obtloustlého druhého syna lorda z Ekamči a bratrance lorda z Kehotara, kteří se spolu šeptem radili a věnovali jí jen nevraživé pohledy. Za nimi zahlédla Mara dva členy Strany jadeitového oka, přistoupila k nim a zahájila rozhovor, který začal dlouhým seznamem soustrastných vět. Mrtví společně s těmi, kdo zůstali za Trhlinou, jako by ostatní svou nepřítomností pronásledovali. Přesto život Tsuranuanni těmito ztrátami nekončil. Všude v síni členové Nejvyšší rady zkoumali možnosti dalšího vývoje a znovu přitom hráli svou Velkou hru.

Oblohou šlehl blesk a sinavým světlem ozářil zdi velké usedlosti Minwanabi. Incomo si s psací deskou v klíně, perem v ruce a lahvičkou inkoustu u lokte prohlédl listiny, které se před ním kupily, a nevšímal si zvuku prudkého deště zvenčí. Nikdy nebyl velkým myslitelem a nyní jej neopouštěl úděs a nevíra. Události provázející zradu císaře mu Stále ještě připadaly jako dozvuky strašné noční můry. O tom, že byl Desio mrtvý, nemohlo být pochyb. Tři svědkové potvrdili, že ho viděli, jak padá na zem se třemi šípy v hrudi a hrdle - a jeho bratranec Ješurado mu v té chvíli už ležel mrtvý u nohou. Žádný přítel nebo sluha nebyl dostatečně blízko na to, aby zachránil pánovo tělo z chaosu dříve, než se kouzelná Trhlina uzavřela a navěky tak oddělila Midkemii od Kelewanu.

Incomo si přitiskl suché ruce na spánky a nadechl se vlhkého vzduchu. Desio z Minwanabi odpočíval se svými předky - pokud dokázal lidský duch překonat neznámou vzdálenost mezi dvěma světy. V posvátném háji domu Minwanabi byly narychlo povolaným knězem odslouženy příslušné obřady a poslové odspěchali se zprávami. Teď už zbývalo jen čekat na návrat nového lorda ze západních ostrovů.

V tom okamžiku se přepážka za zády prvního rádce otevřela. Pokojem prolétl závan teplého, vlhkého vzduchu, který zašustil svitky a rozhodil po podlaze sprška dešťových kapek.

"Rozkázal jsem, že nechci být rušen," štěkl Incomo.

Ozval se suchý, kousavý hlas. "V tom případě se omlouvám za své vyrušení, první rádce. Ale čas běží a je třeba vykonat spoustu věcí."

Incomo sebou trhl a otočil se. Zahlédl, jak dveřmi vstupuje válečník zezadu ozářený bledým světlem blesku. Z jeho válečného brnění stékala voda a proměňovala chochol jeho důstojnické přilby ve zplihlé pramínky. Štíhlý, mrštný muž téměř neslyšně došel na okraj kruhu světla, vrhaného jedinou lampou v místnosti. Sňal si přilbu. Kolem medově hnědých očí měl temné stíny a vlhké vlasy se mu lepily ke krku.

Incomo upustil pero a uklonil se až k pasu. "Tasaio!"

Tasaio se mu dlouhou chvíli díval do očí a pak pomalu řekl: "Protentokrát ti tvou důvěrnost odpustím, první rádce. Ale ať už se to neopakuje."

Incomo odsunul psací desku stranou, odhodil pero a svitek a málem vylil lahvičku s inkoustem. Pak skrčil křivé nohy, poklekl a dotkl se čelem podlahy. "Můj pane."

Zahřmění hromu vyplnilo chvíli ticha, kdy se Tasaio rozhlížel po místnosti. Nedovolil Incomovi vstát, ale prohlížel si malované obrazy ptáků, odřenou spací rohož a nakonec, nejpozorněji ze všeho, starého muže schouleného na podlaze. "Ano. Tasaio. Lord z Minwanabi."

Incomo, který se už alespoň mohl narovnat, řekl: "Jak ses -"

Nový pán jej přerušil lehce pohrdavým tónem. "Incomo! Copak sis myslel, že jsi v tomhle domě jediný, kdo tu má agenty? Můj bratranec byl pánem mé věrnosti, ale v žádném případě mé úcty. Nikdy bych neznectil jméno Minwanabi, ale v mém postavení by jen hlupák nechal bratrance Desia bez dozoru."

Tasaio si uhladil mokré prameny vlasů a pak si posunul pás s mečem. "Od chvíle, kdy jsem vstoupil na ten prokletý ostrov, jsem měl člun s posádkou a zásobami stále připravený k vyplutí. Ve dne i v noci - kdyby přišla zpráva, jediné, co by bylo třeba udělat, bylo zvednout kotvu. V okamžiku bratrancovy smrti mi ti, kdo mi zůstali věrní, poslali na Odlehlé ostrovy zprávu." Tasaio pokrčil rameny a ve světle lampy se zaleskly kapky deště. "Odplul jsem na člunu do. Nám a tam zabral první loď. Kdy bude Nejvyšší rada volit nového Vojevůdce?"

S očima upřenýma na pramínky dešťové vody, které ohrožovaly jeho spací rohož, se Incomo vrátil zpátky do reality. "Zpráva přišla až dnes ráno. Nebeská záře svolává Nejvyšší radu za tři dny."

Se skoro unylým klidem se Tasaio zeptal: "Přál sis snad, abych té události jen přihlížel, Incomo?"

Vlhké polštáře náhle ztratily svůj význam. "Pane!" Incomo znovu přitiskl čelo k podlaze. "Desiova smrt byla příliš náhlá. Naši nejrychlejší poslové vyrazili před hodinou s rozkazem cestovat těmi nejlepšími čluny. Přísahám, že jsem nemohl udělat více. Prosím, nezazlívej svému sluhovi snahu, když byl můj pán natolik chytrý, že se nemusel spoléhat na mé volání."

Tasaio se nevesele zasmál. "Nesnáším zbytečné lichotky, první rádce, stejně jako nepřesvědčivou pokoru. Vstaň a nezapomínej na to."

Hlasité prásknutí hromu rozechvělo celý dům a ozvěna se přehnala přes temné jezero. Se zkušenostmi polního velitele,

který dokázal svůj hlas vždy přizpůsobit hluku, Tasaio řekl: "Zde jsou tvé rozkazy, první rádce. Propustíš Desiovy osobní sluhy a konkubíny. Mám vlastní služebnictvo, které mi pomůže s oblékáním šatů pro období smutku. Dnes v noci budu spát v důstojnických kasárnách. Řekni hadonrovi, aby z mých pokojů odstranil všechny věci, které patřily Desiovi. Chci, aby ty místnosti byly vyklizeny. Mé cestovní skříňky a osobní věci budou dovezeny za úsvitu a oblečení bývalého lorda, jeho lůžko a veškerý jeho osobní majetek bude spálen." Tasaio přimhouřil oči. "Řekni správci psince, aby podřízl hrdla těm lidožravým psům - žádného jiného pána už nebudou poslouchat. Za svítání nastoupí všichni členové této domácnosti na cvičiště. Vlády se ujal nový lord z Minwanabi a všichni si musejí uvědomit, že neschopnost už nebude tolerována."

"Jak si můj pán přeje." Incomo se připravil na noc beze spánku. Narovnal ztuhlé nohy a chystal se vstát, ale jeho pán ještě neskončil.

Lord z Minwanabi si prohlížel svého prvního rádce bezvýraznýma a chladnýma očima. "Nechci, abys mě rozmazloval jako mého bratrance. Chci vědět, co si o každé věci myslíš, i kdybys měl na tu záležitost opačný názor než já. Můžeš mi předkládat vlastní návrhy do chvíle, kdy vydám rozkazy. Pak budeš mlčet a poslouchat. Zítra spolu projdeme účty a vybereme čestnou stráž. V poledne už chci být na svém člunu na cestě do Kentosani. Postarej se o to, aby má cesta byla naplánována do poslední podrobnosti. Protože ve chvíli, kdy dospěji do Svatého města, mám v úmyslu předložit svou žádost."

"Jakou žádost, pane?" zeptal se Incomo s tichou úctou.

Tasaio se konečně usmál a jeho tvář zazářila jako ostří meče. "Nu přece o dosazení na místo Vojevůdce. Kdo by k tomu měl mít lepší předpoklady než já?"

Incomo ucítil, jak se mu na zátylku ježí vlasy. Konečně, po všech těch letech zbožných přání, bude sloužit lordu, který je chytrý, schopný a ctižádostivý.

Podlahu opět rozechvěl úder hromu a provazy deště bičovaly přepážky. Tasaio, stojící zpříma v mihotavém světle lampy, dokončil své myšlenky. "Až budu nosit bílou a zlatou, zničíme dům Acoma."

Incomo se znovu uklonil. Když vstal, byla místnost prázdná a jen průvan ve ztemnělé chodbě byl jediným znamením návštěvy jeho pána. První rádce se zamyslel nad touhou, kterou se nikdy neodvážil vyslovit, ale kterou mu nakonec bohové a osud vyplnily: Tasaio nyní nosil plášť vládce domu Minwanabi. Incomo ucítil dotek suché ironie, když jej napadlo, proč se po tom daru cítí tak unavený a starý.

Po bouři zbyly jen potůčky dešťové vody stékající kolem symbolů přinášejících štěstí, které zdobily vrcholy štítů císařského paláce, a plné okapy, z nichž prýštily stružky vody do kaluží na dvorech. Uvnitř budovy zněl zvuk padajícího deště tlumeně; obrovskými chodbami se jako duch prohánět průvan a uhasínal i těch několik lamp, které sluhové rozsvítili. Lujan s pěti válečníky v brnění pochodoval ztemnělými chodbami zpátky k pokojům domu Acoma.

Mara svého velitele vojsk přijala v prostřední místnosti, kde už hovořila s Arakasim. Kevin stál u zdi po jejím boku a jeho nálada, plná kousavého sarkasmu, se nečinností čím dál více zhoršovala. V hlavě mu hučelo. Z nekonečného zvuku, provázejícího broušení mečů, ho bolely zuby a z pachu laku, který vojáci používali k tvrzení kožených brnění, se mu obracel žaludek.

Lujan se uklonil před polštáři, na nichž seděla Mara. "Paní," řekl naléhavě, "máme zprávy o tom, že se do dříve neobývaných pokojů v paláci přesunuly jednotky domů Sajaio, Tondora a Gineisa."

Mara se zamračila. "Minwanabiho psi. Jsou nějaké zprávy o pánovi psince?"

"Ne. Zatím ještě ne." Lujan si rozepnul řemínek na přilbě a prsty si pročísl zpocené vlasy.

Arakasi vzhlédl od hromádky zpráv, kterou mu ráno dodali jeho informátoři z paláce. Unavenýma očima si prohlédl velitele vojsk domu Acoma. "Císař se do paláce vrátí za tři dny."

Kevin, který se s pažemi založenými na hrudi opíral jedním ramenem o stěnu, řekl: "Chce si užít pěkného výletu, co?"

"Cestou musí vykonat řadu rituálů a obřadů," vysvětlila mu Mara a stěží dokázala skrýt své podráždění. "Císař necestuje ve společnosti kněží dvaceti řádů, tisíce mužů osobní stráže a pěti tisíc válečníků proto, aby spěchal."

Kevin pokrčil rameny. Nervozita a stísněnost měly vliv na všechny. Mara trávila patnáct hodin bez přestávky zavřená v síni Rady. V noci se vracela tak vyčerpaná, že měla sotva sílu najíst se. Vypadala vyhuble a propadle a navzdory láskyplné péči svého milence byla i ta trocha spánku, kterou si dopřávala, neklidná. A pokud byly noci nepříjemné, dny byly ještě horší. Nečinnost jakéhokoli druhu drásala Kevinovi nervy, ale i nuda měla své hranice. Služba v kuchyni ho přiváděla ke slovním rebeliím a jeho časté výbuchy nekázně mu nedovolovaly, aby si vypěstoval onu odevzdanost osudu, díky níž tsuranští válečníci dokázali projevovat zdánlivě nekonečnou trpělivost.

Mara si povzdechla a zamyslela se nad výsledky svého snažení. "Zatím jsem hovořila se sedmnácti lordy a získala souhlas pouze čtyř z nich." Potřásla hlavou. "Mizerný zisk. Nikdo se do toho nechce vrhnout, i když spousta jich dává najevo, že by měla zájem. Na Vojevůdcovo místo kandiduje příliš mnoho uchazečů a podpora jednoho z nich znamená přivolat na sebe nepřátelství všech jeho rivalů."

Arakasi rozvinul svitek, který ostře páchl rybami. "Můj agent v docích hlásí příjezd Dajala z Keda."

Mara se nad tím zamyslela. "Ubytoval se ve svém městském domě, nebo v císařském paláci?"

"Okamžik, paní." Arakasi se zahleděl do svých poznámek, odložil tři papíry a pak se začetí do kódovaných zpráv ve čtvrtém, který v zájmu utajení voněl jemným parfémem. "V městském domě," řekl nakonec vrchní špeh. "Přinejmenším pro dnešní noc."

Mara tlesknutím přivolala písaře, kterého si přivedla, aby jí pomohl s dopisy. "Odešli to lordu Dajalovi z Keda. Nejdříve mu projev soustrast v souvislosti s úmrtím jeho otce a dodej, že jeho smrt byla určitě čestná a statečná. Pak dej Dajalovi jasně najevo, že dům Acoma má dokument označený osobní pečetí lorda Andera, kterým zavázal dům Keda k jednomu hlasování v Radě podle našeho výběru. Tento závazek přechází na Dajala jako na nového lorda."

"Paní," přerušil ji Arakasi. "Není to trochu... uspěchané?

Mara si prsty pročísla husté vlasy, jejichž konečky byly stále ještě zvlněné od chvíle, kdy byly jehlicemi upevněny do účesu. "Možná už na mě přešly zvyky toho barbara, kterého si tu držím." Odmlčela se, zatímco v dálce zaduněl hrom. "Vůbec ale nepochybuji o tom, že se mezi námi brzy objeví Tasaio z Minwanabi, a pak budu potřebovat každý hlas."

Od vchodu se ozvalo zaklepání na dveře. Z chodby vstoupil voják a uklonil se. "Pani, naši zvědové hlásí ozbrojené muže procházející vnějšími chodbami paláce."

Mara se podívala na Lujana, který si už nasadil přilbu na hlavu a u dveří si upevňoval řemínek. Vnějšími přepážkami se dovnitř prodralo bílé zašlehnutí blesku ohraničené mezerami v barikádách, jež byly nyní posíleny prkny. Kevin stěží odolal reflexu, který ho jako zvíře v kleci nutil přikrčit se, zatímco Mara s Arakasim předstírali, že čtou zprávy. Škrábání písařova pera vyplňovalo ticho, které přerušil až návrat velitele vojsk.

Po sotva znatelné úkloně řekl: "Naše předsunuté hlídky zahlédly dvě skupiny vojáků v počtu mezi dvaceti a třiceti muži. Pohybovaly se ve stínech a zdálo se, že míří k jiným částem paláce."

"Jaký dům?" zeptala se Mara a napůl se obávala odpovědi.

"Žádný, krásná paní." Lujanovo ujištění bylo váhavé. "Měli na sobě černé brnění bez jakéhokoli označení."

Mariny oči se ve světle lampy rozšířily. "Takže už to začíná."

Lujan tiše vydal rozkazy válečníkům v přední místnosti. Poslední přepážka, která ještě dovnitř propouštěla čerstvý vzduch, byla zavřena a zajištěna v rámu dřevěnými kolíčky. Vojáci pak zvedli stůl, opřeli jej o přední dveře a zatížili těžkým trámem. Vlhkost, již dovnitř přinesla bouře, se rozprostřela jako neprodyšná přikrývka. Zdálo se, že na Arakasiho to nijak nepůsobilo. Nehybně seděl a probíral se svými poznámkami.

Ale Kevin se potil, byl podrážděný a uklidnilo by ho jen to, kdyby mohl svýma prázdnýma rukama sevřít jílec meče. Hodiny pomalu pokračovaly k půlnoci. Dovnitř přes zeď tlumeně pronikaly zvuky. Běžící nohy se čvachtáním rozstřikovaly kaluže nebo dusaly dolů po schodech a chodbami a někdy bylo slyšet křik. Déšť ustal a hmyz v Mařině zahradě začal zpívat své noční písně.

Protože se mu zdálo, že nikdo nemá náladu postarat se o obyčejné věci, poklekl Kevin vedle Marina ramene a vytáhl jí z prstů svitek, do něhož už hodinu hleděla, aniž by jej četla. "Musíš mít hlad," řekl.

Mara si opřela hlavu o jeho rameno. "Vůbec ne. Ale pokud nechci zítra v Radě omdlít, něco bych sníst měla."

Kevin vstal a připravil se na nevyhnutelnou bitvu vůlí, která jej čekala při každé výpravě do kuchyně. Jican pokládal každého otroka, kterého zahlédl s prázdnýma rukama, za lovnou zvěř. Dnes večer se zdálo, že byl jeho lov úspěšný, protože skupina kuchyňských pomocníků už čistila kotlíky a talíře. Jako by mytí nádobí bylo kouzlem, které mělo zvuky boje udržet v bezpečné vzdálenosti, byly všechny nabě-račky a šálky pečlivě čištěny pískem a leštěny. Jican zahlédl Kevina ve dveřích a jeho ztrápená tvář se rozjasnila. "Paní si přeje jíst?"

Kevin přikývl a zjistil, že má najednou v rukou tác naložený teplým chlebem, sýrem a ovocem. Zklamán svým příliš snadným vítězstvím spolkl pečlivě připravenou odpověď a vrátil se k Maře. Položil před ni večeři a posadil se, zatímco se snažila posilnit. Nakonec jídlo dojedl Arakasi. Kevin zahnal Maru do postele a u všech oken a dveří čekali nehybní válečníci jako sochy připravené čelit útoku, který nepřicházel.

Nastalo jitro. Mara vstala ze svých polštářů a zavolala služebné, aby jí připravily oblečení a koupel. Líčení setřelo z jejích tváří známky starostí a tři vrstvy oděvu skryly její pohublost. Na poslední chvíli, když už byla připravena k odchodu, se otočila a pevně se zahleděla na Kevina.

S vyhlídkou na další nekonečný den na ni upřel vyčítavý pohled svých modrých očí.

Hlavně proto, že se bála útoku na své pokoje během své nepřítomnosti, se poddala okamžitému nápadu a povolila. "Pojď se mnou. Zůstaň vzadu a mlč, dokud ti nedovolím promluvit."

Kevin doslova vyskočil, aby se připojil k jejímu doprovodu. Lujan rozkázal čestné stráži, aby se seřadila, a o chvilku později průvod členů domu Acoma vešel do sněmovní síně.

Sluneční světlo se odráželo od kupole a ozařovalo zažloutlou omítku nad galeriemi. Horní sedadla byla zaplněna skoro do posledního místa, zatímco nižší byla stále ještě téměř prázdná. Kevin si uvědomil, že chaos se uklidnil alespoň natolik, aby se tsuranští šlechtici začali chovat podle etikety. Následoval Maru dolů ze schodů, zatímco Lujan šel jako první a dva válečnici po jejích bocích. Zbytek čestné stráže zůstal seřazen v uličce nad schodištěm u vchodu, jako by se toto jednání Rady nijak nelišilo od jiných.

Ale když procházela cestou ke svému místu kolem prázdného křesla, přitiskla si Mara prsty ke rtům, aby zdusila vyděšený výkřik. "Problémy?" zeptal se Kevin, který okamžitě zapomněl na svůj slib mlčenlivosti.

Mara sotva viditelně přikývla. Pak tiše zašeptala: "Lord Pataki ze Sida je mrtvý."

Kevin řekl: "Kdo?"

"Muž, který se ke mně jednou na rozdíl od ostatních zachoval slušně. Byl to také možný spojenec. Včera tady byl, ale dnes ráno je jeho místo prázdné."

"Jak víš, že se prostě jen nezdržel u snídaně?" zamumlal Kevin.

Mara se posadila do svého křesla a pokynula otrokovi, aby se postavil po jejím boku. "Patakiho by od příchodu do síně dokázal zdržet jen nájemný vrah." Pak se rozhlédla po okolních galeriích. "Jak to tak vypadá, chybějí ještě tři další lordi."

"Tví přátelé?" Kevin se snažil udržet svůj hlas klidný.

"Ne. Nepřátelé domu Minwanabi," odpověděla Mara. Otevřela svůj malý zdobený vějíř a zašeptala něco Lujanovi, který kolem jejího sedadla rozmístil své vojáky a sám se postavil nejblíže ke schodišti, kde bude jeho meč v případě potřeby nejplatnější.

Nejnižší ochozy se začínaly plnit. Kevin se rozhlédl po lordech Impéria, kteří ve svých formálních šatech vypadali jako

barevní kohouti. Někteří seděli jako králové na svých místech a povýšeně hovořili s těmi, kteří je přišli požádat o službu nebo spojenectví. Jiní stáli v hloučcích, přecházeli a vyměňovali si komplimenty jako motýli poletující kolem květin. Hra rady byla spíše než nemilosrdná bitva o nadvládu jemný, nikdy nekončící sled střetnutí, souhlasů a odmítnutí.

"Tomu nerozumím," řekl Kevin po dlouhé zamyšlené chvíli. "Nezdá se mi, že by tady někdo vůbec věděl, že čtyři členové Rady byli zavražděni."

"Smrt je součástí Hry," odpověděla Mara, a s tím, jak dopoledne pokračovalo, Kevin nakonec pochopil. Dávat najevo nepatřičný zájem o porážku někoho jiného znamenalo diskutovat o otázkách cti, protože připustit vraždu samo o sobě znamenalo, že je za onu smrt někdo odpovědný. V nepřítomnosti důkazu znali Tsurané jen 'nehodu'. Lord mohl někoho beztrestně zavraždit, a dokonce tím získat obdiv druhých, pokud dodržel všechny formality.

Po schodech vystoupil postarší lord a Mara vstala a uklonila se. Pustili se do společenského rozhovoru, který se pomalu stočil k obchodním záležitostem. Kevin zůstal osamocen se svými myšlenkami. Toto klidné probíráni obchodu během dne, před nímž se palácem plížili nájemní vrazi, ho děsilo více než všechno, co poznal od chvíle, kdy padl do zajetí.

Místností proběhlo zašumění hlasů, když do nižší galerie vstoupil mladý muž. Usedl do jednoho z nejvíce zdobených křesel poblíž středového pódia a kolem něj se rozestoupilo šest válečníků v purpurových a šedých barvách. Hlavy se otočily jeho směrem, zatímco k sobě pokynem ruky při vdával svého rádce. Po krátké poradě se jeho služebník uklonil a okamžitě vykročil po schodech k Maře, hovořící s jiným šlechticem.

Kevin, který si uvědomil, že tiché šeptání, provázející rádcovy kroky, napovídá, že se odehrává něco důležitého, sledoval, co se bude dít.

Rádce se Maře uklonil. "Paní z Acoma, můj lord tě chce ujistit, že dům Keda je připraven dostát jakékoli dohodě, která byla jeho jménem uzavřena."

Mara lehce sklonila hlavu a rádce odešel. Jeho zpráva měla ale viditelný účinek na muže, jehož rozhovor s Marou byl přerušen. Jeho chování se naprosto změnilo od nadřazenosti k úlisnému pochlebovačství. A náhle dolů z ochozů začali scházet další šlechtici, aby si promluvili s paní z Acoma.

Kevin s úžasem sledoval, jak jemné pramínky tsuranské politiky mění svá řečiště a Mara se více a více stává středem pozornosti. Při ztrátě vůdců pěti Velkých domů se mocnější klany zapletly do bratrovražedných bojů. Díky tomu se otevřel prostor méně významným rodinám těchto klanů a menší klany v Radě mohly vyjednávat, slibovat a hledat možnou podporu. Ve chvíli, kdy armády mocných bojovaly mezi sebou, se slabší domy musely spojit nebo se uchýlit pod křídla svých mocnějších ochránců. Byly uzavírány dohody a spojenectví, v klidu nebo pod tlakem docházelo k rozhodnutím a obchodní komodity měnily své vlastníky ve formách darů nebo zástav. Čím více se den blížil k poledni, tím více si Kevin uvědomoval, že Mara nemusela ani na okamžik opustit své místo: strany, které měly zájem o spolupráci, k ní přicházely samy, což neuniklo pozornosti jiných lordů. Inrodaka a Ekamči se často dívali směrem k prázdnému místu určenému lordu z Minwanabi a členové klanu Ionani s úsměvem hovořili se zamračeným Tecumou z Anasati.

Těsně před polednem vstoupila do síně jednotka válečníků v purpurové a žluté, doprovázející štíhlého sympatického mladíka k místu vyhrazenému domu Xacatecas. Dědic Čipinova pláště zaujal své místo v Radě s chladnou odtažitostí svého otce. Mara, která ho sledovala, zavřela svůj vějíř a přitiskla si jej na okamžik k čelu. Kevin vycítil její nervozitu. Nemohl jí nabídnout žádnou útěchu; musel stát jako vytesaný z kamene, i když si také se zachvěním povšiml, jak velmi mladý Xacatecas připomíná svého zesnulého otce.

Na Mařinu pozornost zdvořile čekali tři lordi. Vzpamatovala se a bavila je anekdotami, zatímco lordi klanu Xacala se představovali dědici jejich bývalého válečného náčelníka.

Konečně jejich proud ustal. Mara k sobě povolala Lujana a sestoupila po několika schodech až k lordu z Xacatecas. Zblízka vypadal Hoppara každým coulem jako mladý dravec, ačkoliv jeho vlasy a oči měly teple hnědý odstín a po své matce Isašani zdědil štíhlou postavu. Ale přes nezkušené mládí měl v sobě Čipinovu pružnost a energii. Vstal, zdvořile se uklonil a řekl: "Jsi zdráva. Maro z Acoma?"

Mara cítila, jak jí do tváře stoupá barva. Tím, že se ptal na její zdraví ještě dříve, než mohla promluvit, ji dal Hoppara přede všemi najevo, že ji pokládá za společensky sobě nadřazenou! Protože jeho krev patřila k pěti Velkým rodinám, bylo toto gesto sotva o něco více než zdvořilost, ale svým zvláštním a jemným způsobem v sobě skrývalo omračujcící důsledky. Zatímco se Mara prudce nadechovala a hledala slova pro svou odpověď, slyšela, jak galeriemi proběhlo zašumění. Šlechtici stojící poblíž lorda z Xacatecas si ji prohlíželi s překvapenou úctou, zatímco jiným, sedícím na svých křeslech kolem pódia, se ve tváři objevil kyselý výraz.

V její odpovědi se ozval skutečně upřímný tón. "Jsem zdráva, můj lorde z Xacatecas. Tvůj zármutek je zármutkem domu Acoma. Tvůj otec dělal svému domu a klanu čest, a nejen to. Odvážné bránil hranice Impéria a poctil dům Acoma tím, že jej hodlal počítat mezi své spojence. Znamenalo by pro mě velkou poctu, kdybys pokládal můj dům za přítele domu Xacatecas."

Hoppara se na ni usmál, i když pod jeho snahou byl patrný zármutek. "Paní, bude mi velkou ctí, pokud se rozhodneš dnes odpoledne se mnou poobědvat."

Mara se formálně uklonila a dala tím najevo, že s jeho pozváním souhlasí. Ke svému křeslu se musela skoro prodírat davem lichotníků, a dokud nepřišel první rádce domu Xacatecas, aby ji odvedl na oběd, neměla pro sebe jedinou chvilku klidu.

Prostory domu Xacatecas v císařském paláci byly nejméně dvakrát tak velké jako Mařiny. Byly vyzdobeny nádhernými koberci a sochami a černě lakovaný nábytek tvořil krásný kontrast k levandulovým, purpurovým a krémovým závěsům. Ptáci li, umístěni ve volně zavěšených proutěných klecích, naplňovali místnost zpěvem a půvabem

pestře zbarvených křídel. Mara rozpoznala Isašaniinu zálibu v pohodlí a kráse a s úlevou se posadila na měkké, silné polštáře. Sluhové byli vycvičeni lordem Čipinem a jeden z nich sloužil v jeho pouštním tažení. Už byl obeznámen s jejími zvyky a přinesl jí mísu s vodou, v níž byl nalit její oblíbený parfém. Zatímco si Mara umývala ruce a s lítostí vzpomínala na bývalého pána domu, Kevin se usadil na podlahu po jejím boku.

Hoppara ze sebe shodil objemné obřadní roucho, rukou si pročísl kudrnaté vlasy a posadil se proti nim ke stolku s bohatým obědem. Povzdechl si, vykasal rukávy k loktům, čímž odhalil silná opálená zápěstí, a natáhl ruce ke sluhovi s umyvadlem čekajícímu u jeho lokte.

Když sluha dokončil svou práci, zahleděl se mladý lord na vousatého barbara, který seděl vedle Mary jako její stín.

Kevin Hopparovi jeho pohled vyrovnaně oplácel, dokud mladík nezvedl obočí. "Tohle je ten tvůj barbarský milenec?"

Jeho zvědavost nikoho neurazila. Hoppara zdědil po otci jeho přímost a po matce dobrý odhad lidí. Byl prostě upřímný a Mariny osobní záležitosti tím nijak nezlehčoval. Mara lehce přikývla a Hoppara jí věnoval Isašaniin odzbrojující úsměv. "Otec se mi o něm zmiňoval. Tedy -pokud je to tentýž muž."

"Je to Kevin," řekla Mara opatrně.

Hoppara spokojeně přikývl. "Ano. Ten otrok, který má plnou zbroj v barvách domu Acoma." Povzdechl si a dal na sobě znát svůj zármutek. "Otec mi vyprávěl, že tenhle Kevin byl během bitvy v poušti mnohem více než jen otrokem."

Mara se souhlasně usmála. "Měl několik... nápadů."

Krátkou odmlku v rozhovoru vyplnili ptáci li svým zpěvem. "Otec pochvalami příliš nehýřil," namítl Hoppara. Zahleděl se na stolek, jako by na něm místo nádobí a podnosů s jídlem viděl vzpomínky. "Velice si cenil toho, co pokládal za geniální strategické myšlení. Říkal, že žádného Tsurana by nikdy nenapadlo rozkázat svým vojákům, aby se posadili na záda válečníků cho-ja. Ta taktika na něj udělala velký dojem." Mladý lord věnoval svým hostům další široký úsměv. "Stejně tak jsi na něj udělala dojem i ty, paní."

Kevin najednou ucítil bodnutí žárlivosti, když si všiml, že se Mara při mladíkově pokloně začervenala. "Děkuji, můj pane."

"Je tu horko?" řekl Hoppara náhle, jako by náhlý příval krve do tváří paní domu způsobilo něco jiného než jeho pozornost. Pokynul sluhovi, aby odsunul přepážku, a do místnosti proniklo sluneční světlo a čerstvý vzduch. Zahrada venku byla osázena fialovými květinami a stíněna ovocnými stromy. Pak, když mu Lujanův nesouhlasně strnulý postoj napověděl, že by se jeho host mohl v pokojích domu Xacatecas obávat o svou bezpečnost, řekl lord uklidňujícím tónem: "Tato zahrada je ukončena zadní zdí kasáren císařových vojáků. Vždy je v nich přítomno nejméně osmdesát mužů Císařské bílé stráže."

Když Lujanovo napětí přesto nepolevilo, Hoppara žoviálně pokračoval: "Matce se to nikdy moc nelíbilo. Říkala, že takhle nemůže nikdy nosit domácí oblečení nebo se koupat v zahradě, aby nevystavila císařskou rodinu ohrožení. Klidně by je mohli všechny pobít nájemní vrazi, říkala, a muži z císařské stráže by byli tady, zírali by přes zed s nesprávnými zbraněmi v bojové pohotovosti a vůbec by je nezajímalo, co se děje za jejich zády."

Mara se usmála. Krása paní Isašani byla vyhlášená - mnohá mateřství na ní nezanechala žádné stopy kromě toho, že přidala její postavě vyzrálý půvab - a její upřímný, ostrý jazyk skýtal zdvořilé tsuranské společnosti nespočet možností ke klevetám. "Jak se má tvá matka?" zeptala se Mara.

Hoppara povzdechl. "Docela dobře. Smrt mého otce a staršího bratra pro ni byla rána, samozřejmě. Víš," dodal, protože nechtěl opustit původní předmět hovoru, "že otec navrhoval, že by ses mohla jednoho dne provdat za jednoho z jeho mladších synů, kdybys unikla Desiovým pokusům o zničeni tvého domu?"

Mariny oči se doširoka rozevřely, protože podle řečí Isašani jednoznačně pokládala za jejího nejlepšího budoucího partnera Hokanua. "Jsem polichocena."

"Ale vůbec nejíš," poznamenal Hoppara. Zvedl nůž a ukrojil si kousek masa ve vinné omáčce. "Prosím, poslu si. Všichni psíčci mé sestry už jsou tlustí. Pokud jim budou kuchyňští sluhové dávat další zbytky, skončí ti ubozí tvorové tak, že si je budou všichni plést s polštáři." Hoppara zamyšleně přežvykoval. Zdálo se, že dumá o Marině výrazu. Pak došel k nějakému vnitřnímu rozhodnutí a jeho chováni se změnilo z přátelského ve vážné. "Otec byl přesvědčen o tom, že se jednoho dne staneš jednou z nejnebezpečnějších žen v celém Císařství. Jako člověk, který si své nepřátele velice pečlivě vybírá, si jasně přál, abys mu byla nakloněna přátelsky."

Mara se mohla jeho komplimentu jen hluboce uklonit. Upila svého ovocného nápoje a čekala, zatímco ptáci li zpívali sladké melodie.

Hoppara, který se už nyní dostatečně přesvědčil o tom, že Mara chválou nezměkne, utrhl kus čerstvého chleba. Namočil si kůrku do omáčky a poznamenal: "Uvědomuješ si samozřejmě, že než bude uveden do úřadu nový Vojevůdce, mnozí z nás zemřou."

Mara souhlasně přikývla. O bílý a zlatý trůn se ucházelo příliš mnoho kandidátů a spojenectví se neustále měnila. I hlupák by očekával, že se soupeření nakonec zvrhne v krvavou řež.

"Dostal jsem příkaz, abych tě vyhledal a bez obalu ti předestřel svůj návrh." Hoppara pokynul sluhovi, který se uklonil a začal odnášet klece s ptáky. Do narůstajícího ticha mladý lord řekl: "Dům Xacatecas si přeje přežít tento zmatek, aniž by se musel vzdát příliš velkého množství vlivu, kterého dosáhl za svého života můj otec. Proto se pokusíme zvrátit situaci ve svůj prospěch. Můj první rádce mě pověřil, abych ti nabídl neformální spojenectví a slíbil ti všechnu možnou pomoc, která je v silách domu Xacatecas, pokud -"

Mara jej zastavila pozvednutým prstem. "Okamžik, pane. Příkaz? Pověřil? Kdo tě řídí?"

Mladík posmutněl. "Říkala mi, že se na to zeptáš. Má matka, samozřejmě."

Kevin se zasmál a Mara řekla: "Tvá matka?"

Hoppara bez zahanbení přiznal: "Své pětadvacáté narozeniny oslavím až za tři roky, paní Maro. Jsem sice lord z Xacatecas, ale..."

"Ale zatím ne vládnoucí lord," dokončila za něj.

Hoppara si vzdychl. "Zatím ne. Do té doby bude vládnoucí paní matka - pokud se toho vůbec dožiju."

"Proč tady v tom případě není sama paní Isašani?" zeptal se Kevin.

Hoppara se podíval na Maru, která řekla: "Často zapomíná, kde je jeho místo."

"A očividně se nikdy nesetkal s mou matkou." Mladý lord se zbavil nervozity. "Isašani možná připomíná ptáka li, ale je silná jako kterýkoli válečník a svá rozhodnutí zvažuje jako obchodník s hedvábím. Porodila šest synů a čtyři dcery. Pokud ztratí mě, bude bezpochyby truchlit, ale mé místo zaujme Caiduni a po něm Mízu a Elamku a tak dále až k nejmladšímu bratříčkovi. Pak by nastoupili ti, které porodily konkubíny mého otce, nějakých osmnáct synů - nepočítaje chlapce, kteří mají stále ještě mléčné zuby, a další houf, který se ještě nevybatolil z kolébek." Nyní chlapec trochu zčervenal, neboť si vzpomněl na bouře, jež otřásaly domem, když lord Čipino přijel z pouštního tažení s šesti novými konkubínami a všechny byly těhotné.

"Takže rod Xacatecas bude dost těžké vyhladit," shrnul Kevin.

Hoppara souhlasně vzdychl. "Máme spoustu dětí a bratranců s dalšími hromadami potomků, a každý z nich je jen maličko vzdálen od toho, aby jej v případě potřeby matka povolala jako dědice pláště. Matka zůstává v bezpečí na naší usedlosti a pověřila mě, abych odjel sem a ujal se řízení záležitostí v Radě." Ukázal směrem k velké síni. "Většina našich rivalů si neuvědomuje, že ještě nejsem vládnoucím lordem domu. A ani nedostanou příležitost k tomu, aby tuto otázku nanesli, protože mám od matky plné pověření uzavírat jménem domu Xacatecas dohody... bez omezení."

Marina mysl pracovala na plné obrátky, když přemýšlela o důsledcích. "Takže určitě víme to, co jiní mohou jen odhadovat: že jsi nepřišel do Rady proto, aby ses ucházel o úřad Vojevůdce."

"I kdyby otec žil, nebyl by ani třetí v pořadí mezi těmi, kdo chtějí uplatnit svůj nárok na bílou a zlatou," řekl Hoppara.

"Kdo stojí výše?" Nyní konečně Mara našla chuť.

Hoppara pokrčil rameny. "Mohu pouze opakovat matčiny názory. Nejmocnější je dům Minwanabi, ale při hlasování by nezískal většinu. Kdyby dům Oaxatucan ustal ve svých vnitřních bojích, mohl by po bývalém Vojevůdci nastoupit jeho příbuzný z klanu Omechan. Stále si ještě udržují velkou převahu. Klan Kanazawai je pro neúspěch mírových jednání v nemilosti, takže i dům Tonmargu stojí výše než Keda." Znovu pokrčil rameny a pak pokračoval: "Logickou volbou je Minwanabi. Tasaio je velice schopný generál. Budou jej podporovat mnozí z těch, kteří by pro Desia nehlasovali."

Maso náhle ztratilo svou příjemnou chuť. Mara odsunula svůj talíř stranou. "Tím se dostáváme k základnímu problému. Co nabízíš mimo spojenectví?"

Hoppara rovněž odložil jídelní nůž. "Přes všechnu svou okázalou moc je dům Xacatecas v současné chvíli ve velké nevýhodě. V otcově doprovodu jsme ztratili dva rádce a chybí nám spolehlivé vedení. Bylo mi řečeno, že se mám řídit tvými radami, pokud tě nezklame rozum. Jinak budu muset podporovat Tasaia."

Kevin řekl: "Budeš podporovat toho vraha? Po všech těch zákeřnostech v Tsubaru?"

Mara zvedla ruku a umlčela ho. "To je logické. Pokud Minwanabi získá bílou a zlatou, nebude si dům Xacatecas muset dělat starosti s okamžitým útokem čtyř dalších Velkých rodin."

"Získali bychom tak čas na posílení své moci, zatímco by se Tasaio zaobíral vyhlazením domu Acoma." Hopparův tón byl věcný. "Nicméně," dodal spěšně, "to je krajní volba. Třebaže by to bylo pro náš dům nakrátko nejbezpečnější, představa Impéria vedeného Vojevůdcem z domu Minwanbi..." Znechuceně zmlkl.

Kevin vyjádřil svůj zmatek nahlas. "Ať se propadnu, jestli tuhle logiku chápu."

Hoppara zvedl obočí. "Myslel jsem..." Obrátil se na Maru. "Copak jsi mu to nevysvětlila?"

Mara vzdychla, jako by slunce, které sem pronikalo přepážkou, ztratilo všechno své teplo. "Jen základ současného boje: smrt mého otce a bratra."

Pták li tlumeně začiřikal z vedlejšího pokoje. "Zakryj klece, prosím," požádal Hoppara sluhu. Podíval se na svého hosta. "Dovolíš?" Když Mara přikývla, obrátil se ke Kevinovi se zamračeným výrazem. "Rod Minwanabi je... zvláštní. I když se může zdát nevhodné, že se vyjadřuji k jednání domu, který je navenek ctihodný, v povaze členů domu Minwanabi je něco, díky čemu jsou... nebezpečni víc, než je obvyklé."

Kevin se na něj zmateně podíval. "Každý mocný dům je nebezpečný. A podle mě je celá ta vaše Hra rady jen jedna zrada za druhou, vedená podle protokolu."

Pokud otrokova otevřenost Hopparou nějakým způsobem otřásla, nedal to najevo. Trpělivě se pokusil o vysvětlení. "Jsi tady spíše díky Marině schopnosti představovat hrozbu než díky její nepopiratelné kráse." Když to řekl, lehce se uklonil. "Ale členové domu Minwanabi jsou více než nebezpeční. Jsou -"

Mara jej přerušila. "Jsou šílení."

Hoppara zvedl ruku. "To je trochu drsně řečeno. Ve tvém případě nikoli bezdůvodně, ale přesto drsně." Ke Kevinovi dodal: "Řekněme, že mají choutky, které jsou většinou považovány za neobvyklé."

Kevin se usmál a jeho modré oči byly velice nevinné. "Myslíš tím, že jsou pokřivení."

Hoppara řekl: "Pokřivení?" Pak se zasmál. "To se mi líbí. Ano, jsou pokřivení."

"Ti, kdo patří k rodině Minwanabi, mají rádi bolest." Mařin pohled jako by se upřel na nějaký vnitřní obraz, daleko méně příjemný než Isašaniin levandulový pokoj. "Někdy svou vlastní, a vždycky cizí. Zabíjejí pro potěšení - většinou pomalu. Dávní lordťdomu Minwanabi byli známi tím, že na své zajatce pořádali hony jako na divoká zvířata.. Vězně mučili a najímali si básníky, kteří měli za úkol skládat verše ke chvále bolesti jejich obětí. Někteří z nich tím byli posedlí, a když viděli krev a cítili její pach, tak se... vzrušovali."

Hoppara pokynul sluhům, aby odnesli talíře a přinesli víno. "Někdo z domu Minwanabi to může skrývat lépe než jiní, ale všichni pociťují tuhle... rozkoš z utrpení. Dříve nebo později se to projeví. Jingu se očividně nacházel v kleštích této zvrácenosti. Několik jeho konkubin zemřelo v jeho loži a říká se, že svou první ženu při souloži uškrtil. Desio byl o něco

méně násilnický, ale i pouliční žebráci vědí, že bil otrokyně. Copak tě při všem bohatství a moci domu Minwanabi nikdy nenapadlo, proč se šlechtici nesnaží nabídnout jim věna svých dcer?" Nechal tu otázku bez odpovědi. "Tasaio je... mnohem opatrnější. Sloužil jsem s ním v poli a viděl jsem, jak znásilňuje zajaté ženy surově jako obyčejný voják. Také často navštěvoval ranhojičův stan - vůbec ne proto, aby přinášel svým vojákům povzbuzení, ale proto, aby je zbavil bolesti."

Jeho pozornost se obrátila k poháru, do něhož mu sluha naléval víno, a Hoppara potlačil úšklebek. "Tasaio není mužem, kterého bych si přál vidět na trůně Vojevůdce."

"Je velice pokřivený," poznamenal Kevin.

"A velice nebezpečný," shrnul Hoppara. Pozvedl svůj pohár, počkal, až Mara ochutná víno ze svého, a pak jedním douškem vypil jeho obsah. "Proto musím buď tajně zahradit Tasaiovi cestu k bílé a zlaté, nebo jej podpořit a zajistit si jeho přízeň."

Mara postavila svůj pohár na stolek a dlouhé řasy jí zaclonily oči, když zvažovala jednotlivé možnosti. "Takže mě ždáš, abych vymyslela nějaký způsob, jak bys mohl podpořit jiného kandidáta, který by nestál v cestě tvému neformálnímu spojenectví s domem Acoma, tak, aby na dům Xacatecas nedopadl hněv domu Minwanabi."

Hoppara s patrnou úlevou přikývl. "To by bylo nejschůdnější řešení."

Mara vstala a pokynula mladíkovi, aby zůstal sedět. "Tvůj otec se ke mně nikdy nechoval formálně a ráda bych ten zvyk udržovala dále." Zatímco Lujan seřazoval její čestnou stráž u dveří, opatrně řekla: "Přednesu tuto záležitost svým rádcům a budu s tebou ve spojení, lorde Hopparo. Ale pochop, že pokud budu schopna tě zachránit a udržet tvůj dům v bezpečí, budu požadovat tvou podporu v mých záležitostech."

Mladík mlčky přikývl a pokynul svému sluhovi, aby mu už nenaléval další vino.

Mara se uklonila a vykročila ke dveřím.

Kevin se zdržel pozadu s očima upřenýma na krásnou zahradu za přepážkou. Zeď, která tvořila hranici císařových kasáren, stála asi padesát metrů daleko. Marin velitel vojsk z ní během celého rozhovoru nespustil ani na okamžik oči. "Jednu radu zadarmo," řekl Kevin lordu z Xacatecas. "Zdvojnásob své stráže a přeměň tyhle pokoje v pevnost. Tři ze čtyř lordů už byli zavražděni ve svých ložích, a pokud nemá Císařská bílá stráž křídla, nedokáže ti přes tu zeď včas přispěchat na pomoc."

Kevin vykročil, aby dohnal Maru a její válečníky u východu z místnosti, a lord z Xacatecas už volal svého velitele vojsk. Členové domu Acoma vyšli z jeho pokojů, zatímco Hopparův hlas přecházel do ocelově tvrdého tónu, který byl jasnou ozvěnou rozkazů jeho otce. "Nezajímá mě, že nemůžeš použít nič jiného než purpurové polštáře a ptačí klece! Prostě uzavři tahle bohy zatracená okna a zahraď všechny přepážky. Nápady tohohle barbara kdysi v Tsubaru zachránily mému otci život a já mám dost rozumu na to, abych poslechl jeho varování!"

Sluha, jehož tento výbuch zahanbil, odběhl, aby zamkl vnější dveře, a Mara se na svého midkemianského otroka usmála. "Hoppara je velice rozumný mladý muž. Doufám, že přežije dostatečně dlouho na to, aby nosil plášť vládce domu."

"Já doufám, že přežijeme všichni," řekl kysele Kevin, zatímco jej Lujan přátelsky postrčil na jeho místo. "Tyhle závody o to, kdo se dožije volby nového Vojevůdce, mi obracejí žaludek naruby."

Kapitola třetí

KRVAVÉ MEČE

Den končil.

Dlouhé stíny se táhly na dvorech mezi chodbami, které si Mara se svým doprovodem zvolila jako náhradní cestu do svých pokojů. Přestože jednání toho dne probíhala klidně, byli kvůli napětí, visícímu ve vzduchu, nervózní i nejsilnější lordi. Tecuma z Anasati nic nenamítal, když mu Mara navrhla, aby na cestu ze síně Rady spojili své stráže. Klan Ionani se ocitl ve středu pozornosti - ať už chtěl nebo ne - protože lord z Tonmargu se rozhodl ucházet se o bílou a zlatou, a Tecuma byl životně důležitý pro veškerou podporu, kterou chtěl klan svému členovi poskytnout. Kdokoli by měl v úmyslu uvrhnout klan Ionani do zmatku, nenašel by lepší způsob, než zavraždit Tecumu z Anasati.

V těchto chvílích si nikdo nemohl být jist. Tecuma se s Marou nerozloučil, když se svými válečníky dorazil k červeně natřeným dveřím svých pokojů. Ze strachu před tím, aby nepovolané oči náhodou nezahlédly, že mezi jeho domem a domem Acoma panuje nějaký vřelejší vztah, se snažil vůbec nebrat Marinu přítomnost na vědomí,

Unavená Mara vešla do svých pokojů. Po pobytu v prostorné místnosti lorda z Xacatecas a obrovské klenuté síni Rady jí vlastní příbytek připadal zatuchlý a stísněný. Mara se posadila v ústřední místnosti a okamžitě k ní přistoupil Jican, který jí předal dopis napsaný Arakasim.

Mara rozlomila pečeť a četla. Na čele sejí objevila ustaraná vráska. "Řekni Lujanovi, ať si nesvléká brnění," zavolala a

pak poslala služebnou, aby jí přinesla pera a psací desku.

Kevin se odevzdaně usadil ve svém obvyklém koutě. Sledoval, jak jeho paní chvatně píše dva dopisy. Podala je svému veliteli vojsk s tím, aby je co nejrychleji doručil. "Řekni dotyčným lordům, že další podrobnosti neznáme. Pokud mají pocit, že nebudou schopni se ubránit, ať se k nám okamžitě připojí."

"Co to bylo?" zeptal se Kevin přes rachocení brnění, které si oblékali muži vybraní Lujanem k doprovodu.

Mara podala svůj zaprášený svrchní šat služebné a povzdechla si. "Jeden z Arakasiho agentů vyslechl rozhovor skupiny mužů, kteří se ukrývali v císařských zahradách. Jeden z nich neopatrně vyslovil jména a tím odhalil, že byli posláni, aby zaútočili na pokoje dvou lordů, kteří jsou shodou okolností nepřáteli lorda z Inrodaka. Protože všichni, kdo jsou této frakci na překážku, mají pro nás hodnotu jako spojenci naší věci, pokládala jsem za moudré poslat varování." Poklepala si svitkem na bradu. "Obávám se, že to znamená, že Inrodaka se svými spojenci bude podporovat Tasaia."

Vstoupila služebná. Na pokyn své paní začala rozčesávat Mariny vlasy, složitě sepnuté do vysokého drdolu, a ukládat do skříněk náhrdelníky a náramky, vyřezané zjadeitu a jantaru. Paní seděla se zavřenýma očima. "Jen bych si přála, abychom také my věděli, jaké nebezpečí nám hrozí."

Kevin si uvolnil opasek svých tsuransky střižených šatů a z kapsy, která tam v žádném případě neměla být, vytáhl něco, co vypadalo jako kuchyňský nůž na maso. Otočil jej ostřím proti lampě, prohlédl si je, jestli na něm nejsou zuby, a řekl: "Jsme připraveni. Záleží snad na lom, kdy přijdou?"

Mara otevřela oči. "To jsi ukradl z kuchyně? Pokud budeš přistižen se zbraní v ruce, hrozí ti trest smrti."

"Trest smrti hrozí otrokům, kteří mají vlastní názory, a přece jsi mě ještě neoběsila." Kevin se na ni podíval. "Pokud na nás dnes v noci zaútočí, rozhodně nemám v úmyslu stát a dívat se, jak tě zabíjejí jen kvůli tvému přesvědčení, že mi pokorné chování zajistí lepší postavení v příštím životě. To raději podříznu pár krků." Řekl to naprosto vážně.

Mara se cítila příliš unavená, než aby se hádala. Jican musí vědět, že nůž chybí; jestliže jí hadonra nepokládal za nutné krádež nahlásit, jakýkoli výslech by narazil jen na krčení ramen a prázdné pohledy, pokud by mu nepoložila přímou otázku. Mezi hadonrou a otrokem se za dlouhá léta vyvinul složitý vztah. Většina společných záležitostí jim poskytovala důvod k nekonečnému hašteření, ale co se týkalo několika vybraných oblastí, v nichž se shodovali, zdálo se, jako by byli spojeni jakousi pokrevní přísahou.

Kolem půlnoci se ozvalo zaklepání na vnější vchod do pokojů domu Acoma. "Kdo přichází?" zavolal strážný, který měl zrovna hlídku.

"Zanwai!"

Mara, která se probudila z lehkých dřímot v Kevinově náručí, okamžitě rozkázala: "Otevřete dveře!"

Tlesknutím přivolala služebnou se svrchními šaty a pokynula Kevinovi, aby zaujal podřízenější postavení, zatímco válečníci odsouvali stranou těžký trám a stůl, který sloužil jako základ barikády. Dveře se otevřely do tmavé, neosvětlené chodby a vzápětí do nich vešel stařec krvácející z rány na hlavě. Z boku jej podpíral stejně zraněný válečník, který se ohlížel, jako by zezadu očekával útok. Lujan dvojici postrčil dovnitř a otočil se, aby strážím pomohl zahradit dveře.

Mara nechala z místnosti, která sloužila jako kasárna důstojníků, přitáhnout rohož. Sluhové zbavili zraněného válečníka váhy jeho pána a pohodlně uložili starého lorda na polštáře.

Pak dorazil velitel útoku Kenji s vakem léků a ošetřil a ovázal starci hlavu, zatímco další Mařini vojáci pomáhali válečníkovi svléknout brnění. I jeho rány byly ošetřeny, do nejhlubších nanesena mast a přiložen obvaz. Ani jedna z nich neohrožovala jeho život. Mara poslala sluhu, aby přinesl víno, a začala se vyptávat, co se stalo.

Stařec, který byl ještě stále bledý následkem otřesu a bolesti, na svou hostitelku upřel neuvěřitelně bleděmodré oči.

"Nelítostný osud, má paní. Pozdě večer jsem usedl k večeři se svým synovcem, Decantem z Oaxatucan, abychom oslavili mou podporu jeho požadavku na bílou a zlatou. Už jsem se chystal k odchodu, když náhle do jeho pokojů vtrhli vojáci v neoznačených černých brněních. Cílem jejich útoku byl právě lord Decanto. Já se k tomu připletl jen náhodou. Když jsme prchali, Decanto ještě stále bojoval."

Dorazil sluha s podnosem, na němž stály naplněné poháry. Mara počkala, dokud nebyl obsloužen její host a jeho válečník, který zvedl svůj nápoj neovázanou rukou. Jemně se zeptala: "Kdo tyto vojáky poslal?"

Stařec ochutnal víno, lehkým úsměvem ocenil dobrý ročník a pak se jeho rysy stáhly bolestí, protože se mu pohybem obličeje napjaly okraje rány.

"Obávám se, že kterýkoli z jeho šesti bratranců. Klan Omechan je velký a Almecho se nevyjádřil jasně, pokud mělo jít o jeho nástupce z bratranců domu Oaxatucan. Nástupcem měl být Decanto..."

"Ale někdo jiný s tím očividně nesouhlasil," nadhodila Mara.

Lord Zanwai si přitiskl kus látky k hlavě a odhrnul si z očí vlhký pramen vlasů. "Decanto je prvním synem Almechovy starší sestry. Axantucar je starší, protože se narodil jako první, ale jeho matka byla mladší sestra, takže je v tom zmatek. Almecho, bohové nechť proklejí jeho černou duši, si myslel, že bude žít věčně. Manželka a šest konkubín, a ani jeden syn nebo dcera."

Mara se zamyslela, upila ze svého poháru a řekla: "Jsi v mých pokojích vítán, pane. Nebo pokud bys dal přednost vlastnímu území, nabízím li stráž ze svých válečníků, která tě odvede zpátky."

Stařec sklonil hlavu. "Paní, jsem tvým dlužníkem. Pokud mohu, raději bych zůstal. Venku zuří boj. Měl jsem s sebou čestnou stráž pěti válečníků. Vyhnuli jsme se nejméně pěti skupinám vojáků... Obávám se, že čtyři mi muži venku leží mrtví nebo umírají. Kolem nás procházely další ozbrojené skupiny, ale díky bohům si mého posledního muže a mne nikdo nevšímal."

Lujan tiše zdvojnásobil stráže u dveří. Pak se opřel o překlad oddělující obě místnosti a ze zvyku si prohlédl ostří

svého meče. "Měli na sobě všichni černá brnění jako ti, kteří na tebe zaútočili?"

"Neviděl jsem," řekl stařec.

Zraněný válečník si vedl lépe. Po víně se mu trochu ulevilo, a tak řekl: "Ne. Někteří z nich ano. Jiní nosili Minwanabiho oranžovou a černou - dnes večer musel do Kentosani dorazit lord Tasaio. A jiní patřili... ke spolkům."

Mara málem upustila svůj pohár. "Nájemní vrazi! Tady, v císařském paláci?"

Oči paní domu a velitele vojsk se setkaly nad lesklým ostřím Lujanovy zbraně. Jeden z nich si vzpomněl a druhý věděl, že Mara kdysi málem zahynula rukou najatého vraha ze spolku, kterého do jejího domova poslal Jingu z Minwanabi.

Válečník pokračoval ve svém vyprávění. "Patřili ke spolkům, paní. Černá roucha a masky, ruce obarvené různými odstíny a meče na zádech. Proklouzli kolem nás, prohlédli si naše barvy, aby určili, ke které rodině patříme, a pak pokračovali dál. Dnes v noci jsme jim neměli posloužit jako kořist."

Kevin vstal a přistoupil k Lujanovi, stojícímu u přepážky mezi dvěma místnostmi. Tiše se zeptal: "Co jsou to ty 'spolky'?"

Lujan přejel palcem po ostří svého meče. Nenarazil na žádné poškození, ale tvář se mu i přesto zachmuřila. "Spolky," řekl smrtelně chladným hlasem, "jsou bratrstva a rodiny bez klanů a cti. Žádný spolek není věrný nikomu a ničemu kromě svého 'Obajana', velmistra, a vlastnímu psaneckému kodexu krve. Zdvořile řečeno jsou to zločinci, kteří nemají v úctě žádné tradice." Meč tiše zasvištěl jakoby na souhlas, když jej velitel vojsk zasouval do pochvy. "Někteří z nich - jako například Hamoi - udělali ze svého nečistého umění odpadlické náboženství. Věří tomu, že duše jejich oběti jsou skutečnými modlitbami k chvále Turakamua. Vražda je pro ně svátostí." Lujan zastrčil meč do pochvy a v hlase se mu ozvalo zdráhavé uznání. "Jsou to strašní nepřátelé. Mnoho z nich je pro svou práci cvičeno už od dětství a jejich umění zabíjet je na nejvyšší úrovni."

"Vím, kdo mě chce vidět mrtvou," řekla Mara a pohár vína držela v rukou, jako by na něj zapomněla. "Tasaio má ale dostatek sil na to, aby mě ohrozil přímo. Kdo se tedy opovažuje poslat najaté vrahy ze spolků do paláce?"

Lord Zanwai unaveně pokrčil rameny. "Žijeme v neklidných časech. Rivalita je natolik tvrdá, že člověk může zemřít díky snaze nejméně půltuctů stran, a práce spolků se nedá vypátrat."

"Bratr může nechat zabít bratra, a přesto jej nelze obvinit z nevěrnosti." Mara postavila pohár na stolek a složila ruce do klína, aby nebylo patrné jejich rozechvění. "Skoro bych si přála, aby se celá záležitost vyřešila otevřeným bojem. Zabíjení by bylo alespoň čistší."

Její slova vyvolala hořký smích. "Mrtvý je mrtvý," řekl lord Zanwai. "A v každém střetnutí na bitevním poli by zvítězil Minwanabi." Postavil svůj pohár na stolek. "Podle mého názoru je spolek nejspíše v Tasaiovu žoldu, prostě proto, že otevřený útok vojska domu Minwanabi by mohl přiměl případné spojence k podpoře jiného kandidáta na bílý a zlatý trůn - a říká se, že Minwanabi už v minulosti styky se spolky měl." Mara se nezmínila, že o tom má přesvědčivé důkazy. "Skutečná otázka zní: kdo poslal do paláce vojáky bez barev domu?"

Mara se nad tím smutně a tiše zamyslela. Člověk mohl jen hádat; sama nemela žádné důkazy, které by na někoho přímo ukázaly. Přikázala sluhům, aby vyklidili jeden z hostinských pokojů, kde spali válečníci, aby jej mohl použit lord Zanwai. "Klidně odpočívej," řekla, když mu její muži pomáhali vstát. "Snad se všichni dožijeme rána."

Celou noc se palácem rozléhaly výkřiky, dusot běžících nohou a občas i třesk mečů ve vzdálených soubojích. Nikdo nemohl spát. Mara dlouhé hodiny ležela v Kevinově náručí, ale jediné, nač se zmohla, byla trhaná dřímota, která vedla k těžkým snům. Vojáci domu Acoma se střídali v hlídkách, připraveni na útok na pokoje své paní.

Hodinu před úsvitem způsobilo zabušení na dveře, že všichni válečnici tasili meče. "Kdo přichází?" zavolal Lu-jan.

Tichý hlas, který mu odpověděl, patřil Arakasimu.

Mara se vzdala všech pokusů o spánek. Poslala pryč služebnou, jež jí pomáhala s oblékáním, zatímco vojáci rozebrali zátaras u dveří, otevřeli je a dovnitř proklouzl vrchní špeh. Vlasy měl slepené zaschlou krví a rukou si přidržoval u těla bezvládnou paži; kůži nad zápěstím měl ošklivě nateklou a potemnělou.

Lujanovi stačil jediný pohled, aby uhodl, že Arakasi má zlomené zápěstí, a řekl stručně: "Budeme potřebovat ranhojiče." Popadl vrchního špeha za zdravou paži a pomohl mu přejít místnost k rohoži, která v noci posloužila lordu Zanwaiovi.

"Žádného ranhojiče," zavrčel Arakasi, když se mu podlomila kolena a klesl na polštáře. "Venku panuje chaos. Pokud s ním nepošleš půl oddílu, bude mít posel nůž v zádech ještě dříve, než dorazí na první křižovatku." Pak se vrchní špeh významně podíval na Lujana. "Tvoje polní znalosti budou muset stačit."

"Zajdi pro Jicana," rozkázala Mara služebné. "Řekni mu, ať přinese pálenku."

Ale Arakasi zvedl zdravou ruku a zastavil ji. "Žádnou pálenku. Musím ti toho spoustu říct a venku jsem dostal takovou ránu do hlavy, že už se mi točí dost na to, abych si nemusel otupovat smysly kořalkou."

Mara řekla: "Co se tam děje?"

"Strhl se boj mezi neznámými válečníky v černých brněních a tuctem nájemných vrahů ze spolku Hamoi." Arakasi zmlkl, zatímco mu Lujan prozkoumával ránu na hlavě, pak si sňal šermířské rukavice a začal mu smývat sraženou krev kusem látky namočeným do umyvadla s vodou, které přinesla služebná.

Když mu omyl zranění, řekl velitel vojsk služebné tiše: "Podej mi lampu."

Dívka to udělala a Mara nervózně čekala, zatímco Lujan držel plamen Arakasimu před očima a sledoval reakci zorniček. "Zvládneš to," řekl nakonec. "Ale jizva ti možná zaroste bílými vlasy."

Vrchní špeh zaklel. Poslední věcí, kterou by muž jeho povolání mohl potřebovat, bylo výrazné zvláštní znamení, podle něhož by ho každý mohl poznat.

Lujan se zahleděl na jeho paži. "Paní," řekl Jemně, "možná bys měla odejít do vedlejší místnosti, ale nech mi tady Kevina a jednoho z válečníků, který posledně vyhrál v zápase."

Arakasi zamumlal něco na protest a pak nahlas řekl: "Kevin bude stačit."

Ve chvíli, kdy se Mara vrátila zpátky do místnosti, byl vrchní špeh ještě bledší. Tvář měl zbrocenou potem. Přesto ani jednou nevykřikl, když mu Lujan srovnával zlomenou kost. Kevin, který se vracel do svého obvyklého kouta, k tomu poznamenal: "Tvůj vrchní špeh je tvrdý jako kus starého sandálu."

Mara trpělivě čekala, zatímco její velitel vojsk dokončoval dlahu a obvazy. Když byl Arakasi usazen a jeho ruka podepřena polštáři, poslala Mara sluhu pro víno. "Dokud nebudeš připraven, nemluv."

Arakasi se na ni netrpělivě podíval. "Jsem připraven na to, aby se kolem mně nedělalo tolik cirátů." Pokývnutím hlavy poděkoval Lujanovi, který vstal a odešel stranou, a pak se znovu otočil ke své paní a v očích neměl nic jiného než zájem o pracovní záležitosti. "Nejméně tři další lordi jsou mrtví nebo ranění. Několik dalších se stáhlo z paláce a uteklo do svých městských domů nebo zpátky na své usedlosti. Tady je jejich seznam." Neohrabaně se nadzvedl a ze svého oděvu vytáhl svitek.

Dorazil sluha s vínem. Navzdory tomu, že byl ze zásady abstinent, přijal Arakasi pohár. Zatímco paní procházela jeho spěšné poznámky, upíjel a do tváří se mu přitom vracela barva.

"Všichni, kdo jsou mrtví, podporovali Tasaia a lorda z Keda," shrnula Mara. "Myslíš, že vrazi byli objednáni buď klanem lonani, nebo Omechan?"

Arakasi si zhluboka vzdychl a odložil pohár. "Možná ne. Útokem utrpěl i Axantucar z Oaxatucan."

Maru to nepřekvapilo, protože i on měl ve svém klanu silnou konkurenci. "Jak si vedl?"

"Docela dobře." Vrchní špeh zavřel oči a přinutil své tělo uvolnit se. S hlavou opřenou o stěnu pak dodal: "Všichni útočníci padli, což je dost překvapující. Patřili ke spolku."

Ale Axantucar byl vždycky schopný bojovník; také stál v čele armády v barbarském světě. Mara se na svého vrchního špeha zahleděla a všimla si, že napětí v jeho výrazu ještě docela nepominulo. "Stalo se ještě něco jiného."

"Přál bych si, abych to nemusel říkat, paní." Arakasi otevřel oči, které byly příliš bezvýrazné. "Do císařských kasáren se odebrala delegace lordů a přednesli požadavek veliteli císařských stráži. Požadovali tři oddíly Císařské bílé stráže k ochraně síně Rady. Velitel odmítl. Protože Nebeská záře žádné oficiální setkáni Rady nesvolala, nespadá síň pod jeho odpovědnost. Jeho úkolem je chránit císařskou rodinu a nehodlá odvolat své vojáky z jiných úkolů, pokud císař sám neuzná za vhodné vydat rozkazy."

Mara v potlačovaném horečnatém podráždění zaťukala konečky prstů na svůj pohár. "Kdy se císař vrátí?" "Podle posledních zpráv zítra kolem poledne." Mara vzdychla. "V tom případě musíme vydržet. Jakmile císař vstoupí do paláce, bude znovu nastolen pořádek." Kevin zvedl obočí. "A to dokáže jen svou přítomností?" Arakasi ho suše opravil: "To dokáže pěti tisíci válečníky, kteří přijdou zároveň s ním." Pak dodal: "Velcí lordi prosazují své záležitosti velice neústupně. Včera pozdě v noci ukončili svá jednání i velekněži všech dvaceti řádů a prohlásili, že zrada v Midkemii byla důkazem hněvu bohů. Říkali, že tsuranské tradice byly porušeny a Nebeská záře se odvrátila od duchovních záležitostí ke světským. Pokud měl Ičindar podporu chrámů, může stále ještě stát v čele, ale v tomto okamžiku se musí stáhnout a dovolit Radě, aby jmenovala nového Vojevůdce."

"Pak se celá záležitost vyřeší v poledne," poznamenala Mara. Důvody byly jasné. Od chvíle, kdy císař poprvé zasáhl do Hry, došlo k několika neuvěřitelným tragédiím. Lordi v Nejvyšší radě dali najevo, že nehodlají být odstrkováni. Císaře musí při návratu do paláce uvítat nový Vojevůdce.

"Dnes v noci," řekl Arakasi klidné, "se tato budova promění v bojiště."

Kevin zažíval. "Stačíme se do té doby vyspat?" .Jen dnes ráno," řekla Mara. "Odpoledne musíme jít do Rady. Dnešní zasedání ve velké míře rozhodne o tom, kdo se dožije zítřejšího úsvitu. A zítra ti, kteří přežiji, zvolí nového Vojevůdce Tsuranuanni."

Arakasi se pokusil vstát ze svých polštářů, ale Mara mu v tom pevnou rukou zabránila. "Ne," řekla pevně. "Ty tady zůstaneš a budeš odpočívat."

Vrchní špeh se na ni ani nepodíval, ale Mara promluvila, jako by nahlas protestoval. "Ne," opakovala. "To je rozkaz. Jen hlupák by si myslel, že se Minwanabi neobjeví. Už jsi toho udělal dost, a navíc měl Kevin včera v noci pravdu. Ať už domu Acoma hrozí cokoli, z tohoto zasedání Rady neuteču. Už teď jsme na útok připraveni nejlépe, jak jen je možné. Pokud naše snaha nebude stačit, Ayakije doma v bezpečí."

Arakasi sklonil ovázanou hlavu. Musel být opravdu velmi vyčerpán, protože když se na něj Kevin za chvíli znovu podíval, jeho nervozita vyprchala. Marin vrchní špeh ležel s uvolněnými svaly a konečně tvrdě spal.

Velká síň Rady vřela neklidem. Mara nebyla jediným vládcem domu, který si přivedl ve své čestné stráži více než tradicí povolený počet válečníků - uličky mezi lóžemi byly naplněny vojáky v brněních a síň daleko více připomínala cvičiště než politickou arénu. Každý lord si držel své vojáky v co největší blízkosti, a tak seděli u jeho nohou na podlaze nebo byli seřazeni kolem zábradlí u schodiště. Každý, kdo se potřeboval přesunout z jednoho místa na druhé, si musel razit cestu davem a často překračovat válečníky, kteří mohli jen sklonit hlavy a mumláním omlouvat svou nezdvořilost.

Když se Mara prodírala mezi doprovody dvou znepřátelených stran, Kevin zamumlal: "Pokud nějaký pitomec vytáhne meč, zemřou stovky lidí dřív, než někdo stačí zjistit důvod."

Mara přikývla. Tiše řekla: "Podívej se tam."

Místo v nejnižší galerii, ležící přímo naproti Vojevůdcovu pódiu, bylo konečně obsazeno. Podlahu v klínové formaci zaplnili válečníci v oranžové a černé a v jejich středu, oblečeny ve válečném brnění daleko více zdobeném, než byla výstroj jakéhokoli důstojníka, seděl Tasaio z Minwanabi. Pokud byl Kevin kdysi zklamán nenápadným zjevem zemřelého lorda Desia, nedalo se totéž říct o jeho bratranci. Tasaio seděl v křesle s uvolněným a vyčkávavým klidem, který i zdálky prozrazoval sílu. Kevin si nedokázal vzpomenout na nic jiného než na tygra. Pak se Tasaio krátce rozhlédl

po místnosti. Jeho pohled se na okamžik setkal s Kevinovým; náhle se v jeho očích objevil záblesk pochopení. Tvář pod okrajem přilby s bohatým chocholem zůstala bezvýrazná, ale nebylo pochyby o tom, že oba muži s ohromením zjistili, že se vlastně už znají.

Kevin se ještě chvíli díval a pak naklonil hlavu ke své paní. "Tygr už ví, že jsme před jeho doupětem."

Mara dorazila ke svému křeslu, posadila se a při blízkém pohledu se mohlo zdát, že se zabývá jen uhlazováním svých šatů. "Tygr?"

"Něco jako ti vaši sarkati, jen se čtyřma nohama, dvakrát větší a daleko nebezpečnější." Kevin zaujal své místo vedle ní a tísnil se v omezeném prostoru s válečníky, kteří by za obvyklých okolností čekali v horní uličce.

Mara se rozhlédla po síni, jež dnes působila daleko temněji a - což bylo zvláštní -jako by se v ní zvuky odrážely silněji. Byla tu prázdná křesla a lesk brnění a pochev mezi lordy převládal více než jemné hedvábí a klenoty. Čím byly intriky propletenější, tím byly rozhovory složitější; slova obsahovala vrstvy významů a mnohem více napovídaly výmluvné pohledy, které si lordi mezi sebou vyměňovali. Každé prázdné místo znamenalo, že je dotyčný lord mrtvý nebo byl přinucen stáhnout se na svou usedlost. Ti, kteří zůstali, byli rozhodní a v některých hloučcích byla patrná nevyslovená agresivita.

Přiběhl posel Rady a přinesl Maře zprávu. Otevřela složenou listinu, pohlédla na otisky dvou pečetí, které byly uvnitř, a pokynula poslu, aby počkal na odpověď. Vstoupil lord Zanwai s tuctem válečníků. Zdálo se. že se už v/pamatoval ze svého včerejšího poranění, a když, jej zatarasená ulička přinutila k obchůzce, vybral si takovou, která by jej přivedla blíže Marinu místu. Když procházel kolem, věnoval vládkyni domu Acoma úsměv a pokývnuti hlavy.

Vrátila mu jeho tichý pozdrav, pak napsala odpověď na zprávu, kterou právě dostala, a odeslala s ní posla do další lóže. Lujanovi řekla: "Díky Arakasiho informacím jsme získali dva hlasy."

Ranní jednání pokračovala. Mara postupně hovořila s dvanácti lordy o zdánlivě bezvýznamných záležitostech. I když se Kevin pokoušel sledovat skrytý smysl, nedokázal rozpoznat, jestli rozhovory obsahují zahalené výhrůžky, nebo nabídky spojenectví. Čím dál více očí bylo přitahováno k nejnižší galerii, kam přicházel jeden lord za druhým, aby pozdravil Tasaia z Minwanabi. Kevin zaznamenal, že většinou mluvili příchozí, zatímco Tasaio obvykle zachovával mlčení. Kdykoli odpověděl, byla jeho slova stručná, hutná a doprovázena zábleskem bílých zubů. Válečníci u jeho nohou obutých v sandálech nepohnuli za celou dobu ani svalem, ale seděli jako nelidsky nehybné sochy.

.Jeho nohsledi se ho bojí," zašeptal Kevin Lujanovi v krátké chvíli klidu.

Velitel vojsk domu Acoma sotva viditelně přikývl. "Z dobrého důvodu," zamumlal. "Tasaio je vynikající zabiják a své mistrovství si udržuje tím, že se v něm stále procvičuje."

Kevin se zahleděl na postavu v oranžovém a černém křesle a měl pocit, jako by se jej dotkla mrazivá ruka. Pokud byla Hra rady nemilosrdná, před jeho očima seděl ten nejnemilosrdnější hráč ze všech.

Mara se vrátila do svých pokojů na oběd a poradit se se svými rádci. Arakasi seděl s rukou v pásce shrbený nad svou psací deskou. Podle hromádky poznámek a per, která před ním ležela, rozhodně nezahálel, a nepřestal psát ani v okamžiku, kdy Mara přikázala sluhům, aby jí přinesli podnos s lehkým občerstvením. Kevin sledoval, jak vrchní špeh do té doby napsal tři další zprávy; svitky si přidržoval zavázanou rukou, zatímco pero držel v levici.

"Ty jsi přece pravák," poznamenal Midkcmian; jako šermíř byl pozorný a pamatovat si, kterou ruku člověk používá, bylo součástí jeho zakořeněného reflexu. "Přísahal bych na to."

Arakasi ani nezvedl oči. "Dnes ne," řekl stručně a ironicky.

Když se Kevin naklonil a podíval se mu přes rameno, aby se přesvědčil, jestli výměnou ruky neutrpělo jeho písmo, zjistil, že každý dopis je úplně jiný. Jeden ze svitků vypadal, jako by jej psala silná mužská ruka, další zase svým jemným písmem a celkovým vypracováním dýchal ženskostí a další působil, jako by jeho pisatel byl člověk, který psaní ani čtení příliš neovládá a musí bojovat se svým omezeným vzděláním.

"Nemáš někdy zmatek v tom, kdo pravější?" zeptal se jej Kevin, protože ještě nenarazil na povolání, které by vrchní špeh nevyzkoušel.

Arakasi jeho poznámce nevěnoval pozornost a pokračoval, dokud jednou rukou dopisy pečlivě nesvinul a nezapočetli. Mara se mezitím vysvlékla ze svých svrchních šatů. Nepožádala Arakasiho, aby se posadil jinam, ale usedla na rohož, na níž pracoval.

"Kdo to všechno doručí?" zeptala se ostře.

Vrchní špeh se její podráždění pokusil odvrátit úklonou, která díky ruce uvězněné v pásce vypadala neohrabaně. "Kenji už se k tomu nabídl dříve," řekl jemně. "Toto jsou odpovědi na mou dopolední práci." Když v Marinu pohledu zašlehla potlačovaná zlost, zvedl Arakasi vyčítavě obočí. "Zakázala jsi mi vycházet ven a já tvůj zákaz poslechl."

"To tedy vidím," řekla Mara. "Měla jsem předpokládat, že dokážeš předstírat spánek stejně dobře jako měnit převleky."

"Účinek vína byl docela nepředstírány," bránil se trochu ublíženě Arakasi. Podíval se na papíry, rozházené kolem jeho kolen. "Mám ti říct, co jsem se dozvěděl?"

"Tasaio," přerušila jej Mara. "Je tady."

"Je toho daleko více." Arakasiho odlehčená nálada zmizela. "Většina ozbrojených srážek nebyla ničím jiným než taktickými manévry. Dnes v noci se všechno změní. Celé rozsáhlé oblasti paláce se proměnily v kasárna velkého počtu vojáků a nájemných vrahů. Některé větší bitvy byly svedeny v podstatě jen proto, aby někdo získal prostory, z nichž budou vycházet útoky."

Mara se tiše podívala na Lujana, který řekl: "Paní, naši vojáci jsou stále ještě dva dny ostrého pochodu od města. Musíme se při tvé obraně spolehnout na síly, které máme v tomto okamžiku tady."

Nato následovalo napjaté mlčení, které přerušil až příchod sluhů s podnosy. Mara si povzdechla. "Arakasi?"

Vrchní špeh instinktivně pochopil, kam míří. "K tomu není zapotřebí výzvědná síť. Tasaio je zaneprázdněn tím, že získává podporu členů vlastního klanu k tomu, aby mohl usednout na Vojevůdcův trůn. Očekává, že dům Acoma bude podporovat jeho nejsilnějšího protivníka. I kdyby přecenil tvou odvahu a ty by ses rozhodla na své nepřátelství zapomenout tím, že bys zůstala neutrální, pořád tě bude chtít zničit. Tvá smrt naplní přísahu krve, kterou jeho rodina učinila Rudému bohu, a navíc to vyvede tvé spojence z rovnováhy. Tvá obliba stále stoupá. Kdyby tě zabil, možná by tím domu Minwanabi získal tolik přívrženců, že by měl převahu v hlasování o bílý a zlatý trůn proti komukoli, kdo vyjde vítězně z vnitřních bojů v klanu Omechan."

Nyní už byla Mara rozhodnuta. "Mám plán. Na koho bude ještě dnes v noci pravděpodobně podniknut útok?"

Arakasi se ani nemusel podívat do svých poznámek. "Hoppara z Xacatecas a Iliando z Bontura jsou poměrně vysoko na seznamu."

"Iliando z Bontura? Ale vždyť to je jeden z nejlepších Tecumových přátel a oddaný člen Ionani." Mara si všimla, že sluha nerozhodně stojí nad tácem s jídlem. Pokynula muži, aby jej odnesl. "Proč by měl lord klanu Ionani pro někoho znamenat překážku?"

"Mohlo by to být varování Tonmarguovi a dalším lordům klanu lonani, aby se nestavěli do cesty Tasaiovi z Minwanabi," poznamenal Arakasi.

Kevin řekl: "Podle mě by docela stačilo zdvořilé upozornění."

Do hovoru se se suchým humorem vložil Lujan. "Zavraždění lorda Iliandiho je tsuranské zdvořilé upozornění."

Mara si jejich přerušení ani nevšimla; zeptala se Arakasiho: "Dokázali by tví agenti zanést zprávu lordům, kteří jsou na Minwanabiho seznamu nejvýše? Potřebovala bych se s nimi dnes odpoledne najednání Rady setkat."

Arakasi sáhl po peru. Omočil je v kalaMari, zatížil svou ovázanou pravicí nový list a řekl: "Půjčíš mi k tomu úkolu Kenjiho a dva válečníky?" Pak, aniž vzhlédl od papíru, dodal: "Bude jen zapotřebí, aby zašli do města a nechali svitky u jistého výrobce sandálů u řeky. Odtamtud už doručení zajistí jiní lidé."

Mara zavřela oči, jako by ji rozbolela hlava. "Můžeš si klidně vzít polovinu oddílu, pokud budeš potřebovat." Kevinovi řekla: "Běž se podívat, jestli už nám Jican připravil oběd. Musíme za chvilku odejít zpátky do Rady."

Zatímco Midkemian vykročil ke kuchyni, Lujan vstal, aby zjistil, kolik vojáků je schopno služby. "Ať si muži odpočinou," přikázal velitelům hlídek. "Dnes v noci budeme bojovat."

Když se Kevin vrátil s tácem a sklenicí ovocné šťávy, zjistil, že se Mara na rohoži ani nepohnula. Obočí měla nakrčené a její zamračený pohled vypadal naléhavě. "Jsi v pořádku?"

Mara se na něj podívala, zatímco jí pokládal jídlo ke kolenům. "Jen jsem unavená." Pak bez zájmu pohlédla na podnos. "A mám strach."

Kevin ze sebe vyrazil přehnaně úlevné vzdychnutí. "Bohové, to jsem rád, že to říkáš."

Mara se jeho vtipkování usmála. "Proč?"

"Protože se tak bojím, že ani nevím, jak se jmenuji." Kevin tsuranskou vidličkou se dvěma hroty probodl kus studeného masa zjigyJako by dorážel nepřítele. "Je dobré vědět, že pod tou složitou fasádou tsuranské netečnosti jsi pořád ještě člověk. Když se já vrhám do něčeho tak šíleného, poslední věc, kterou cítím, je klid."

Z vedlejší místnosti k nim dolehl skřípavý zvuk, který vydávala ostří mečů broušených válečníky.

"Kdykoli ten zvuk zaslechnu, nejraději bych spáchal sebevraždu," dodal Kevin. Podíval se na Arakasiho, který se nad svými poznámkami hrbil naprosto klidně. "Copak ty nemáš chuť začít něčím házet?"

Vrchní špeh naprosto klidně zvedl oči. "Nožem," řekl bez jakéhokoli projevu pocitů. "Do černého srdce Tasaia z Min-wanabi." Byl to zraněný, neozbrojený a stárnoucí muž, sedící nad psací deskou v přeplněné místnosti. Ale Kevin si v té chvíli se zachvěním uvědomil, že nedokáže odhadnout, kdo je nebezpečnější: Tasaio z Minwanabi, nebo muž, který Maře slouží jako vrchní špeh.

Válečníci byli připraveni. Pokoje příbytku domu Acoma se proměnily ve vojenský tábor, k němuž se přidalo čtrnáct dalších vojáků domu Xacatecas v purpurové a žluté. Lord Hoppara souhlasil skoro okamžitě poté, co mu Mara v Radě celou záležitost předložila. K obraně svých větších pokojů měl daleko méně válečníků a v okamžiku, kdy Minwanabi už usiloval o jeho život, neviděl žádný smysl v předstírání neutrality. Bylo mu jasné, že za úsvitu by byl stejně mrtvý. Někteří válečníci z kasáren domu Xacatecas bojovali v Dustari a velitele vojsk Lujana znali. V časných večerních hodinách si vojáci krátili čekání tím, že vyhledávali staré přátele nebo uzavírali přátelství nová.

V nábytkem zabarikádované ústřední místnosti se Mara uprostřed válečníků a několika posledních rohoží a polštářů ošila. "Už by tady měli být."

Hoppara prstem zamíchal koření a ovoce, které si přidal do poháru vína. "Lord Iliando proslul tím, že se na logiku dívá podezíravě."

Mara potlačila touhu po Kevinově doteku, zatímco se venku snášel soumrak a chodbami paláce začaly zaznívat první rány a výkřiky. I když s tím sama nejdříve nesouhlasila, vyhověla Arakasiho prosbě, aby mu poskytla Kenji-ho a pět válečníků, s nimiž se chtěl vydat k Iliandimu z Bontura, aby se ho naposledy pokusil přesvědčit. Palácem se rozléhaly vzdálené zvuky šermířských soubojů a Mara se obávala, že její muži odkládali odchod tak dlouho, až bylo pozdě.

Pak se ozval smluvený signál, na který čekala, kódované zaklepání na dveře. Lujanovi muži rychle odsunuli zábrany stranou a uvolnili těžký trám. Dveře se otevřely a dovnitř vběhl Kenji, následovaný velitelem vojsk domu Bontura v přilbě ozdobené fialovým a bílým chocholem.

"Díky bohům," zamumlala Mara, když dovnitř začali proudit další válečníci, shromáždění kolem obtloustlého lorda Iliandiho z Bontura. Poslední vstoupili válečníci domu Acoma a za nimi Arakasi. Vběhl dovnitř přesně ve chvíli, kdy se dveře začaly zavírat a jeho přilba s chocholem velitele hlídky stínila tvář bílou jako papír.

Mara opustila svůj kruh válečníků, aby k němu přistoupila. "Neměl jsi utíkat," obvinila svého vrchního špeha, protože

jeho bledost nemohla být způsobena ničím jiným než bolestí.

Arakasi se uklonil. "Paní, bylo to nutné." Ruku v pásce měl dokonale ukrytou pod důstojnickým pláštěm; nikdo by nedokázal uhodnout, že tento válečník se nedokáže ubránit. Když ze sebe Mara začala chrlit obvinění, vrchní špeh ji rychle přerušil.

"Lord Iliando nám nevěřil, dokud jsme mu nakonec nevykreslili jasný obraz jeho jednotek, jejich rozmístění a čtyř způsobů, jakými je při útoku zranitelný." Snížil hlas do šepotu. "Byla to právě jeho zranitelnost, co je přesvědčilo, a ne naše víra, že má být obětí na výstrahu klanu Ionani a lordu z Tonmargu."

Arakasi se podíval ke dveřím, kde válečníci právě znovu upevňovali barikádu a trám a kde stáli lord z Bontura a jeho velitel vojsk a domlouvali se s Lujanem a Hopparou na obranné taktice. "Skoro jsme to nestihli," pokračoval vrchní špeh. Jeho pohled se vrátil zpátky k Maře. "Když jsem odcházel, útok na pokoje lorda Bontury už začal a bedny, které jsem natahal před dveře, útočníky moc dlouho nezadrží. Až zjistí, že jsou pokoje prázdné, určitě přijdou sem." Na Mařino lehké zamračení dodal: "Utekl jsem zadem přes zahrady."

Neodvažovala se ho zeptat, jak dokázal ve svém stavu přelézat zdi; jeho lapání po dechu jí poskytlo jasný obraz toho, jak musel spěchal, aby dohnal doprovod lorda Ilianda. Mara svému vrchnímu špehovi rozkázala: "Svlékni se z toho brnění. Najdi si šaty sluhy a společně s kuchyňskými pomocníky se schovej ve skříních. To je rozkaz," řekla, když viděla, že se Arakasi nadechuje, aby protestoval. "Až bude po všem, a pokud budu ještě naživu, budu potřebovat tvé schopnosti více než kdy předtím."

Vrchní špeh se uklonil. Ale ještě než zmizel v kuchyni, využil svého chocholu velitele hlídky k tomu, aby zavelel dvěma válečníkům v barvách domu Bontura a Acoma. "Odveďte svého pána a paní do opevněné místnosti a přesvědčte je, aby tam zůstali. Každou chvíli může začít útok."

O několik minut později se do vnější okenní přepážky zabořilo ostří sekery. Válečníci v místnostech, které vedly do zahrady, vyskočili a do dveří z chodby se zaduněním vrazilo něco těžkého. Lujan křikl: "Beranidlo!"

Vojáci domu Acoma skočili kupředu a zapřeli se plnou vahou do nábytku, který sloužil jako zátaras, ale jejich snaha k ničemu nevedla. Dopadla druhá rána. Dřevo vybuchlo v záplavě třísek; dveře, nábytek a trám se rozlétly na všechny strany a beranidlo vrazilo do místnosti. Muži, kteří je nesli, se přikrčili, aby řady bojovníků s meči mohly přeskočit přes jejich záda.

Útočníci, kteří proudili proraženými dveřmi dovnitř, byli oblečeni v černém. Tmavou látkou měli maskovány i tváře.

Když jejich vůdce mávnutím vyslal své muže dopředu, všiml si Lujan nabarvené ruky, která prozrazovala, že muž patří k najatým vrahům ze spolku Hamoi. Pak propukla bitva mezi společnými jednotkami tří domů a nepřáteli. Meče na sebe narazily s nepřirozeným, zvonivým třeskem. Když Marin velitel vojsk odvrátil ránu a bodl, uvědomil si, že někteří bojovníci tohoto spolku jsou vyzbrojeni ocelovými meči, které byly v Císařství nesmírně vzácné. Takové zbraně byly natolik ceněny, že navzdory své schopnosti prorážet laminovaná tsuranská brnění nebyly v obvyklých bojích nasazovány.

Jeden z válečníků domu Bontura padl s proseknutým prsním plátem. Lujan změnil taktiku a odvrátil další ránu chráničem na zápěstí. Výkřikem varoval své válečníky a dva nájemní vrazi padli dříve, než se dostali na dva metry do místnosti. Obyčejná ostří nedokázala vydržet opakované rány. Kov meče z kůže štípal a pryskyřicí zpevněné zbraně se s praskáním tříštily. Padlo už šest válečníků domu Acoma a Lujanovi muži nedokázali nepřátelům zabránit, aby nezískali přístup ke dveřím, které vedly do chodby k ostatním místnostem. Bitva se změnila ve dvoustranné šermířské souboje u dveří mezi útočníky a zbývajícími vojáky domu Acoma spolu s jejich spojenci z domů Xacatecas a Bontura, kteří se společně snažili bránit své vládce, ukryté za stěnou z nashromážděného nábytku.

Kevin stál po boku své paní a pozoroval vnější okna této nejvzdálenější místnosti. Rámy se chvěly, praskaly a ze spár vypadávaly kousky omítky a rány sekerou zvenčí neustávaly. Válečníci na tato místa přibíjeli prkna, vytržená z vnitřních přepážek, podlah a cestovních skřínek. Tyto náhražky však průlom odkládaly jen o minuty a útočníci získávali převahu.

Několik minut po zahájení útoku se ke členům spolku připojila vlna válečníků v černých brněních, kteří nebyli označeni barvou ani znakem žádného domu.

Kevin zvážil možnosti a rozhodl se. Barikáda z nábytku nevydrží útok ze tří stran. Řekl Maře: "Paní, rychle, přesuň se do tamtoho kouta."

Lord z Bontura s doširoka otevřenýma očima sledoval, jak Mara vstala a přešla o kus dál. "Ty posloucháš barbarského otroka?"

Ale Hoppara jej umlčel. "Ten muž má pravdu, lorde Iliando. Pokud tady zůstaneme, obklíčí nás." Lord z Xacatecas se postavil k Maře a pak se dlouze a vážně mračil na Ilianda, dokud se boj nepřesunul blíže a první z oken nepovolilo. Těsně předtím, než do zadní místnosti vrazili další útočníci, se k nim obtloustlý starý muž připojil.

Oba lordi tasili meče a postavili se před Maru. Kevin zůstal stát poblíž, ale dostatečně vpředu, aby mohl zasáhnout, kdyby bylo zapotřebí.

Boj v přední místnosti nabíral na obrátkách; nebylo možné uhodnout, kolik útočníků už vyvrácenými předními dveřmi proniklo dovnitř. Místnost zaplňoval třesk a zvonění mečů, které do sebe narážely, občas střídaný děsivými výkřiky. Obránci ve vnitřní místnosti vyrazili dvěma směry - jedni vstříc frontálnímu útoku a druzí proto, aby zastavili příliv nepřátel, kteří se dovnitř snažili dostat rozbitým oknem; rány sekerou do druhého okna náhle ustaly.

Kevin natočil hlavu. Přes třesk a rány souboje zaslechl tiché škrábání na zeď za svými zády. "Bohové! Někdo se dostal do ložnice!"

Zaváhal a pak odběhl k přepážce, která se otvírala do chodby. Hořela v ní jedna lampa, která zaplňovala prostor mihotavou hrou světla a stínu. Kevin běžel dále. Bosýma nohama cítil vibrace, probíhající dřevěnou podlahou: padající válečníci a rány sekerou. Přikrčil se u zdi vedle dveří do ložnice a s rukou na noži ukrytém pod šaty čekal.

Dveřmi proskočil muž v černém brnění. Kevin vyrazil kupředu. Vrazil muži koleno do rozkroku a pak mu prohnal kuchyňský nůž nechráněným hrdlem pod řemínkem přilby. Krev mu stékala po rukou, když hodil chvějící se, umírající tělo zpátky otvorem do náruče dalšího muže, který spěchal prvnímu v patách. Oba válečníci se zaduněním padli na zem.

Bylo jich ale více a přicházeli v náporu. Kevin vykřikl: "Lujane! Sem!"

Midkemian si uvědomoval, že by pomoc nemusela přijít, a tak se přikrčil a s nožem v ruce čekal na dalšího válečníka, který se chystal překročit své dva druhy na zemi. Světlo lampy dopadlo na ostří meče příliš dlouhého na to, aby Kevin mohl jeho ránu krýt nožem, a příliš těžkého, aby mohl ránu vůbec zachytit. Kevin couvl zpátky do místnosti. Černý válečník prošel dovnitř.

Kevin skočil dopředu, ale okamžitě o krok couvl. Meč rozpáral látku jeho šatů na břiše. Midkemian vypadl z rovnováhy a byl si jist, že další rána ukončí jeho život, a proto alespoň bodl proti paži, v níž válečník držel meč.

Nůž ale minul cíl a odrazil se od chrániče zápěstí. Kevin vydechl kletbu a napjal se v očekávání smrtelné rány. Zpoza rohu se ale vynořil lord z Xacatecas a vrazil svůj meč muži do zad. Černý válečník ztuhl. Zapotácel se, obrátil oči v sloup a padl.

Ze stínů chodby vyrazil další černě oděný nájemný vrah.

"Pane! Za tebou!" vykřikl Kevin.

Hoppara se otočil a stěží se stačil krýt. Nepřítelovo ostří jej neprobodlo, ale se skřípáním začalo tlačit jeho meč dolů. Kov zachytil okraj prsního plátu mladého lorda a vyřízl v něm hlubokou rýhu. Hoppara se bolestně zašklebil. Zatočil zápěstím, couvl a silně udeřil útočníka ze strany do hlavy. Nájemný vrah, který nebyl chráněn brněním, zavrávoral a padl.

Z otevřené chodby se vynořily další černě oděné postavy. Lord z Bontura se jim vrhl do cesty. A Mara byla sama, opuštěna v koutě. Kevin se sehnul pod letícím mečem a narazil černému válečníkovi do lokte. Ruku, v níž držel kuchyňský nůž, měl celou lepkavou od krve. Když bodl, dlaň mu sklouzla po střence. Nepřítel klesl k zemi a svíjel se mezi ním a jeho paní.

Pak dřevěné obložení prorazila dvojice seker a přepážky za Kevinem se začaly hroutit dovnitř. Ze zdi se vysypaly kusy omítky, když se těžké panely vychýlily a vrátily, až je červeně natřená pěst vyvrátila úplně. Dovnitř začali proudit další vrazi ze spolku. Neomezováni brněním přeskakovali otvorem a z pochev na zádech plavnými pohyby vytahovali meče. Kevin sevřel zápěstí muže, který běžel v čele. Meč poklesl. Kevin se překulil na stranu a silně trhl. Vrah proletěl oknem. Oba dopadli na zem. Když se převalovali na podlaze, měl Kevin výhodu krátkého nože. Svého nepřítele probodl dříve, než ten k němu mohl svou delší zbraň otočit.

Mrtvý muž společně s otrokem vrazili do barikády z nábytku. Nárazem se nůž zaklínil vrahovi pod hrudní kost. Kevin jím zoufale zacloumal, pak nechal nůž být a vytrhl černému muži ze slábnoucího sevření meč.

Bleskově se otočil a pozvedl zbraň nad sebe. Ostří do sebe narazila, když zachytil ránu, vedenou přímo na svou hlavu. Náraz provázel zvonivý zvuk, ne tupý třesk, který očekával. Kevin se nahlas zasmál. Držel v ruce kovovou čepel. Bohove sami vědí, jak se tu objevila, ve světě, který neznal železnou rudu - ale měl zbraň, s níž uměl zacházet.

Kevin švihl cizím mečem a rychle zjistil, jak je vyvážený. Jemně vykovanou čepel bylo možno ovládat se smrtící přesností navzdory tomu, že byla lehce zakřivená a dlouhá jako u širokého meče.

První muž, jemuž se Kevin postavil, zmateně ustoupil zpátky před tímto zvláštním otrokem, který uměl bojovat mečem. Pak se oči za černou maskou přimhouřily. Muž znovu zaujal postavení a zaútočil. Kevin, kterého začaly zasypávat rychlé rány, střídané bleskovými kryty, si uvědomil, že narazil na stejnou zbraň a možná ještě zkušenějšího šermíře.

Pak se k němu připojil válečník v zeleném brnění a na vraha dotíral další meč. Voják domu Acoma společně s otrokem rameno u ramene postupovali a zatlačovali člena spolku zpátky do haly. Ruka, kterou ovládal meč, byla ale rychlá jako blesk. Jedním krytem za druhým odrážel rány, které mohly ukončit jeho život. Válečník domu Acoma špatně došlápl, zavrávoral a zůstal o půl kroku pozadu. Roztříštěným oknem dovnitř proletěla smyčka a zařízla se mu do nechráněného hrdla. Upustil meč a snažil se prsty smyčku zachytit; začal se dusit. Trhl sebou, padl na kolena a zatáhl dovnitř vraha ze spolku, který na něj smyčkou zaútočil.

Okamžitě se na něj vrhl další válečník domu Acoma společně s jedním vojákem lorda Ilianda. Kevin, který opět osaměl a musel couvat před svým původním nepřítelem, uskočil bezmocně na stranu. Štěstí mu přálo. Vrah zachytil patou o polštář, který tam někdo hodil; ztratil rovnováhu a Kevin mu zabodl meč do podpažní jamky.

Midkemian vytrhl čepel zbraně z protivníkova těla. Otočil se a zahlédl lorda z Bontura, jak stojí zády ke zdi, tísněn černým válečníkem. Ohtloustlý muž se obdivuhodně hbitě vyhnul ráně. která jej měla zabít - stejně jako další. Přestože nevládl mečem tak rychle jako jeho protivník, byl lord stále nezvykle mrštný. Kevin se vrhl k černě oděnému válečníkovi a vší silou jej zezadu probodl. Kov pronikl laminovaným brněním, které puklo jako zralý meloun. Nepřítel zemřel, udušen vlastní krví. Kevin udělal několik kroků zpátky a postavil se s pozvednutým mečem před Marou. Hoppara stál u okna; v rozbitém rámu ležela mrtvola v černém: poslední válečník, který se tudy pokusil projít.

Udýchaný Kevin, z něhož se řinul pot, se rychle rozhlédl. Ve stísněných pokojích zuřila šílená bitva tří stran. Hloučky černých válečníků a členů spolku vířily, padaly a pokoušely se překonat obránce, kteří byli v početní nevýhodě. Z jedné skupinky se vynořil člen spolku, zahlédl Maru a ruka mu sjela k pásu. Kevinovi se na zátylku zježily vlasy. Uvědomil si, že bude následovat hod nožem.

Nájemný vrah ještě ani nestačil zvednout ruku s nožem, a Midkemian už držel Maru za šaty. Strhl ji k zemi a plnou vahou na ni dopadl právě v okamžiku, kdy vrah hodil svou zbraň. Nůž se zabodl do zdi a na podlahu se vysypala malá hromádka omítky. Kevin cítil, jak mu něco trhlo košilí. Zjistil, že mu dýka přibodla ke stěně cíp košile, ale nedokázal na ni dosáhnout.

Mara ležela pod ním a bezmocně oddechovala pod jeho vahou. Vrah zahlédl svou příležitost. Skočil kupředu a jeho pozdvižený meč vrhl na tváře obou jeho obětí temný stín. Kevin se zkroutil. Látka se s nepříjemným zvukem roztrhla,

když hodil na vraha svůj meč ostřím napřed. Čepel zasáhla muže do břicha. Zapotácel se, klesl na kolena a pak přepadl na tvář. Meč mu vypadl z ruky a zabodl se do podlahy. Kevin uvolnil poslední zachycený kus své košile a vytrhl ze dřeva stále ještě kývající se zbraň.

Vyškrábal se na nohy právě ve chvíli, kdy oknem do místnosti vskočil další vrah. Kevinovo máchnutí mečem mu v půli kroku setlo hlavu. Tělo padlo ve sprše krve na zem, zatímco hlava se ještě chvíli s vlhkým mlaskáním kutálela po podlaze.

Zastavila se až u nohou černého válečníka, který vešel dovnitř předními dveřmi. Kevin mu vyrazil vstříc. Válečník váhal jen okamžik a pak namířil svou zbraň na Kevina. Midkemian se připravil na ránu mečem, ale až příliš pozdě si uvědomil, že muž nemá v úmyslu zkřížit svůj meč s otrokem. Naplněn nesmyslným tsuranským hněvem se rozhodl, že drzého otroka rozmačká svým obrněným tělem.

Kevin se pokusil uskočit stranou, ale už bylo pozdě. Nepřítel do něj narazil, vyrazil mu dech z plic a odmrštil ho pozpátku do šera haly. Kevin dopadl zády na shluk bojujících těl.

Mezi útočníky ze spolku a Lujanovými válečníky zuřil divoký boj. Kevin se na zemi stačil otočit na levý bok, ale to už na něj dopadl válečník v těžkém brnění. Kevin se pustil do boje, i když jej paže jeho protivníka napůl dusila. Opakované trhání, které cítil pod pravým bokem, vypovídalo o tom, že leží na ploše jeho meče. Nedokázal se vymanit, a jeho vlastni meč i ruce byly přitisknuty ke zdi. Ale ani útočník nebyl schopen vytáhnout zbraň zpod Kevinova těla. Válečník neměl jinou možnost než pustit jílec a udeřit otroka do tváře. Kevin se pokusil popadnout černého válečníka za hrdlo, ale dokázal si jedině sedřít kůži na lokti.

Pak zahlédl svou příležitost. Vrhl se proti nepříteli a převalil ho na záda. Vztyčil se a vrazil mu pěst do nechráněného hrdla; pak pozvedl meč a bodl. Přeťal řemínek přilby, chrupavku a šlachy. Nepřítel zachrčel a zemřel.

Kevin, obklopený dalšími bojujícími páry, vstal. Odstrčil stranou jednoho z vrahů a spěchal do hlavní místnosti, aby našel Maru. U barikády z nábytku bojoval Hoppara s jedním z černých ozbrojenců. V koutě tísnil černě oděný vrah z Hamoi unaveného lorda z Bontura. Kevin sekl muže do černého boku a ustoupil zpátky. Maru nikde neviděl. Nechal lorda Ilianda, ať si poradí s poraněným útočníkem, a pospíchal do chodby, která spojovala tuto část pokojů se zahradou. Dvě vedlejší místnosti byly prázdné. Ve třetí se ještě svíjel umírající muž; další voják v černém brnění na něj zíral prázdnýma očima ze spací rohože.

Kevin nahlédl otvorem v přepážce do poslední místnosti. Tam našel Maru opřenou zády o stěnu s dýkou v ruce a v šatech potřísněných sraženou krví. V záchvatu paniky mu ani nezbyl čas na úděs. Přibližovali se k ní dva muži v černých brněních a jí nezbývala žádná možnost úniku. Jeden z mužů měl na paži, v níž držel meč. hlubokou ránu od dýky; Mara už jej naučila, že se k ní musí chovat uctivě.

Kevin vyrazil z hrdla zvířecí vzteklý výkřik a vtrhl do místnosti. První válečník zemřel ještě dříve, než se stihl otočil. Druhý o půl kroku couvl a pak ztuhl, když mu Mara probodla krk dýkou.

Kevin se ohlédl doleva a pak doprava, jak pátral po dalších nepřátelích. O hruď se mu opřelo teplé tělo: Mara. Nevzlykala, jen se přitiskla k jeho paži, rozechvělá strachem a vyčerpáním. Pevněji objímal s mečem pozvednutým k obraně.

Ale zvuky boje z chodby pomalu utichaly. Třesk a zvonění mečů s tupým zaduněním ustalo a rozhostilo se ticho, po vřavě chaosu a smrti podivně hlučné. Kevin vypustil z plic dlouho zadržovaný dech. Spustil k boku paži se zakrvaveným mečem, pohladil Maru po vlasech prsty ztuhlými sraženou krví a uvědomil si bodavou bolest poranění, kterou v zápalu boje ani nevnímal.

Po chvíli se od vnějších místností ozvalo volání: "Paní!"

Mara si olízla oschlé rty, polkla a přinutila se promluvit. "Tady, Lujane."

Velitel vojsk domu Acoma vrazil do místnosti, zastavil se a řekl: "Paní!" Jeho úleva byla téměř hmatatelná. "Jsi zraněná?"

Mara sklopila oči na svůj zašpiněný oděv. Její ruce a dokonce i tváře byly pokryty krví. V zakrvácených prstech ještě pořád svírala dýku. Znechuceně ji odhodila a nepřítomně si otřela klouby prstů o ušpiněné šaty. "Jsem v pořádku. Někdo na mě upadl. To je krev někoho jiného."

Když si uvědomila, že se stále jako dítě tiskne ke svému otrokovi, pustila se ho a napřímila se. "Jsem v pořádku."

Kevin, kterému se z pachu smrti obracel žaludek, přistoupil k oknu. Vyhlédl rámem, z něhož zůstala jen rozdrcená změť třísek, a na druhém konci malé zahrady spatřil díru v cihlové zdi. "Přicházeli z vedlejších pokojů," řekl tupě. "Proto jich tolik útočilo zezadu."

Lujan zvedl meč tak, aby si jej mohla Mara prohlédnout. "Někteří z vrahů měli ocelové zbraně."

"Bohové!" vykřikla Mara. "To je přece zbraň dynastie!" Pak si meč prohlédla pečlivěji a zamračila se. "Ale má obyčejný jílec. Žádné označení klanu nebo domu." Rychle pokynula k průchodu. "Ať tví muži prohledají mrtvé. Zjisti, jestli tu není více takových mečů."

"Jaký to má význam?" Kevin se odpoutal od rozbitého okna a nabídl rámě Maře, která pořád ještě vypadala roztřeseně. Jemněji vedl kolem padlých do chodby.

Odpověděl mu Lujan, který kráčel krok před nimi. "V Císařství existuje jen pár ocelových mečů. Po jednom vlastní každý dům, jehož dějiny se odvíjejí od dávného úsvitu naší historie - nebo se to alespoň říká. K takovému ostří má přístup jen pán domu, vládnoucí lord. Jejich cena se nedá vyjádřit penězi a v důležitosti pro čest domu je může předstihnout jen natami."

Mara přikývla. "Naše rodina má také svůj meč, který patřil dříve mému otci a já jej opatruji pro Ayakiho. Je to vzácná zbraň z oceli."

Došli k místu, kde se chodba spojovala se zakrváceným ústředním pokojem. Vojáci domu Acoma už uklízeli mrtvé z podlahy. U jedné zdi stálo seřazených pět kovových mečů a Kevin tím, že postavil svůj vedle nich, zvýšil jejich počet

na šest. "Našli jsme je u mrtvých vrahů, veliteli vojsk."

Lujan se podíval užasle na kovové meče. "Odkud mohou pocházet?"

"Minwanabi?" navrhl Kevin.

Lord z Xacatecas a lord z Bontura vešli z předního pokoje, oba stejné jako Mara pokryti zaschlou krví, ale jinak nezranění. Přilákáni leskem ocelových čepelí si také prohlédli zbraně.

Kevin otřel svůj meč cípem svých šatů. "Tenhle je nový," řekl tiše. .Ještě jsou na něm slabě vidět stopy po brusném kotouči a otlaky od zbrojířova kladiva." Podíval se ještě jednou zblízka a dodal: "Nemá žádné označeni výrobce."

Všechny oči se obrátily k otrokovi. Iliando se nadechl, aby něco řekl, ale jeho poznámku předešla Hopparova zvědavost. "Kdo by takové starodávné zbraně mohl vyrobit?"

Kevin pokrčil rameny. "U mých lidí je tohle umění obecně používané. Myslím, že vykovat takovouhle zbraň by u nás svedlo dvanáct zručnějších kovářů z tuctu."

Iliando, který nechtěl dopustit, aby proti mladšímu lordovi vypadal nezdvořile, pozvedl zbraň a neochotně ze sebe vysoukal svůj názor. "Je ostrý, ale myslím, že není tak dobrý jako ty, které vyrobili naši předkové. Mohly by to být napodobeniny zhotovené z podřadného kovu."

"Ale kde by někdo mohl získat takové bohatství?" zeptal se Hoppara.

"V mém světě," řekl Kevin.

Oba lordi se na sebe podívali, ten obtloustlejší viditelně překvapený otrokovými otevřenými způsoby. Ani jeden z nich ho ale nepřerušil, když Kevin řekl: "Vaši válečníci po bitvě sbírají brnění a zbraně jako kořist. Někdo se dostal k dostatku železa a dobrému kováři, pak mu ukázal jeden z těch vašich starobylých mečů..." Mávl zbraní. "Řekněme, že jej napodobil. Tahle zbraň se docela podobá těm, které u nás doma používá horský národ Hadati. Kovář z Yabonu by to zvládl a někdo takový se mohl docela dobře objevit mezi zajatci jednoho z vašich lordů."

"Minwanabi." Mara to jméno málem vyplivla. "Všechny kovy, které procházejí Trhlinou jako válečná kořist, jsou majetkem Císařství - některé jsou posílány jako dary chrámům, některé do císařské pokladnice a zbytek se používá k pokrytí nákladů spojených s udržováním vojsk v Midkemii. Ale na dodávky dohlíží Vojevůdce a v jeho nepřítomnosti jeho zástupce. Tasaio zastával tento úřad pět let. To je více než dost času na to, aby muž bez zábran propašoval kořist na usedlost svého bratrance." Marin hlas zazněl zamyšleně. "Nebo na svou vlastní usedlost, aby ji mohl využít jen on sám."

V Iliandových tučných rysech se objevilo znechucení. "Pokud měl každý vrah jeden, musela být cena za tento útok neuvěřitelně vysoká."

"Za útok na císařský palác?" přerušil jej Hoppara. "Vsadil bych se, že by bylo potřeba pětkrát více takových mečů." Sklopil oči k zakrváceným prknům podlahy. "Žádná možnost neúspěchu a všichni svědci mrtví. Ne, tím, kdo najal vrahy ze spolku, musel být Tasaio."

"Kdo v tom případě," řekl Kevin a kopl do černé přilby padlého válečníka, která mu ležela u nohou, "poslal tuhle bandu?"

Hoppara se unaveně posadil na okraj rohože, který jen zázrakem unikl záplavě krve. "Ať už to byl kdokoli, jejich práce pro nás znamenala požehnání. Vrahové a tihle válečníci se pletli jeden přes druhého. Nevím, jestli bychom vydrželi útok samotného spolku Hamoi."

Mara přešla místnost a posadila se vedle mladého muže. Vyčerpaně vzdychla. "Dnes pro nás bojovali dobří muži, pane. Tvůj dům může být hrdý."

Lord Iliando se významně podíval na Kevina, který stále ještě držel v rukou jeden z kovových mečů. "Bohům se to nebude líbit. Otrok -"

Ale přerušilo ho Lujanovo prohlášení. "Já nic neviděl."

Obtloustlý lord se otočil k Maře, podrážděný zřejmou drzostí jejího velitele vojsk. Jeho zlostný pohled mu oplatila naprosto bezvýraznýma očima. "Ani já jsem neviděla nic nepříhodného, lorde z Bontura."

Iliando se zhluboká nadechl, ale byl to Hoppara, kdo celou záležitost diplomaticky uzavřel. "Pokud slyším správně, lorde Iliando, mluvíš o meči, který ti zachránil život?"

Lord z Bontura zrudl. Odkašlal si, zabodl do Kevina pohled a pak upjaté pokrčil rameny. "Nic jsem neviděl," připustil neochotně; zde, v pokojích domu Acoma, kde na obranu jeho života umírali vojáci tohoto domu, by odporovat slovům paní a jejího hosta znamenalo urazit Mařinu čest.

Kevin se zašklebil. Podal zkrvavený meč Lujanovi, který ho přijal s bezvýraznou tváří. Mara, ve snaze zmírnit napětí, řekla: "Mí lordi, myslím, že bude správné, když si každý z vás vezme dva z těchto mečů jako válečnou kořist. Zbývajícími mám v úmyslu odměnit hrdinné vojáky za jejich službu domu."

Lordi sklonili hlavy, protože její dar byl velkorysým gestem. Hoppara se usmál. "Tvá šlechetnost nemá hranic, paní Maro."

Lord z Bontura přikývl; a podle záblesku v jeho očích, když počítal, jaký zisk mu to přinese. Mara poznala, že v něm zvítězila hamižnost. Kevinův přestupek bude přehlédnut.

"Postarej se o to, aby odsud zmizely tyto bezectné odpadky," obrátila se Mara k Lujanovi. Válečníci, kteří boj přežili, se pustili do práce. Shromáždili pochvy, do nichž zastrkali meče, a hledali jakékoli důkazy o tom, kdo nájemné vrahy poslal. Nenalezli ani jeden; spolky svou vysokou cenou ručily za anonymitu. Černě oděni vrahové měli jen vytetovanou modrou květinu Hamoi a tradičně červeně nabarvené ruce. Válečníci v černých brněních nebyli označeni nijak.

Když se Lujan přesvědčil, že nenajde nic, co by ho mohlo přivést na stopu toho, kdo vrahy najal, nechal své muže, aby vyhodili mrtvá těla zadní přepážkou do zahrady. Pak přikázal skupinám válečníků, ať zabarikádují okna a dveře vším, co naleznou, a postarají se o zraněné.

Paní Maře přinesl voják nádobu s navoněnou vodou a ručník. "Paní?"

Mara si otřela tvář a ruce a znechutilo ji, jak rychle voda v nádobě potemněla.

"Ráno mi musí pomoci služebná." Podívala se na vojáka. "Vedeš si dobře, Jendi. Ale zítra budu potřebovat daleko více než oddanost dobrých válečníků, abych v Radě vypadala přijatelně."

Lord Hoppara se její poznámce zasmál, překvapen tím, že žena působící tak křehkým dojmem má po právě prožité hrůze myšlenky na starost o svůj vzhled. "Začínám chápat, co na tobě můj otec tak obdivoval," začal, ale umlkl, neboť se ho zmocnil pocit zvláštního plíživého ohrožení, jenž zachvátil všechny přítomné.

Kevin se otočil a prázdnýma rukama sáhl po meči, který už neměl. Pohledem na Lujana zjistil, že velitel vojsk také upírá zrak do stínů a hledá zdroj této nepopsatelné hrůzy.

Pak se ozval slabý syčivý zvuk, jako když uniká pára z hrnce. Všichni v místnosti zjistili, že je jejich zrak přitahován k podlaze, kde se objevila mlhavá zelená záře. I nejstatečnější z válečníků bezděčně couvli a ti, kdo byli ozbrojení, sáhli po svých mečích.

Záře sílila, až zastínila světlo jediné lampy. Z oslepujícího jasu začaly všem slzet oči a proudící energie způsobila, že se jim zježily vlasy v zátylku.

"Kouzlo!" sykl lord Bontura a bělmo jeho rozšířených očí odráželo sinavě zelenou záři.

Světelná skvrna jasněla a mohutněla a pak se protáhla do zakřiveného tvaru, který se ve vzduchu kroutil a vlnil. Nikdo nebyl schopen se pohnout, neboť světlo mělo hypnotický účinek.

Zjevení se zformovalo do strašlivé zářící podoby. Objevily se žhnoucí oči, klínovitá hlava a zužující se ocas, svíjející se na podlaze.

Hoppara vydechl: "Relli!"

Kevin znal jedovatého kelewanského hada, ale tento překonával i ty největší vodní zmije, které v životě viděl. Plaz žhnul zelenou září, jejíž zlý přísvit zahaloval vše v místnosti. Tvor se s lehce zvednutou hlavou posunul o několik centimetrů kupředu a rozeklaným jazykem zkoumal vzduch.

Kevin pohlédl na Lujana, který křečovitě svíral jílec svého meče ukrytého v pochvě. Ani nejzručnější šermíř nebyl schopen tasit zbraň a zaútočit dříve než had.

Mara, stále sedící na rohoži, sotva slyšitelně zašeptala: "Nikdo se nehýbejte."

Zvuk jejího hlasu vyvolal odezvu a vzduch se zachvěl hlubokým bzučením. Hlava hada se prudce obrátila k paní z Acoma. Jeho oči se rozzářily a zdálo se, že se děsivě propalují skrze tělo vojáka, který klečel před svou paní s umyvadlem u nohou a s jednou rukou zvednutou, aby jí otřel obličej.

Magické zjevení sebou smýklo na jednu stranu. Protáhlou hlavu natočilo k Maře a jeho ocas se náhle stočil do smyčky. Hlava se vztyčila a plavně zaklonila.

Lujan kývl na Kevina, který pomalu a nehlučně o krok ustoupil. Velitel vojsk tak získal prostor k pohybu a trhl zápěstím. Jeho zbraň vylétla z pochvy a zamířila na šíji přízraku.

Ale nikdo se nemohl pohnout, aniž by to tajemné zjevení nezpozorovalo. Hadovité stvoření se vztyčilo v celé své výšce. Pak s neuvěřitelnou rychlostí zaútočilo.

Lujanův meč zasvištěl vzduchem a Mara vykřikla hrůzou. Válečník po jejím boku se na ni vrhl, aby ji zakryl svým tělem, a voda z umyvadla se rozstříkla na podlaze; zářící přízrak minul svůj cíl. Jedové zuby jako šípy pronikly koženým brněním, jako by bylo z látky. Klínovitá hlava se vnořila do válečníkova těla jako tekutina vtékající do otvoru a sinalý přísvit mizel zároveň s hadovým tělem.

V místnosti na okamžik zavládlo příšeří.

Pak válečník vykřikl. Jeho ruce se sevřely v agónii a oči se mu rozzářily zeleným světlem. Záře zjasněla a rozptýlila se po jeho kůži v záplavě, která žhnula, plála a oslepovala. Nic v pokoji nezůstalo v temnotě. Pak se jeho tělo jakoby zhroutilo samo do sebe. Mužovy oční bulvy vylezly z důlků a praskly a jeho zuby se smaragdově zaleskly v doutnajících a zčernalých dásních.

Hoppara a Iliando se v bezhlasé hrůze odtáhli stranou;

Mara zůstala nehybně sedět, jako by ji nějaké zaklínadlo přimrazilo k zemi. Pouze Kevin, veden láskou, našel sílu jednat.

Vykročil, natáhl se nad tělo, které se nyní zmítalo v šílených mukách, a uchopil Maru za paži. Napůl ji odnesl a napůl odtáhl z dosahu sténajícího válečníka. Pak ji zakryl vlastním tělem.

Lujan se vzpamatoval. Jeho meč zkušeným úderem umlčel strašlivé výkřiky. Z mrtvoly se vyvalil kouř a zelená záře zablikala a pohasla. Opět se vrátilo obyčejné světlo, jímž jediná lampa plašila temnotu.

Nepokrytě se chvějící lord z Bontura učinil znamení proti zlým silám. "Nějaký mág si přeje tvou smrt, paní Maro. Ta věc tě rozpoznala podle hlasu."

Kevin si otřel zpocené ruce do své tuniky a zapomněl, že už je promočená. Zavrtěl hlavou. "Myslím, že ne."

Lord z Bontura vypadal, že je jeho nesouhlasem rozzloben, ale Mara se bez pohoršení zvedla z podlahy. "Proč?"

Midkemian se otočil zpátky k ni a zpříma na ni pohlédl svýma modrýma očima. "Pokud by nějaký Černooděnec chtěl, abys zemřela, byla bys teď mrtvá a nikdo z nás by ti nedokázal pomoci. Stačilo by mu, aby sem vrhl jednu z těch světelných koulí, které jsme viděli na hrách, a byl by konec. Ale jestli tě někdo chce jen k smrti vyděsit, takový hádek je skvělým prostředkem."

"Hádek?" řekla Mara. Pak pochopila a objala si pažemi kolena. "Myslíš relli. Ano, možná máš pravdu."

‚Je tady ještě jedna možnost," poznamenal Hoppara a hřbetem ruky si otřel pot z obočí. "Nižší mágové a knězi dokáží kouzlit a na rozdíl od členů Shromáždění mohou být přístupní úplatkům."

"Kdo?" Kevin bojoval o to, aby se mu nechvěl hlas. "Kdo by mohl mít takové úmysly?"

Hoppara pohlédl na muže, jehož zabilo kouzlo a jehož rty byly roztaženy v bolestném šklebu. "Pokud někdo dokáže

zpronevěřit majetek Císařství, aby si mohl zaplatit vrahy ze spolku Hamoi, zastaví se před tím, že si koupí služby kněži mocného chrámu nebo že najme odpadlého nižšího mága?"

"Obviňuješ Minwanabiho?" zeptal se Iliando s buclatýma rukama stále zaťatýma do rukávů.

"Možná. Nebo stranu, která na nás poslala vojáky v černém." Hoppara vyskočil na nohy, jako by už nemohl snést další nečinnost. V brnění potřísněném krví a vyčerpaný prožitou hrůzou velice připomínal svého otce. "To můžeme zjistit zítra, pokud se dožijeme návratu do Rady."

Nikdo nepromluvil.

Kapitola čtvrtá

VOJEVŮDCE

Přišly ještě čtyři další útoky.

Během noci odráželi vojáci domu Acoma spolu se svými spojenci nápor válečníků v černých brněních bez označení příslušnosti k domu. Nájemní vrazi ze spolku Hamoi už mezi nimi nebyli, ale ozbrojenci přicházeli jako vlny.

Při posledním útoku byli obránci nuceni ustoupit do malé ložnice, která neměla zadní východ. Natěsnáni v úzkém prostoru odráželi nepřátele, kteří se na ně tlačili z chodby, i ty, kteří se snažili dovnitř proniknout rozbitým oknem. Kevin stál před Marou a bojoval jako posedlý. Po třetím útoku téměř nikdo nezůstal nezraněn. I ti nejúzkoprsejší Tsurané už byli příliš unaveni, než aby se pozastavovali nad rudovlasým, halasným barbarem, když s mečem v ruce odpočíval po posledním boji. Šermířským uměním se vyrovnal nejlepším válečníkům a ať bohové sami určí osud otroku, jenž odmítal pochopit, kde je jeho místo. Když s postupem noci umíralo stále více válečníků, byla dobrá každá ruka, která uměla držet meč-

Po čtvrtém útoku se Kevin už sotva hýbal. Paže ho bolely z námahy a kolena se mu neovladatelně třásla. Když pod jeho mečem padl poslední černý válečník, neudržel se na nohou, dřepl si na podlahu a energie, která ho dosud naplňovala, z něj vyprchala.

Mara mu přinesla pohár vody a on se této výměně úloh zasmál. Zhluboka se napil a Mara vykročila, aby podala vodu i ostatním. Kevin se rozhlédl po dějišti masakru. Podlaha, polštáře, stěny, všechno bylo pokryto krví a všude ležela rozsekaná, groteskně pokroucená těla. Kdysi půvabný pokoj nyní vypadal jako komnata domu hrůzy. Ze třiceti vojáků domu Acoma zůstalo jen deset a ze dvou tuctů válečníků, kteří se k nim připojili minulého večera, zbylo jen pět z domu Xacatecas a tři z domu Bontura. Ostatní leželi mrtví nebo zranění mezi hromadami černě oděných mrtvol, jež neměl nikdo sílu odklidit. Kevin tupě řekl: "Museli jsme jich zabít aspoň sto."

"Možná i víc." Arakasi, jehož nezbytnost přivolala z úkrytu v kuchyni, poklekl vedle otroka. Dlaha, zpevňující jeho předloktí, byla zbarvena do ruda a dýka; kterou svíral v levé ruce, vypadala, že je k jeho dlani přilepená sraženou krví.

Kevin naklonil hlavu. "Nebolí to?"

Arakasi se podíval na svou zraněnou paži a přikývl. "Samozřejmě že to bolí." Vyhlédl dveřmi. "Za chvilku bude ráno. Jestli mají přijít ještě jednou, bude to brzo."

Kevin se těžce zvedl na nohy. Pustil by meč, pokud by to dokázal, aniž by si posekal nárty. Unavený k smrti a třesoucí se vyčerpáním přesel nejistě k místu, kde klečela Mara a ošetřovala zraněného Hopparova velitele vojsk. Když k ní Kevin přistoupil, vzhlédla. Ve světle jediné zapálené lampy vypadala žalostně hubená s očima příliš velkýma v bledé tváři. Na jedné ruce měla klouby odřené až na živé maso. "Jsi v pořádku?" zeptal se Kevin.

Nepřítomně přikývla a pokusila se vstát. "Tolik... mrtvých," řekla nakonec.

Kevin nějak nashromáždil dostatek síly, aby vztáhl ruku a pomohl jí na nohy. "Ať tě nikdo neslyší, má lásko. Nebo tě v Radě obviní za netsuranské chování."

Mara byla příliš vyčerpaná, než aby se zmohla alespoň na stín úsměvu.

"Tady nejsi v bezpečí," dodal Kevin. "Pošleme sluhu, aby přivedl Hopparova důstojníka."

Mara zavrtěla hlavou. "Příliš pozdě." Přitiskla tvář ke zpocené hrudi svého milence.

Kevin pohlédl dolů a spatřil, že velitel vojsk domu Xacatecas přestal dýchat. Klidná síla a velitelské schopnosti, s nimiž vedl muže při pochodu rozpálenými písky Tsubaru, se nyní staly pouhou vzpomínkou. "Bohové, byl to velký válečník."

Kevin odvedl svou pani do místnosti, která, jak se ukázalo, se dala nejlépe bránit. Lujan se dvěma válečníky a zbývajícími sluhy už se pokoušel odtamtud odklidit těla. Věrni padlí vojáci byli odneseni do další ložnice, kde jejich těla měla zůstat až do čestného pohřbu na hranici, zatímco černě oděné mrtvoly byly vnější přepážkou naházeny na hromadu do zahrady.

Mara se přivinula ke Kevinovi. "Mám pocit, že svůj nos nikdy nezbavím pachu téhle místnosti."

Unavený Kevin ji těžkou rukou pohladil po vlasech. "Na puch bojiště se těžko zapomíná."

Dolehl k nim hluk od vstupních dveří. "U Lašimy, oni nikdy nepřestanou," vykřikl Hoppara zoufalým tónem. Lord Iliando stál opřený o svůj meč a namáhavě oddechoval, zatímco Lujan pokynul dvěma vojákům, aby zaujali místa po boku své paní. Pak velitel vojsk domu Acoma vyrazil chodbou s Kevinem v patách. Už nezbývalo tolik válečníků, aby bojovali, zatímco on by mohl zůstat s Marou. Když vstupoval do chodby, dolehl k jeho uším hlas hebký jako samet.

"Nestarej se o ni. Prostě bojuj, jak nejlépe umíš, Kevine ze Ziinu." Barbar jen stačil krátce kývnout přes rameno, že slyšel Arakasiho poznámku; pak dvojice válečníků v černém prorazila nouzovou barikádu, kterou vojáci domu Xacatecas navršili v chodě. Kevin okamžitě zaútočil, ale další nepřátelé už odstrkovali trosky zahrazující sousední přepážku.

Člověk nemohl myslet, ale pouze instinktivně reagovat; Kevin máchl mečem a ucítil náraz, když se jeho kovová čepel zabořila do protivníkovy paže. Další nepřítel ihned zaujal místo svého předchůdce. Nátlak nepolevoval. Výpad, krok zpět, nový výpad - Kevin se pohyboval jako stroj. Vnímal Lujana najedno straně a z druhé slyšel, jak někdo jednotvárným hlasem vykřikuje kletby. Pak se válečníci u postranních dveří prodrali troskami a obránci začali umírat. Někdo upadl pod nohy Kevinovi, který se zapotácel a málem by upadl, kdyby ho nezachytila zkrvavená ruka vojáka domu Bontura. Kevin měl čas pouze na krátké děkovné kývnutí, neboť na něj zaútočil další nepřítel. Napadla ho bláznivá myšlenka, kde se v celém Císařství vzalo tolik černých brnění. Nebo někdo prostě jen přelakoval barvy svého domu, když sestavoval tuto armádu?

Obránci vyčerpali, své síly a útočnici pronikli do první místnosti. Rozhodla početní převaha. Lujan a poslední z těch, kdo přežili, byli nuceni ustupovat. Ale ještě nepodlehli. Tsurané oplývali neústupnou odvahou a jen tak se nevzdávali.

Kevin srazil dalšího černého válečníka. Za ním vyčerpaný lord z Xacatecas pomáhal lordu z Bontura do druhého pokoje. Obtloustlý muž lapal po dechu a zdálo se, že za sebou vleče jednu nohu. Kevin cítil, jak ho zachvacuje zoufalství. Ale zlá, strašlivá vidina Mary s mečem trčícím ze srdce mu dodala síly. Otočil se, pozdvihl meč a zaútočil se znovuobnovenou zuřivostí. Poskytl tím dvěma lordům dostatek času na to, aby se stáhli. Další dva muži mezi Marou a smrtí, pomyslel si Kevin s praktickou odtažitostí. Musel se skoro zasmát, když si vzpomněl na Arakasiho povzbudivá slova. Jeho meč se zvedal a klesal, kryl a odrážel. Zuřivost pominula;

zůstala jen bolest a vyčerpání. Pak narazil ramenem do dveřního rámu; zaváhal a zaplatil za to. Nepřátelský meč se mu svezl po žebrech. Odrazil ho, kov lehce rozdrtil křehkou čepel z tvrzené kůže. Meč černého válečníka se rozpadl na kousky. Kevin vrazil ocelové ostří do mužova širokého překvapeného obličeje, pak zakopl o tělo a klesl najedno koleno.

Zvedl se příliš pomalu. Černý voják skočil za ním a chystal se tít mečem do Kevinovy odhalené šíje. Rána už téměř dopadla, když rychlý Lujanův zásah srazil meč stranou. Kevin se otočil a zasadil svému nepříteli těžký úder pěstí do žaludku. Muž se skácel.

Za ním stál Arakasi a v levé ruce držel meč, jímž mával jako chlapec kyjem. "Jsi v pořádku?"

Kevin zasípal. "Pekelně to bolí, ale budu žít." V perlově šedém světle, které sem pronikalo skrze přepážky, viděl houf černých válečníků tlačících se do chodby. Spolkl hořký smích. "Řekl jsem, že budu žít?"

Za ním se ozývalo namáhavé Lujanovo oddechování a řinčení mečů; útočníci probourali přepážku mezi sousedními místnostmi a Mařinými pokoji. Kevin křikl: "Hlídejte tyhle dveře!" a rozběhl se za Marou. Na dva vojáky domu Acoma stojící před svou paní dotíralo půl tuctu válečníků v černém.

Kevin chraptivě vykřikl: "Vy bastardi!" Vrhl se na ty, kteří byli nejvíce vzadu. Muži, do nichž vrazil, upadli na ty před sebou. Zapletly se jim nohy, ruce s meči bezmocně zamávaly a všichni najednou se zřítili na podlahu. Kevin klouzal na vlhkých parketách a nutil unavené svaly, aby zabraly ještě jednou, a ještě jednou. Zavrávoral a zvedl meč. Tři nepřátelé byli stále naživu. Prvnímu Kevin přeťal podkolenní šlachy. Dalšího sekl do zad, ale už nebyl schopen vložit do své rány dostatek síly na to, aby mu vůbec způsobil nějaké zranění. Když vojáci domu Acoma pobili poslední útočníky, Mara vykřikla: "Kevine! Za tebou!"

Kevin se otočil, myslí mu prolétlo, že muž, jehož zmrzačil, by mohl mít nůž. Musel ho ale ponechat jeho osudu, neboť mu nad hlavou zasvištěl meč. Vrhl se doprava, zachytil nohou za tělo mrtvého muže a tvrdě narazil do mrtvoly. Útočníkův meč mu rozsekl levé nadloktí. Kevin zavyl vztekem a bolestí a otočil se. Jeho čepel zasáhla černého válečníka do hrdla. Vytřel si krev z očí. Jeden z vojáků domu Acoma skočil vedle něj a kopl do štítu umírajícího muže. Nepřítel se skácel zpět do chodby a srazil černého válečníka stojícího za ním.

Kevin se prudce nadechl. "Bohové! Jejich čím dál víc!" Najednou se ozval strašlivý vřeštivý zvuk. Trumpety, pomyslil si otupěle. Záda měl jako v ohni a paže mu bezvládně visela. Z prstů mu odkapával pot. Taktak se udržel na nohou, když se vlekl za vojákem domu Acoma ke vstupním dveřím. Za ním zůstal jediný muž s mečem pozvednutým na obranu paní Mary. Kevin se zmohl na pokřivený úsměv na rozloučenou, než odvrávoral do chodby. Konec byl blízko. Lujan, Arakasi, Hoppara, Bontura - neměli kam ustoupit, neboť zvuky boje se už ozývaly z vedlejší ložnice. Byli příliš vyčerpaní, než aby dokázali přežít bez pomoci zvenčí.

Když Kevin dokiopýtal k posledním dveřím, uviděl dva vojáky v černém brnění, jak vylétají dírou v přepážce do zahrady. Jejich pád mu přišel k smíchu, ale místo toho mu vytryskly slzy. Pak se znovu, hlasitěji, ozvaly trumpety.

Najednou zavládlo ticho, rušené pouze sténáním zraněných a sípáním lorda z Bontura. Ze dveří se vypotácel Lujan bez přilby a po tváři mu stékala krev z rány na hlavě. Zašklebil se na Kevina, zavrávoral, ale zůstal stát. "Císař! Je tady! Ty trumpety, to je palácová stráž. Císařští bílí se vrátili!"

Kevin klesl k zemi tam, kde stál, a pouze zeď, o niž se opřel ramenem, mu zabránila, aby se nenatáhl jak široký tak dlouhý. Lujan se sesul vedle něj. Ošklivá rána na jeho spánku silně krvácela a brnění měl rozedrané na cáry. Kevin uvolnil prsty křečovitě sevřené kolem jílce meče, utrhl kus povlaku z polštáře ležícího vedle něj a pokusil se jím zastavit Lujanovo krvácení. Ve dveřích ložnice se objevil Hoppara s lordem Iliandem opírajícím se o jeho paži. Ale Kevin měl oči jen pro Maru. Vyčerpaná stejně jako všichni ostatní přistoupila k němu, poklekla u jeho boku a zašeptala: "Císař?"

Dřív než Lujan našel hlas, vstoupila do dveří dvojice bíle oděných válečníků. Jeden z nich hlasitě pronesl: "Kdo obývá toto místo?"

Mara se vztyčila. S rozcuchanými vlasy a zakrvácenými šaty zaujala vznešený postoj vládnoucí paní. "Já, paní z Acoma! Toto jsou mé pokoje. Lordové z Xacatecas a z Bontura jsou mými hosty."

Pokud císařský válečník našel v její volbě slov něco nepřiměřeného, nezmínil se o tom. "Paní," oznámil jí obřadně s povytaženým obočím, když se rozhlížel po místě, kde ještě před okamžikem zuřil boj. "Lordové. Nebeská záře přikazuje všem vládcům domů, aby se v poledne dostavili do Nejvyšší rady."

"Dostavím se," odpověděla Mara.

Císařští bílí se bez dalších slov otočili a odešli. Kevin si opřel hlavu o zeď. Po tváři mu stékaly slzy vyčerpání. "Teď bych mohl spát celé měsíce."

Mara se lítostivě dotkla jeho tváře. "Na to není čas." Pak se obrátila k Lujanovi. "Zjisti, kde se skrývá Jican, a pošli ho do našeho městského domu pro čisté šaty. Také musí přivést sluhy a komorné. Toto místo je třeba vyčistit a já musím být v poledne dokonale připravena."

Kevin zavřel oči a vychutnal si kratičký okamžik odpočinku. Ať byl unavený, jak chtěl. Mara před sebou měla dlouhý a úmorný den. A kam šla ona, tam ho jeho láska vedla za ní.

Vyškrábal se na nohy, otevřel oči a kývl na jednoho stejně vyčerpaného válečníka domu Acoma. "Pojď. Pohnojíme zahradu."

Lujan s kusem povlaku z polštáře přitisknutým k hlavě pokynul svému vojákovi, aby poslechl. Kevin měl jen krok k první mrtvole, kterou uchopil v podpaždí. Když válečník vzal mrtvého za nohy a oba se se svým břemenem vlekli k přepážce, Kevin poznamenal: "Škoda, že mezi nimi nebylo více těch vrahů z Hamoi. Alespoň bychom se nemuseli vláčet s tolika brněními."

Lujan jen lehce zavrtěl hlavou, ale slabým úsměvem ocenil Kevinův zvláštní pohled na život.

Po hodinách horečnatých příprav se Mara vynořila ze svých pokojů vyčištěných od mrtvol a trosek. Vlasy měla umyté a vyčesané do uzlu skrytého pod drahocennou čelenkou a obřadní roucho donesené z městského domu jí splývalo na pantoflíčky neposkvrněné krví. Její čestná stráž měla slavnostní brnění v nouzi vypůjčené z kasáren domu a Lujanův důstojnický chochol se skvěl čistotou, i když byl po důkladném vyprání ještě vlhký. Ačkoliv chrániče předloktí a pláště zakrývaly obvazy a dlahy, a pochodový krok válečníků byl na hranici přijatelnosti. Mara usoudila, že čest domu Acoma nebude narušena, když se takto objeví u vchodu do síně Nejvyšší rady.

V chodbě stáli na stráži Císařští bílí a vstup do síně střežil oddíl v počtu deseti mužů. Ti dali Maře pokyn, aby se svou družinou zůstala stát. "Paní," řekl jeden z vojáků s lehkým nádechem úcty, "Nebeská záře ti dovolí vstoupit dovnitř pouze s jedním vojákem, aby palác neposkvrnilo další krve-prolití."

Maře nezbylo než se uklonit na znamení, že přijímá císařské nařízení. Po chvilce rychlého přemýšlení pokynula Lujanovi. "Vrať se do našich pokojů a čekej na mé rozkazy."

Pak dala znamení Arakasimu, aby vystoupil z řad její stráže. Dlaha pod chráničem pravého předloktí mu znemožňovala použít meč, ale Mara se nechtěla vzdát jeho rad. A i kdyby se nějaký lord pokusil porušit mír v přítomnosti císařových stráží, Kevin minulou noc prokázal, že by Arakasiho s jeho mečem plně nahradil.

Ale když Mara pokynula svému osobnímu otrokovi, aby ji následoval, strážce zvedl ruku. "Pouze jeden voják, má paní."

Mara na něj přezíravě pohlédla. "Copak tunika otroka dnes vypadá jako brnění?" Přimhouřila oči a se vší povýšeností, již byla schopná, dodala: "Nebudu ponižovat čestně zraněného válečníka úkoly posla. Potřebuji otroka, abych mohla poslat pro svou družinu, až to bude nutné."

Strážce zaváhal, a než se zmohl na nějakou námitku, prošla Mara kolem něj.

Kevin se přinutil následovat ji bez ohlédnutí, neboť jakékoli chování vymykající se otrocké podřízeností by mohlo rychle změnit názor stráží na jeho potřebnost. Zdálo se, že místnost byla zaplněna mnohem méně než minulého dne, a přítomní lordi se chovali očividně krotčeji. Mara odpověděla na několik pozdravů, když kráčela ke svému křeslu, a mezitím si pečlivě všímala prázdných křesel. Zašeptala Arakasimu: "Chybí nejméně pět lordů klanu Omechan."

V okamžiku, kdy usedla do svého křesla, nastal kolem ní shon. Přišlo postupně tucet vojáků, kteří jí s krátkou úklonou předali vzkazy, nepočkali na odpověď a odešli. Mara listiny zběžně pročetla a podala je Arakasimu, který je zasunul do své tuniky, aniž na nejen pohlédl. "Vyhráli jsme," řekla Mara s úžasem.

Ukázala na místa, jež zůstala celý uplynulý týden prázdná. Teď k nim přicházeli lordi v nákladných oděvech doprovázeni bojem očividně nedotčenými válečníky. "Strana modrých kol přišla mezi nás."

Arakasi přikývl. "Lord Kamatsu ze Šinzawai přišel smlouvat s ostatními, aby získal veškeré výhody, jaké bude moci. On a lord Zanwai ale budou rádi, když dokážou, aby jejich strana po deseti minutách jednání neutekla."

Mara pohlédla na jejich společnost a hledala známou Hokanuovu tvář. Pouze jeden voják byl oblečen v modré barvě domu Šinzawai, ale toho neznala, měl vysoký chochol velitele vojsk. Dědici domu Šinzawai podle všeho nebylo dovoleno objevit se na místě, kde by byl vystaven riziku. Mara pocítila zklamání.

V místnosti zašumělo, když se konečně objevili dva nejvýše postavení lordi. Axantucar, nyní lord z Oaxatucan, sestupoval ke svému křeslu v téže chvíli jako Tasaio. Oba kráčeli tak povýšeně, jako by byli jedinými důležitými osobami v síni. Ani jeden nepohlédl směrem ke svému největšímu protivníkovi.

V okamžiku, kdy se oba uchazeči usadili ve svých křeslech, mnoho lordů vstalo a vydalo se buď k Tasaiovi, nebo k Axantucarovi. Každý se zastavil jen krátce, jako by pouze rychle pozdravil, a vrátil se na své místo.

Kevin se zeptal: "Co to dělají?"

"Volí Vojevůdce," odpověděl Arakasi. "Tímto způsobem každý lord odevzdává svůj hlas uchazeči, kterého si zvolil,

aby nosil bílou a zlatou. Váhaví" - učinil široké gesto zahrnující celou místnost - "pozorují a rozhodují se."

Kevin pohlédl dolů a všiml si, že Mara pozorně sleduje Velkou, hru. "Kdy půjdeš k Oaxatucanovi?"

"Teď ještě ne." Mara se svraštělým obočím studovala pořadí Šlechticů, v jakém přicházeli k lordu z Oaxatucan, nebo k lordu z Minwanabi.

Pak, z důvodu, který cizímu pozorovateli zůstal utajen, náhle vstala a sestoupila ze schodů. Přešla síň, jako kdyby mířila k Tasaiovi. Místností proběhla vlna šumu. Všichni sledovali štíhlou ženu, jak vystupuje po schodech směrem k Minwanabiho křeslu. Pak se otočila a třemi krátkými kroky se dostala k Hopparovi z Xacatecas. Krátce s ním promluvila a vrátila se na své místo.

Kevin zašeptal: "Co to bylo? Může ten chlapec získat úřad Vojevůdce?"

Arakasi řekl: "To je taktický manévr."

Několik dalších lordů se vydalo promluvit s lordem Hop-parou a brzy se ukázalo, že už něm žádný další uchazeč. Kevin rychle počítal a pak řekl: "Je to nerozhodně. Čtvrtina pro Minwanabiho, čtvrtina pro Oaxatucana, čtvrtina pro Xacatecase a čtvrtina se ještě nerozhodla."

Dlouhou chvíli se nikdo nepohnul. Lordové seděli ve své nádheře a rozhlíželi se kolem, nebo hovořili se svými rádci a služebníky. Pak se tu a tam zvedl některý z lordů a vydal se k jednomu ze tří uchazečů. Po několika okamžicích vstali další lordi a projevili svou vůli.

Pak Kevin řekl: "Počkat! Ten lord s péřovou čelenkou předtím mluvil s Minwanabim. A teď mluví s Oaxatucanem."

Mara přikývla. "Váhy se vychylují tím i oním směrem." Odpoledne pomalu ubíhalo. Sluneční paprsky klouzaly nádherně vyzdobenou kupoli a Nejvyšší rada pokračovala ve zvláštním způsobu, jímž vládnoucí lordové Impéria volili svého vůdce. Mara dvakrát vstala, aby promluvila s lordem z Xacatecas, a dala tak najevo. Že její podpora mladého muže je neotřesitelná.

Když se přiblížil večer, přikývla Mara, jako by odpovídala na nějaký neviditelný pokyn. V příštím okamžiku zároveň s lordem Hopparou vstala. Oba najednou vykročili ze svých míst a sešli se před křeslem lorda Axantucara. Síní proběhla vlna šumu. Náhle se zvedlo dalších dvacet šlechticů a vydalo se k představiteli klanu Omechan. Mara se vrátila na své místo a řekla: "Teď." Kevin viděl, že se podívala směrem k Tasaiovi. Lord z Minwanabi jí vrátil pohled naplněný takovou nenávistí, že Kevina zamrazilo. Nyní cítil, Jak jeho rány bolí, jak ho šaty tísní a každá modřina, kterou utrpěl v noci, o sobě dávala vědět.

Zatímco Kevin uvažoval o tom, jak dlouho se ještě jednání Rady potáhne bez zjevného výsledku, změnila se náhle nálada v síni z vyčkávavého klidu v napjaté očekávání.

Tasaio vstal. Velká síň ztichla a každý lord ve svém křesle znehybněl. Hlasem, rozléhajícím se naprostým tichem, lord z Minwanabi řekl: "Pošleme nyní zprávu Nebeské záři, v níž jí dáme najevo, že se mezi námi našel ten, kdo bude nosit bílou a zlatou, muž, který bude stát v našem čele, aby zajistil pokračování Impéria. Nechť všichni ví, že jeho jméno zní Axantucar z Oaxatucan."

Mezi shromážděnými lordy se rozlehl jásot, který mohutnou ozvěnou naplnil místnost až po vysokou klenbu; Kevin si nicméně všiml, že více než polovina šlechticů reaguje s patrnou zdrženlivostí. Zeptal se Arakasiho: "Proč to Minwanabi vzdal?"

Odpověděla mu sama Mara. "Byl poražen. Je to tradice, že císaře o novém Vojevůdci zpraví ten, kdo mu skončil v hlasování nejblíže."

Kevin se usmál. "To je hořká záplata."

Paní z Acoma pomalu přikývla. "Nanejvýš hořká." Jako by si všimla netrpělivosti, která sžírala síly Jejího milence, dodala: "Vydrž ještě. Podle tradice musíme vyčkat, dokud Nebeská záře nevyjádří svůj souhlas s volbou."

Kevin se obrnil trpělivostí, jak nejlépe uměl. Navzdory dnešnímu svolání Rady a volbě nového Vojevůdce nebyl docela přesvědčen, že je Ičindar takovým otrokem tradice, jak si myslela jeho paní. Ale rozhodl se, že neřekne nic. Asi za půl hodiny se objevil posel v bílozlaté livreji, doprovázený oddílem Císařské bílé stráže. Ta nesla plášť ze sněhobílých per na koncích ozdobených zářícím zlatem. Uklonili se před Axantucarem a plášť mu předali.

Kevin pozoroval nového Vojevůdce, když mu přehazovali pelerínu přes ramena. Zatímco Almecho byl podsaditý muž s býčí šíji, jeho synovec vypadal jako štíhlý básník nebo učenec. Působil velmi křehkým dojmem a jeho tvář byla asketická, téměř jemná. Ale triumfální výraz v jeho očích prozrazoval, že ve skrytu duše je stejně chtivý moci jako Tasaio.

"Zdá se, že má radost," řekl Kevin šeptem.

Arakasi klidně odpověděl: "Měl by mít. Musel utratit velkou část svého dědictví na to, aby dal zabít půl tuctu lordů."

"Myslíš, že ti černí válečníci patřili jemu?"

"Téměř nepochybně."

Mara řekla: "Ale proč by posílal vojáky proti nám? Podporovali bychom každého Tasaiova protivníka."

"Aby zabránil nepředvídatelným spojenectvím. A aby z toho krveprolití všichni obviňovali Minwanabiho." Arakasi se dostal do sdílné nálady, snad proto, že jeho největší nepřítel utrpěl porážku. "On je vítěz. Minwanabi není. Spolek zcela určitě pracoval pro Tasaia. Logicky pak ostatní vojáci patřili klanu Omechan."

V Radě opět zavládl pořádek a Mara po chvíli přikázala Kevinovi, aby došel pro Lujana a jeho válečníky., Ještě dnes v noci se vrátíme do našeho městského domu."

Midkemian se jí uklonil jako správný otrok a pomalu vyšel z ohromné síně s jejími vyparáděnými, záhadnými vládnoucími lordy. Znovu se přesvědčil, že Tsurané jsou nejpodivnějším národem, s jakým se člověk může setkat.

Do Kentosani se vrátil klid. Mara a členové její domácnosti si několik dnů odpočinuli, léčili si rány a přizpůsobovali se změně politiky poté, co se Vojevůdcem stal Axantucar. Večery v městském domě probíhaly slavnostně, neboť Mara hostila několik vlivných lordů, kteří ji nyní poctili svým zájmem.

Kevin vypadal nabručenější než obvykle, ale mezi vlastním vyčerpáním a společenskými povinnostmi měla Mara příliš málo času na to, aby se zabývala jeho pochmurnou náladou.

Třetího rána našel Arakasi svou paní, jak pročítá dopisy od několika lordů, kteří ještě zůstali ve městě. Oblečený do čisté tuniky sluhy se zraněnou rukou zavěšenou na pásce, se jí uklonil tak hluboko, jak si její postavení vyžadovalo. "Paní, družina lorda z Minwanabi se právě nalodila na říční bárku. Tasaio se vrací na svou usedlost."

Mara znehybněla; pera, papíry a zprávy zůstaly v tomto radostném okamžiku zapomenuty. "Takže se můžeme v bezpečí vrátit domů."

Arakasi se opět uklonil, tentokrát ještě hlouběji než předtím. "Paní, chtěl bych tě poprosit o odpuštění. Při tom všem, co se stalo, jsem nebyl připraven na to, že lord z Oaxatucan tak rychle zaujme místo svého strýce."

"Jsi na sebe příliš přísný, Arakasi." Po Marině tváři přeběhl stín a neklidně se obrátila k oknu. Venku právě ze stromů opadávaly květy a pokrývaly ulici. Sluhové tlačili vozíky se zeleninou a poslové stále někam spěchali na rychlých nohou. Byl jasný a obyčejný den a ona měla pocit, že se probudila ze zlého snu. "Kdo z nás by dokázal předvídat to, co se stalo minulé noci? Zachránil jsi život pěti lordů, včetně mne samotné. Troufla bych si říct, že žádný jednotlivec by nedokázal více, a výsledek tvého snažení přinesl domu Acoma velké uznání."

Arakasi sklonil hlavu. "Má paní je laskavá." Jsem vděčná," opravila ho Mara. "Pojď. Připravíme se na cestu domů."

Později odpoledne posádka domu Acoma hrdě vypochodovala z městského domu s Mařinými nosítky, cestovními skříňkami a vozem, na němž se vezli zranění, uprostřed. V přístavišti čekaly na paní z Acoma a její doprovod lodě. Mara se usadila na polštářích pod baldachýnem s Kevinem po svém boku a pozorovala čilý ruch na březích řeky. "Je tu takový pokoj. Člověk by řekl, že se minulý týden nic mimořádného nestalo."

Kevin také sledoval přístavní dělníky, rybáře, lodníky i žebráky a děti z ulice občas narušující plynulý chod přístavního ruchu. "Prostí lidé se nikdy nezaplétají do záležitostí mocných - pokud nemají tu smůlu, že jim stojí v cestě. Pak umírají. Jinak žijí své životy den po dni naplněné stejnou prací."

Mara, znepokojena hořkým tónem, který se ozval v jeho hlase, pozorně pohlédla na muže, jehož milovala. Vánek čechral jeho rusé vlasy a vousy, na něž si nikdy pořádně nezvykla. Opíral se o zábradlí s rameny ztuhlými následkem zranění z boje. Zápěstí, které Mara držela v dlaních, bylo stále v obvazech a v očích měl chmury, jako by mu působila zármutek i záře slunce. Chtěla se ho zeptal na jeho myšlenky, ale výkřik z břehu ji vyrušil.

Lodník uvolnil lana. Muži s bidly začali zpívat svou píseň a loď odrazila od břehu a vydala se po řece Gagadžin na plavbu z Kentosani po proudu směrem k moři. Odpolední vánek třepotal vlaječkami nad baldachýnem a Maře poskočilo srdce radostí. Tasaio byl poražen a ona se v bezpečí vrací domů. "Pojď," řekla Kevinovi, "sedneme si a napijeme se chlazené ovocné šťávy."

Lodě minuly hraníce Svatého města a břehy se zazelenaly obdělávanými poli. Ve vzduchu se vznášela směs vůní rákosu, jarní země a pachu stromů ngaggi. Věže chrámů zmizely z dohledu a Mara začala spokojeně podřimovat s hlavou opřenou o Kevinovo stehno.

Probudil ji výkřik z břehu. "Acoma!"

Její velitel vojsk odpověděl z přídě první lodě a všichni sluhové si začali ukazovat na shluk stanů u řeky. Na louce se rozkládal pozoruhodně velký vojenský tábor a z nejvyššího stožáru vlál zelený prapor s vyšitým znakem šatry. Na Mařin pokyn otočil kormidelník loď ke břehu, kde na svou paní čekalo tisíc válečníků. Mara užasla nad jejich množstvím a pak se jí stáhlo hrdlo. Před deseti lety, když přijala plášť vládnoucí pani, měla pouhých třicet sedm válečníků...

Tři velitelé útoku se uklonili, když jí Kevin pomáhal vystoupit. "Vítej, paní Maro!"

Všichni válečníci začali jásat, jakmile opět spatřili svou paní. Důstojníci pak mezi seřazenými jednotkami doprovodili Maru do stínu velitelského stanu.

Tam na ni čekal Keyoke. Navzdory tomu, že se opíral o berlu, dokázal sejí obřadně uklonit. Pak řekl: "Paní, naše srdce překypují radostí z tvého návratu."

Mara, bojující s náhlým přívalem slz, odpověděla: "I mé srdce zpívá, když tě vidím, drahý příteli."

Keyoke úklonou poděkoval za její laskavost a ustoupil stranou, aby mohla projít dovnitř a usadit se na polštářích navršených na silném koberci. Kevin poklekl vedle ní. Nezraněnou rukou jí začal masírovat záda a cítill, že pod jeho dotekem její napětí ustupuje klidnému uvolnění.

Ze svého místa u vchodu Keyoke viděl, jak se na tváři jeho paní rozhostil pokojný výraz. Stejně jako to v minulosti dělal pro lorda Sezua, i nyní se obrátil, aby čelil vnějšímu světu, odkud se přibližoval Lujan s Arakasim, velitelem útoku Kenjim a několika muži, kteří přežili Noc krvavých mečů. Nepatrný úsměv zacukal koutky rtů starého dvořana, když zvedl ruku, aby je zadržel.

"Veliteli vojsk," řekl bývalý nositel této hodnosti, "pokud dovolíš, jsou chvíle, kdy je lepší nechat věci počkat. Vrať se ke své paní zítra ráno."

Lujan se uklonil Keyokově zkušenosti a pozval ostatní na džbánek hwaetového piva.

V chladivém stanu Kevin tázavě pohlédl na starého muže. Ten souhlasně přikývl a rozvázal šňůry u vchodových závěsů, které se za ním tiše zavřely. Před stanem nastavil Keyoke tvář slunci. Jeho tvrdé rysy zůstaly nehybné, ale v očích se mu objevilo jasné světlo pýchy na milence ženy, kterou považoval za dceru svého srdce.

Arakasiho posel mu přesně vylíčil, za co dům Acoma vděčí Kevinově odvaze a šermířskému umění. Keyokova zachmuřená tvář se poněkud rozjasnila, když pohlédl na pahýl, který byl kdysi jeho pravou nohou. Bohové, už ve svém stáří začíná dětinštět. Nikdy by si nepomyslel, že přijde den, kdy bude tomu rudovlasému barbarskému otrokovi za jeho drzost vděčný.

Večerní stíny zahalily velkou síň domu Minwanabi, když se lord Tasaio vrátil. Oblečen stále do téhož brnění, které měl

na sobě při cestě lodí, s hedvábným důstojnickým pláštěm přehozeným přes ramena jako jediným ústupkem obřadnosti, prošel širokými vstupními dveřmi. Síň byla plná. Všichni členové domácnosti stáli připraveni na jeho uvítání a za nimi všichni vzdálení bratranci a vazalové, kteří mu sloužili během let válek a střetů. Tasaio prošel mezi jejich tichými řadami, jako by byl úplně sám. Až když došel ke svému stupínku, otočil se a vzal jejich přítomnost na vědomí.

Incomo k němu přistoupil, aby ho přivítal. "Srdce členů domu Minwanabi jsou naplněna radostí z příchodu našeho lorda."

Tasaio mu zdvořile pokynul. Podal svou válečnou přilbu sluhovi, který se uklonil a odspěchal. Lord z Minwanabi nikdy nebyl mužem, který plýtvá slovy na zbytečnosti, a tak upřel na svého rádce rozhodný pohled. "Jsou kněží připraveni?"

Incomo se uklonil. "Jak jsi přikázal, můj pane."

Stupínek zdobily nové černooranžové polštáře a přehozy z kůží sarkatů. Vedle stál stolek vyrobený z umně vyřezávaných kostí haruitha. Tasaio věnoval změně vybavení síně zdánlivě zběžný pohled; ve skutečnosti mu neunikla sebemenší podrobnost. Spokojen s tím, že tu nezůstalo nic, co by připomínalo Desiovu vládu, usedl a položil si na kolena starodávný ocelový meč domu Minwanabi.

Následovala chvíle ticha, v níž si Incomo opožděně uvědomil, že se od něj čeká, aby jednal bez přímého pokynu svého pána. Tam, kde Desio trval na tom, že bude osobně řídit i nejméně významné záležitosti, Tasaio očekával, že se mu bude sloužit. První rádce domu Minwanabi mávl rukou, aby obřad začal.

Ke stupínku přistoupila dvojice kněží, první rudě pomalovaný s maskou smrti boha Turakamua a druhý v bílé říze s nabíranými rukávy, který sloužil Juranovi Spravedlivému. Oba odrecitovali požehnám svého boha. Nenásledovaly žádné sliby a velké ceremoniály v Desiově stylu. Juranův kněz zapálil svíci na znamení stálosti a nechal ji hořet na podstavci ze spletených stvolů rákosu symbolizujícím slabosti smrtelníka před jeho bohem. Kněz Boha smrti netančil ani nepískal na píšťalu. Ale ani nežádal svého boha o milosrdenství. Namísto toho vystoupil po schodech ke stupínku a chladnými slovy připomněl, že slib oběti zůstal nesplněn.

"Dům Minwanabi učinil přísahu krve," pronesl kněz. "Rodina Acoma musí zemřít ve jménu Turakamuově a rodina Minwanabi za to ručí svými životy. Ten, kdo přijímá plášť lorda, musí splnit tento úkol."

Tasaio řekl klidným hlasem: "Beru na vědomí svůj dluh u Rudého boha. Má ruka na tomto meči to potvrzuje."

Kněz učinil rukou znamení ve vzduchu. "Turakamu se usměje na tvé úsilí... nebo v případě, že selžeš, zpečetí smrtí osud tvůj i tvých dědiců." Kosti zachřestily, když se kněz otočil a sestoupil ze stupínku; proud vzduchu, vyvolaný jeho prudkým pohybem, rozechvěl plamen svíce Spravedlivého boha.

Nový lord z Minwanabi seděl tiše z bezvýraznou tváří a členové jeho rodiny a dvořané postupně přicházeli, ukláněli se a přísahali mu věrnost. Když poslední vazal potvrdil svou oddanost, Tasaio vstal a zavolal na velitele útoku stojícího u dveří. "Pošli pro mé konkubíny."

Do síně vstoupily dvě mladé ženy, obě oblečené do drahých šatů. Jedna byla vysoká, štíhlá, s plavými vlasy a velkýma jadeitově zelenýma očima, zvýrazněnýma jemným líčením. Druhá, zahalená do průsvitného krajkového šarlatově zbarveného roucha, měla snědou pleť a oblé tvary. Ačkoliv byly tak rozdílné, oplývaly obě ženy krásou, která přitahovala mužské oči, a přicházely drobnými krůčky způsobem, který napovídal, že byly od dětství vychovávány k tomu, aby poskytovaly rozkoš. Půvabně se uklonily před stupínkem; krátká roucha dávala vyniknout jejich štíhlým nohám a hluboké výstřihy odhalovaly velkou část jejich hrudi. Ačkoliv byly tyto ženy vybrány mezi nejkrásnějšími v Císařství, jejich postavení se nijak nelišilo od nejnižšího služebnictva. Všichni shromáždění ztichli a zvědavě čekali na to, co má jejich pán v úmyslu podniknout se svými kon-kubínami.

Před Tasaiovým stupínkem obě ženy poklekly a přitiskly čelo k podlaze.

"Podívejte se na mě," přikázal Tasaio.

Vyděšené, ale ve všem poslušné ženy udělaly, co jim nařídil. "Jak si přeješ, můj pane," pronesly pokorně.

Nový lord z Minwanabi je pozoroval lhostejným pohledem.

"Incarno," obrátil se k tmavovlásce. "Máš s sebou své děti?"

Incarna přikývla a z tváří jí hrůzou vyprchala barva. Porodila svému pánu dvě nemanželské děti, ale vzestup jejich otce pro ně nemusel znamenat výhodu. Nebylo neobvyklé, že muž, který získal plášť vládnoucího lorda, zabil takovéto potomky, aby zabránil jejich nárokům na dědictví.

"Přiveď je," přikázal Tasaio.

V Incarniných mandlových očích se objevil třpyt, který mohl být slzami. Přesto vyskočila na nohy a vyběhla z velké síně domu Minwanabi. Tasaiova pozornost se přesunula na plavovlasou ženu, která zůstala klečet před stupínkem. "Sanjano, řekla jsi mému prvnímu rádci, že jsi těhotná?"

Sanjana sevřela ruce, ale korálky na jejím rouchu se ve světle třpytily, jak se chvěla. "Ano, pane," odpověděla a její chraplavý hlas vůbec nezněl svůdně.

Tasaio neřekl nic. V jeho tváři a chování nebyla patrná žádná změna, když se znovu objevila Incama vlekoucí za sebou malého chlapce. Měl Tasaiovy kaštanové vlasy a růžovou pleť své matky, a ačkoliv neplakal, nervozita jeho matky ho děsila. V náručí konkubína držela druhé dítě, holčičku, která byla příliš malá na to, aby sama ušla celou vzdálenost. Ještě nechápala, co se kolem ní děje; s prstíky v ústech se světle jantarovýma očima rozhlížela po lidech shromážděných v síni.

Tasaio si ze svého stupínku děti prohlédl jako muž, který zkoumá, jestli zboží, které chce koupit, nemá nějakou vadu. Pak téměř nepřítomně pokynul veliteli vojsk Irrilandimu. Ukázal na Sanjanu a řekl: "Odveď tu ženu. Chci, aby byla zabita."

Sanjana si přitiskla pěst k ústům. Její nádherné jadeitově zbarvené oči se naplnily slzami a sebeovládání ji opustilo.

Neschopna vstát zůstala klečet a třásla se, dokud k ní nepřistoupili dva válečníci a neuchopiliji za paže. Její pokusy potlačit zahanbující vzlyky se ozývaly ztichlou síní, když ji napůl vedli a napůl vlekli ven.

Incarna osaměla před stupínkem, chvějícími se pažemi k sobě tiskla své děti a potila se strachem. Tasaio na ni pohlédl bez soucitu nebo něhy a řekl: "Beru si tuto ženu za manželku a prohlašuji tyto děti -jak se jmenují?"

Incarna zamrkala a zmohla se na zašeptání. "Dasari a Ilani, můj pane."

"Dasari je. mým dědicem." Tasaiův hlas se rozléhal síní a odrážel se od klenutého stropu. "Ilani je mou první dcerou."

Ticho vystřídal šum, když se všichni shromáždění klaněli nové paní z Minwanabi. Tasaio přikázal Incomovi: "Ať sluhové přichystají vhodné pokoje pro paní z Minwanabi a její děti." Incarně řekl: "Ženo, vrať se do svých pokojů a čekej, až tě zavolám. Zítra jim pošlu pro učitele. Začnou je vyučovat jejich povinnostem vůči rodině. Dasari bude jednoho dne vládnout tomuto domu."

Bývalá konkubína se uklonila, přestože byla ještě napůl ochromena přestálou hrůzou. Nijak se ze svého povýšení neradovala, ale s dcerou v náručí popoháněla syna ze stupínku, kde se na ni upíraly oči stovek cizinců.

Tasaio svým hostům, příbuzným a vazalům řekl: "Zítra vykonáme svatební obřad. Všichni jste zváni na hostinu."

Nato Incomova dlouhá tvář ztuhla, aby se na ní náhodou neobjevilo zděšení. Svatba vyžadovala pečlivé plánování, aby byla zajištěna souhra nanejvýš příznivých okolností. Načasováni, jídlo, obřadní svatební stan - všechno vyžadovalo požehnání kněžími a úzkostlivý ohled na tradice. Spojenectví mocných lordů bylo jen zřídkakdy bráno na lehkou váhu, stejně jako nebyly přehlíženy ani ty nejmenší podrobnosti, protože to mohlo přinést manželům špatný osud, který by přešel i na následující generaci.

Přesto o této záležitosti Tasaio dále nepřemýšlel. Položil si stříbřitou Čepel starodávného meče na rameno a řekl; "Postarej se o přípravy, první rádce."

Ostří se jasně zablesklo, když se otočil a pokynul Incomovi, aby ho následoval. Bez dalšího slova vykročil k východu ze síně. Tasaio šel přímo ke dveřím a věděl, že dva vojáci, kteří u nich stáli, je otevřou dříve, než k nim dorazí, aby mohl projít.

Když se jejich lord vynořil z domu a vkročil na dvůr, dva válečníci, kteří mezi sebou drželi vystrašenou Sanjanu, se postavili do pozoru. Z vlasů jí vyklouzly jehlice a bohaté kadeře, které jí spadaly po zádech, vypadaly jako zlatá záplava zvýrazněná září slunce. Oči měla sklopené k zemi, ale při Tasaiově příchodu je prosebně zvedla. Jemná bílá ňadra se zdvihala rychlým oddychováním, ale schopnosti kurtizány ji neopustily. Přestože byla vyděšená a zoufalá, stále ještě dokázala využít všech výhod, které měla. Rozevřela rudé rty a postavila se tak, že žádný muž, který její štíhlé tělo sledoval, nemohl pochybovat o tom, kým je: překrásnou ozdobou, jejímž jediným účelem je poskytovat potěšení.

Tato snaha se neminula účinkem ani u Tasaia. Jeho oči se zjasnily, když přejížděl očima po jejích křivkách a oblinách a vpíjel se do představy rozkoše, kterou její postoj naznačoval. Olízl si rty, sklonil se k ní a dlouze a vášnivě ji políbil. Jednou rukou ji přitom hladil po ňadrech. Pak ustoupil zpět a řekl: "Jako milenka jsi mě vždy nanejvýš uspokojovala." Užíval si této chvíle stejně jako jiskry úlevy v jejím výrazu, než dodal: "Zabijte ji. Teď."

Její tvář zbělela hrůzou, ale nedostala příležitost vykřiknout. Jeden válečník ji popadl za obě zápěstí, zvedl je do výše a přinutil ji pohlédnout na Tasaia, zatímco druhý s bez-výraznou tváří tasil meč a zabodl jeho ostří do jejího břicha.

Trhla sebou a vyrazila ze sebe jediný výkřik nejhlubší bolesti. Pak jí z úst vytryskla krev a skropila dlažbu dvora. Nohy se jí podlomily. Válečníkovo sevření ji drželo vzpřímenou po celou dobu jejího bolestivého umírání. Jasná krev zbarvila ještě jasnější vlasy. Pak jí svaly povolily, hlava přepadla dopředu a krásná dlouhá štíhlá stehna ochabla.

"Odneste ji pryč," řekl Tasaio a ostře, přerušovaně se nadechl. Oči měl doširoka otevřené a tvář zrudlou. Pak zhluboka vydechl, jako by se uklidňoval, a řekl Incomovi: "Půjdu se vykoupat. Pošli mi dvě otrokyně a postarej se o to, aby byly mladé a krásné a pokud možno aby ještě nepoznaly muže."

Incomo, lehce znechucený a naplněný strachem, že by to mohlo vyjít najevo, se uklonil. "Jak si můj pán přeje." Začal se otáčet k odchodu.

.Ještě jsem se svými rozkazy neskončil," podotkl Tasaio. Vykročil zahradní stezkou a jeho rty se zkřivily v nejjemnějším náznaku úsměvu, když pokynul Incomovi, aby Jej následoval. "Trochu jsem přemýšlel o problému špehů domu Acoma. Přišel čas, abychom svých vědomostí využili. Pojď se mnou, promluvíme si o tom."

Incomo přinutil svou mysl, aby se odvrátila od myšlenek na umírající kurtizánu; musí dávat pozor. Tasaio nebyl mužem, který by neschopnost posuzoval shovívavě; rozkazy vydá jen jednou a bude očekávat, že budou splněny do posledního písmene. Přesto divoký lesk v očích jeho pána prvního rádce hluboce zneklidňoval. Zvedl ruku, která se navzdory jeho nejlepší snaze divoce třásla. "Možná," navrhl taktně, "by můj pán raději probral obchodní záležitosti až po osvěžení, které mu poskytne koupel?"

Tasaio se zastavil. Obrátil pohled svých jantarových očí na prvního rádce a zamyšleně si staršího muže prohlížel. Jeho úsměv se prohloubil. "Sloužil jsi mé rodině dobře," řekl nakonec a tón jeho hlasu zněl jako ten nejjemnější samet. "Vyhovím ti."

Pak pokračoval dále po cestičce a řekl: "Než tě zavolám, můžeš si odpočinout."

Starý rádce zůstal stát a srdce mu bušilo, jako by právě uběhl několik kilometrů. Kolena se mu třásla. S nezvratnou jistotou vycítil, že jeho pán jeho slabost prohlédl a nechal celou věc být, protože si byl jist, že představivost bude prvního rádce mučit bolestmi daleko horšími než jakékoli zvrácenosti, které měl Tasaio v úmyslu provádět s mladými ot-rokyněmí v lázni. Incomo byl příliš otřesený, než aby mohl cítit smutek, ale uvědomoval si jedno: přes jeho nejhlubší naděje zdědil lord Tasaio rodinné sklony ke zvrhlostem a rozkoši z působení bolesti.

Lord z Minwanabi odpočíval ve vaně, zatímco mu sluha lil horkou vodu na ramena. Sledoval úklonu svého prvního rádce líným pohledem napůl zavřených očí, ale Incomo se nedal ošálit. I když vypadal Tasaio sebevíc uvolněně, ruce,

položené na okrajích vany, nebyly ani ochablé, ani klidné.

"Přišel jsem na rozkaz svého pána." Incomo se napřímil a chřípí mu zacukalo, když ve vzduchu zaznamenal ostrý, štiplavý kouř; jeho zdroj zjistil o okamžik později, když se Tasaio natáhl a zvedl z postranního stolku dlouhou dýmku, naplněnou tatíšou. Vložil si náústek mezi rty a zhluboka vdechl. První rádce domu Minwanabi potlačil překvapení. Šťáva tatínového keře obsahovala látku působící rozjaření - ořechy často žvýkali otroci na polích a zapomínali tak na dřinu, jíž byly naplněny jejich životy - ale mladé výhonky poskytovaly silné narkotikum. Jejich kouř přinášel nejdříve zostření smyslů a posléze zkreslené vnímání; přílišné užívání uvrhovalo mysl do otupění podobného transu. První rádce se zamyslel nad přitažlivostí, jakou tato droga mohla mít pro Člověka, který tak rád působil bolest druhým, a pak takové myšlenky zavrhl. Nebyl zde, aby bral v potaz zvyky svého pána.

"Incomo," řekl Tasaio s ostrou a rezavou rozhodností, "rozhodl jsem se, že musíme pokročit kupředu se svým plánem na zničení domu Acoma."

"Jak si můj pán přeje," řekl Incomo.

Tasaiovy prsty nerytmicky zaťukaly na okraj vany, jako by zdůrazňoval jednotlivá slova. "Jakmile toho dosáhneme, zničím okamžitě toho nafoukaného kaleie Axantucara." Jeho oči se náhle otevřely doširoka. Zahleděl se na svého prvního rádce a každá částečka jeho těla vydechovala zášť. "Kdyby ten šašek můj bratranec dělal, co měl, a zničil Maru sám, nosil bych dnes bílou a zlatou."

Incomo nepokládal za vhodné zdůrazňovat svému pánu, že to byl právě Tasaio, kdo vymyslel nepovedený plán na zničení Mary, ne jeho bratranec. Pouze se strnule uklonil.

Tasaio mávnutím ruky poslal pryč sluhu s vodou. "Odejdi." Když se svým rádcem osaměl, opřel se o něco pohodlněji a znovu zatáhl ze své dýmky. Zdálo se, že se uvolnil, a jeho oči se znovu zastřely. "Chci, aby ti dva špehové domu Acoma byli povýšeni."

"Pane?"

Tasaio se opřel o okraj vany a položil si na něj bradu. "Musím opakovat, co jsem řekl?"

"Ne, pane," zamumlal Incomo rychle, varován bleskem, který vylétl zpod obočí jeho pána. "Jen si nejsem jist tím, co máš na mysli."

"Chci mít jednoho z těch špehů po ruce." Tasaio se zahleděl do líně stoupajícího proužku kouře, jako by v něm četl nějakou radu. Pak pokračoval: "Budu toho sluhu pozorovat. Ať věří, že dokáže odposlouchávat důležité rozhovory. Ty a já se postaráme o to, aby nic z toho, co odposlechne, nebylo falešné; ne. Falešné nikdy. Ale také budeme mít na pamětí, že všechno, co řekneme, bude tlumočeno Maře. O našich nejtajnějších plánech budeme hovořit jen tehdy, až budeme sami. Malé plány, které budeme probírat před špehem, budou naším zahajovacím tahem. Chci, aby byl tento sluha sledován a pozorován tak dlouho, dokud nerozvrátíme celou síť špehů domu Acoma."

Incomo se uklonil. „Ještě něco, můj pane?"

Tasaio přiložil náústek dýmky ke rtům a znovu si naplnil plíce štiplavým kouřem. "Ne. Jsem unavený. Budu spát. Zítra ráno pojedu na lov. Pak s tebou a s ostatními rádci poobědvám. V poledne se ožením a odpoledne strávím na svatební hostině. Pošli do okolních vesnic pro hudebníky, žongléry a artisty." Tasaio svou stručnou řeč uzavřel: "Teď Jdi."

První rádce domu Minwanabi odešel. Cestou zpátky do svých pokojů se rozhodl, že přišla vhodná chvíle, aby začal skládat svou modlitbu smrti. Pečlivý muž tuto záležitost ne-odkládal, když zestárl, protože výsledek své snahy musel předat někomu, kdo jej za něj přečte, až zemře. Dát si za úkol zničit paní z Acoma bylo samo o sobě nebezpečné, ale označit jako svůj cíl nového Vojevůdce, který se právě prodral k moci přes mrtvoly pěti jiných kandidátů, byla sebevražda.

Incomo si svlékl svrchní šat a neztrácel čas úvahami o tom, jestli jsou Tasaiovy plány jen snem, který se rozplyne stejně rychle jako kouř z tatíši - oči pod těžkými víčky vypadaly příliš živé. Povzdechl si při bolesti, jež trápila jeho ztuhlá kolena, a klekl si ke svému psacímu stolu. Před Tasaiem přísahal věrnost třem lordům domu Minwanabi, a přestože to nebyli muži, jež by obdivoval, byli to lordi, kteří vyžadovali, aby jim sloužil svou myslí a vůlí a - pokud by to bylo nutné - i svým životem. Zhluboka se nadechl, zvedl pero a začal psát.

Oslavy byly umírněné, ale zdálo se, že ti, kdo se jich zúčastnili, se dobře baví. Jídla byl dostatek, vína hojnost a lord z Minwanabi seděl v síni svých předků na stupínku a vypadal každým coulem jako vzor tsuranského válečníka. I když se ke své nové manželce nechoval přehnaně něžně, byl zdvořilý a dodržoval všechny formality. Incarnin oděv kurtizány, který skoro nic nezakrýval, byl nahrazen rouchem omračující nádhery z černého hedvábí, vyšívaným oranžovými nitěmi na rukávech, límci a lemu a pokrytým řadami velkých perel nevyčíslitelné ceny.

Obě děti seděly tiše u nohou svého otce, chlapec o něco blíže a výše než holčička. Tasaio příležitostně k Dasarimu promluvil, když mu vysvětloval tu či onu zvyklost. Od okamžiku, kdy ho prohlásil svým legitimním synem, byl Tasaio odhodlán vychovat ho k úřadu vládce domu. Chlapcovy šaty byly napodobeninou otcových až k výšivce na rukávech, znázorňující řvoucího sarkata. Malé děvčátko, Ilani, spokojeně sedělo u nohou svého otce, a zatímco je bavil žonglér, ukusovalo sladké ovoce.

Za lordem z Minwanabi stál sluha, který byl do osobní služby pána usedlosti povýšen teprve nedávno. O potřeby svého pána se starali přinejmenším čtyři sluhové, ale tento ze všech nejpozorněji naslouchal jeho soukromým rozhovorům.

Slavnost pokračovala celý večer, dokud Tasaio nevstal a nepopřál svým hostům dobrou noc. Lord z Minwanabi pokynul Incomovi, aby ho následovat, a vykročil ke svým soukromým pokojům. Incomo mlčky pokynul sluhovi, aby ho doprovodil a pro případ potřeby zůstal stát u dveří svého pána. Sluha udělal, co mu bylo přikázáno s trpělivostí, která zakrývala skutečnost, že si pečlivě vrýval do paměti každé slovo, které mezi lordem a jeho prvním rádcem zaznělo.

Starobylý strom ulo se zarýval svými zkroucenými kořeny do půdy a jeho propletené větve ukrývaly místo, kde v

hlubokém, chladivém stínu ležela natami domu Acoma. Mara se uklonila kameni, který byl zasvěcen jejím předkům a tvořil vtělení cti domu Acoma. Vyslovila několik obřadních vět a položila ke kameni svázanou kytici květin sedmi barev, z nichž každá představovala jednoho z dobrých bohů. Tímto způsobem dnes, v první den léta, vzdávala díky za blahobyt všeho, co se nacházelo pod její ochranou. Zdržela se ještě okamžik po krátkém obřadu. Posvátný háj rozjímání skýtal nezvyklý mír, protože do něj nesměl vstoupit nikdo jiný než hlavní zahradník, povolaný kněz nebo ti, v jejichž žilách kolovala krev domu Acoma. Zde mohla být se svými myšlenkami a pocity skutečně sama.

Mara se zahleděla na průzračné jezírko, tenký pramínek vody a krásně vytvarované keře. Náhle ji zachvátil neklid. Kdysi ji na této půdě přímo před posvátnou natami domu skoro zavraždil nájemný vrah. Tato vzpomínka ji často přepadala nečekaně jako záchvěv mrazu v horkém dni. Nyní znepokojeně zatoužila opustit stín vysokého živého plotu a vstala. Opustila krásnou zahradu a prošla vnějším obloukem, kde ji jako obvykle čekal sluha.

V okamžiku, kdy se objevila ve vchodu, poklekl a uklonil se. "Paní," řekl hlasem, který okamžitě poznala, "tvůj vrchní špeh se vrátil s novými informacemi."

Od Marina návratu na usedlost po zvolení nového Vojevůdce už uplynuly čtyři týdny. Po většinu tohoto času byl vrchní špeh nepřítomen, protože shromažďoval zprávy, a její radost z toho, že ho vidí, mu neunikla.

"Vstaň, Arakasi," řekla Mara. "Vyslechnu tvé hlášení v pracovně."

Když dorazili do domu, kde jej čekalo obvyklé lehké občerstvení, usadil se Arakasi pohodlně na polštáři s rukou v pásce, zavázané složitým uzlem, který obvykle používali lodníci.

"Cestoval jsi člunem," poznamenala Mara. "Nebo jsi byl ve společnosti lodníků."

"Ani tak, ani tak," řekl Arakasi svým jemně znějícím hlasem. "Ale přesně ten dojem jsem chtěl zanechat na osobě, jíž jsem platil za informace. Řeči lidí od řeky jsou zřídka spolehlivé," dodal na vysvětlenou.

Mara, která byla zvědavá, o kom asi mluví, se raději nevyptávala. Neměla sebemenší představu o tom, jak Arakasiho síť pracuje, ani o tom, kdo jsou jeho agenti - to všechno bylo součástí původní dohody, díky níž vstoupil vrchní špeh do služeb jejího domu. Mara se vždy starala o to, aby měl Arakasi všechno, co pro své agenty potřeboval, ale pod přísahou mu slíbila, že se nebude ptát na jména. špeh ve službách domu riskoval v případě, že byl odhalen nebo zrazen, potupnou smrt oběšením; kdyby Marin dům padl, nemohla ona ani jiný člen rodiny vyzradit jejich jména. Síť by přežila, aby mohla dále sloužit Ayakimu, nebo kdyby došlo k nejhoršímu a natami domu Acoma byla pohřbena do země horní stranou dolů a navždy zbavena doteku slunečního světla, mohli by věrní poddaní, kteří ji sloužili jako špehové, zemřít osiřím, aniž by byli v očích bohů zahanbeni.

Arakasi řekl: "Zdá se, že jsme měli štěstí. Jeden z našich agentů v domě Minwanabi se stal osobním Tasaiovým sluhou."

Maře se radostně zablesklo v očích. "To je skvělá zpráva." Pak, protože v Arakasiho tváři neviděla dostatek souhlasu, řekla: "Máš nějaké podezření?"

"Přišlo to příliš rychle." Arakasi, který byl nejsdílnější, když měl starosti, upřesnil: "Víme, že jeden z našich agentů byl odhalen a uprchl způsobem hraničícím se zázrakem. Další dva agenti zůstali nepovšimnuti - a zprávy, které posílali, byly z velké části přesné - ale slyším v tom nějaký falešný tón."

Mara okamžik přemýšlela a pak navrhla: "Zkus do domu Minwanabi poslat dalšího agenta."

Arakasi zatáhl za uvolněnou pásku a všiml si, že jeden z uzlů se rozvázal. "Paní, je příliš brzo po tom, co odhalili našeho muže, a příliš krátce po nástupu nového lorda. Minwanabi bude pečlivě zkoumat každého žadatele o službu, obzvláště když se k moci dostal Axantucar. V této době by bylo příliš riskantní posílat na usedlost Minwanabi cizího člověka."

Pouze blázen by se nesklonil před úsudkem vrchního špeha. Mara jen podrážděně třepla rukou nad tím, že nemá přímé napojení na dům, jehož se obávala více než Čehokoli jiného. Tasaio byl příliš nebezpečný, než aby si mohla dovolit spustit ho z očí. "Ještě si to promyslím," řekla vrchnímu špehovi.

Arakasi sklonil hlavu. "Jak si přeješ, paní." Jeho další zpráva byla ještě méně potěšující. "Tecuma z Anasati je nemocen."

"Je to vážné?" Mara se znepokojeně napřímila. Navzdory nepřátelství započatému v dobách jejího otce a pokračujícímu smrtí jejího bývalého manžela si starého lorda vážila. A Ayakiho bezpečnost z velké části závisela na křehkém spojenectví mezi domy Acoma a Anasati. Mara si s pocitem viny uvědomila, jaké si přivodila problémy tím, že si ještě nenašla vhodného manžela. Jeden dědic byl příliš slabým vláknem, na němž viselo pokračování domu Acoma.

Arakasiho hlas ji vytrhl ze zamyšlení. "Podle všeho není Tecuma v nebezpečí - ale nemoc už trvá dlouho a on je starý muž. Smrt jeho nejstaršího syna Haleska při zradě v Midkemii ho velmi zdrtila. Teď, když je dědicem Jiro... myslím, že lord z Anasati je unaven Hrou rady, a možná i životem."

Mara vzdychla; v prohlubujících se stínech pocítila úzkost. Zbytek Arakasiho informací se týkal drobnějších záležitostí, z nichž několik bylo určeno spíše pro Jicana. Ale starost narušovala souhru důvtipu, z níž se Mara obvykle těšila, kdykoli hovořila se svým vrchním špehem, a nakonec ho propustila, aniž s ním rozebrala závěry, k nimž dospěl. Když ve své pracovně osaměla, nechala si přinést psací desku a napsala Tecumovi dopis s přáním brzkého uzdravení. Pak vzala svou pečeť, natřela ji inkoustem a otiskla na listinu. Dala si zavolat posla a předala mu dopis, aby ho doručil do domu Anasati.

Teď už slunce kleslo nízko nad pastviny. Žár se zmírnil a Mara si vyšla na krátkou procházku do zahrad, naslouchala zurčení vody a šveholení ptáčků ve větvích stromů. Poslední kolo Hry, které vyneslo k moci nového Vojevůdce, bylo neobyčejně tvrdé a krvavé. Brzy vzniknou nové strategie a plány, neboť vítězové stejně jako poražení se nyní vrátili na své usedlosti, aby zvážili další možnosti, a Tasaió byl mnohem nebezpečnější než Desio, ale osud mu připravil o hodně nevýhodnější výchozí situaci než jeho předchůdci. Porážka v Tsubaru vyčerpala jeho zásoby a navíc si získal nečekaného - a možná smrtelného - protivníka v novém Vojevůdci. Tasaio bude nucen jednat obezřele, aby nepřátelé

nevyužili jeho zranitelnosti.

Mnoho ze starých lordů zahynulo a zvedaly se nové síly. Navzdory pochybné úloze v debaklu mírových rozhovorů s midkemianským králem vyvázla Strana modrých kol - obzvlášť klan Kanazawai, a ještě obzvlášť dům Šinzawai - překvapivě neoslabena. Stále si udržovala císařovu přízeň, a dokonce si v současné době získávala větší vliv.

Mara přemýšlela o dalších možných zvratech v politice. Vyrušil ji výbuch smíchu a křik, který ji upozornil, že se Kevin a Ayaki vrátili z výletu. V období horka přilétli k jezerům na severu lovní ptáci a Kevin souhlasil s tím, že vezme Ayakiho na lov, aby si chlapec procvičil své schopnosti v zacházení s lukem. Mara si co do chlapcova úspěchu nedělala žádné naděje, přece jen byl ještě příliš mladý.

Ale navzdory jejímu očekávání nesl její syn, který vběhl i do zahrady následován Kevinem, párek vodních ptáků. Ayaki vykřikl: "Matko! Podívej se! Zastřelil jsem je!"

Kevin se usmál na malého lovce a Mara pocítila příliv lásky a pýchy. Barbar se ještě docela nevymanil ze svých chmurných nálad, do nichž upadl po vyslechnutí zprávy o nezdaru mírové smlouvy. Ačkoliv o tom nemluvil, Mara věděla, že ho postavení otroka trápí bez ohledu na jeho náklonnost k Ayakimu nebo k ní samotné.

Ale starosti nedokázaly narušit nadšení nad prvním mužným činem svého syna. Mara se zatvářila ohromeně. "Zastřelil jsi je?"

Kevin se usmál. "Opravdu to udělal. Ten chlapec je rozený lukostřelec. Zabil obě tyhle... jak vlastně nazýváte tyhle modré husy."

Ayaki nakrčil nos. "Žádné husy. To je hloupé slovo. Říkal jsem ti to. Jsou to jojany." Zasmál se, protože pojmenovávání věcí bylo zdrojem neustálého žertování mezi nimi.

Maru najednou zamrazil stín minulosti. Ayakiho otec střílel z luku jako démon. V jejích slovech zazněl hořký tón, když řekla: "Ayaki zdědil toto nadání."

Kevinova tvář se zachmuřila, neboť Mara jen zřídka hovořila o Buntokapim, synovi domu Anasati, za něhož se Mara provdala v rámci svého tahu ve Velké hře.

Midkemian se pokusil odvést její pozornost od tohoto tématu. "Můžeme se ještě projít kolem pastvin? Telata už jsou dost stará na hraní a Já jsem se vsadil s Ayakim, že je ne-předběhne."

Mara se na okamžik zamyslela. "Není nic, co bych si přála víc - strávit s vámi trochu času a dívat se, jak si hrajete s telaty."

Ayaki zvedl svůj luk nad hlavu a nadšeně vykřikoval, když Mara zatleskala na služku, aby jí přinesla vycházkové pantoflíčky. "Běž," řekla svému přešťastnému synovi. "Odnes své jojany kuchaři a pak se podíváme, jestli jsou dvě nohy rychlejší než šest."

Když se chlapec rozběhl po cestičce, přivinul si Kevin Maru k sobě a políbil ji. "Vypadáš utrápeně."

Mara, rozzlobená, že ji Kevin tak snadno prohlédl, řekla: "Ayakiho děd onemocněl. Dělám si starosti."

Kevin jí odhrnul uvolněný pramen vlasů. "Je to vážné?"

"Nezdá se." Avšak chmury z její tváře nezmizely.

Kevin pocítil bodnutí vnitřní bolesti, protože starost o bezpečí jejího syna ležela na povrchu mnoha témat, o nichž spolu raději nemluvili. Kevin věděl, že se Mara bude muset jednoho dne vdát, ale ten čas ještě nenastal. "Tak už se přestaň trápit," řekl jemně. "Zasloužíš si, abys měla pár hodin sama pro sebe, a tvůj chlapec ztratí svou bezstarostnost, když si jeho matka nenajde čas na jeho hry."

Mara se zatrpkle usmála. "Spíše bych měla nějak povzbudit svou chuť k jídlu," svěřila se. "Jinak skončí velká část slavně získaného masa z jojan jako zbytky určené ke krmení jig."

Kapitola pátá

ZNEPOKOJENÍ

Mara vzhlédla.

Otevřenou přepážkou své pracovny viděla posla běžícího po cestě od vzdálené Císařské silnice. Svalnatý mladík měl na sobě pouze bederní roušku a na hlavě rudý šátek s odznakem cechu poslů. Cechy neměly takovou moc jako velké domy, ale přesto se dokázaly postarat, aby se jejich poslové mohli nerušené pohybovat po celém Císařství.

Když posel doběhl až ke vstupním dveřím usedlosti, vyšel mu v ústrety Keyoke, opírající se o svou berlu. "Pro paní z Acoma!" vykřikl posel. .

Válečný rádce přijal zapečetěnou listinu a podal poslu škebli s vyrytou pečetí domu Acoma, která sloužila jako důkaz, že muž splnil svou povinnost. Posel se uctivě uklonil. Nezdržel se, aby se občerstvil, ale vydal se okamžitě zpět k silnici a jeho krok byl jen o málo pomalejší než předtím.

Mara pozorovala jeho odchod s pocitem úzkosti. Poslové z Červeného cechu jen zřídka nosili dobré zprávy. Když

Ke-yoké vstoupil do její pracovny, s rozechvěním natáhla po listině ruku.

Našla na ní to, čeho se obávala - pečeť domu Anasati. Ještě než rozvázala stuhy a přečetla si zprávu, věděla, že se stalo to nejhorší: Tecuma byl mrtev.

Od dveří na ni ustaraně pohlédl Keyoke. "Starý lord zemřel?"

"Dalo se to čekat." Mara vzdychla a odložila krátkou zprávu. Podívala se na vyúčtování dobře prosperujícího obchodu s hedvábím, kterému ještě před několika okamžiky věnovala plnou pozornost; nyní se k němu zoufale chtěla vrátit, jako by představovalo přístav bezpečí. "Obávám se, že budeme potřebovat Nacoyinu radu."

Mara zavolala sluhu, aby uklidil dokumenty, a pak vedla svého válečného rádce chodbami usedlosti k malé místnosti naproti dětskému pokoji, jíž se stará žena zuby nehty odmítala vzdát, ačkoli jí vzhledem k úřadu první rádkyně příslušel pokoj daleko prostornější.

Když Mara položila ruku na květinami ozdobenou vchodovou přepážku, ozval se zevnitř zlostný hlas: "Jděte pryč! Já nic nepotřebuji!*'

Paní z Acoma se s nadějí podívala na svého válečného rádce, který ale potřásl hlavou. Raději by se odhodlal k čelnímu útoku na bojišti, než aby jako první vkročil do Nacoyina pokoje.

Mara vzdychla, odsunula přepážku a trhla sebou, když ji v ústrety vyrazil z hromady polštářů a přikrývek vzteklý výkřik.

"Paní!" řekla pak Nacoya ostře. "Odpusť mi, myslela jsem, že to přichází ranhojičův pomocník s léky." Popotáhla, za-mnula si zčervenalý nos a dodala: "Nechci žádné návštěvníky, kteří by mě litovali." Starou ženu, kterou zahnal na rohož tlak na hrudi a horečky, přerušil v jejím plísnění trhavý záchvat kašle. Bílé vlasy měla rozcuchané a oči ve tváři, bledé jako pomačkaný pergamen, měla podlité krví. Ruce, zaťaté do okraje přikrývky, vypadaly velice křehce. Přesto, když zahlédla Keyoka, vybuchla Nacoya hněvem. "Pani! Jaké máš kruté srdce, když dokážeš přivést k lůžku nemocné ženy muže, aniž bys ji předem upozornila." První rádkyně domu Acorna se v rozpacích začervenala, ale zůstala příliš hrdá a tvrdohlavá, než aby odvrátila tvář. Její pohled metající blesky se přesunul na Keyoka. "Ty, starý bojovníku! Už bys měl mít dost rozumu na to, aby sis takové věci lépe rozmyslel! Nehodlám dopustit, aby na mě někdo takhle zíral."

Mara poklekla vedle lůžka své první rádkyně a cítila všechnu tu lásku, kterou Nacoya nechtěla ani v nejmenším dát najevo. I malé onemocnění bylo v Jejím věku vážným ohrožením, jak prokázaly dnešní zprávy, V Nacoyině křehké postavě se vždy skrývala ocelová tvrdost, díky niž působila téměř nezničitelně. Ale nyní ji zahnala do lože obyčejná rýma a smrtelnost jejího těla, scvrklého po všech těch letech do pouhého stínu její dřívější odolnosti, byla náhle děsivě zřejmá.

Mara ji pohladila po svraskalé ruce. "Matko mého srdce, jsem zde jen proto, že nutně potřebujeme tvou radu."

Tón Marina hlasu starou ženu vytrhl ze sebelítosti. Nacoya se posadila a řekla: "Co se stalo, dcero?"

"Zemřel Tecuma z Anasati." Mariny prsty sevřely zápěstí její první rádkyně. "Podlehl nemoci, která ho upoutávala na lůžko šest měsíců."

Nacoya vzdychla. Její oči se zadívaly někam daleko a zaostřily se na něčem, co mohla být vzpomínka nebo myšlenka, o niž se s nikým nepodělila. "Už odmítl dál bojovat, chudák. Byl to silný válečník a velkorysý a čestný protivník." Nacoyino tělo se pod přikrývkou znovu rozechvělo kašlem.

Zatímco nabírala dech. Mara promluvila místo ní. "Myslíš, že je moudré, abych nyní navázala kontakt s Jirem?"

Nacoyina ruka se v dlani její paní sevřela. "Dcero, ať už tě sebevíc nenávidí pro to, žes před ním dala přednost jeho bratrovi, není tak posedlý jako Tasaio. Když teď zdědil všechno bohatství domu Anasati, možná ho odpovědnost přivede k rozumu."

Od vchodu za Keyokovými zády se nečekaně ozval Kevinův hlas. "Nikdy nepodceňuj lidskou schopnost jednat hloupě, nelogicky a uraženě."

Nacoya se ze svých polštářů na Midkemiana podrážděně zamračila. Jestliže ji rozhněvalo, zeji Keyoke viděl neupravenou a nemocnou, přítomnost mladého muže byla ještě horší. A přesto nedala svůj hněv najevo. Navzdory svému nepřístojnému chování a neúctě k tsuranským zvyklostem a navzdory neobvyklé, ale skutečné lásce k Maře měl Kevin bystrou mysl.

Nacoya neochotně připustila: "Tvůj... otrok ti radí dobře, dcero. Musíme předpokládat, že Jíro zůstane vůči tobě nepřátelsky naladěný, až do doby, než se ukáže opak. Dům Anasati byl naším nepřítelem velmi dlouho, ačkoli se vždy choval čestně. Musíme další kroky podnikat opatrně."

Mara řekla: "Co mám udělat?"

"Pošli mu soustrastný dopis," nadhodil Kevín.

Tento návrh vyvolal u Mary a jejích rádců nechápavé pohledy.

"Soustrastný dopis," opakoval Kevin, a pak mu opožděně došlo, že Tsurané pro to nemají žádný rovnocenný výraz. "V mé zemi je zvykem posílat dopis, v němž ujišťujeme pozůstalé, že sdílíme jejich ztrátu a přejeme jim vše dobré."

"Zvláštní zvyk," připustil Keyoke, "i když v něm je nějaký smysl pro čest."

Nacoyi se zablesklo v očích. Dlouze a pozorně se na Kevina zadívala, pak se zhluboka nadechla a promluvila. "Takový dopis by se mohl ukázat jako dobré otevření, které k ničemu nezavazuje. Velice chytré."

"Nu, člověk se na to může dívat i takhle," řekl Kevin, jehož pobavilo, že představu soucitu může tsuranská mysl proměnit v další součást Hry.

Tento nápad nakonec získal Marin souhlas, "Napíšu ten dopis bez odkladů."

Přesto ale/nevstala, aby odešla. Držela Nacoyu za ruku a její prsty se sevřely, jako by ji odmítaly poslechnout. Na okamžik se zahleděla na vzor vyšitý na přikrývce, jako by se chtěla vyhnout pohledu očí staré ženy.

Nacoya řekla: "Stalo se ještě něco jiného?"

Mara se neklidně rozhlédla po místnosti.

Instinkty, které si první rádkyně vypěstovala za dob, kdy sloužila starému lordu jako chůva jeho dětí, ji nikdy neopustily; trochu přezíravě řekla: "Už uběhlo hodně let od doby, kdy sis přede mnou hrála na stydlivou pannu, dcero. Řekni, co máš na srdci, a skoncujme s tím."

Maru najednou začaly v očích pálit slzy. Věc, o níž Chtěla s Nacoyou hovořit, ji naprosto zbavila sebeovládání. "Musíme najít... chytrého... služebníka, aby... začal..."

Stará chůva upřela na svou paní pronikavý pohled. "Chceš říct, že musíme začít s výcvikem mého nástupce."

Mara nedokázala protestovat nahlas. Nacoya jí nahrazovala matku, kterou nikdy nepoznala; představit si život bez ní bylo neuvěřitelně bolestivé a neskutečné. Třebaže o této věci už uvažovala, nedokázala se přimět k činu. Přesto ji k tomu plášť vládnoucí paní nutil.

Jen Nacoya brala celou záležitost vyrovnaně. "Už jsem stará, dcero mého srdce. Cítím v kostech chlad, ačkoli je teplý den, a povinnosti mého úřadu začínají mé slabé tělo zmáhat. Nedopusť, aby ke mně přišla smrt, aniž bych si byla jista, že ti po boku stojí moje náhrada."

"Rudý bůh pro tebe spěchat nebude," řekl s úměvem Kevin. "Jsi i pro něj příliš protivná."

"Nerouhej se," štěkla Nacoya, ale její vrásčitá tvář sebou zacukala a za dalším záchvatem kašle skryla úsměv. Přestože jím jako barbarem opovrhovala, byl dost hezký na to, aby mu jeho poznámky odpouštěla; a jeho věrnost Maře se nedala zpochybnit.

Mara řekla: "Keyoke by mohl -"

Ale ošlehaný bývalý válečník ji přerušil s něžností, jakou žádný z jeho vojáků neznal. "Jsem skoro stejně starý jako Nacoya, Maro." Její jméno vyslovil s citem, který v žádném případě neznamenal neúctu. "S radostí jsem sloužil už tvému otci a obětoval jsem domu Acoma jak svůj meč, tak i svou nohu. Tys dala mému životu smysl, o jakém jsem jako mladík nikdy nesnil. Ale nebudu se dívat na to, jak projevuješ slabost." Jeho hlas ztvrdl. "Odmítám čest Nacoyina pláště. Potřebuješ po svém boku silnou, chytrou mysl a mladou krev, aby ti radila v letech, kdy už my oba budeme pryč."

Marin stisk, jímž svírala Nacoyinu ruku, se neuvolnil a její ramena zůstala ztuhlá. Kevin se nadechl, aby něco řekl, ale jemný dotek Keyokovy ruky jej umlčel.

Starý válečník řekl: "Když velitel vojsk cvičí mladé důstojníky, byl by hlupák, kdyby je rozmazloval nebo dával najevo měkkost. Paní," pokračoval Keyoke, "potřeby rád-covství vyžadují daleko více než slepou poslušnost: pochopení toho, co je nejlepší pro dobro domu, stejně jako vůli k hraní Velké hry. Nikdy jsem neměl čas na děti. Copak bys mě - nebo Nacoyu - zbavila možnosti vycvičit svého nástupce? Někdo takový by se mohl stát radostí, která by prohřála roky mého stáří, jako syn, jehož jsem nikdy neměl." "Nebo dcera?" zeptala se Mara lehce, ačkoli se jí hlas třásl.

Keyoke mírně zvedl koutky úst, což byl nejširší úsměv, jaký kdy zvládl. "Tou už ses stala dávno, paní."

Mara se na něj podívala a pak obrátila pohled k Nacoyi. Oči staré ženy se leskly něčím jiným než jen horečkou. Dívala se na Keyoka, jako by byli spiklencL Marin zmatek se změnil v podezření, že o celé záležitosti spolu už dříve mluvili v její nepřítomnosti. "Ty už o někom víš, starý válečníku."

"Je tu takový muž," připustil Keyoke. "Vládne rychlým mečem, ale jeho služba v řadách válečníků je velice neuspokojivá díky tomu, že příliš mnoho myslí."

"Přivádí své důstojníky do rozpaků a nedrží jazyk za zuby," pokračoval Kevin nahlas. "Znám ho?"

Keyoke mu nevěnoval pozornost a díval se na Maru. "Sloužil ti velice dobře, i když většinu své služby si odbyl na vzdálených majetcích. Jeho bratranec -"

"Sarik," přerušila jej Mara, navzdory své nervozitě zvědavá. "Lujanův bratranec? Ten s rychlým jazykem, kterého jsi poslal pryč, protože když se ti dva dali dohromady -" Zmlkla a usmála se. "Je to Sarik?"

Keyoke si odkašlal. "Má velice tvořivou mysl."

"Daleko víc než to, paní," dodala Nacoya, která se pokoušela ovládnout své stažené hrdlo. "Ten muž je přímo ďábelsky chytrý. Nikdy nezapomene tvář, kterou zahlédl, nebo slovo, které bylo v jeho přítomnosti proneseno. Svým způsobem mi připomíná jak Lujana, tak Arakasiho."

I když se se Sarikem setkala jen krátce. Mara si mladého muže pamatovala. Měl v sobě jisté kouzlo, chování, jímž nedokázalo nic otřást, a nadání klást otázky, které každého vyváděly z míry; a to byly věci, které budoucí rádce nesměl postrádat. Mara si s láskou vzpomněla na Lujana a jeho schopnost zavádět nové způsoby a řekla: "Zdá se, jako byste se vy dva rozhodli za mě. Poslechnu vaši moudrost."

Zvedla ruku a ukončila rozhovor. "Pošli pro Sarika a začni s jeho výcvikem okamžitě, jakmile to uznáš za vhodné." Už chtěla vstát, ale vzpomněla si na svitek, který stále držela v ruce. "Musím napsat dopis Jírovi." Obrátila se tázavě na Kevina. "Pomůžeš mi?"

Midkemian zvrátil oči k nebesům. "To bych si raději hrál s rellim," řekl, ale vykročil za svou pani ven z místnosti. Keyoke se zdržel ještě chvíli, aby popřál Nacoyi brzké uzdravení; jeho zdvořilost narazila na zeď kleteb. Když Mara, Kevin a válečný rádce domu Acoma vykročili chodbou, provázelo je Nacoyino kašlání.

Čumaka, první rádce lorda Jíra z Anasati, dočetl dopis. Na jeho prstech se zaleskly prsteny z leštěných mušlí, když svíjel papír. Upřel na svého mladého pána nevzrušený pohled.

Jiro seděl v pohodlí velké síně domu Anasati a díval se do prázdna. Jemnýma rukama bubnoval na podlahu vedle svých polštářů a zvuk se tiše rozléhal tradiční místností s dveřmi pokrytými papírovou výplní a klenutým stropem, potemnělým stářím, který se odrážel v navoskovaných parketách. Na stěnách visely žerdě s vybledlými válečnými prapory, z nichž mnohé byly válečnou kořisti, získanou na dávno poražených nepřátelích a zdálo se, že se mladý lord dívá právě na ně. Nakonec položil otázku, která zněla zdánlivě nezaujatě. "Co si o tom myslíš?"

"I když to vypadá podivně, pane, pokládám tento dopis za upřímný." Cumaka se nesnažil být stručný. "Tvůj otec a

paní Mara - ačkoli k sobě necítili žádné zvláštní přátelství - postupem času dospěli ke vzájemné úctě."

Jírovy prsty znehybněly. "Otec měl šťastnou vlastnost vidět věci tak, jak se mu zrovna hodilo. Zjistil, že je Mara chytrá, a tím si získala jeho obdiv - a ty bys to měl vědět lépe než kdokoli jiný, Čumako. Díky stejným vlastnostem sis vysloužil svůj úřad."

Čumaka se uklonil, ačkoli ve slovech jeho pána nezazněla žádná pochvala.

Jíro vzal nepřítomně do ruky svou vyšívanou šerpu. "Mara se nás snaží odzbrojit. Zajímalo by mě proč?"

Cumaka pečlivě zvážil tón svého pána. "Pokud by se na to Člověk podíval nezaujatým pohledem, pane, mohl by dojít k tomuto: Mara má pocit, že není žádný skutečný důvod k tomu, aby mezi jejím a naším domem panoval svár. Snaží se nás donutit k úvaze, jestli už nenastala doba ke vzájemně výhodným dohodám."

Navzdory vší opatrnosti se Jíro rozzuřil. "Žádný skutečný důvod?" Jeho příjemné rysy ztuhly, aby skryly bezmyšlenkovitý výbucn hněvu. "Smrt mého bratra že není žádný důvod?"

Čumaka obezřetně odložil svitek na malý stolek, jako by byl artista balancující na hedvábné šňůře. V místnosti bylo horko a vydýchaný vzduch a on se potil. Velice dobře věděl, že Buntokapiho smrt byla obyčejná výmluva; když byli chlapci, nebraly rvačky mezi nimi konce a Bunto často slabšího Jira týral a bil. Avšak Jiro Maře ani na okamžik nezapomněl, že si místo něho vyvolila Bunta, a nebral ohled na to, že se paní domu Acoma při svém výběru řídila chybami, a nikoli klady. Vzala si hlupáka, jehož mohla využít lépe než chytřejšího muže; přesto tento rozdíl v rámci chlapecké rivality nic neznamenal. Bunto se stal vládnoucím lordem jako první, i když za to zaplatil smrtí, a Jira neusmířilo ani to, že se nakonec přece jen dočkal pláště lorda z Anasati. Rána bolela jen proto, že mladík v sobě stále živil dětinský pocit ublíženosti. Ačkoli seděl na místě svého otce, nedokázal Jiro skrýt své znechucení nad výchovou, kvůli níž byl stále druhý: nejdříve za dědicem Haleskem a pak dokonce i za líným Buntem.

Čumaka ho znal příliš dobře na to, aby se s ním hádal. Na rozdíl od svého otce šlo mladému lordu daleko více o to, aby měl pravdu, než o jemnosti způsobu, jak hrát Velkou hru. První rádce volil svá slova opatrně a pečlivě jako kuchař odvažující vzácné koření. "Samozřejmě, pane, ta rána stále ještě bolí. Odpusť mi mou nečitelnost, ale zmiňoval jsem se spíše o liteře zákona než o sourozeneckých poutech. Když tvůj bratr přijal plášť lorda z Acoma, vzdal se tím pouta s domem Anasati. Podle zákona neutrpěl dům Anasati žádnou škodu - následkem Mařiných machinací zemřel lord z Acoma. Udělal jsem chybu, když jsem při svých slovech nevzal v potaz tvůj žal nad ztrátou bratra."

Jíro skryl zklamání nad tím, že mu jeho první rádce znovu vyklouzl. Občas byl ten muž příliš vychytralý; to, že jeho cena byla díky tomuto důvodu nevyčíslitelná, jej v očích jeho pána nijak nevyvyšovalo. Jíro podrážděně řekl: "Svým způsobem jsi velice mazaný, Čumako. Ale upozorňuji tě: pamatuj na to, abys tu hru hrál pro slávu domu Anasati stejně, jako ji hraješ pro svou zábavu."

To bylo podle Čumakova názoru příliš ostré, i když tato poznámka neznamenala žádné přímé obvinění z nevěrnosti. "Snažím se všemi způsoby o vítězství domu Anasati, pane." Pak rychle změnil téma hovoru a zeptal se: "Pošleme Maře nějakou odpověď?"

Jíro nedbale mávl rukou. "Ano, napiš něco... příhodného. Ale připoj, že bych ji raději znásilnil, zatímco by mi vojáci zapalovali její dům, než abych - ne, to tam nepiš." Jiro se plácl do stehna, znechucený jemnostmi politiky v okamžiku, kdy by na celou záležitost nejraději vyjádřil svůj upřímný názor.

Pak s úsměvem dodal: "Ne. Poděkuj Maře za vyjádření soustrasti. Pak jí napiš, že z úcty ke svému otci převezmu jeho závazek. Dokud bude žít můj synovec, nebudu vyhledávat spor s domem Acoma." Po jedovaté odmlce Jiro dodal:

"Ale také jí dej jasně najevo, že na rozdíl od svého otce budu pouze cítit lítost v případě, že Ayaki zemře. Pokud by mému synovci hrozilo nebezpečí, válečníci domu Anasati nebudou spěchat, aby mu zachránili život."

Cumaka se uklonil. "Sepíšu dopis tím nejlepším způsobem, pane."

Jiro svého rádce propustil. Už hořel netrpělivostí, aby se mohl vrátit do své knihovny. Jakmile došlo na ukájení vášní, dával mladý lord přednost své sbírce vzácných svitků před politikou.

Přesto rádce domu Anasati nevypadal zklamaně, když spěchal zpátky do místnosti, která mu sloužila jako soukromá pracovna. Za malým stolkem tam seděl muž, zapisoval na svitek číslice a u lokte mu ležela hlavní účetní kniha. Na druhém stole, který stál natěsnaný vedle Čumakovy spací rohože, byly vyrovnány listiny rozdělené do tří hromádek: na zprávy, jež nevyžadovaly okamžité rozhodnutí, na ty, jež bylo třeba vyřídil poměrně rychle, a na ty nejnaléhavější.

Poslední hromádku tvořil jediný svitek. Čumaka jej zvedl a začetl se do něj, ještě než se posadil. Znovu přelétl očima jeho řádky a zasmál se. "Aha! Konečně, po všech těch letech!" Pak se obrátil k muži u stolu, mladíkovi natolik nadanému, že vstoupil do služby domu jako osobní pomocník prvního rádce, a řekl: "Všichni jsme si mysleli, že Mara z Acoma měla od chvíle, kdy se dostala k moci, vždycky obrovské štěstí. Teď už aspoň částečně víme, proč tomu tak bylo."

Písař upřel na svého nadřízeného krátkozraké oči. "Pane?"

Cumaka se usadil na svém oblíbeném polštáři, tak otřepaném a prosezeném, že o něm uklízeči mluvili jako o starožitnosti. "Kavai, můj agent v Sulan-Qu, zahlédl pomocníka správce lorda z Minwanabi, jak předává svitek sluhovi domu Acoma. Co ti to říká?"

Písař, jemuž daleko lépe vyhovovalo psaní čísel než hovor, zamrkal. "špeh?"

"Nebo několik." Čumaka, který se cítil ve svém oblíbeném tématu jako ryba ve vodě, okázale zamával prstem. "Ale v každém případě víme, že jsem nebyl jediný, kdo dokázal do domu Minwanabi nasadit svého agenta." I teď ho ta vzpomínka zabolela, protože nadaná kurtizána, kterou poslal k Jinguovi, se nakonec ukázala jako nespolehlivá. Samozřejmě, její selhání bylo hlavní příčinou porážky lorda Jingua - což byl podle Čumáky výborný výsledek. Na rozdíl od svého pána, který choval k Maře nepřátelství, se Čumaka díval na Velkou hru jako na obyčejnou hru, i když daleko složitější a méně předvídatelnou než většina ostatních; právě nyní byl nepřítelem, před nímž bylo třeba mít se na pozoru, lord z Minwanabi. Na rozdíl od svých předchůdců neměl Tasaio jen moc a bohatství silného domu, ale byl

zároveň i chytrý a věděl, jak svých schopnosti využít. Byl nejnebezpečnějším mužem v celém Císařství, obzvláště od chvíle, kdy ho v soutěži o bílou a zlatou předstihl Axantucar. Tasaio, jehož nebudou zdržovat povinnosti Vojevůdce, se může naplno vrhnout do Hry.

Čumaka zvedl psací pero a list papíru a začal psát svým elegantním písmem, v němž bylo každé písmeno protáhlé, plynulé a dokonale vykroužené, jako by je psal profesionální písař. Zatímco pracoval, uvažoval nahlas: "Stojíme proti hráči neobvyklých kvalit, ve skutečnosti proti dvěma, protože náš pán chce pokořit Maru z Acoma stejně jako Tasaia z Minwanabi. Musíme rychle posuzovat příležitosti, které nám přijdou do cesty. Nařídím našemu muži v Sulan-Qu, aby dohlížel na toho správce a zkusil zjistit, jestli bychom nemohli vystopovat cestu, jakou se zprávy dostávají do rukou pani Maře." Čumaka se odmlčel a poklepal si perem na bradu. "Tak dobrou operaci jsem neviděl od doby, kdy Jingu vyhladil dům Tuscai." Zůstal zamyšlený nad minulými událostmi. "Je Škoda, že je jejich výjimečná výzvědná služba nestačila zachránit... Předpokládám, že všichni agenti zahynuli nebo se stali šedými válečníky..." Tiše dodal: "Je to hanba, že se takové mistrovské dílo obrátilo v prach."

Čumakovi unikl povzdech, který mohl být docela dobře závistivý, a pak s rozmachem dopsal větu. "V každém případě se náš pán rozhodl, že budeme hrát ve třech - dobrá tedy. Uděláme to tak, jak nám to půjde nejlépe. Vítězství je o to sladší, Čím více člověk musí překonat obtíží."

Potom dodal pro sebe stejně jako ke Kavaiovi: "Bohové vědí, že se dům Anasati nestal domem s nejlepšími politickými kontakty v Císařství proto, že by byl Tecuma obdařen zvláštním nadáním. Kdyby jen Jiro následoval příkladu svého otce a nechal mě dělat mou práci bez vyrušování..." Nechal myšlenku nedopovězenou.

Písař neřekl nic. Už se s podobnou roztěkaností svého nadřízeného setkal dříve a nikdy si nebyl jist, zda porozuměl jeho podivnému mumlání. Nehodilo se, aby učedník zpochybňoval názory tovaryše, natož takového mistra, jakým byl Čumakai dokonce ani tehdy, kdy to vypadalo, že první rádce pohrdavým vlastním pánem - což bylo samozřejmě nemožné. Nikdo s takovými scestnými postoji by nemohl získat tak významné postaveni ve velkém domě.

Cumaka dopsal svůj úřední dopis a řekl: "A teď je třeba napsat odpověď paní Maře tak, aby z ní vyplývalo, že se prozatím nemusí ničeho obávat, ale aby zároveň bylo dostatečně jasné, že nemůže dům Anasati považovat za svého přítele." Zhluboka se nadechl a pak si zlehka zamyšleně vzdychl. "Tedy, s touhle ženou by se ale pracovalo, co?" Písař mu na jeho otázku neodpověděl.

Ke vchodu do usedlosti Acoma dorazila jednotka modře oděných válečníků. Kevin zdálky sledoval, jak vojáci domu Šinzawai salutují a staví se do pohovu, zatímco jejich velitel dvěma kroky vystoupil po schodišti a zastavil se před svou hostitelkou. S neodolatelným šarmem se uklonil. "Je od tebe milé, že ses rozhodla nás přijmout. Maro."

Kevin cítil, jak mu hruď sevřel krunýř černé žárlivosti, když se Mara vřele usmála. "Ty jsi vítaný vždycky, Hokanu."

Barbarův kyselý výraz se neprojasnil, když doprovodu domu Šinzawai představovala své rádce. Vedle Lujana stál nový muž a Mara řekla: "Toto je Sarik."

Sarik ničím nepřipomínal svého bratrance - byl svalnatější a opálenější - ale když řekl: "Pane," a mírně sklonil hlavu, objevila se kolem jeho úst povědomá veselá vráska. V tu chvíli vypadali s Lujanem skoro jako dvojčata.

Kevin, rozladěný, zpocený a stále ještě podrážděný hádkou, kterou si s Marou odbyli ráno při vstávání, se pustil do zavazování řemínků u sandálu, zatímco paní šla se svým hostem do domu a Lujan vyčlenil jednoho ze svých velitelů hlídky k tomu, aby odvedl válečníky domu Šinzawai do části kasáren, jež pro ně byla vyhrazena.

Už celý týden Kevin věděl, že Hokanu, který se nyní stal dědicem lorda domu, přijede na návštěvu. Mara zachovávala mlčení, pokud šlo o důvody jeho návštěvy, ale po usedlosti kolovaly zvěsti o tom, že syn domu Šinzawai se přijíždí Maře dvořit, aby mohl jejich spojenectví upevnit manželským poutem.

Kevin zuřivě švihl prutem, který utrhl z keře, a sťal jím hlavičky několika květin. Z tohoto pohybu ho ale začaly svědit jizvy, které mel na rameni a zádech; vztekle zatoužil po meči, s nímž by mohl několik hodin cvičit. Navzdory hrdinské obraně Mary během Noci krvavých mečů s ním členové domácnosti jednali, jako by k ničemu nedošlo. Jeho postavení zůstalo nezměněno a nevěřili mu ani natolik, aby mu nechali nůž. Přes všechna ta léta, která strávil v blízkosti Mary a jejích rádců, dávala tsuranská mysl stále přednost tradici před logikou, city i zdravým rozumem.

Kevin připouštěl, že Patrick má ve své posedlosti útěkem svým způsobem pravdu. Srazil hlavičky několika dalším květinám, pak ještě jednou a zašklebil se na řádku holých stonků, které proti jeho zlostnému jednání nemohly protestovat. Příliš dlouho už nemluvil se svými krajany. Jeho znechucení se prohloubilo, když si uvědomil, že neví nic o jejich pracovním rozvrhu. Bude se muset zeptat dozorce, aby zjistil, na které pole byli přiděleni.

Kevin stále zbělelými prsty svíral prut, když opustil příjemný stín Mařiných zahrad a vydal se do sluncem ozářených luk. Za sebou slyšel jasné zurčení jejího smíchu a ten zvuk mu zněl v uších i poté, co došel na vzdálené pastviny, které se svými druhy před mnoha lety sám vyčistil. Tam našel Patricka, jak s ostatními sluncem osmahlými Midkemiany klečí v horku na kolenou a vytrhává plevel zvaný mataša, který bránil v růstu šťavnaté trávě.

Kevin odhodil prut, přeskočil ohradu a rozběhl se k Patrikovi, jenž vytrhával nepoddajné lodyhy z tvrdé půdy. Širokoplecí bývalý válečník získal pod horkou tsuranskou oblohou barvu staré kůže. Aniž vzhlédl, řekl: "Myslel jsem si, že bys mohl přijít na návštěvu."

Kevin poklekl vedle Patricka a pokusil se vytrhnout ze země kus plevele. "A pročpak?"

"Sedřeš si kůži z prstů, když to budeš dělat tímhle způsobem," poznamenal Patrick. "Nejdřív musíš polámat vlákna ve stonku, takhle." Rukama pokrytýma hnědými mozoly Kevinovi ukázal jak. Pak se vrátil ke své předchozí myšlence. "Obvykle si na nás vzpomeneš, když se pohádáš se svou paničkou."

"A jak jsi přišel na to, že jsem se pohádal?" Kevin zachmuřeně uchopil další lodyhu.

"Tak za prvé jsi tady, synku." Starý válečník se napřímil a otřel si pot ze spánků. "A za druhé, říká se, že má šlechtického nápadníka."

Z druhé strany pastviny se ozval výkřik a Patrick se okamžitě sehnul. "Dozorce očekává, že otroci budou pracovat, synku." Posunul se na kolenou kupředu a začal vytrhávat další plevel. "Všiml sis, že některé rostliny tady vypadají divně?"

Kevin vyškubl ze země velkou lodyhu mataši a zblízka si ji prohlédl. "Nepodobá se to ničemu u nás doma." Ze stonku podobnému vrbovému proutí vyrůstaly široké listy na okrajích zbarvené do oranžova s levandulovým žilkováním.

Patrik ukázal palcem na pastvinu. "Ale tráva tady - úplně jako u nás v Midkemii, tedy skoro úplně. Bojínek, jílek, vojtěška, i když pro ně ti zakrslíci mají divná jména." Upřel zrak na Kevina. "Nepřipadá ti to zvláštní, synku? Už jsi někdy přemýšlel o tom, jak mohou být věci tak odlišné, a přesto tak podobné?"

Kevin si smutně prohlížel škrábnutí na dlani. "Až mě z toho někdy bolí hlava. Tihle lidé -"

"Ano, pro mě jsou pořád hádankou," přerušil ho Patrick. "Někdy jsou Tsurané krutí a jindy něžní jako miminka. Mají povahy zamotané jako goblini."

Kevin si otřel krev do kalhot a sáhl po dalším stonku plevele.

"Takhle si jen zmrzačíš ruce. Nejsi zvyklý pracovat," odrazoval ho Patrick. Pak tišším hlasem dodal: "Už tu trčíme další rok od doby, co ses vrátil, Kevine. Někteří chlapci si myslí, že bychom tě tu měli nechat."

Kevin se ošil, když ucítil, jak mu pod košilí stékají pramínky potu. Vzdychl. "Pořád chceš utéct?"

Patrick tvrdě pohlédl na svého krajana. "Jsem voják, chlapče. Nejsem si jist Jestli bych raději zemřel, než se hrabal ve špíně, ale vím, že bych raději bojoval."

Podrážděný Kevin si trhnutím rozvázal tkanice u límce košile. "Bojoval s kým?"

"S tím, kdo nás bude pronásledovat." Patrick vytrhl další plevel. "A s každým, kdo nás bude chtít zastavit."

Kevin si přetáhl košili přes hlavu. Žhavé slunce se mu opřelo do zad. "Mluvil jsem s několika chlapci, kteří byli šedými válečníky, než odpřisáhli věrnost Maře. Ty hory tady nejsou příliš přátelské. Měli co dělat, aby vůbec přežili."

Patrick se poškrábal ve vousech. "Dobrá, připouštím, že od té doby, co ses do toho vložil, jsme na tom lépe. Ale pořád to ještě není žádná hostina."

Kevin se ušklíbl. "A kdy byla, starý brachu? Nejlepší jídlo, které sis v životě mohl dopřát, bylo v hospodě v Yabonu."

Zmínka o minulosti nevyvolala úsměv. Patrick si omotal kolem ruky stonek plevele, zatáhl a odložil vytrženou rostlinu stranou. Její listy pod tsuranským sluncem rychle uvadaly na rozdíl od touhy mužů po domovech a svobodě, kterou ztratili.

Kevin se zahleděl ke vzdáleným horám, nezřetelnému modrému pásu rýsujícímu se proti cizí zelené obloze. Vzdychl. "Já vím." V ráně na dlani mu zaškubalo, když vztáhl ruku po další rostlině. "Minulý rok se v Kentosani staly podivné věci."

Patrick si odplivl. "Tady se vždycky děje něco podivného."

Kevin potožil ruku na rameno svého přítele. "Ne, já myslím něco... nevím, jestli ti to můžu říct. Je to jen pocit. Když na císařských hrách nastaly všechny ty problémy-"

.Jestli myslíš toho midkemianského mága, který osvobodil ty otroky, tak to není nic, co by mohlo změnit náš osud." Patrick se posunul k dalšímu trsu plevele.

"Tak to nemyslím," namítl Kevin, vzal svou košili a následoval svého druha. "Ale v kultuře, která neznala pojem propustit otroka na svobodu, se ti muži stali svobodnými. Podle toho, co jsem slyšel, žijí ve Svatém městě, dělají tohleto a tamhleto, ale jsou považováni za svobodné."

Patrickovy ruce znehybněly na lodyze plevele. "Kdyby člověk odtud vyklouzl a dostal se po Gagadžinu -"

"Ne," řekl Kevin ostřeji, než zamýšlel. "Tak jsem to nemyslel. Nechci žít jako uprchlík. Chtěl jsem říct, že co se stalo jednou, může se stát i podruhé."

"Dovolili ti nosit meč?" zeptal se Patrick hořce. "Ne, a tak se na to dívám já. Ty to prostě nevidíš. Zachránil jsi svou paní a všichni'ti byli vděční, ale jakmile nebezpečí pominulo, stal ses znovu otrokem."

Kevin, dotčený na citlivém místě, vztekle škubl dalším stonkem a zaklel, když utržil nový škrábanec.

"Vzdej to, synku," řekl Patrick hněvivě. .Jakmile dojde na ústupky, jsou ti zakrslíci nepoddajní jako jejich rostliny. Ukaž jim, že je možná změna, a začnou páchat sebevraždy."

Kevin vstal. "Ale Ctihodní stojí mimo zákon. Vojevůdce, a dokonce ani císař se nemůže postavit jejich vůli. Možná že teď, když mág osvobodil otroky, může lord postupovat proti tradici a udělat totéž. Ale bez ohledu na všechno ostatní, jestli tě chytí na útěku, zemřeš - a tak si já svobodu nepředstavuji."

Patrick se hořce zasmál. "To je pravda. Dobrá, počkáme. Ale jak dlouho, to ti nemůžu říct."

Spokojen s touto odpovědí, ale rozladěn Patrickovým strohým připomenutím nepříjemných skutečností si Kevin přehodil košili přes ramena. Sebral vytrhaný plevel a hodil ho na hromadu u ohrady. Poškrábané ruce ho pálily, ale zjitřené city mu působily mnohem větší bolest. Jeho krajané z Midkemie na něj sotva pohlédli, když kolem nich procházel na své cestě z pastvin. Ani on jim ovšem nevěnoval mno-ho pozornosti, neboť byl pohlcen vzpomínkou na Mařin smích v zahradě, kde seděla s Hokanuem.

Polední žár zahnal Maru s Hokanuem ze zahrady do málo používaného přijímacího pokoje, jednoho z těch, které po smrti Mariny matky zůstaly nezměněny. V této vzdušné místnosti s polštáři v pastelových barvách a závěsy z jemných tkanin se dvojice posadila, aby pojedla lehké polední jídlo, ovívána otrokem s vějířem z per šatry. Hokanu se převlékl z brnění do lehké tuniky zdůrazňující jeho souměrnou svalnatou postavu, vypracovanou na vojenském cvičišti. Zdobilo ho jen několik prstenů a náhrdelník ze Škeblí korkary, ale jednoduchost jeho šatu jen zvýrazňovala jeho přirozenou eleganci. Upil ze svého poháru vína a přikývl. "Vynikající. Paní Maro, prokazuješ mi výjimečnou pohostinnost." Pohled tmavých očí, který se střetl s jejím, nebyl ani škádlivý, ani utrápený, jak dokázal být Kevinův, ale neprozkoumatelně hluboký a tajemný.

Mara zjistila, že se bezděčně usmívá. Jeho rysy byly krásné, aniž by byly příliš zjemnělé, a jeho přímý pohled u ní vyvolával hlubokou odezvu. Cítila, že tomuto synovi domu Šinzawai může důvěřovat. Byl to jedinečný, překvapivý pocit po nekonečných politických srážkách, které jí znesnadňovaly styk s lidmi na stejné společenské úrovni.

Uvědomila si, že se na něj zahleděla a zapomněla odpovědět na jeho lichotku, a skryla svůj ruměnec za okrajem poháru. "Teší mě, že ti mé víno chutná. Musím se přiznat, že jsem záležitost volby vína ponechala na svém hadonrovi. V tomhle je jeho úsudek neomylný."

"Pak jsem poctěn, neboť vybral to nejlepší," řekl Hokanu měkce. A když-se-na ni zahleděl, zdálo se,že vidí víc než pečlivě vyčesané vlasy a rafinovaně střižené šaty; s intuicí podobnou té, jaká byla vlastní Arakasimu, se dotkl přímo jejího srdce. „Jsi paní, která má schopnost vidět věci jasně. Víš, že sdílím tvou nechuť k věznění ptáků v klecích?"

Mara se překvapeně zasmála. "Jak to víš?"

Hokanu otáčel svým pohárem. "Poznal jsem to z tvého výrazu, s jakým jsi popisovala přijímací pokoj paní Isašani v císařském paláci. A Jican se mi také zmínil o tom, že ti jeden z tvých nápadníků daroval ptáka li. Říkal, že ani ne po dvou týdnech jsi ho pustila na svobodu."

Mara si bezděčně připomněla trápení týkající se Kevinova osudu a přemohla se, aby se nezamračila. "Jsi dobrý pozorovatel."

"Něco z toho, co jsem řekl, tě znepokojilo." Hokanu odložil sklenici. Předklonil se na svém polštáři a položil svou štíhlou ruku na stůl. "Chtěl bych vědět co."

Mara ztrápeně mávla rukou. "Jen pojem, který sem vnesl jeden barbar."

"Jejich společnost je plná neobyčejných pojmů," řekl Hokanu s očima stále upřenýma na ni. "Občas jim připadáme jako tvrdohlavé zaostalé děti - utvrzené ve svých názorech až na hranici zaslepenosti."

"Ty jsi je studoval?" zeptala se Mara a otevřeně projevila zaujetí dříve, než pomyslela na to, aby ovládla výraz své tváře.

Hokanu toto téma také považoval za strhující. "Císařův nepodařený pokus o sjednání míru měl větší význam, než naši lidé chápou." Pak, jako by zmínka o politice mohla narušit jejich vztah, odsunul dědic domu Šinzawai celou záležitost stranou, "Odpusť. Nechtěl jsem ti připomínat těžké časy. Můj otec mě vyrozuměl, že jsi v císařském paláci prožila divokou noc. Říkal, že tvé přežití přispělo ke cti domu Acoma." Dříve než mohla Mara jeho komentář mávnutím ruky odmítnout, upřel na ni přímý pohled, který odsouval stranou všechny její obavy. Dodal: "Opravdu bych si rád přímo z tvých úst poslechl, k čemu tam došlo."

A Mara pozorovala, jak se jeho ruce na stolní desce pohybují; s nevysloveným pocitem, který s ním sdílela; náhle věděla: toužil po tom, aby ji mohl vzít do náruče. Když si představila dotek pevného těla tohoto válečníka, rozechvěla se, Byl daleko více než jen přitažlivý - rozuměl jí bez jakýchkoli kulturních překážek nebo citových zmatků, které provázely její vztah ke Kevinovi. V okamžicích, kdy barbar reagoval na temnou stránku její tsuranské povahy a přinášel jí úlevu žertem, tento muž na druhé straně stolu by se do ni prostě dokázal vcítit, a to spolu s jeho nevyslovenou nabídkou ochrany tvořilo nebezpečnou kombinaci.

Mara si znovu uvědomila, že se na něj beze slova dívá a že jeho žádost vyžaduje nějakou odpověď, pokud se citový náboj jejich setkání nemá proměnit ve vášeň. "Pamatuji si spoustu rozbitých ptačích klecí," řekla s nuceným pokusem o lehkost. "Lord Hoppara se se svými vojáky připojil ke mně a útočníci, kteří vrazili do jeho pokojů, nenašli žádné oběti, na nichž by se mohli vybít. Svůj hněv obrátili na ptáky li, kteří patřili Isašani, a na spoustu purpurového čalounění. Následující den strávili ptáčníci paní domu tím, že lapali

uprchlíky."

Hokanua zklamalo, že se Mara vyhnula osobnímu pohledu, a lehce se zamračil. Jeho mírně sešikmené oči mu propůjčovaly poněkud ublížený výraz.

"Paní Maro," řekl měkce a tón jeho hlasu na ni zapůsobil, jako by se její kůže dotkl kousek ledu. "Možná ti mé chování bude připadat příliš troufalé, ale v Impériu se udaly takové změny, jaké by ještě před několika málo měsíci nikdo nepředpokládal."

Mara odložila svůj pohár s vínem, aby zakryla lehké zachvění rukou. Věděla, velmi dobře věděla, kam Hokanu míří, a city v ní vířily tak divoce, že nebyla schopna je uspořádat. Chabým hlasem TOkla: "Co tím myslíš?"

Hokanu jí vyčetl zmatek z tváře stejně snadno, jako by ho na něj vykřičela. Naklonil se na svém polštáři kupředu, aby zdůraznil svá slova. "Můj bratr zahynul na druhé straně Trhliny, a tak jsem to nyní já, kdo jednoho dne zdědí plášť vládnoucího lorda."

Mara přikývla, cítila jeho hluboký žal, který v něm zanechala Kasumiho náhlá smrt. Chlapci vyrůstali jako bratři a Hokanuova bolest byla nepředstírána.

"Když jsem se s tebou poprvé setkal..." Hokanu přemohl svůj zármutek a jeho rty se z vlnily v náznaku úsměvu. "Přiznám se, paní, cítil jsem lítost, když jsem tě poprvé viděl."

Mara se smíchem řekla: "Máš zvláštní způsob lichocení, Hokanu."

Jeho úsměv se rozšířil a v očích mu zablesklo potěšení, když spatřil ruměnec na její tváři. "Upřesním to, krásná paní. Moji lítost způsobilo, že naše první setkání se uskutečnilo u příležitosti tvé svatby."

Marin výraz se změnil hořkosladkými vzpomínkami. "V té svatbě bylo obsaženo velmi mnoho lítosti, Hokanu." A znovu se zachvěla, když si uvědomila, že on ví a ona mu nemusí nic vysvětlovat.

"Maro," řekl něžně. "Oba máme povinnosti vůči svým předkům. Já jsem vyrostl s přesvědčením, že mým osudem bude sňatek, který posílí vliv mého domu. Vždycky jsem předpokládal, že mě otec ožení s dcerou toho či onoho lorda. Ale teď..."

Mara dokončila jeho myšlenku. "Teď jsi dědicem pláště vládce vznešeného domu."

Hokanuova úleva byla hmatatelná. "A do hry vstupují úplně jiné ohledy."

Mara pocítila záchvěv naděje smíšený s bolestným zklamáním, že ho přece jen odhadla špatně. Neměl o ni zájem, ale věděl, že ji jeho přítomnost těší, a tak se s velkou laskavostí a pozorností snažil dát jí své rozhodnutí najevo tak, aby příliš nezranil její city. "Vím, že politické ohledy jsou důležitější než záležitosti srdce," poznamenala, aby mu usnadnila jeho úkol.

"Maro, dříve, když jsem k tobě přišel na návštěvu, choval jsem naději, že bys mohla mému otci poslat žádost, aby ti mě dal za druha." Jeho váhavost ustoupila jako mraky před slunečním svitem a v očích mu zazářila šibalská světýlka. "Protože jsi byla vládnoucí paní a já jen druhý syn, nezbylo mi než mlčet. Ale teď, jako dědic, už mohu přijít s návrhem já sám."

Marin úsměv pohasl. Neměl v úmyslu jí zdvořile oznámit, že už její nebude dvořit! Namísto toho jí chce učinit nabídku. Zasažena do citlivého místa si Mara v panice vzpomněla na ožehavý problém, jak vyřeší svou budoucnost s Kevinem, a ze všech sil se snažila zachovat klid. "Co máš na mysli?"

Hokanu se zarazil, což u něj bylo velmi neobvyklé. Cítil její zmatek, ale neznal jeho příčinu. Proto se rozhodl zvolit jiná slova a rukou se opřel o okraj stolu, jako by očekával úder. "Má žádost není formální, takže pokud řekneš ne, nebudu trvat na veřejné odpovědi. Ale když si to budeš přát, pošlu svého prvního rádce ke tvé první rádkyni, aby dohodli naše oficiální setkání..." Pak se téměř zasmál a jeho přímá povaha se prosadila. "Mluvím nesmysly. Provdej se za mne. Maro. Jednoho dne se Ayaki stane lordem z Acoma a tvůj druhý syn - náš syn - oblékne plášť vládce domu Šinzawai. Nic si nepřeji víc než mít tě po boku jako svou paní a vědět, že dvěma starodávných domům budou jednou vládnout bratři."

Mara zavřela oči před vlnou zmatku, která ji zaplavila. Při tom, jak dobře znala Hokanua a jak mocně na ni působila jeho přitažlivost, myšlenka na sňatek rozbouřila její city jako smršť. Cítila, že tento okamžik byl nevyhnutelný, a hledala před ním falešnou ochranu v přesvědčení, že když Hokanu postoupit na místo dědice, obejde ji a vybere si za manželku dívku z lépe postavené rodiny. Žádná praktická úvaha ji nepřipravila na tuto skutečnost.

Cítila Hokanuovy oči na své tváři, cítila nevyslovenou líost za bouři zmatku, kterou v ní vyvolala jeho slova. Svým milým způsobem, kterým vždy neomylně prolomil její obranu, ji přišel na pomoc.

"Překvapil jsem tě." V jeho hlase zazněl omluvný tón. "Nechci, aby ses cítila nepříjemně. Teď odejdu a nechám ti čas na rozmyšlenou." Taktně vstal, každým coulem šlechtic. "Paní, ať se rozhodneš jakkoli, nemusíš se obávat, že by se mé city k tobě změnily. Miluji tě se vší svou ctí a miluji tě pro tebe samotnou. Uchovám v srdci každou minutu, která ti v mé přítomnosti přinesla radost. Hledej své štěstí, pani Maro. Já jsem natolik mužem, abych našel své vlastní."

Když Mara, beze slova svírající ruce v bolesti potlačovaných citů, zvedla oči, zjistila, že odešel. Musela se podívat dvakrát, aby se přesvědčila, že v přijímacím pokoji opravdu zůstala sama. Chvějícími se prsty uchopila pohár s vínem a vyprázdnila ho. Pak se zahleděla na poháry a talíře s nedotčeným občerstvením. V její mysli se Kevinova tvář prolnula s Hokanuovou a jí se zachtělo vykřičet své zoufalství do stěn prázdného pokoje.

Nebyla schopna se mezi nimi rozhodnout a svár lásky a politické nezbytnosti ji drásal jako trní.

"Dobří bohové, takový zmatek," zamumlala a až opožděně si uvědomila, že už není sama. Skutečně pozorný Hokanu za ní poslal její první rádkyni, aby ji uklidnila a pomohla jí překonat rozpaky té chvíle.

Nacoya, po nemoci stále ještě zesláblá, potřásla hlavou a naznačila tak Maře, aby nic neříkala. "Pojď," řekla stará žena příkře. "Vrátíme se do tvých pokojů a svlékneš si tohle obřadní roucho. Uděláš si pohodlí a pak si promluvíme."

Mara poslušně vstala. Nechala se Nacoyou vést chodbami, aniž si uvědomovala, kam vlastně jde. "Postaral se někdo o Hokanuovy potřeby?" zeptala se skleslým hlasem.

"Sarik všechno zařídil. Lujan pořádá nějaké zápasy mezi válečníky." Nacoya odsunula přepážku do Mařiných pokojů a přikázala asi půltuctů shromážděných služek: "Vodu na koupání. A něco lehkého a pohodlného na oblečení pro paní." Mara stála se strnule rozpřaženýma rukama, když služebné rozvazovaly stuhy na jejích obřadních šatech. "To není možné!" vykřikla najednou. "Přišlo to v úplně nevhodnou dobu."

Nacoya mlaskla jazykem. "Dům Šinzawai je starý a vznešený, s velkou ctí, ale jeho účast na nezdařeném pokusu vnutit Impériu mír..."

Mara, zmatena tímto obratem k tvrdé politice, ze sebe shodila těžké roucho. Bezmyšlenkovitě vstoupila do studené lázně připravené služkami a zachvěla se zimou, když jí vodou začaly polévat záda. "Co se to se mnou děje? Proč mu prostě neřeknu ne a nehodím celou věc za hlavu?"

Nacoya odpověděla vyhýbavě. "Dcero, není žádný spolehlivý způsob jak ovládat své srdce."

"Mé srdce s tím nemá nic společného!" vybuchla Mara s prudkostí, která sama o sobě byla popřením jejích slov. "Co je pro mne Hokanu jiného než prostředek vedoucí k cíli?"

První řádky ně usedla na polštář a pokřivenými prsty si objala kolena. Neříkala nic, zatímco Mara snášela koupel, která ji netěšila. Ve vhodném okamžiku vstala, vystoupila z vany a zamračeně čekala, až ji služky osuší.

Nacoya nepřerušila mlčení, dokud další služebná nepřinesla lehké domácí šaty. "Paní, pokud má paměť sahá, patřil dům Šinzawai vždy mezi nejctihodnější rodiny Impéria. Starý lord Satai, Kamatsuův otec, byl válečným náčelníkem klanu Kanazawai, když lord z Keda naposledy seděl na trůně Vojevůdce. A nikdo nikdy neslyšel, že by nějaký lord ze Šinzawai nesplnil svůj závazek. Jejich Čest je nezpochybnitelná."

Mara vSechno tohle věděla. Když jí služky oblékly šaty, pohlédla n^&you bývalou chůvu s potlačeným podrážděním. "Ale jejich současné postavení je pochybné."

"Hodně záště přetrvává od nepovedeného míru a Noci krvavých mečů," přitakala Nacoya. "Mnoho truchlících rodin tvrdí, že by k tomu vraždění nikdy nedošlo, kdyby Modrá kola, a obzvlášť dům Šinzawai, nestála ve středu císařových intrik."

Ale Mara si nemusela připomínat, že se nikdo nemstil domu Šinzawai pouze proto, že bylo mnoho raněných, a všichni byli příliš opatrní, než aby usilovali o odplatu. Spojit svou rodinu s domem Šinzawai manželstvím by pro Maru

znamenalo připsat další jména na seznam svých nejnebezpečnějších nepřátel.

Ne, rozhodla se Mara, když ji Nacoyiny úvahy přivedly od citového zmatku k jasnému myšlení. Jádro problému však spočívalo úplně jinde. Hokanu byl přitažlivý muž; její hluboký vztah ke Kevinovi všechno bolestně komplikoval, ale Mara nikdy neobelhávala samu sebe falešnou nadějí na to, že láska dokáže nahradit manžela otrokem. Její znepokojení pramenilo z jiné pravdy: že by se jen velice nerada vzdala řízení svého života ve prospěch nějakého vládnoucího lorda. Krátké období Buntokapiho vlády zanechalo jen zlé vzpomínky, ale to nebylo všechno.

Mara vzdychla a otevřenou přepážkou se zahleděla do zahrady. Den pomalu končil a cestičku mezi řadami keřů aka-si pokrývaly dlouhé stíny. Žírná zelená země, která patřila jejímu otci a před ním dalším předkům, dávala od doby, kdy mladá nezkušená dívka převzala své dědictví, po celá léta bohatou úrodu. Ve světle svých úspěchů Mara zkoumala hlubší pravdu, mnohem méně nejasnou než jakýkoli spor, který kdy vedla, ať už v minulosti nebo v přítomnosti. Po dlouhé chvíli řekla Nacoyi: "Děkuji ti za tvou radu. Teď mu-. žes jít."

Když se stará žena uklonila a odešla, Mara se zadumala. Tolik věcí v jejím životě bylo výsledkem toho, že byla vládnoucí paní. A přesto povinnosti, obrovská zodpovědnost, a dokonce ani nebezpečí, které jí kráčelo v patách - všechny tyto věci nakonec nebyly tak těžkým nákladem, jak vypadaly toho dne, kdy opustila chrám Lašimy. Od doby, kdy přijala plaší paní domu Acoma, se naučila těšit se ze své moci, bavit se měřením důvtipu s ostatními ve Hře rady. To vše jí poskytovalo svobodu v prosazování nových myšlenek. Jaké by to bylo, přenechat rozhodování druhým? přemýšlela. Mohl by ji uspokojit chov ptáků li, zařizování pokojů nebo dohazování jako jiné paní? Ženy používaly moc svým vlastním způsobem a mnohdy při tom dosahovaly pozoruhodných výsledků. Dokázala by být jako Isašani z Xacatecas, a tahat za nitky ze zákulisí?

Mara znovu vzdychla.

V tom okamžiku padl na přepážku vedoucí do zahrady stín. "Vím, na co myslíš," ozval se zvenku známý hlas.

Mara vzhlédla a spatřila Kevina, jak ji pozoruje s křivým úsměvem. Vyjádřil svůj názor jako vždycky, aniž by čekal na její dovolení. "Přemýšlíš, jaké by to bylo, kdyby sis odpočinula a všechny starosti přenechala tomu mladému válečníkovi ze Šinzawai."

Mara se smíchem řekla: "Ty... netvore!"

Kevin k ní přiskočil, odhodil si dozadu rudé vlasy, které už zoufale volaly po nůžkách, a zastavil se s ústy několik centimetrů od jejích. "Mám pravdu?"

Políbila ho. Hokanuovu šarmu dokázala odolat, ale tohoto muže měla zadřeného pod kůži. "Ano, zatracený chlape."

"Řeknu ti přesně, jaké by to bylo. Nudné." Kevin udělal široké gesto, které skončilo tím, že ji uchopil do náruče. Vrátil jí její polibek. "Miluješ vládnutí."

"Nikdy jsem se neprosila o plášť paní domu," odpověděla varovně ostrým tónem.

"Já vím," řekl bezstarostně. "Ale to nic nemění na skutečnosti, že se ti to líbí."

Mara si povolila nevázaný úšklebek. "Nikdo se tě neptal na názor."

Nepopřela jeho tvrzení. Kevin by to přijal stejně jen jako ujištění, že má pravdu. Když se mu spokojeně opřela o rameno, nemilosrdně pokračoval v započatém tématu. "Ten muž, který se ti dvoří, není žádný slaboch. Jakmile se stane tvým manželem, ujme se vlády, a pokud tsuranské tradice i nechápu špatně, ty budeš od řízeni svých věcí nadobro odstavena." Se zlomyslným úšklebkem se Kevin zeptal: "Tak co, provdáš se za něho?"

Mara vztáhla ruce, uchopila plné hrsti jeho rudých vousů a prudce škubla. "Darebáku!" Než stačil vykřiknout, se smíchem ho pustila. "Měla bych." Když se jeho oči rozšířily, dodala: "Ale ne teď. Z politických důvodů k tomu není vhodná doba a zbývá mi pár záležitostí, které ještě musím vyřídit."

.Jako například?" zeptal se Kevin s náhlou starostí. Mara si pouze částečně uvědomovala, že pod jeho škádlením se skrývá hlodající nejistota, a zamračila se. ‚Jako například zničit Tasaia z Minwanabi."

Stůl byl slavnostně prostřen. Lampy vysílaly paprsky světla skrz malovaná, děrovaná stínítka z papíru a vyvolávaly syté rubínové odlesky v pohárech s vínem, které sluhové přinesli spolu s jídlem. Talíře a příbory byly tím nejlepším, co mohly příborníky nabídnout, ale ani Mara, ani její host už nevěnovali pozornost sladkým zákuskům s omáčkou. Hokanu pohodlně seděl na svém polštáři, ale jeho uvolněnost byla jen předstíraná. "Rozumím, samozřejmě."

Jeho hlas zněl jemně, nepřekvapeně a vůbec se v něm neozývala rozmrzelost. Ale Mara ho znala dost dlouho na to, aby postřehla nepatrnou odmlku, kterou potřeboval k obnovení sebeovládání poté, co z politických důvodů odmítla jeho neformální nabídku manželství. Nebyl zoufalý - alespoň na něm nepozorovala vzteklé rozhořčení, jaké projevil Jíro, když si zvolila jeho bratra, ani nasupenou ublíženost, kterou předváděl Kevin při své ponuré náladě - ale cítil skutečnou bolest odmítnutého nápadníka.

Jeho smutek jí nikoli neočekávaně způsobil zármutek. "Prosím," dodala s menší nezúčastněností, než zamýšlela. "Musíš poznat mé srdce."

Hokanu pohlédl na své ruce, které klidně držely pohár s vínem. Mara najednou zatoužila natáhnout se přes stůl a vzít jeho štíhlé dlouhé prsty do svých. Ale to by nebylo vhodné... Nesouhlasila s tím, že se stane jeho ženou. Ale přesto nedokázala skrýt svou lítost. "Já... obdivuji tě víc, než by sis myslel. Nemohla bych si přát lepšího otce pro své děti. Ale my oba jsme vládci. Náš dům by byl jako vojenský tábor... Kde bychom žili? Na této usedlosti obklopené vojáky, kteří nejsou věrní tobě? Nebo na usedlosti tvého otce s vojáky, kteří nejsou věrní mně? Můžeme žádat ty, kdo přísahali věrnost našim rodinným natami, aby poslouchali někoho z cizího domu, Hokanu?"

Zvuk jeho jména vyvolal na jeho rtech hořký úsměv a v reakci na její slova povytáhl obočí. "Maro, předpokládal jsem, že bys žila se mnou na usedlosti mého otce a že bys určila někoho za poručníka Ayakimu, než dospěje a ujme se svého majetku."

Hokanu udělal přezíravé gesto, určené sobě samému. "Paní, odpusť mi mou troufalost. Mohl Jsem předpokládat, že ze

všech žen by ses právě ty nezachovala podle starobylé tradice." V jeho hlase se ozvala suchá ironie. "Obdivovat jsem tvou svobodomyslnost. Učinit z tebe obyčejnou manželku by bylo jako uvěznit v kleči ptáčka li. Teď jsem to pochopil."

Byl krásný v měkkém svitu lampy, jeho oči připomínaly studánky v hlubokém lese. Mara se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. "Předpokládal jsi, Hokanu, ale nebyla to žádná vážná chyba."

Než si stačila uvědomit, co dělá, natáhla se přes stůl a dotkla se jeho ruky. Jeho kůže byla teplá a každá šlacha se pod ní jemně rýsovala. "Všechny tyto problémy by se vyřešily, kdyby se nade mnou netyčil přízrak Tasaia z Minwanabi jako meč nad mou šíjí. Kdybyste ty a tvá rodina nestáli ve středu císařova plánu na prosazení míru v Nejvyšší radě. Kdyby -"

Hokanuova druhá ruka se pohnula a lehce spočinula na její. Výraz v jeho tváři se nepatrně změnil, ale ne směrem k hněvu nebo bolesti, nýbrž k zájmu. "Pokračuj."

"Kdybychom žili na místě" - zaváhala, nebyla si jista, jak má vyjádřit pojmy z velké části převzaté od Kevina - "kde vládne zákon ve skutcích stejně jako ve slovech, kde politika není jen jiným slovem pro vraždu..." Utichla a po chvíli si uvědomila, že jeho mlčení je odrazem jejího vlastního; že jeho ruka svírá její se sdíleným odporem k zakořeněným nešvarům v jejich kultuře, které ona sama tak zdlouhavě rozpoznávala. Tento náznak vztahu ji rozrušil, a aby si zachovala odstup, soustředila se výhradně na slova. "Kdybychom žili v časech, v nichž bychom měli jistotu, že naše děti budou vyrůstat, aniž by na ně za každými dveřmi číhal vrah, pak, Hokanu ze Šinzawai, bych považovala za velkou Čest stát se tvou manželkou. V celém Císařství není muž, jehož bych si více než tebe přála za otce svého dalšího dítěte." Odvrátila od něho zrak v obavě, že ji jeho přítomnost zláká k dalšímu porušení protokolu. "Ale věcí, tak jak je známe, jsou jiné, a spojení mezi námi by ohrozilo oba naše domy."

Hokanu mlčel. Pohladil její ruku, než ji pustil, a neřekl nic, dokud se neotočila, aby se jí mohl zpříma podívat do očí. Jsi na svůj věk velmi moudrá, pani Maro. Nemohu předstírat, že nejsem zklamán. Mohu pouze obdivovat tvou neochvějnost." Lehce naklonil hlavu na stranu. "Tvá vzácná síla je jen dalším důvodem, pro nějž bys měla být milována."

Mara ucítila vlhkost v očích. "Hokanu, dceru nějakého jiného domu potká velké štěstí."

Hokanu se jí za tuto lichotku uklonil. "Taková dcera bude muset mít více než štěstí, aby se jí podařilo přehlušit mé city k tobě. Než odejdu, řekneš mi alespoň, že budeš laskavě pohlížet na přátelství s domem Šinzawai?"

"Zajisté," řekla s úlevou, že neodchází v hněvu. Více, než si uvědomovala, se obávala, že ho její odmítnutí postaví proti ní. "Budu to považovat za poctu."

"Považuj to za dar," řekl Hokanu. "Dar, kterého jsi hodná." Vypil poslední doušek svého vína a chystal se vstát.

Mara ho zadržela, z větší části proto, aby oddálila nešťastný okamžik jeho odchodu. "Kdybys dovolil, ráda bych tě požádala o laskavost."

Zastavil se uprostřed pohybu. Jeho temné oči se na ni upřely nikoli s podezřením, Že by mohla chtít využít jeho slabosti ke svému prospěchu, ale se snahou pochopit její úmysl. Mara z jeho pohledu poznala, jak jsou si podobní:

oba měli nadání pro Velkou hru a odhodlání hrát o nejvyšší sázky.

Hokanu řekl: "Co by sis přála, paní Maro?"

Snažila se chovat bezstarostně, když zvažovala, jak načít ožehavé téma. "Vyrozuměla jsem, že tvůj dům často navštěvuje jeden ze Ctihodných."

Hokanu s bezvýraznou tváří přikývl. "To je pravda."

Do bolestného ticha Mara dodala: "Velmi stojím o to, abych si s touto osobou mohla neformálně promluvit."

Hokanu lehce přimhouřil oči, ale neprojevil nahlas svou zvědavost na Mariny důvody. "Podívám se, co se dá dělat."

Pak prudce vstal a spolu s formálními slovy na rozloučenou sejí uklonil. Mara vstala také, smutná, že důvěrná nálada pominula. Na povrchu zůstal pouze jeho šarm, a ať se snažila, jak chtěla, nedokázala proniknout hlouběji. Když odešel, usedla do světla papírové lucerny a stále dokola otáčela svým pohárem. Nedokázala si vybavit jeho poslední slova, ale pouze to, že velice pečlivě maskoval své city.

Polštáře kolem stolu vypadaly více než prázdné a noc více než temná.

Mezitím přišla Nacoya, jak Mara očekávala. Instinkty staré ženy byly neomylné. Pohlédla na svou paní a pak usedla po jejím boku. "Dcero mého srdce, vypadáš ztrápeně."

Mara se přitiskla ke své bývalé chůvě a nechala se konej-šit, jako by byla opět malým děvčátkem. "Nacoyo, udělala jsem, co jsem musela udělat, když jsem odmítla Hokanuovu nabídku. Ale trápí mě smutek, který nemá příčinu. Nikdy bych neřekla, že bych mohla milovat Kevina tak hluboce, jak ho miluji, a přesto mě bolí, že jsem Hokanua nevyslyšela."

Nacoya zvedla ruku a lehce pohladila Maru po tváři, jak to dělala v nesnadných časech jejího dospívání. "Dcero, každé srdce pojme více než jen jednoho člověka. A ve tvém mají své místo oba tito muži."

Mara si s povzdechem dopřála okamžik útěchy v náručí staré ženy. Pak se smutně usmála. "Vždycky jsi mě varovala, že láskaje trápení. Až dosud jsem netušila, jak velké může být a jak hluboko může ranit."

Při zaznění gongu Mara ztuhla. Kevin jí právě začal přejíždět rukou po zádech, ale teplá pokožka mu vyklouzla ,zpod prstů. Kevin, zamotaný v pokrývkách, najednou zjistil, že je sám. Opožděně si uvědomil, že nikdy předtím neslyšel tón, který ji vyburcoval. Vzhédl ze spací rohože a zeptal se:

"Co to bylo?"

Jeho ospalá otázka zůstala nepovšimnuta v horečnaté činnosti, když přepážka do Mařiných pokojů odlétla stranou a dovnitř vběhly služebné s hřebeny a jehlicemi. Za nimi následovaly další s náručemi plnými šatů a v příštím okamžiku se jejich paní téměř ztratila za obřadními rouchy a ženami, které ji začaly oblékat a rozčesávají rozcuchané vlasy.

Kevin se zamračil. Drsně vyrušený z příjemné chvilky krátce po probuzení si uvědomil, že Mara ani jediným slovem

nenařídila tento časný vpád. "Co se děje?" dožadoval se odpovědi tak hlasitě, že tentokrát nezůstal nepovšimnut.

"Přichází Ctihodný'" řekla Mara netrpělivě a pokračovala v příkazech vým služebným ohledně šperků, které si chtěla vzít k obřadnímu rouchu. "Podejte mi ten kovový náhrdelník. A takéjadeitovou čelenku."

"V tuhle hodinu?" zeptal se Kevin a zvedl se z rohože. Sebral svou šedou košili a zahalil se do ní.

Uprostřed shonu služek si Mara podrážděně vzdychla. "Většinou jsem touhle dobou už hodinu vzhůru."

"Dobře," řekl Kevin, označený za viníka. Udělal, co mohl, aby ji zdržel, a zpočátku byla jeho snaha ochotně opětována. "Prosím o odpuštění." Jeho tón zněl lehce, ale byl očividně zmaten tím, jak náhle opustila jeho náruč.

Mara nechala služebné, aby se postaraly o její jehlice a šerpy. "Ctihodní nemají čas na to, aby se zdržovali něčími vrtochy." Zdálo se, že chce dodat ještě něco, ale druhý úder na gong způsobil, že její počínající úsměv pohasl. "Dost! Ctihodný je tady!"

Služebné ustoupily a uklonily se, zatímco jejich paní zůstala stát, spokojena se svými vlasy vyčesanými do hladkého uzlu ozdobeného čtyřmi jehlicemi. Vzácný kovový Šperk ajadeitová čelenka budou stačit, aby dala Ctihodnému najevo, že jeho návštěvu nebere na lehkou váhu.

Když vklouzla do svých pantoflíčků a zamířila ke dveřím, její otrok se vydal za ní. "Ne. Ty se mnou nesmíš."

Kevin začal protestovat a Mara řekla: "Ticho! Kdyby tento mág usoudil, že jsi ho jakýmkoli způsobem znevážil, mohl by nařídit smrt všech členů tohoto domu. Byla bych povinna podrobit se jeho rozkazu bez ohledu na to, co by mě to stálo. Ctihodní jsou jako zákon. A já odmítám připustit, aby se tvůj ostrý jazyk ocitl v jeho doslechu."

Ukončila rozhovor tím, že se otočila a odspěchala ze dveří a přes dvůr do druhého křídla budovy. Tam byl umístěn malý pětiúhelníkový pokoj bez nábytku a ozdob vyjma onyxem vykládaného obrazu šatry na podlaze. Ta místnost se po celý její život nepoužila, ale v každé domácnosti byl podobný pokoj nebo alespoň kout či alkovna se symbolem na podlaze. Každý mág v Císařství mohl z pouhého rozmaru soustředit svou vůli na tento symbol a navštívit příslušný dům. Jeho příchod byl tradičně oznamován hlasem gongu vyslaným magickou cestou do místa, kde měl mág v úmyslu se objevit.

Druhé zaznění znamenalo, že už dorazil, a to se stalo pravé před malou chvílí.

V komnatě Mara našla Nacoyu, Keyoka a Sarika už stojící před přísně vyhlížejícím mužem v černém rouchu. Když dospěla ke dveřím, hluboce se uklonila. "Ctihodný, odpusť mi mé zpoždění. Tvůj příchod mě zastihl jen napůl oblečenou."

Muž kývl hlavou, jako by to pro něj nemělo význam. Byl štíhlý, středně vysoký, a ačkoliv Černé roucho skrývalo detaily, něco v jeho držení těla jí bylo povědomé. "Prostřednictvím osoby, k níž mám jistý vztah, jsem se dozvěděl, že toužíš po rozmluvě se mnou."

Ten hlas jí byl vodítkem: ačkoliv byl starší, měl mág stejnou barvu hlasu jako Hokanu. Nebyl to nikdo jiný než Fumita, vlastní otec dědice domu Šinzawai. Hokanu pochopil její prosbu opravdu velmi osobně; a zdálo se, že bylo správné její podezření, že mezi členem Shromáždění a domem Šinzawai stále přetrvávají rodinné vazby.

Ale Mara se neodvážila otevřeně vyjádřit své úvahy. Pokud mágové chtěli, byli schopni proniknout do myslí těch, v jejichž přítomnosti se nacházeli. Mara nemohla nepřiznat, jak velkou úlohu sehrála magie při pádu Jingua z Minwanabi. Zdvořile řekla: "Ctihodný, potřebuji moudrost někoho, jako jsi ty, abych mohla sloužit Impériu."

Muž přikývl. "Pak si tedy můžeme promluvit."

Mara propustila své rádce a vyšla přepážkou na verandu, na níž stály kamenné lavičky. Když Fumita usedl, získala Mara trochu Času, aby si ho lépe prohlédla. Měl tmavě hnědé vlasy, které začínaly šedivět, kostnatou tvář s pravidelnými rysy a nos ještě výraznější než jeho syn. Jeho tmavé oči jí připadaly pozoruhodně známé, s tou výjimkou, že jejich neproniknutelné hlubiny byly zahaleny tajemstvím.

Pohodlně se usadil na kamenné lavičce. Mara usedla naproti němu.

"O čem bys chtěla hovořit?" zeptal se Fumita.

"Tíží mne jedna věc, Ctihodný," řekla Mara. Zhluboka se nadechla a hledala vhodný začátek. "Jako mnoho jiných jsem byla Í já přítomna na císařských hrách."

Pokud Ctihodnému zůstaly z toho dne nějaké pocity, nechal si je pro sebe. Jeho upřená pozornost ji znervózňovala více než Hokanuova přímost. Nebyl nepřístupný, ale ani jí nevycházel vstříc. "Ano?"

"Říká se, ze Ctihodný, který byl... ve středu celého rozruchu, osvobodil zápasníky, kteří odmítli bojovat."

"To je pravda." Neosobně klidný Pumita čekal na Marina další slova.

I kdyby promluvil, neprojevil by svůj postoj jasněji. Mara byla nucena přejít k jádru věci a riskovat případné následky. "To je můj problém," řekla. "Pokud Ctihodný může osvobodit otroky, kdo ještě? Císař? Vojevůdce? Vládnoucí lord?"

Mág nějakou chvíli neřekl nic. Mara během jeho odmlky měla pocit odloučenosti, podobný tomu, jaký nejspíše má rybka v ozdobném jezírku. Uvědomovala si větřík vanoucí verandou, všimla si sluhy spěchajícího kolem usedlosti za svými povinnostmi. O kus dál zametal otrok cestičku a šustění jeho metly se ozývalo nepřirozeně nahlas. Tyto věci byly části jejího světa, a přece jí připadaly podivně vzdálené, když na ni mág upíral svůj neuhýbající pohled. Když Fumita nakonec promluvil, tón jeho hlasu se nezměnil; zůstal stejně ostrý a nevyjadřující osobní pocity. "Paní z Acoma, tvůj dotaz bude vznesen v Shromáždění."

Bez dalších slov, a než se zmohla na odpověď, sáhl do kapsičky na opasku a vyňal malý kovový předmět. Mara neměla příležitost vyjádřit svou zvědavost, i kdyby se odvážila, neboť přejel palcem po povrchu talismanu. Vypadalo to, jako by toto gesto dělal už mnohokrát. Najednou ho obklopilo slabé bzučení. Pak mág zmizel. Kamenná lavička zůstala prázdná a jen lehký závan větru rozvlnil záhyby Marina roucha.

Mara, která zůstala stát s otevřenými ústy, se lehce zachvěla. Pak se zamračila Jako by místo, kde mág seděl, bylo zodpovědné za její nespokojenost. Nikdy neměla příležitost jednat se Ctihodným, kromě jediného náhodného setkání, které způsobilo konec lorda Jingua. Nyní to bylo poprvé, co se z vlastní iniciativy pokusila s jedním sblížit, a výsledek

ji zneklidnil. Nebylo možné odhadnout, kudy se budou ubírat cesty Shromáždění. Znovu se zachvěla a zatoužila po tom, aby byla zpátky u Kevina ve svém loži.

Kapitola šestá

STRÁŽCE PEČETI

Loď zakotvila.

Mara, s pohárem ovocné šťávy usazená na polštářích pod baldachýnem, přivřela oči před odlesky ranního slunce na hladině. Ukolébána rytmem mužů s bidly, zkušené se proplétajícími tlačenicí lodí u přístaviště, si připomněla Nacoyin nesouhlas se svou cestou do Kentosani. Přesto, když se rozhlížela po ruchu v přístavu a počítala obchodní bárky čekající na vyložení, přiklonila se Mara k tomu, že správný byl Arakasiho úsudek. Přinejmenším ulice a náměstí vypadaly, jako by se město už vzpamatovalo z chaosu, který je postihl na Císařských hrách před Šesti měsíci.

Maře se zdálo, že je vhodná doba na návrat do Svatého města. Nacoya měla pravdu ve svém podezření, že Marin důvod - navštívit menšího politického protivníka a pokusit se změnit jeho spojenectví - není jediný, ale Mara své myšlenky nikomu neprozradila.

Když byla její bárka přivázána k molu, podala svůj nedopitý nápoj sluhovi, dala si přinést nosítka a shromáždila svou osobní stráž. Vzala si s sebou pouze dvacet pět válečníků; měla v úmyslu se zde jen krátce zastavit a neobávala se útoku vrahů. Jak Shromáždění, tak císař by na narušení veřejného pořádku pohlíželi s velkou nelibostí; jakákoli vražda provedená v císařově městě spolkem by vyvolala mnohem důkladnější vyšetřování, než byl v těchto časech kterýkoli dům ochoten riskovat. Kromě několika sluhů a lodní posádky doprovázeli Maru pouze Kevin a Arakasi.

Horko už bylo dusivé. Když stráž domu Acoma začala své paní razit cestu davem, odhrnul si Kevin vlhké vlasy z očí. "Takže proč sis vlastně udělala tenhle výlet?"

Mara, oblečená v nákladnějších šatech, než si obvykle brávala na cestu ulicemi, vyhlédla mezi záclonami nosítek, které byly naplno roztaženy, aby dovnitř vpustily lehký vánek. "Přesně na totéž ses už před hodinou ptal Arakasiho."

"A on mi odpověděl tu samou lež, že jdeš vykonat společenskou návštěvu u lorda Kugančalta z Ginečo. Tomu nevěřím."

Mara vystrčila z nosítek ruku s vějířem a káravě ho poklepala po předloktí. "Kdybys byl svobodným mužem, byla bych nucena tě za tvé prohlášení napadnout. Obvinit mě ze lži je urážka cti domu Acoma."

Kevin uchopil její vějíř, hravě ji odzbrojil a pak jí předmět s přehnanou dvorností podál v parodii na nápadníka z menšího domu klanějícího se dámě na vyšší společenské úrovni.

"Nebyla to přímo lež," připustil a zašklebil se, když Mara za otevřeným vějířem skryla smích nad jeho šaškárnou. Na okamžik se zastavil a připomněl si, jak drahá je jeho srdci; pak ale tvrdohlavě pokračoval v započatém tématu. "Prostě jsi jen neřekla, co máš za luhem."

Nosiči zahnuli za roh a uskočili, aby se vyhnuli toulavému psu, jehož pronásledoval houf dětí z ulice. Chtěly mu vzít kost, kterou ukradl, a pohybovaly se tak rychle a zmateně, že stráže nebyly schopny je odehnat z cesty. Kevin si jako vždy všiml jejich otrhaných Šatů a známek hladu a nemocí a zasmušil se. Pouze napůl poslouchal Marino vysvětlování: lord Kugančalt byl menší, ale důležitý spojenec lorda z Ekamči a lorda z Inrodaka. Ti dva se proti ní spojili poté, co získala mladou královnu cho-ja z úlu poblíž pozemků lorda z Inrodaka. Počítala s tím, že navázání styku s lordem z Ginečo jí alespoň poskytne příležitost vysvětlit mu celou záležitost i ze svého hlediska, a možná i vrazit klín mezi něj a oba uražené lordy. "Dům Ginečo utrpěl po Almechovu pádu těžké ztráty,"

vyprávěla Mara. "Silně se zadlužil u klanu Omechan a Vojevůdcova dvojí hanba způsobila, že dluhy bylo nutno zaplatit mnohem dříve, než starý lord z Ginečo očekával. Zemřel vyčerpáním, i když se říká, že to byla sebevražda. Ještě jiní mluví o jedu namíchaném do jeho jídla nepřítelem. Ať už to bylo jakkoli, jeho mladý syn Kugančalt zdědil plášť lorda společně s vysokými dluhy. Soudím, že je to příhodná

doba k navázání styků."

Kevin rozmrzele sevřel rty. Říkala to, ačkoli byl u toho, když Arakasi tvrdil, že Kugančaltův dvůr ve skutečnosti řídi jeho bratranci, oddaní spojenci Ekamčiho a Inrodaky, z nichž někteří jistě měli pokyn spáchat vraždu, pokud by nezkušený mladík chtěl udělat něco, čím by tyto dva lordy poškodil. Kevin tehdy poznamenal, že někteří z nich by mohli mít vlastní důvody k tomu, aby vyslali mladého lorda na cestu k Rudému bohu, a nepotřebovali by k tomu ani pokyn odjinud. Nacoya varovala Maru, že vstoupit do Kugančaltova městského domu je jako šlápnout do hnízda relliů z bažin; Mara, stěžovala si, byla však hluchá k dobrým radám, pokud měla před očima nějaký větší cíl.

Když nosiči zahnuli za další roh a slunce proniklo záclonami, uvědomil si Kevin, že se Mara na něj dívá. Často míval pocit, že mu dokáže číst myšlenky z tváře, a teď nastal jeden z těchto okamžiků. "Ginečo očekává, že se ho pokusíme přimět ke změně spojenectví," zdůraznila. "Ekamči se dostal do potíží, když si kupoval Členy KuganČaltovy rodiny, a

Inrodaka na sebe převzal většinu finančních závazků. Byli by všichni velmi zklamáni, kdyby se do toho dům Acoma nevložil. Půjdeme tam a dáme jim to, co chtějí, totiž přesvědčení o jejich vlastní důležitosti. Inrodaka a Ekamči musejí stále věřit, že jejich nepřátelství pro mne něco znamená. Zabraňuje jim to v tom, aby hledali spojenectví s mými dalšími nepřáteli."

Ale ať nám bohové pomáhají, až odhalí pravdu: že dům Acoma dost získal tím, že jejich bezvýznamné intriky neměly žádný účinek; pak by mohli napáchat mnohem větší Škody než dosud jen proto, aby na sebe upoutali pozornost, nebo by mohli udělat něco skutečně ničivého, například nabídnout svou podporu Tasaiovi."

Kevin si pobaveně odfrkl. "Takže to znamená, že jdeš toho chlapíka podráždit - ale jen tak, aby si nemyslel, že jsi zapomněla na vaše nevyřízené spory. Jde o to, že se nesmí opravdu naštvat a vymýšlet si spory ještě větší."

"Trochu zjednodušeně řečeno," řekla Mara. "Ale ano."

Kevin midkemiansky zaklel.

Mara trochu podrážděně zatáhla záclonky. "To byla nějaká drzost. O co ti zase jde?"

Její barbarský milenec se na ni zadíval a pokrčil rameny. "Slušně řečeno je vaše Velká hra rady živená vodou z otrávené bažiny. Člověk by mohl říct, že často balancuje na hranicích absurdity."

"Obávala jsem se, že tohle řekneš." Mara si opřela loket o polštáře a zahleděla se najeden z obrovských kamenných chrámů, které lemovaly obě strany široké třídy.

Kevin sledoval její pohled. Nyní už byl dostatečně obeznámen s tsuranským panteonem, aby poznal chrám Lašimy, bohyně moudrosti. Tady, vzpomněl si, Mara strávila několik měsíců studiem v naději, že se stane řádovou sestrou. Smrt jejího otce a bratra krutě změnila tento osud.

Jako kdyby její vlastní vzpomínky následovaly Kevinovy, Mara řekla: "Víš, chybí mi ten klid." Pak se usmála. "Ale nic jiného, opravdu. Chrámové kněžky lpějí na tradicích a rituálech mnohem více než všechny velké domy. Dnes si nedovedu představit, že by mě takový život mohl uspokojovat." Škádlivě se na Kevina podívala. "A taky bych nikdy neměla tak skvělého milence."

"Nu," řekl Kevin a neuctivým pohledem přelétl zdi obklopující pozemek chrámu, "možná že ano - s trochou Štěstí, dlouhým pevným lanem a odhodlaným mužem." Naklonil se, vzal její tvář do dlaní a v chůzi ji políbil. "Já jsem velmi odhodlaný muž."

Z druhé strany nosítek vrhl Arakasi na dvojici temný pohled.

"Nikdy se nebudeš chovat jako správný otrok," zamumlala Mara. "Napadlo mě, že bychom si mohli zjistit něco o tom případu v aréně, který zapříčinil Ctihodný, jenž býval tvým krajanem, a najít nějaký zákonný způsob, jak tě osvobodit."

Kevin zapomněl udělat krok. "Tak proto jsme zpátky

v Kentosani! Chceš se podívat, jak se od her změnily zákony?" Vykročil, aby znovu zaujal své místo vedle Mary, a ušklíbl se. "Patrick se možná zapomene a políbí tě."

Mara udělala obličej. "Za to by určitě dostal výprask! Ten člověk se vůbec nemyje." Zavrtěla hlavou a dodala: "Ne, to není důvod, proč jsem tady. Pokud nám zbude čas, navštívíme císařský archiv. Ale lord z Ginečo je první na řadě."

"Život bez nepřátel by byl nudný," zavtipkoval Kevin, ale tentokrát u své paní nevyvolal odezvu. Za chrámovou čtvrtí se ulice zúžila a pouliční ruch příliš zhoustl, než aby dovoloval hovor. Kevin si probíjel cestu davem a používal svou váhu k tomu, aby zabraňoval těm, kdo se tlačili kolem, vrážet do nosítek jeho paní. Uvědomil si, že roky strávené v zajetí nebyly jen nešťastné; nemusely se mu líbit všechny stránky tsuranské společnosti - třeba bída těch nejchudších ho nikdy nepřestala trápit. Ale kdyby dostal příležitost stát se svobodným mužem a zůstat s Marou, zvolil by si tento cizí svět za svůj domov. Od doby, kdy bojoval v Trhlinové válce, se jeho obzory rozšířily. Jako mladší syn by měl po návratu na otcovy statky v Zunu jen chabé vyhlídky na lepší budoucnost a žádnou náhradu za vzrušení, které nalezl v cizokrajné Tsuranuanni.

Tak se pohroužil do svých myšlenek, že po příchodu do Marina městského domu ani nespustil své obvyklé protesty, když hlavní sluha přikázal, aby vyložil cestovní skříňky paní a odnesl je do jejích pokojů.

Minulo poledne a horko polevilo. Vykoupaná a po cestě osvěžená Mara se chystala na svou návštěvu lorda z Ginečo. Kevin odmítl možnost doprovázet ji a vymluvil se na to, že by nebyl schopen při jednám udržet vážnou tvář. Mara už ho znala, takže věděla, že ve skutečnosti ho fascinují trhy ve Svatém městě, a souhlasila s tím, že odpoledne strávené nakupováním s hlavním sluhou bude zajímavější než výměna nabubřelých řečí a skrytých urážek se sedmnáctiletým chlapcem, který měl oči stále ještě opuchlé od oplakávání svého otce. Vyhověla Kevinovi a nechala ho doma. Namísto něho s sebou vzala Arakasiho převlečeného za sluhu. Dům Ginečo byl příliš malý, než aby mu Arakasiho agenti věnovali důkladnější pozornost, a vrchní špeh s radostí přivítal příležitost pohovořit si se služebnictvem.

Nosítka opustila dvůr městského domu pozdě odpoledne, doprovázena dvaceti válečníky, dostatečným počtem, aby lord z Ginečo získal dojem, že jeho nepřátelství je bráno vážně. Kvůli rychlosti se družina držela postranních, méně rušných ulic.

Kráčeli ulicemi lemovanými stromy, které poskytovaly chladivý stín, míjeli domy bohatých představitelů cechů a obchodníků. Pouze málo lidí jim věnovalo pozornost a jediné překážky, na něž občas narazili, tvořily vozíky se zeleninou, které sluhové těch nejbohatších táhli domů. Vojáci nepolevovali v ostražitosti i přesto, že Arakasi tvrdil, že žádný velký dům v Impériu si není natolik jist sám sebou, aby se pokusil o vražedný útok na veřejnosti.

Mara vždycky milovala postranní ulice Svatého města s jejich dlouhými alejemi kvetoucích stromů a chlazenými kamennými dlažebními kostkami. Líbily se jí dřevěné brány s mřížemi, kolem nichž rostly keře akasi a hibisová réva. Ačkoliv bylo Kentosani město na řece, podobně jako Sulan-Qu, zakazoval císařský výnos barvířům, koželuhům a jiným řemeslníkům, jejichž práce svým zápachem obtěžovala okolí, aby svou živnost provozovali uvnitř města. Pokud vítr právě nevanul od ohrad se zvířaty u arény nebo od tržišť, bylo město prosyceno vůni květů, do níž se večer mísila

vůně kadidel z chrámů, kde kněži a kněžky všech tsuranských bohů po západu slunce sloužili své pobožnosti.

Nosiči domu Acoma opustili se svým nákladem boční uličky a vstoupili najedno z mnoha velkých náměstí. Mara, pohroužena do svých myšlenek, si skoro nevšimla Arakasiho zaváhání.

Vyhlédla z nosítek, aby se podívala, co upoutalo jeho pozornost. Na náměstí se tyčily dva pozlacené sloupy završené obloukem, na nichž visela vyleštěná břidlicová tabule. Byla to jedna z vývěsních desek vyhrazených pro slova Nebeské záře. Ačkoliv císařova poselství byla obvykle psána křídou a týkala se náboženských témat, tentokrát stál u sloupů oddíl Císařské bílé stráže. Už to bylo natolik neobvyklé, že to vyvolávalo zájem. Bližší pohled odhalil dva řemeslníky, kteří opravovali zlacení na sloupech, poškozených během zmatků v minulém roce. Dokonce i to nepatrné množství zlata, jež bylo k opravě potřeba, mělo takovou cenu, že mohlo přilákat zloděje; to by vysvětlovalo přítomnost císařovy stráže. Ale Arakasiho zaujaly tři černě oděné postavy stojící u desky, na niž připevňovaly svitek obtěžkaný císařskými pečetěmi a stuhami. Zmatená Mara se zamračila. Ctihodní členové Shromáždění mágů obvykle nevykonávali práci určenou úředníkům.

"Je to prohlášení," podělil se Arakasi o svou domněnku se svou paní. "S tvým dovolením, paní, podívám se, čeho se týká."

Mara přikývla na souhlas a její pozornost se od potěšení nad krásami Kentosani přenesla k úvahám o Nebeské záři; císařské prohlášení bylo vzácností a skutečnost, že jedno z nich vyvěšovali Ctihodní, svědčila o jeho naléhavosti. Potvrdily se dohady o tom, že současný císař už nemíní hrát roli vzdálené, téměř nadpřirozené bytosti jako jeho předchůdci. Tato Nebeská záře, Ičindar, nejenže vstoupila do Hry, ale úplně ji zpřevracela.

Arakasi proklouzl mezi dvěma prodavači chleba s plnými košíky a vrátil se na své místo. Když se opět ocitl po boku své paní, zašeptal: "Má paní. Ctihodní oznamují celému Impériu, že mág Milamber byl vyloučen ze Shromáždění. V prohlášení se dále uvádí, že ti otroci, kteří jím byli v aréně osvobozeni, jsou právoplatně propuštěni na svobodu, ale že v tom nelze spatřovat základ pro další podobné skutky. Císařským výnosem a vlastní vůlí Ičindar prohlašuje, že nikdo další, kdo nosí šedou barvu otroků, nesmí změnit své postavení. Pro dobro Impéria v zájmu pořádku ve společnosti a z jeho božské vůle všichni otroci až do smrti zůstanou otroky."

Marin výraz se nezměnil, ale den pro ni ztratil svou krásu. Se ztěžklým srdcem pokynula nosičům, aby vykročili, a zatáhla záclony, jak to dělala vždy, když chtěla mít soukromí. Zaťala ruce do polštářů. Nevěděla, jak to má říct Kevinovi, jehož naděje vylétla do závratných výšek poté, co mu ráno tak neprozřetelně prozradila své úmysly.

Až dosud nepovažovala jeho otroctví za důležitou věc. Jakožto majetek domu Acoma měl zajištěno jídlo, střechu nad hlavou a určitou míru veřejné ochrany dané právem cti jejího domu. Jako svobodný muž by neměl žádné postavení dokonce ani v očích žebráka. Každý by si na něj mohl plivnout bez obav z následků. Přestože ho Mara milovala, ne vždy chápala jeho pýchu, tak odlišnou od tsuranské pýchy, neboť jako její otrok byl určitě ve větším bezpečí než jako svobodný barbar. Všichni, kdo strávili nějaký čas v přístavu v Jamaru a viděli tam thurilské uprchlíky a trpaslíky z Dustari, by jí dali za pravdu.

Ale Mara zdráhavě docházela k názoru, že pokud Kevin zůstane otrokem, nějakým způsobem ho jednou musí ztratit. Noc krvavých mečů jí nade vší pochybnost ukázala, že je válečníkem; zasloužil si svobodu, aby si zachoval svou čest. Ale cítila znepokojení při myšlence, že by jednoho dne přestal být jejím majetkem. Její názory se změnily: pochopila, že v jeho midkemianských zásadách chování, jakkoli cizích, je obsažena skutečná čest.

Už ho nedokázala považovat za bezectného proto, že se raději nechal zajmout, než by si vzal život, jak by to udělal tsuranský válečník, anebo proto, že zatajil svou hodnost, aby se vyhnul popravě.

Marino znepokojení nad tím, že její pokus vrátit mu štěstí je navždy zmařen, přetrvávalo během celé návštěvy u lorda z Ginečo. Chovala se sice přesně tak, jak se očekávalo od dámy jejího společenského postavení, ale později si jen s obtížemi vybavovala slova rozhovoru nebo podrobnosti týkající se vzhledu mladého lorda Kugančalta. Pokud si Arakasi všiml její roztržitosti, když se v nosítkách vydala na zpáteční cestu osvětlenými ulicemi Kentosani, neřekl nic. Na dvoře jejího domu jí nabídl rámě se zběhlostí muže, který plní podobné povinnosti celý život, a vytratil se poté, co ho propustila.

Mara si dala přinést lehkou večeři a pro jednou si nevyžádala Kevinovu společnost. Seděla sama v pracovně, z níž měla výhled na dvůr, přehrabovala se v jídle a zamyšleně hleděla do stínů, které na přepážky vrhaly větve kvetoucích stromů. Z kuchyně slyšela smích a Kevinův dunivý hlas líčící příhodu s prodavačem jig na trhu. Byl v nejlepší náladě a ostatní sluhové se bavili jeho vyprávěním stejně, jako by sledovali představení pouličních herců.

Ale dnes večer Kevinův smích Maru pouze zraňoval. S povzdechem odsunula talíř s jídlem, jehož se sotva dotkla, a přikázala sluhovi, aby donesl víno. Upíjela a nechala noc ztemnět, aniž dala zapálit lampy. Její myšlenky se točily kolem Vzpomínek na rozhovor se Ctihodným Fumitou a na poslední otázky, které mu položila. Jeho zdrženlivost ji znepokojovala ještě nyní. Znovu a znovu si vybavovala jeho mrazivé přijetí a přemýšlela, jestli výnos zakazující dávat otrokům svobodu nebyl podnícen jejím zájmem.

Nejbolestnější bylo, že už se to nikdy s jistotou nedozví. Kdyby si nechala své úmysly pro sebe, nebyla by Kevinova naděje na svobodu zničena.

Mara vzdychla a pokynula sluhům, aby odnesli podnos s jídlem. Ačkoli ji myšlenky vířily hlavou, odebrala se brzy na lože, a když přišel Kevin, předstírala spánek. Jeho doteky a něžnosti by nedokázaly rozptýlit její chmury a ona měla strach se mu se svým trápením svěřit. Když nakonec vedle ní upadl do spokojeného spánku, necítila se lépe. Celou noc hledala a vybírala slova. Hodiny míjely a ona stále nevěděla, jak mu to řekne.

Dívala se na jeho profil měkce ozářený zlatavým světlem luceren na dvoře, pronikajícím skrz přepážky. Jizva po ráně, kterou utržil od dozorce na trhu s otroky, během let téměř zmizela. Všechno, co zůstalo, byla jemná rýha na tváři, taková, jaká by mohla zůstat válečníkovi po zranění od meče. Modré oči s veselými ohníčky byly zavřeny a ve spánku vypadal jeho obličej tak pokojně. Mara pocítila bolestnou touhu dotknout se ho, ale místo toho zamrkala, aby potlačila

slzy, stoupající jí do očí. Rozzlobena na svou ostudnou slabost se otočila na druhý bok a zahleděla se do zdi jen proto, aby se opět obrátila, pozorovala jeho tvář a polykala slzy.

Úsvit ji zastihl vyčerpanou. Vstala dříve než Kevin, napjatá, nešťastná a pokrytá studeným potem. Zavolala na komorné, aby jí připravily koupel a šaty, a když se její milenec probouzel se svými ospalými otázkami, zakryla svou odtažitost předstíranou břitkostí.

"Musím dnes zařídit velmi důležitou věc." Odvrátila hlavu, zdánlivě proto, aby usnadnila služce vyčesáváni jejích vlasů, ale ve skutečnosti proto, aby neviděl její napuchlé oči, než líčidla zakryjí známky jejího trápení. "Můžeš jít se mnou, jestli chceš."

Kevin, zraněný jejím chladem, se přestal protahovat. Podíval se na ni; cítila jeho pohled na zádech a nemusela se ani otáčet, aby věděla, že je vyčítavý. "Samozřejmě že půjdu," řekl pomalu. Pak si uvědomil, že se v jeho hlase objevil tentýž tón jako v jejím, a dodal: "Prodavači jig budou muset hodně vylepšit své šprýmy, aby na mě přestalo působit tvé kouzlo." Smířlivost tohoto prohlášení ji zasáhla; proklela skutečnost, že nad ní má Kevin takovou moc a že i po tak bezvýznamné poznámce se cítí provinile.

Vstal. Nikdy tak tichý jako tsuranský válečník, ale hlučně sebevědomý k ní přistoupil a objal ji kolem ramen. "Jsi moje nejmilovanější ptáčátko v Císařství," zašeptal. "Jsi tak nádherně něžná a tvůj zpěv je potěšením pro mé srdce."

Odstoupil od ní s uličnickou poznámkou, která u jedné z komorných vyvolala tiché zahihňání. Pokud si všiml ztuhlosti Mařiných ramen, připsal ji jehlicím, jimiž se služka snažila upevnit dlouhý zatočený pletenec jejích vlasů.

Pracný účes ho měl varovat. Vybudovaný do výšky, která prozrazovala typicky tsuranský záměr dělat dojem, a upevněný několika tucty jadeitových a diamantových jehlic a spon byl nakonec korunován péřovou čelenkou ozdobenou škeblemi korkara.

.Jdeme do císařského paláce?" zeptal se Kevin, když od ní odtrhl oči a všiml si, že mezi její čestnou stráží je i Arakasi převlečený za úředníka. Starší velitel útoku měl na sobě obřadní brnění a svůj nejpůsobivější chochol. Jeho kopí a přilba byly ozdobeny stuhami, které se k běžné zbroji nenosily, a k válečné už vůbec ne, a to znamenalo, že důvodem k takové okázalosti musí být nějaká veledůležitá osoba.

"Jdeme navštívit vysokého císařského úředníka," vysvětlila mu Mara chladně. Podala ruku Arakasimu, aby jí pomohl nastoupit do nosítek. Arakasi se pro tento úkol hodil lépe než velitel útoku, který si vedl skvěle s mečem, ale vynikal pozoruhodnou neobratností, když měl pomoci své paní v jejich sandálech na vysokých podrážkách, osmi vrstvách obřadních rouch a účesu, který desetinásobně převyšoval nejnádhernější korunu krále z Ostrovů.

"Vypadáš jako svatební dort," poznamenal Kevin. "To je ten člověk tak důležitý?"

Konečně mu věnovala úsměv, ačkoliv pod silným nánosem thyzového pudru vypadal její výraz poněkud strnule.

"On si myslí, že je důležitý. A když někdo jde žádat o laskavost, stává se tento rozdíl Čistě akademickým." S ohledem na své nádherné šaty se Mara opatrně usadila v nosítkách. "Zatáhni záclony, prosím," přikázala Arakasimu.

Když nosiči zvedli na ramena tyče nosítek a vyrazili, dal se trochu rozpačitě do kroku i Kevin. Předpokládal, že si Mara přeje soukromí, aby se vyhnula pohledům zvědavců a aby se jí nezaprášily šaty. Dobrá nálada mu vydržela i během dlouhé cesty rušnými ulicemi do císařského paláce, a dokonce ani složitý systém mnoha stráží u bran a dveřníků ho nevyvedl z míry. Když si jednou zvykl na množství formalit doprovázejících všechny záležitosti v Císařství, odhalil i jejich smysl. Žádný hodnostář, jakkoli malý, nebyl nikdy vyrušen někým z nižších příček společenského žebříčku. Vládnoucí lordy a paní nikdy návštěvník nezastihl nepřipravené; tsuranský vztah k obřadům s ohledem na postavení zajišťoval, že všechno se uskuteční v přesně stanoveném pořádku a že odpovídající listiny, oblečení a občerstvení budou přichystány přesně v okamžiku, kdy návštěvník přestoupí práh.

Strážce císařské pečeti byl dobře připraven, když jeho tajemník nakonec uvedl Maru s jejím doprovodem do přijímacího pokoje. Polštáře byly po předcházejícím návštěvníkovi důkladně natřepány, na nízkém stolku ležel nový podnos s ovocem a šťávami a úředník samotný stál vzpřímen v obřadním rouchu s tuhým těžkým límcem a odznaky svého úřadu.

Strážce císařské pečeti byl tučný muž středního věku, měl růžovou pleť a několik brad. Jeho zapadlé, pronikavé oči by po jediném pohledu dokázaly do poslední mince určit hodnotu každého šperku na Mařiných šatech. Také miloval sladkosti, jak dokazovaly papírky z keljirových žvýkacích bonbonů, nakupené v jeho odpadkovém koši. Cukrovinky vyrobené ze ztuhlé mízy stromu obarvily jeho zuby a jazyk do rudooranžova. Uklonil se jen lehce vzhledem ke své naměrné váze a stejně nadměrnému pocitu vlastní důležitosti.

Místnost páchla potem otylého člověka a starým voskem, z čehož Kevin usoudil, že přepážky jsou pravděpodobně uzavřeny nastálo. S mošnou plnou papíru, per a inkoustu, kterou nesl pro případnou Arakasiho potřebu, se obrnil proti nudnému čekání, když Mara začala s formálním pozdravem. Úředník využil tohoto okamžiku k tomu, aby otevřel zásuvku u svého malého stolku, vyňal z něj keljirový bonbon a rozbalil ho, jako by vykonával nějaký posvátný rituál. Vložil si pamlsek do úst, hlasitě zamlaskal a uráčil se odpovědět.

"Jsem zdráv." Jeho hlas byl hluboký a poněkud příliš silný. Dvakrát si důkladně odkašlal. "Paní Maro z Acoma." Zamlaskal, zamyslel se a po chvilce dodal: "Doufám, že ty jsi také zdráva."

Mara sklonila hlavu.

Úředník spustil svou váhu na polštáře a podlaha povážlivě zapraskala. Přesunul si bonbon z jedné strany úst na druhou. "Co tě v tomto krásném dopoledni přivádí do mé kanceláře, paní Maro?"

Kevin slyšel z její odpovědi jen nejasné mumlání; neporozuměl jedinému slovu.

Úředníkovy čelisti se přestaly pohybovat. Znovu si odkašlal, tentokrát třikrát. Prsty si zaklepal na koleno a na kůži, kterou jeho roucho nestačilo zahalit, zůstaly bílé skvrny. Pak se zamračil, obočí se mu stáhlo ke knoflíkovitému nosu. "To je - to je velmi neobvyklá žádost, paní Maro."

Paní promluvila znovu, a když Kevin zaslechl, jak řekla "Midkemie", nastražil uši.

Paní z Acoma zakončila jasným hlasem: "Je to pouhý rozmar." Pokrčila rameny v čistě ženském gestu, vypočítaném na odzbrojení protivníka. "Byla bych potěšena."

Strážce pečeti si poposedl. Jeho zachmuření začalo být nepříjemné.

Mara něco řekla.

"Já vím, že je Trhlina uzavřená!" vykřikl úředník a začal zuřivě přežvykovat. Pak se na ni zahleděl, jako by si právě zlomil zub. "Tvá žádost o toto očividně nesmyslné povolení je podivná. Velice podivná." Odkašlal si a znovu řekl: "Velice podivná," jako by rád poslouchal svůj hlas.

Kevin zjistil, že se naklání kupředu, a uvědomil si, že by to neměl dělat; otrok v této zemi nesmí být přistižen při tom, jak se zajímá o záležitosti svých pánů.

Mara promluvila znovu - příliš potichu, než aby něco zaslechl.

Úředník se poškrábal po bradě, očividně zahnaný do úzkých. "A mohu to udělat?"

"Je to zapsáno v zákonech," odpověděla Mara. Pokynula Arakasimu, který udělal krok kupředu a uklonil se za jejím ramenem. "Můj písař ti to rád vysvětlí."

Strážce císařské pečeti s ustaraným výrazem rozkousal zbytek bonbonu. Mávl rukou, jako by Arakasi nebyl o mnoho významnější než otrok.

Arakasi sáhl do kapsy své tuniky a vytáhl dokument. Sňal z něj stuhu, zručně rozvinul svitek a přečetl úryvek přepsaný z knihy, v níž se uvádělo, že strážce císařské pečeti může podle vlastního uvážení upravit nařízení týkající se obchodních a cechovních práv a schválit omezený výběr poplatků za zboží a služby, které jsou považovány za příliš malé, než aby se jimi musela zabývat císařská rada.

"Dobrá." Mohutný muž se zavrtěl a začal rozbalovat další keljirový bonbon. "Věc, o niž žádáš, je skutečně jen drobnost, o níž by bylo zbytečné jednat v radě." Odmlčel se a začal převracet bonbon v prstech, jako by čekal, že v něm najde nějaký hmyz. "Ale pokud vím, už stovky generací nikdo v mém postavení nezahájil podobné řízení."

"Vznešený pane," odvážil se poznamenat Arakasi. "Dovol mi připomenout, že zákon se po celou tu dobu nezměnil." Znovu se uklonil a ustoupil zpět ke Kevinovi, což bylo znamení, že chce všechny své psací potřeby, aby mohl začít sepisovat dokument.

"O co vlastně Žádá?" zeptal se Kevin tak tiše, jak jen dokázal.

"Pst!" Arakasi mávl na otroka, aby byl zticha, zatímco Mara připojila další argument na podporu své žádosti a úředník sedící naproti ní začal vypadat nervózně.

Kevin ho pozoroval a usoudil, že strážce císařské pečeti je byrokrat pokrytecky oddaný pořádku. Se zatvrzelostí společnou lidem jeho druhu ve všech zemích chtěl zamítnout Marinu žádost ne proto, že chtěla něco nesplnitelného, ale proto, že její požadavek byl neobvyklý a vymykal se běžným metodám kancelářských prací. Zdálo se, že Arakasi také vycítil hrozící odmítnutí, neboť v jeho postoji bylo možno vypozorovat rostoucí napětí. Kevin hleděl na podlahu a předstíral nezájem. Ale sotva slyšitelným šeptem řekl Arakasimu: "Proč Maře nenavrhneš, ať zkusí úplatek?"

Vrchní špeh nehnul ani svalem, jeho překvapení prozradila jen chvilka ticha, než odpověděl. "Skvělé!" zašeptal. "Takhle se to dělá s neochotnými úředníky v Midkemii?"

Kevin sotva znatelně přikývl a jeden koutek jeho úst se nepatrně nadzvedl. "Obvykle to má úspěch. Kromě toho bych se vsadil, že má zálusk na Mariny šperky,"

Ale Arakasi už postoupil kupředu, aby se diskrétně dotkl paže své paní. Něco jí rychle řekl do ucha, ještě než strážce císařské pečeti dožvýkal a dopřemýšlel.

Mara měla dar rychlého rozhodování. Když se otylý muž sedící naproti ní zhluboka nadechl, aby zformuloval svou odpověď, přerušila ho,

"Vznešený pane, uvědomuji si, že splnění mé žádosti vyžaduje vynaložení jistého úsilí z tvé strany, aby ses ujistil, že jednáš v souladu s předpisy svého úřadu. A protože není tvou povinností mi vyhovět, ráda bych ti vynahradila ztracený čas i námahu; řekněme sty centuriemi v kovu a třemi smaragdy velikosti palce, pokud podnikneš kroky potřebné ke kladnému vyřízení mé žádosti."

Strážce císařské pečeti spolkl svůj keljirový bonbon vcelku. Oči mu vylezly z důlků. "Paní, jsi příliš laskavá." Nevrátil se zpátky k tématu; nakonec, její žádost byla naprosto zbytečná. Dostatečně důrazněji upozornil, že Trhlina spojující Midkemii s Kelewanem byla uzavřena. Ale pokud si Mara přála být výstřední, císař ani Nejvyšší rada se zajisté nebudou zajímat o tak nesmyslný obchod. Očividně spokojený se svými úvahami a dychtící po slíbeném daru pokynul úředník Arakasimu,

"Je mou povinností řešit podobné úkoly, ale s radostí přijmu tvou pozornost a... odevzdám ji chrámu jako obětní dar." Usmál se. "Teď, když jsem se nad tím zamyslel, jsem si jist, že tvůj výklad je správný. Podej mi pera a papír. Napíšu své svolení hned."

Sepsání císařského dokumentu nebyla v Tsuranuanni záležitost krátké chvilky. Kevin přešlapoval z nohy na nohu a v uzavřené místnosti mu bylo stále víc horko. Arakasi a strážce císařské pečeti se nekonečně dlouho dohadovali nad každým slovíčkem, zatímco otroci přicházeli a odcházeli s různobarevnými vosky a stuhami. Odpoledne téměř minulo, když byl dokument opatřen císařskou pečetí. Další chvíli trvalo, než oschl inkoust, a pak velitel Mariny čestné stráže poslal do jejího městského domu válečníka, aby se postaral o doručení peněz a smaragdů. Zatímco čekali, tlusťoch přežvykoval keljir a stěžoval si na špatnou kvalitu barvených látek. Koupil si modré roucho, které se mu postupně rozpadlo na prach.

"Kupci si po těch nepokojích nedělají nic z toho, že prodávají podřadné zboží," lamentoval, zatímco posílal otroka pro nižšího úředníka, jehož úkolem bylo svinout dokument a převázat ho stuhami. "Látky našich oděvů se rozpadají," zakončil strážce císařské pečeti smutně. "Někteří lidé říkají, že další na řadě bude celý řád našeho Impéria."

"Ne, když Shromáždění mágů zajišťuje pořádek," poznamenal Arakasi. Rychle hmátl po dokumentu, než ho mohl

úředník smést se stolu gestem, jímž zdůrazňoval své další tvrzení -

Pak už byla Kevinovi s potěšující rychlostí předána mošna s psacími potřebami a dokumentem bezpečně ukrytým uvnitř. Mara vstala a uklonila se, a když její doprovod vycházel z dusné místnosti, bylo ještě slyšet strážce císařské pečeti, jak křičí na své sluhy.

"Došly mi keljirové bonbony! Kam se v těchto dnech poděla pečlivost? Barvíři látek jsou líní podvodníci, kupci prodávají zmetky a teď si i mí sluhové myslí, že mohou beztrestně zanedbávat mé potřeby! Celé Impérium spěje ke zkáze, a koho kromě mě to zajímá?"

Mara se po návštěvě strážce císařské pečeti nezdržovala déle v Kentosani, ale ještě téhož odpoledne nastoupila na svou bárku a vydala se do Sulan-Qu a pak domů. Počasí bylo stále velmi horké, dokonce i na Kelewan, a Mara se jako obvykle při podobných plavbách uchýlila do svých kajut. Strávila dlouhé hodiny rozhovorem s Arakasim nebo čtením svitků se zprávami jejích správců, které jí poslali z trhů ve Svatém městě. Ve zbývajícím čase v hlubokém zamyšlení pozorovala vodu a nevšímala si dopravního ruchu na řece.

Kevin se bavil žertováním s lodníky nebo hraním v kostky s válečníky Mařiny čestné stráže, kteří právě nebyli ve službě. Jako otrok si samozřejmě nemohl ponechat výhru, což bylo výhodné z hlediska prohrávajících, kteří tvrdili, že má hříšně velké Štěstí. Bárka doplula do Sulan-Qu bez příhod a Marina družina se rozdělila. Její cestovní skříňky byly dopraveny do skladiště, aby je s sebou vzala příští karavana směřující domů, a paní přestoupila do nosítek. Povečeřela v hostinci v jedné z módních čtvrtí města a za soumraku se vydala domů, obklopena válečníky, kteří jí lucernami osvětlovali cestu. Kevin, unavený horkem, strávil přestávku ve městě raději podřimováním s nosiči než povídáním s žebráky, kteří se k němu chovali nevrle, protože byl cizinec a otrok.

Od návštěvy v Kentosani události a podmínky cestování nedovolily Kevinovi trávit čas s jeho pani. Ale nevadilo mu to. Ona nosila plášť domu Acoma a vzhledem k jejím povinnostem jí občas na něj nezbyl čas. To obvykle vyhovovalo Kevinovu nezávislému způsobu myšlení. Měl okamžiky, kdy dával přednost samotě nebo žertování ve společnosti mužů. Přesto ho trápila zvědavost na to, co Mara vyjednala se strážcem císařské pečeti. Listina obsahující její výsady zůstala v Marině osobní skříňce na dokumenty. Mara nenechala tuto krabici v Sulan-Qu spolu s ostatními zavazadly, ale měla ji po celou cestu domů položenou v nosítkách u svých nohou.

Ayakiho bouřlivé přivítání zabránilo Kevinovi zjistit, kam se skřínka poděla. Ale Mara musela přikázat, aby o ni bylo postaráno ze všeho nejdřív, protože když vyhubovala sluhy za to, že nechali jejího syna tak dlouho vzhůru, uvědomil si Kevin, že skříňka zmizela. Nosiči už se odebrali do skladiště a Jicana nikde neviděl. Věděl, že z Arakasiho žádnou informaci nedostane, a tak čekal celou hodinu, než se Mara nad šálkem chochy podělí o novinky s Nacoyou. Seděl v její ložnici, když si konečně přišla odpočinout, vyčerpaná cestou.

V okamžiku, kdy vstoupila, si uvědomil, že něco není v pořádku. Její rty byly chladné a úsměv nucený. Už se chtěl zeptat, co se stalo, když zatleskala na sluhy, aby jí připravili koupel. To, co následovalo, ho zmátlo úplně. Když vášeň opadla, ležel na polštářích a pozoroval čtverec podlahy osvětlený měděnou září měsíce, pronikajícího dovnitř otevřenou přepážkou. Pak si všiml, že žena v jeho náručí stále není uvolněná. Zpětně si uvědomil, že jejich milování bylo jakoby uspěchané, žádná pomalá spirála postupně narůstajícího vzrušeni směřujícího k extázi, jíž Mara dávala přednost. Její odpovědi na jeho dotyky v sobě měly jistý prvek zoufalství, kterého si Ke vin téměř nevšiml.

Natáhl ruku a jemně jí odhrnul vlasy ze spánku. "Něco se stalo?"

Mara se otočila. Její tvář zůstala ve stínu, ale Kevin cítil, že se na něj dívá. ‚Jsem unavená z cesty," řekla, ale její slova zněla strojeně.

Kevin ji uchopil za zápěstí a něžně přitáhl k sobě. "Ty víš, že tě miluju."

Ale ona mu jen zabořila tvář do ramene a nevyslyšela jeho nabídku k rozhovoru.

Kevin v dalším pokusu o přiblížení vzal její tvář do dlaní. "Schováváš v rukávu něco důležitého. A vůbec, co je to za tajné ujednání, které jsi získala od strážce císařské pečeti?"

Mara odpověděla překvapivě ostře. "Nesmíš očekávat, že se ti budu se vším svěřovat."

"Ne?" Kevin se posadil, nejistý příčinou jejího podráždění a příliš dotčený, než aby zareagoval bez hořkosti. "To pro tebe znamenám tak málo?"

"Znamenáš pro mě mnoho," řekla najednou Mara. Strach způsobil, že její hlas zněl chladně, ale on si ve tmě všiml pouze jejího tónu. Odtáhla se od něj a sedla si s pažemi ovinutými kolem kolen a se sepnutýma rukama. "Znamenáš pro mě všechno."

"Tak mi řekni o té úmluvě v Kentosani." Kevin si odhodil dozadu pramen vlasů tak důvěrně známým gestem, až ji to zabolelo. "Vím, že se týká Midkemie."

"To ti neřekl Arakasi," řekla Mara stále útočným tónem.

"Ne. Odposlechl jsem to." Kevínovo přiznání prozrazovalo, že se za to nestydí, což ji rozzlobilo.

Mara vypustila z plic zadržovaný dech. "Pouze můj vrchní špeh a já známe obsah toho dokumentu. Taková je má vůle."

Teď už byl Kevin přesvědčen, že něco skrývá. V obavách, že by to mohla být věc nějakým způsobem poškozující jeho krajany, naléhal dále. "Říkala jsi, že pro tebe něco znamenám."

Mara ozářená měsíčním světlem seděla naprosto nehybně. Její tvář byla tvrdá a bezvýrazná, dokonale tsuranská. Neřekla nic. Kevin si neuvědomil, že ji trápí osobní problém, který s celou věcí nemá nic společného, a natáhl k ní ruku.

"Copak už jeden druhému po všech těch letech nedůvěřujeme?" Jeho hlas byl tak naléhavý, až zraňoval; stále by mu ještě dokázala odolat, kdyby se se vší něhou nedotkl jejího ramene. "Maro, jestli se něčeho bojíš, nemohla bys mi to říct?"

Odtáhla se od něho, což bylo pro něj tak nečekané a bolestné, až se v něm zatajil dech. "Čeho bych se měla bát?" Její

slova zněla drsně a on neměl ani ponětí, že se dotkl přesně jejího bolavého místa. Bála se - moci, kterou nad ní měl, a zmatku, do něhož uvedl její city. Chladně, v obranném instinktu zareagovala jediným způsobem, o němž nade vší pochybnost věděla, že ho od ní vzdálí. "Jsi otrok," řekla s ledovým, kousavým důrazem. "A otroku nepřísluší zjišťovat, čeho se bojím nebo nebojím."

Sám rozzlobený dal Kevin bez rozmyslu průchod svému rozhořčení. "To je všechno, co pro tebe jsem? Otrok, který se počítá mezi tvé věci? Nejsem nic víc než býk needry nebo kuchyňský pomocníček?" Potřásl hlavou a i přes svou bolest se snažil zmírnit hlas. "Myslel jsem, že po Dustari a po jisté noci v Kentosani jsem si získal uznání ve tvých očích." Cítil, že se začíná chvět, a obrnil se proti citům, které její lidé odsuzovali. "Zabíjel jsem pro tebe, paní. Na rozdíl od tvých mí lidé neberou tak snadno životy druhým."

Jeho hrdost ji chytila za srdce a sevřela ho. Na okamžik se zdálo, že začne plakat, ale pak v pokusu opanovat svou vlastní bolest si Mara nařídila pevné sebeovládání. Jako kdyby stála tváří v tvář svému největšímu nepříteli, a nikoli milenci, řekla: "Zapomínáš, kdo jsi. Zapomínáš, že jsi mohl přijít o život za to, že ses opovážil dotknout meče. Jsi stejný otrok jako jiní otroci, a aby sis připomenul své postavení, bude nejlépe, když opustíš mé pokoje a strávíš zbytek noci se svými druhy v chatrčích otroků." Kevin znehybněl úžasem.

"Běž!" řekla Mara klidným hlasem, ale s konečnou platností toho, kdo má poslední slovo. "To je rozkaz!"

Kevin vstal, vznešený ve své zuřivosti. Sebral své kalhoty z truhly vedle polštářů na spaní, ale neobtěžoval se s jejich oblékáním. Nahý, vzpřímený a hrdý řekl: "Skoro jsem opustil své druhy, protože jsem miloval svého nepřítele. Možná že jsou barbaři a otroci, ale nejsou to lidé, kteří by odsouvali věrnost stranou. Bude mi ctí." Domluvil, bez úklony se otočil a odešel.

Mara zůstala nehybně sedět. Plakat začala až dlouho po jeho odchodu. Tou dobou už Kevin klepal na dveřní rám chatrče, kterou obýval Patrick, a zdvořile se dožadoval vstupu.

"Kev?" ozval se ospalý hlas. "Jsi to ty, synku?"

Kevin překročil práh a zaklel, když si vzpomněl, že v chatrčích otroků nejsou lampy. Shrbil se v temnotě a usedl na vlhkou špinavou podlahu.

"Zatraceně," zamumlal Patrick. Posadil se na tvrdé pryčně, která mu sloužila jako lůžko, židle i stůl. „Jsi to ty. Přišel jsi na návštěvu uprostřed noci? Víš přece, že před svítáním musíme být na poli."

V hlase jeho midkemianského druha bylo víc než obvinění. Kevin už té noci udělal jednu chybu týkající se pocitů někoho jiného a rozhodl se jednat taktně. "Je něco v nepořádku, starý brachu?"

Patrick vzdychl a přejel si rukou po holé hlavě. "To se můžeš vsadit. V zatraceném nepořádku. A jsem rád, že jsi nečekal až do zítřka, opravdu. Asi už jsi slyšel o Jakeovi a Dougiasovi."

Kevin se opatrně nadechl. "Ne," řekl jemně. "Co jsem měl slyšet?"

"Oběsili je za pokus o útěk!" Patrick se zoufale a rozhořčeně naklonil kupředu. "Od obchodníka, který šel kolem, jsme slyšeli o tom císařském dekretu. Nebyl jsi tady, abys jim to rozmluvil. Já jsem to zkoušel. Předstírali, že poslouchají, ale příští noc chtěli pláchnout. Keyoke, ten starý lišák, už nás zná natolik, že uhodl, že by se někdo mohl pokusit utéct do hor. Jeho válečníci na naše chlapce čekali a ještě před svítáním je oba pověsili."

Kevin ucítil na lýtku bodnutí nějakého hmyzu. Zaplácl ho se zuřivostí, které nedovolil proniknout do svého hlasu. Srovnal si novinu v hlavě a pak opatrně řekl: "Zmínil ses o císařském dekretu. Co je to?"

"Ty jsi o něm neslyšel?" Patrick se nevěřícně zasmál. "Byl jsi ve Svatém městě ve společnosti šlechty všemohoucí a ty jsi o něm neslyšel?"

"Neslyšel," zavrčel Kevin. "Takže kdybys byl tak laskav a řekl mi o něm."

Patrick se odmlčel, poškrábal si jizvu na koleně a vzdychl. "To jsem blázen, ty o tom opravdu nemáš ani ponětí. Vlastně by mě to nemělo překvapovat, vždyť pro zakrslíky v téhle prokleté zemi neznamená otrok víc než býk needry."

"Zatraceně, řekni mi to už, Patricku! Jestli se ten císařský dekret týká otroků, chci o něm vědět."

"Stojí v něm prostě to," řekl plešatý muž, který se během let stal téměř cizincem, "že osvobození otroků z arény tím midkemianským mágem, Milamberem, byla jen náhoda. Milambera vyhodili ze Shromáždění, že prý, jak říkají, Jednal proti zájmům Císařství - prohlásili ho za psance a vynesli nad ním rozsudek smrti. A do všech měst rozeslali dokument podepsaný císařem, že už nikdy žádný otrok nesmí být propuštěn na svobodu. Zmařilo to všechnu naději, kterou jsi nám poskytl, synku. Chudáci Jake a Douglas už neměli náladu dál čekat a i další jsou tak netrpěliví, že už tady dlouho nevydrží." S hořkým tónem dodal: "Ta zpráva je tak vzala, že podle mého věděli, že je dostanou, a bylo jim to jedno." Vzdychl. "Je to těžké, když si člověk pomyslí, jak celé ty roky doufal, že se tak či onak jednou dostane domů. Vyhlídka, že budeme dělat tuhle otrockou práci den co den až do smrti..."

Nastalo ticho, když Kevin rozvažoval o důsledcích noviny, kterou mu právě řekl jeho krajan. Patrick pochopil jeho zamyšlení a uvědomil si, že smrt jejich dvou druhů nebyla důvodem Kevinovy náhlé návštěvy.

"Ty ses s ní zase pohádal," obvinil ho.

Kevin smutně přikývl, ale jeho pocity zhrzeného milence ustoupily do pozadí poté, co se dozvěděl, že Milamber upadl v nemilost. Marina podivná nemluvnost konečně měla jasný důvod. Po střízlivé úvaze ve vlhké chatrči plné štípajícího hmyzu pochopil, že byl blázen, když se nechal vyvést z míry. Ona přece nikdy nebyla ženou propadající hysterii. A opravdu se musela cítit vyděšená tím, že ho ztrácí, stejně jako on tím, že ho vyhnala. Pokud se nemohl podle jejích příkazů až do rána vrátit, aby záležitost s ni urovnal, alespoň se může hlouběji zamyslet nad problémy svých krajanů.

"Měl jsem dost těžkou noc," připustil Kevin smutně. "Ale není důvod ztrácet naději."

"Zatraceně, člověče. Trhlina je zavřená," přerušil ho Patrick. "To znamená, že pro nás není cesty zpátky, a jediná možnost Je žít jako psanci v horách."

"Ne." Kevin, kousnutý dalším hmyzem, se plácl po stehně a zdvořile požádal o místo na pryčně.

Patrick se zdráhá ve posunul.

"Trhlina je teď zavřená, to je pravda." Pokrývky byty velmi hrubé a Kevina napadlo, jestli je nepříjemnější hmyz, nebo ložní prádlo jeho přítele. Slamník byl provlhlý potem a hrbolatý, nic pohodlného, na čem by měl člověk trávit své noci. Kevin vzdychl, rozpolcen svou láskou k Maře a zodpovědností, kterou měl jako jediný šlechtický syn ke svým krajanům. Jako vždy našel úlevu v humoru. Než by si stěžoval na tsuranskou nespravedlnost, vyprávěl raději Patrickovi veselé historky z návštěvy u strážce císařské pečetí.

Podařilo se mu dosáhnout toho, že se Patrick suše zasmál, když dospěl k části s úplatkem. Ale ani ústřední téma nezůstalo bez povšimnutí.

"Ty nevíš, co bylo v tom povolení," zdůraznil plešatý muž. "Nemusí se to vůbec týkat nás ani otroctví jako takového."

"Nemusí," přiznal Kevin a rychle dodal: "Ale v tom to nevězí."

Následovalo pochybovačné ticho. Pak pryčna zavrzala, jak se Patrick opřel o stěnu. "A v čem to tedy vězí, synku? To jsem zvědav."

"To, o čem jednala, se týkalo Midkemie," prohlásil Kevin, jako by tím bylo všechno jasně řečeno. Když Patrick nezareagoval, upřesnil: "Naše paní očividně věří, že Trhlina bude znovu otevřena."

"A to má naše chlapce přesvědčit, aby tady žili jako zvířata a smířili se s bitím?" zeptal se Patrick. "K čertu, Kevine, ty jsi zatracený optimista. Všechno to hedvábí a ženské masíčko se ti vrazilo do hlavy. Víš, že tihle zakrslíci mají historii dlouhou tisíce let. Dělají plány na příštích padesát generací, ale už dneska je považují za důležité."

Kevin to nepopřel, ale obrátil se na svého druha s naléhavou prosbou v hlase. "Patricku, promluv s muži. Vzbuď v nich naději. Nechci, aby je Mařini válečníci věšeli jednoho po druhém, zatímco budu pracovat na způsobu, jak je dostat domů."

Patrick zamumlal něco nesrozumitelného, co znělo jako zaklení. Kalné světlo svítání se začalo prodírat jediným oknem chatrče a dusot nohou z kasáren prozrazoval střídání stráží. "Musím vstávat, synku," řekl Patrick mrzutě, "Když nebudu včas u jídla, čeká mě dlouhý den s prázdným břichem."

Kevin se dotkl ruky svého společníka. "Věř mi, příteli. Ještě chvíli. Když ztratím naději, řeknu ti to, a slibuji ti tohle: nezemřu jako otrok. Povedu útěk do hor."

Patrick se na něj upřeně zahleděl v šeru úsvitu. "Myslíš to vážně," připustil trochu překvapeně. "Ale bude těžké přesvědčit chlapce. Mají vztek kvůli Douglasovi a Jakeovi."

"Tak jim nedovol, aby jako Douglas a Jake skončili," řekl Kevin naléhavě, vstal a vysel ze dveří.

Kevin si byl dobře vědom toho, že Jican by mu s radostí přidělil nějakou práci, a proto se od chatrčí otroků k hlavnímu domu vydal oklikou přes zahrady. Rosa mu smáčela bosé nohy a okraje nohavic. Občas prošel kolem některé z Keyokových hlídek. Neobtěžovali ho; po tažení do Dustari, a obzvlášť po Noci krvavých mečů se kasárnami roznesla zvěst o jeho bojovém umění. Mařini vojáci mu to sice nedávali otevřeně najevo, ale svým vlastním způsobem mu beze slov projevovali jistou úctu. Už nepochybovali o jeho věrnosti.

Pokud stráže u Mařiných pokojů vyslechly noční hádku, nedaly to na sobě znát, když Kevin prošel živým plotem z keřů akasi a vstoupil na cestičku. A jako by byl duch, nevěnovaly mu žádnou pozornost, když odsunul přepážku a vešel dovnitř.

Perlově šedé světlo zahalovalo hromadu zmačkaných pokrývek. Uprostřed nich ležela Mara s vlasy rozcuchanými od častého převracení a svírala v náručí změť prostěradel. Ačkoliv ji nesužoval hmyz, vypadala, jako by prožila stejně nepříjemnou noc jako on. I ve spánku měla čelo ustaraně nakrčené. Pohled na její profil, malé sevřené prsty a křivku jednoho obnaženého ňadra rozptýlil poslední zbytky Kevinova hněvu. Nedokázal se na ni zlobit. Možná že právě to byla jeho největší chyba.

Vyklouzl z vlhkých kalhot. S vědomím, že je jeho kůže studená a rudá od škrábanců, lehl si na kraj polštářů a omotal si kolem prochladlých nohou kus pokrývky. Pak, když čekal, až se zahřeje, zadíval se na paní, kterou miloval.

Její blízkost mu téměř dala zapomenout na otroctví, na to, kým byl, jako co se narodil, co všechno ztratil, i na problémy jeho krajanů. Příliš dobře chápal nebezpečí, v němž by se nacházeli, kdyby se slabá naděje, kterou se mu podařilo vykřesat před Patrickem, nakonec proměnila v oprátku. Pak se Mara zavrtěla a slabě vykřikla ze spaní a starost o ni přehlušila všechny jeho myšlenky.

Kevin natáhl hřejivé ruce. Urovnal shrnutá prostěradla mezi jejími koleny a osvobodil její zápěstí ze zcuchaného pramenu černých vlasů. Pak ji něžně přivinul k sobě a políbil na dobré ráno.

Musela se vyčerpat pláčem, protože se probírala pomalu a oči měla rudé a napuchlé. Podepřel ji a ona se mu stulila do náruče. Pak si začala vzpomínat a rozzlobeně se napjala.

"Přikázala jsem ti odejít!" řekla hněvivě.

Kevin pohodil hlavou směrem k přepážce. "Až do rána," řekl vyrovnaně. "A ráno je tu. Vrátil jsem se."

Otevřela ústa, aby řekla ještě něco. Jemně, ale pevně přitiskl prst na její ústa. "Pořád tě miluju."

Vzepřela se mu, silněji než očekával; musel vynaložit dost síly, aby ji udržel. V obavách, aby nevybuchla vzteky, kdyby ji políbil, dotkl se rty jejího ucha. Vlasy na spáncích měla vlhké, snad od slz. Tiše řekl: "Slyšel jsem od Patricka o císařském dekretu týkajícím se otroctví." Že mu to neřekla ona sama, ho dosud bolelo, ale nedal to najevo. „Jestli tě opustím, nebude to hned teď."

"Nezlobíš se na mě?" zeptala se a přece jen nakonec ukázala svou nejistotu.

"Zlobil jsem se." Kevin ji políbil a cítil, jak se rozehřívá. "Kdybys se mnou mluvila, nechoval bych se jako troll."

"Troll?" Její hlas se zachvěl, když se jeho ruka vydala na cestu pod přikrývky.

"Karagabuge," přeložil Kevin výrazem pro bájnou zdeformovanou rasu obrů obývajících horské jeskyně v dětských pohádkách, komicky těžkopádných a stále napomáhajících své vlastní zkáze.

"Přesně takový jsi, i tak velký," zasmála se Mara. Měla skoro závrať z úlevy a skutečnost, že jí odpustil, v ní rychle probudila vášeň.

"Dobrá, pokud je to tak, karagabuge nežádá o dovolení, aby směl znásilňovat a plenit." Přitiskl ji k sobě pevněji, překulil šiji na hruď a vzdychl do záplavy jejích černých vlasů, které se mu rozprostřely po obličeji. Během několika minut oba zapomněli, kdo je pán a kdo otrok, neboť se neoddělitelně spojili v jedno.

Kapitola sedmá

ZMATEK

Měsíce plynuly.

Znovu přišlo období dešťů. Pastviny se zazelenaly novou trávou a dunivé bučení býků needer oznamovalo jejich říji. Den začal jako mnoho jiných před ním. Mara a Jican diskutovali nad tabulkami popsanými křídou a snažili se určit, kterou obilninu je třeba vyšít, aby na podzimních trzích měli co nejvyšší zisky. Dopoledne byli vyrušeni zprávou, Že k usedlosti míří posel z Obchodního cechu poslů.

"Běží?" zeptala se Mara. Stále pokračovala v porovnávání výnosů hwaetu na nových pozemcích právě zakoupených v Ambolině.

"Ano, paní. Běží," řekl voják. Jeho potvrzení ji nepřekvapilo; válečník, který jí zprávu přinesl, byl sám udýchaný, jak spěchal, aby ji doručil.

Mara pokynula Jicanovi, ať pokračuje sám. Pak, ztuhlá v kolenou od sezení, vstala, překročila několik hromádek tabulek a vyšla přepážkou na chodbu.

Dospěla k hlavnímu vchodu právě včas, aby spatřila podsaditého posla, jak zahýbá z cesty mezi pastvinami. Nekráčel, neklusal, ale utíkal tak rychle, jak jen bylo možné ve věci nejvyšší naléhavosti.

"Zajímalo by mě, co to může být?" zeptala se Mara nahlas sama sebe.

Sarik, který se právě objevil za jejím ramenem, typicky odpověděl otázkou. "Problémy, paní, pro co jiného by se člověk vláčel blátem?"

Paní z Acoma se křivé usmála na svého rádce, kterému, jak se zdálo, nechybělo jeho bývalé postavení válečníka. Jeho suchý sarkastický humor se hodně lišil od bezstarostného žertování jeho bratrance Lujana. Sarikovy sklony ke zkoumání podstaty věcí by mohly zpomalit jeho vojenský postup; ale právě tato vlastnost byla nezbytným předpokladem pro jeho nový úřad. Slepá poslušnost nebyla předností rádce.

Své schopnosti už prokázal. Více než šest měsíců Impérium mlčelo sevřeno Axantucarovou železnou pěstí. Od Mařiny návštěvy strážce císařské pečeti ve Svatém městě Císařská bílá stráž třikrát zasahovala ve sporech, které by si jinak vyřešili samotní šlechtici, jichž se týkaly. Axantucarovým ospravedlněním bylo, že Císařství potřebuje stabilitu, ale Sarik si s jízlivostí povšiml, že nový Vojevůdce vždy nějak dokázal zvrátit výsledek sporu ve prospěch toho, kdo ho podporoval na cestě k moci. Splácení politických dluhů bylo ve Hře rady běžnou záležitostí, ale zaplétání Císařských bílých do vyřizování osobních záležitostí bylo nepřiměřené a prozrazovalo zálibu v krveprolévání soupeřící s tou, již projevoval Minwanabi.

Dům Acoma těžil z této situace, neboť Tasaio byl nucen zachovávat postoj tiché trpělivosti. Jako Vojevůdcův nejmocnější soupeř nepotřeboval lord z Minwanabi rádce, aby věděl, jak by Axantucar reagoval, kdyby se jeho rodina chovala příliš rozpínavě. Muž, který nosil bílou a zlatou, vládl stejně bezohledně jako jeho předchůdce, ale mnohem ne-předvídatelněji. Dokonce i ve svém téměř nenapadnutelném postavení se Tasaio neodvážil nic pokládat za jisté.

Cechovní posel, vystupující po schodech, vytrhl Maru ze zamyšlení. Lesknoucí se potem a oblečený pouze v bederní roušce, s páskou nesoucí označení jeho cechu na paži se uklonil. "Paní z Acoma?"

Mara řekla: "To jsem já. Kdo posílá zprávu?"

"Nikdo, paní." Posel se narovnal ze své úklony a odhrnul si z tváře propocené vlasy. "Pro dobro Impéria můj cech roznáší zprávu všem vládnoucím lordům a paním."

Pro dobro Impéria... Těmito slovy posel naznačil, že jeho cech považuje věc za natolik důležitou, že za své služby nepožaduje náhradu. Znepokojená Mara se zeptala: "Co se stalo?"

Posel si ani nevšiml, že její otázka přišla bez nabídky občerstvení. "Pani, Impérium je ohroženo. Bohové na nás seslali svůj hněv. Odpadlický mág, bývalý Ctihodný Milamber, se vrátil."

Mara za sebou ucítila pohyb a pochopila, že se k ní připojil Kevin. Midkemian vzrušeným hlasem řekl: "Takže Trhlina se znovu otevřela!"

"Jak tvůj otrok řekl," pokračoval posel s očima upřenýma pouze na Maru. "A co víc. Vojevůdce se pokusil zajmout tohoto mága za pomoci svých spojenců ze Shromáždění. Není jasné, co se přesně stalo, kromě toho, že v paláci byla vybojována bitva mezi Císařskou bílou stráží a vojskem vedeným Kamatsuem ze Šinzawai."

Vzduch najednou ztratil svou svěžest. Mara si ovinula roucho pevněji kolem ramen a ani si nevšimla, že jí zbělely klouby. S klidem, který necítila, protože nemohlo být pochyb, že Hokanu stál po boku svého otce, se zeptala: "Bitva v paláci?"

"Ano, paní." Posel si nevšiml jejího znepokojeni a zdálo se, že si své pochmurné zprávy vychutnává. "A nakonec: Vojevůdce byl prohlášen zrádcem a vydán bezectné smrti."

Maře se rozšířily oči. Bezectná smrt mohla znamenat pouze oběšení. Jen dvě síly v Císařství mohly nařídit tuto popravu a mezi mágy měl Axantucar spojence. "Císař...?"

Posel, téměř neschopný potlačit své vzrušení, odpověděl:

"Ano, paní. Nebeská záře vynesla rozsudek nad Vojevůdcem a zrušila právo všech lordů usednout na bílém a zlatém trůně."

V ohromeném tichu, které následovalo, se Mara marně pokusila uspořádat myšlenky. Císař odsuzující Vojevůdce k smrti! Ta událost ji omráčila, byla porušením všech tradic. Dokonce ani v dobách největšího ohrožení si žádná Nebeská záře nedovolila jednat jako Idndar.

Posel zakončil: "Paní, Nejvyšší rada je rozpuštěna a smí se shromáždit pouze na císařův rozkaz!"

Mara se snažila nedat najevo překvapení. .Ještě něco?"

Posel zkřížil paže na hrudi a uklonil se. "Zatím nic, paní. Ale oficiální zpráva bude bezpochyby následovat."

"Pak si tedy zajdi do kuchyně a najez se," vyzvala ho Mara. "Zanedbala jsem dobré mravy a nenabídla ti občerstvení před další cestou."

"Má paní je laskavá, ale musím dál. S tvým dovolením?"

Mara mladého muže pokynem ruky propustila. Když vyběhl zpět na silnici, otočila se a vrhla na Sarika ostrý pohled. "Chci tady mít Arakasiho tak rychle, jak to bude možné."

Její spěch nepotřeboval vysvětlení. Neboť pokud posel mluvil pravdu, byla toto zdaleka nejzávažnější událost v jejím životě. Pravidla Velké hry byla navždy změněna a císař se stal nejmocnější silou v Impériu. Dokud, pomyslela si Mara se zábleskem ironie podobné Kevinově, někdo nerozhodne jinak tím, že ho zabije.

Trvalo skoro dva týdny, než se obezřetným postupem, na němž vrchní špeh trval, podařilo Arakasiho zastihnout. Mara si během tohoto zdržení dělala starosti, neboť Císařstvím kolovalo mnoho zvěstí. Navzdory očekávání nepřišlo žádné oficiální stanovisko týkající se okolností Axantucarovy popravy. Rodily se dohady a spekulace, ale císař zůstával stále živý a u moci v Kentosani. Tvrdilo se, že osm jeho otroků zemřelo po požití různých cizokrajných jedů přimíchaných do jeho jídla a tři kuchaři spolu se dvěma císařskými komornými byli oběšeni za úklady o jeho život. Obchod pokračoval, ale ztěžka, jako by všichni cítili klid před bouří. '

Nepříjemné počasí ztěžovalo dokonce i nervózní čekání. Mara trávila dlouhé hodiny u svého psacího stolu a sepisovala zprávy svým spojencům. Pouze poselství určené Jírovi zůstalo bez odpovědi, což ji nepřekvapovalo. Mara vzdychla, sáhla po další listině a poznamenala si jméno na břidlicové tabulce. Pak začala psát dopis a jemné skřípání jejího pera na papíru ukrajovalo z dalšího odpoledne.

Kevin měl ve vlhkém těžkém vzduchu období dešťů sklony k otupělosti. Podřimoval na rohoži v koutě její pracovny, ukolébán šuměním deště a skřípáním Marina pera. Najednou se v zelenošedém příšeří přetrvávajícím od minulé přeháňky objevil stín.

Mara vyskočila, dech se jí zatajil v hrudi. Její pohyb probudil Kevina, jenž se vztyčil a s reflexem vojáka hmat! po meči, který tam nebyl.

Pak se Midkemian uvolnil s úlevným smíchem. "U všech bohů, člověče, pěknější mě vyděsil."

Arakasi vystoupil z deště, těžký černý plášť mu pleskal kolem lýtek. Sandály měl nasáklé vodou a olepené kousky trávy, což znamenalo, že přišel přes pastviny needer.

Mara se s úlevou opět posadila. "Trvalo ti dlouho, než ses vrátil."

Vrchní špeh se uklonil, stříbrné kapičky deště se rozstříkly z jeho kapuce a dopadly mu na nos. "Paní, byl jsem velmi daleko, když mě zastihl tvůj příkaz."

Mara zatleskala na služku. "Osušky," nařídila. "A suché šaty. Hned." Pokynula svému vrchnímu špehovi, aby si sedl a posloužil si šálkem chochy z podnosu na jejím stolku.

Arakasi si nalil kouřící nápoj a pak upřel na svou paní pronikavý pohled. "Paní, prosím tě, abys nikomu neříkala, že jsem zpátky. Proklouzl jsem kolem tvých stráží a vynaložil jsem hodně úsilí, abych nebyl spatřen."

Což vysvětlovalo trávu zachycenou na jeho sandálech, ale ne důvod, který se za tím skrýval. Když se Arakasi nemel k tomu, aby podal vysvětlení, byla Mara nucena sama ho o ně požádat. Její vrchní spěch otáčel v prstech šálek z jemného porcelánu s pro něj nezvyklým rozrušením. Zamračil se, zamyslel a vůbec nevěnoval pozornost osuškám a suchému oblečení, které vedle něj položila služebná. Stále ve svém promočeném černém rouchu řekl: "Mí informátoři... Něco asi není v pořádku. Je tady možnost, že jsme byli oklamáni."

Mara po vy táhla obočí a s neomylnou intuicí sledovala jeho myšlenky k dávné události. "Ta léčka na Keyoka?"

Arakasi přikývl. "Domnívám se, že lord Desio tehdy nechal našeho muže uprchnout, aby mě ukolébal v přesvědčení, že naši zbývající agenti v domácnosti Minwanabi zůstali neodhaleni. Pokud by tomu tak bylo, je postup jednoho z mých mužů do osobní služby lorda Tasaia..."

"Podezřelý?" dokončila Mara, když se jeho hlas vytratil. Odmítavě mávla rukou. "Poraď si s tím problémem, jak uznáš za vhodné. Pokud si myslíš, že se Minwanabimu podařilo umístit špeha na mých statcích, odhal ho. Teď si přeji, abys mi podal podrobnou zprávu o tom, co se děje v Kentosani."

Arakasi usrkl chochy a na okamžik se zdálo, že nechce opustit téma možného narušení jeho výzvědné sítě, ale když si Kevin poposedl ve svém koutě a Mara vypadala, že téměř ztrácí trpělivost, obrátil pozornost k požadované zprávě.

"Stalo se mnoho, ale málo proniklo na veřejnost." Arakasi odložil svůj šálek tak jemně, že porcelán ani necinkl. "Ztratil jsem v bojích jednoho agenta."

Mara neznala muže, který zahynul, ani by ho nikdy nepoznala, ale byl to služebník domu Acoma. S úctou sklonila hlavu, stejně jako by to udělala, kdyby se dozvěděla, že válečník položil život v jejích službách.

Arakasi pokrčil rameny. "Ten muž byl prostě na nesprávném místě, když začal boj. Zabil ho zbloudilý šíp, ale jeho ztráta je politováníhodná. Uchazeči o místo v císařském paláci Jsou pečlivě zkoumáni a bude hodně těžké ho nahradit,"

Mara si uvědomila, že vrchní špeh si tuto ztrátu bere osobně, a ačkoli si přála, aby tyto záležitosti vyřešil sám, bylo jeho odbočení natolik neobvyklé, že ho nechala domluvit.

Arakasi ukryl sepjaté ruce do záhybů svého pláště a zdálo se, že se vzpamatoval. Rázně řekl: "V každém případě mág Milamber, vyhnaný z řad Ctihodných, se vrátil znovu otevřenou Trhlinou."

"Kde je ta Trhlina?" skočil mu do řeči Kevin, najednou ne tak ospalý, jak vypadal.

Mara se na něj zamračila, ale byl to Arakasiho pohled plný zdrcujícího pohrdání, který Midkemiana umlčel. "To ještě nevím," připustil vrchní špeh, obraceje se výhradně na Maru. "Milamber byl zajat ve městě Ontosetu dvěma mágy sloužícími Axantucarovi. On, dva jeho krajané, kteří ho doprovázeli, a další Ctihodný byli odvedeni do císařského paláce."

Mara ho přerušila. "Vojevůdce uvěznil Ctihodného?"

"Tvrdí se, že ti dva Ctihodní zajali jednoho ze svých druhů," upřesnil Arakasi suše. "O Vojevůdci se toho ví jen málo, ačkoli kolují různé dohady. Axantucar se prý nechtěl spokojit jen s bílou a zlatou. Sledoval vyšší cíle."

"Zabít císaře?" vpadla mu do řeči Mara. "Slyšela jsem, že někdo zkoušel jed."

"Polovina těchto zvěstí je pravdivá." Arakasi třepí prsty a voda z jeho rukávů vytvořila loužičky na vyleštěné dřevěné podlaze. "Tohle uvedl Ičindar jako důvod k popravě. A když jeden z Axantucarových mazlíčků Ctihodných zradil svého pána a vypovídal proti němu, kdo by pochyboval o pravdivosti tohoto obvinění?"

Mara rozevřela oči. "Ctihodný ho udal?"

"A co víc." Arakasi se tématem hovoru konečně trochu rozehřál. "Dva Ctihodní, bratři, poskytovali svou pomoc tomuto Vojevůdci, stejně jako jeho předchůdci." Mara přikývla. Pamatovala si tuto dvojici dobře, protože jeden z nich prokázal její nevinu ve sporu, který vyvrcholil zničením Jingua z Minwanabi.

Arakasi pokračoval. "Bratr se postavil proti bratru a jeden ze Ctihodných je nyní mrtev a druhý veřejně odhalil všechny, kdo intrikovali proti IČindarovi. V tomto okamžiku se nikdo neodvažuje pokračovat ve Velké hře ze strachu před odplatou. Ale z našeho hlediska soudím, že je třeba nejvyšší opatrnosti. Pokud Tasaio věří, že je nejmocnějším z lordů topena, může se rozhodnout zaútočit právě teď."

Mara zvedla ruku, aby mlčel, protože přemýšlela. Po chvilce naplněné zvukem kapek padajících z římsy řekla:

"Ne. Ne teď. Tasaio je příliš chytrý, než aby vytáhl do boje, když je tolik mečů vytasených z pochev. Kdo velí posádce v císařském paláci?"

"Kamatsu ze Šinzawai," odpověděl Arakasi. Jedná jako velitel císařových vojsk, ale obléká zbroj válečného náčelníka klanu Kanazawai, nikoli Císařské bílé stráže."

Mara se zamračila, když zvažovala politické důsledky. "Takže v tomto okamžiku můžeme usuzovat, že Spojenectví pro válku je vyřízeno a stejně tak je rozbita Strana války, kde zůstal jen Minwanabi." Poklepala si prstem na tvář a řekla:

"Můžeme předpokládat, že si Jiro z Anasati bude udržovat odstup jak od klanu Omechan, tak od Tasaia a že se dům Anasati a další rodiny klanu lonani vrátí do náruče Říšské strany. Ne, Modrá kola nemusí být nejsilnější stranou, ale sedí po pravici císaře, a při tomto stavu událostí to může mít velký význam."

Arakasi dodal: "Co se týká Rady, Minwanabi se dvakrát pokusil o její svolání a byla za to císařem otevřeně pokárán. Ičindar opakovaně prohlásil, že Nejvyšší rada je rozpuštěna, dokud on sám nerozhodne o jejím obnovení."

Mara zůstala dlouhou chvíli zticha. "Vím, že v tom není jen velezrada," usoudila nakonec. "Ve hře je Ještě něco víc. V minulosti už se ukládalo o život císaři i Vojevůdci, ale nikdy následkem toho nebyla rozpuštěna Rada."

"Možná má tento císař více rozumu než všichni jeho předchůdci," ozval se Kevin ze svého rohu. "Vsadil bych se, že touží po absolutní moci."

Mara zavrtěla hlavou. "Kdyby ji chtěl získat těmito prostředky, vyvolalo by to povstání. Pokud by Ičindar opravdu chtěl vládnout sám, udělal by si z Nejvyšší rady smečku psů vykonávajících jeho příkazy. Císařský dvůr může mnoho věcí, ale nemůže řídit Impérium. Naše uspořádání není jako vaše, Ke vine, s vládnoucími lordy a jejich služebníky podřízenými králi." Učinila odmítavé gesto, prozrazující, že tento systém je jí stále cizí.

"Velká svoboda," zacitoval Kevin. "Zákon, který jasně vymezuje vztahy každého člověka k jeho pánu i jeho služebníku, takže nikdo nemůže trpět nespravedlivým zacházením."

"Ušlechtilá představa, tím jsem si jista," přerušila ho Mara. "Každopádně o tom tady nemluvíme; naše uspořádání nedovoluje nahradit Špatného lorda šlechetným. Když padne lord, padne s ním celý jeho dům, a kdyby nás padlo dostatečné množství, zhroutilo by se celé Impérium."

Kevin pohodil hlavou s vlasy rozcuchanými ze spánku. "Tvrdíš, že Císařství nemá podmínky pro to, aby překonalo tak rozsáhlé změny. Tsuranští šlechtici jsou tak rozmazlení a zahledění do sebe, že nebudou na svých statcích vládnout, dokud jim nebude dovoleno být absolutními diktátory. Nevzdají se toho jen proto, že jim to řekne císař."

Mary se Kevinova slova dotkla. "Ne. Tvrdím, že když se císař jen tak z rozmaru rozhodne učinit z vládců pouhé úředníky, zjistí, že nařídit něco není totéž jako vykonat to, nebo dohlédnout, aby to vykonali jiní."

Kevin se opřel o zeď a ledabyle si prohlížel nehty, za jejichž okraji měl špínu.

"O tom se s tebou nemohu přít."

Mara, znejistělá, proč si ke své vzdorovitosti vybral právě tento okamžik, obrátila pozornost k Arakasimu. "Myslím, že budeme muset do Kentosani."

Náhle nehybný, jakoby jen tvar zformovaný ze stínu ve své černé kápi, vrchní špeh řekl: "Paní, to může být nebezpečné."

"A kdy nebylo?" zeptal se Kevin kousavě. Mara ho umlčela mávnutím ruky, aniž se podívala jeho směrem. "Musím riskovat, že císař nebude protestovat proti setkání klanu Hadama v prostorách Nejvyšší rady. A pokud budou v té době ve městě někteří členové Strany jadeitové-ho oka a rozhodneme se povečeřet..."

Ale společenské události doprovázející politiku Arakasiho tentokrát nezajímaly. "To jsou věci, které musíš probrat se svým hadonrou a první rádkyní, paní," přerušil ji s nepatrným náznakem netrpělivosti. "Já se musím vrátit ke svým agentům a zajistit tvou bezpečnost."

Mara, pohroužena do svých myšlenek, si nepovšimla jeho neobvyklé příkrosti. "Udělej to," řekla, ačkoli jeho slova vnímala Jen povrchně. "Ale očekávám tě ve svém domě ve Svatém městě přesně za měsíc."

„Jak si přeješ, paní." Arakasi se beze stopy zdráhavosti uklonil. Stejně pokradmuJak vstoupil, proklouzl přepážkou a ztratil se ve stříbřitém odpoledním mrholení. Stále hluboce zamyšlená Mara mu poskytla čas, aby odešel nespatřen. Pak poslala pro své rádce.

Díky dešti se téměř všichni zdržovali v domě a za několik okamžiků do její pracovny vstoupili Nacoya, Keyoke a Sarik. Lujan se dostavil poslední a voněl po oleji používaném na údržbu laminovaných brnění. Přišel z kasáren, kde právě udílel pokyny mladým rekrutům, a jeho sandály přispěly svou troškou vody a bláta k tomu, co na podlaze zanechal Arakasiho plášť.

Mara bez úvodu řekla: "Nacoyo, pošli zprávu všem vládnoucím lordům ze Strany jadeitového oka, že ode dneška za měsíc budu pobývat ve svém městském domě ve Svatém městě. Dům Acoma bude potěšen, bude-li moci každého přivítat jako hosta na oběd či večeři... s ohledem na jejich postavení, samozřejmě." Téměř bez zaváhání dodala:

"A pošli zprávu všem členům klanu Hadama, že za šest týdnů se uskuteční setkáni klanu v Nejvyšší radě."

Nacoya přerušila svou snahu upevnit si do účesu uvolněnou jehlici. "Paní, mnoho členů klanu Hadama podporovalo Axantucara. Nebudou příliš nakloněni tomu, vrátit se do Kentosani, navzdory tvé žádosti."

Mara tvrdě pohlédla na svou první rádkyni. "Tak to uveď na pravou míru: to není žádost, to je příkaz."

Nacoya zpozorovala výraz v Mařiných očích. Zamyslela se, přikývla a mrzutě řekla: "Jak si přeješ, paní,"

Ze své rohože v koutě Mariny pracovny sledoval Kevin večerní výměnu názorů s rostoucím nepokojem. Vycítil, že se v Maře něco změnilo, ačkoliv nemohl přesně určit co. Byl si jist pouze tím, že navzdory jeho nejlepším pokusům o trpělivost se zvětšuje odstup mezi nimi. Sledoval chladný, vzdálený výraz ve tváři své paní a rozhodl se. Ať už se za ním skrývaly jakékoli myšlenky, tentokrát byl na vážkách, jestli je chce poznat. Ta hra nebyla hrou, alespoň ne v tom smyslu, který by mohl pochopit. Poznal tsuranskou politiku natolik, aby věděl, kdy události směřuji k nebezpečí. Naučil se, že v této zemi žádná změna nenastane bez krveprolití, a pád dalšího Vojevůdce sliboval ty nejhorší problémy.

Déšť bubnoval do střech a pomalu padala tma, a ačkoli vzduch zůstal stejně vlhký a lepkavý jako dříve, zjistil Kevin, že ho přešla dřímota.

Bouře ustala, a i když mraky na obzoru věstily další přeháňku, den se oděl do jasné záře. Mara s nečitelným výrazem stála vzpřímeně ve žhnoucím slunci. Před ní se na cvičišti shromáždila ve vyrovnaných řadách celá její vojenská posádka, všichni bojeschopní muži, kteří nosili zeleň domu Acoma. Chyběli pouze válečníci sloužící na odlehlých državách ve vzdálených městech a ti, kteří právě měli hlídku na hranicích statku.

Po její pravici stála Nacoya, vyhlížející křehce v těžkém obřadním rouchu. Její drobnou postavu ještě zdůrazňovala hůl zakončená vějířem z ocasních per šater, odznak jejího úřadu první rádkyně. Za ní a po její levé straně stáli Keyoke, Sarik a Lujan, také v obřadním oděvu. Lakovaná brnění a klenoty a škeblemi vykládané důstojnické hole se třpytily v záři ranního slunce.

Kevin, mhouřící oči před záblesky světla na vyleštěných brněních, pozoroval scénu z místa u okna ve velkém pokoji, kde Mara obvykle přijímala hosty. Vedle Midkemiana se Ayaki opíral lokty o polštáře. Za mladým pánem stál s nádobou vosku a hadrem v ruce starý otrok Mintai, určený pro úklid této místnosti. Stařec se těšil z chvilky volna, kterou mu poskytl ceremoniál, neboť to byl jeden z vzácných okamžiků, kdy mohl přerušit práci, aniž následovalo potrestání.

Mara udělila několik odměn a vyznamenání, pak přijala přísahu věrnosti asi tuctu mladých válečníků povolaných do služby domu Acoma. Když noví rekruti dokončili své poslední úklony a zařadili se zpět na svá místa, obrátila se k celému svému vojsku.

"Nyní síla domu Acoma konečně vzrostla tak, že se vyrovná jeho cti. Kenji, Sujanro!" Když jmenovaní důstojníci vystoupili z řady, převzala Mara od Keyoka dva vysoké zeleně zbarvené chocholy. "Tito muži byli povýšeni do hodnosti velitele jednotek!" oznámila celému vojsku a poté, co se oba muži před ní sklonili, připevnila odznaky nové hodnosti na jejich přilby.

Kevin šťouchl Ayakiho do žeber. "Co je to velitel jednotek? Myslel jsem, že znám všechny vaše hodnosti."

"Tasaio z Minwanabi má čtyři," poskytl mu Ayaki odpověď, která nebyla k ničemu.

Midkemianovy modré oči se upřely na otroka a Mintai, polichocen tím, že je považován za autoritu, ukázal hadrem na seřazené vojsko. "To je hodnost, která se vytváří, když je armáda příliš velká pro jediného velitele. Ti důstojníci budou podřízeni veliteli vojsk Lujanovi a každý bude velet jedné jednotce." Na jeho tváři se objevil zmatený výraz. "To musí znamenat, že chce rozdělit vojsko."

Kevin čekal na upřesnění, a když si opožděně uvědomil, že žádné nepřijde, pomyslel si něco o starcově prostomyslností. "Co to znamená?" zeptal se.

Odpovědí mu bylo tsuranské pokrčení rameny. "Možná že si paní přeje povolat více válečníků do svých služeb."

.Abychom mohli porazit Tasaia," skočil mu do řeči Ayaki. Vyrazil ze sebe hrdelní zvuk. Jaký podle jeho mínění vydává

umírající člověk, a vesele se zašklebil.

Kevin dloubl chlapce do žeber a chrčení se proměnilo v smích. "Kolik mužů přesně tvoří jednotku?" zeptal se Mintaie.

Starý otrok zopakoval své pokrčení rameny. "Mnoho. Všechno se řídí přáním lorda. Není žádný předem stanovený počet."

Ale jeho vyhýbavost Kevinovu zvědavost jen povzbudila. "Tak kolika mužům velí velitel hlídky?"

"Hlídce, to je snad zřejmé, barbare." Mintai vypadal, že se chce co nejdříve opět pustit do leštění. Cizozemec je možná milencem jeho paní, ale on není povinen snášet jeho hloupé vyptávání.

Barbar očividně nepostřehl, že je jeho zájem na obtíž. "Tak se zeptám jinak. Kolik mužů je obvykle v hlídce?"

Mintai sevřel rty a odmítl odpovědět, ale Ayaki dychtil předvést mu své znalosti. "Většinou tucet, někdy dvacet, ale nikdy ne míň než osm."

Že bylo dítě schopno porozumět tomuto nesmyslnému systému, byla jen další anomálie v tomto bláznivém světě. Kevin se poškrábal na hlavě a pokusil se vnést nějaký řád do tohoto zmatku. "Řekněme deset. A teď, kolik velitelů hlídek spadá pod jednoho velitele útoku?"

"Někdy pět, jindy až deset podle velikosti jednotky," vysvětloval Ayaki,

"Nemusíš křičet jako na bojišti," napomenul ho Kevin a snažil se počítat navzdory tomu, že obdržel několik odvetných šťouchanou do žeber. "Takže každý velitel útoku velí nejméně čtyřiceti a nejvýše dvěma stům mužů." Zamrkal a podíval se zpět na sluncem ozářené cvičiště, kde se právě povýšení důstojníci vraceli na svá místa. "Takže kolik velitelů útoku potřebuješ, abys mohl takhle rozdělit armádu?"

Ayaki se příliš chechtal, než aby mohl odpovědět; a Mintai se odvrátil od okna a nanesl vosk na svůj hadřík. Jako kdyby mu parkety mohly zmizet zpod nohou, kdyby jim ihned nevěnoval pozornost, poklekl a začal je zuřivě leštit. "Nevím. Kolika mužům naše paní ted velí? Myslím, že to musí být skoro dva tisíce - máme dvacet nebo dvaadvacet velitelů útoku, tak jsem aspoň slyšel vychloubat se Kenjiho. A teď mě nech pracovat, než dostanu výprask."

To byla výmluva; Mintai už téměř tvořil živý inventář domu a dozorčího měli rádi, takže by mu hrozilo nanejvýš vyhubování. Kevin odrážel Ayakiho útoky na svá žebra a přemýšlel. Většina posádky se střídala; muži trávili část měsíce v kasárnách poblíž usedlosti, takže mohli být se svými ženami a dětmi. Zbytek byl ubytován v malých chýších poblíž různých míst na hranicích statku nebo doprovázel karavany a říční lodě přepravující zboží domu Acoma na vzdálené trhy. Určit přesný počet nebylo snadné, ale otrokův odhad mohl být správný. Mara asi skutečně velela téměř dvěma tisícům mužů. Kevin si tiše obdivně hvízdl. Z doslechu vědět, jak malou posádku zdědila spolu s pláštěm vládnoucí paní -něco kolem třiceti pěti mužů. Teď se její vojsko rozrostlo natolik, že se vyrovnalo vojskům nejmocnějších lordů Císařství.

Škoda, pomyslel si, že její usedlost leží na místě tak nevhodném pro obranu.

Avšak přirozeně následovaly další znepokojivé úvahy, že Mara možná nezvyšuje počet svých vojáků jen pro účely obrany.

Slunce zastínil mrak, předzvěst první odpolední přeháňky. Ceremoniál na cvičišti se chýlil ke konci, jeden čtverec válečníků v zeleném brněni po druhém na Lujanův rozkaz dělal čelem vzad a pochodoval pryč. Mara a její rádcové se vraceli do domu. Kevin, jehož náhle zneklidnilo pomyšlení na setkání s ní, navrhl Ayakimu, aby šel do kuchyně potrápit kuchaře, kteří právě pekli čerstvý thyzový chléb. Ustavičně hladový chlapec nepotřeboval dlouhé pobízení a Kevinovi se zkratkami přes dvory podařilo dorazit do Mařiných pokojů dříve než ona. Předběhl jednu z jejích komorných a pomohl jí z těžkého obřadního roucha. Poddala se mu, tichá a klidná, ale méně vstřícná k jeho dotekům než obvykle. .

Kevin bezstarostným tónem řekl: "Táhneme do války, má paní?"

Mara se nevesele usmála. "Možná. Pokud příslušníci mého klanu budou mít rozum, tak ne, ale pokud se projeví jako umíněnci, budu muset předvést ukázku své síly. Nebude trvat dlouho, než po řece dorazí zvěst, že posádka domu Acoma se rozrostla natolik, že potřebuje dva velitele jednotek." Sňala si ze zápěstí sbírku těžkých náramků a odhodila je od otevřené skříňky. Následovala kolekce jehlic do vlasů, které dopadaly s jemným cinkáním, jak každá narazila do předcházejících. "Nikdo nemusí vědět, že je našich jednotek méně než dříve."

Svlečené roucho bylo ponecháno v péči služebných, aby je vyčistily a pověsily; Kevin pozoroval nahá záda své paní a vzdychl, když se zahalila do lehkých domácích šatů. "Hra pokračuje?"

"Pořád." Mara si zavázala šerpu, čímž ukončila všechny jeho naděje na malé rozptýlení na spací rohoži. Nevšimla si, že její milenec myslí na důvěrnosti, a dodala: "Císař mohl rozpustit Radu, ale Hra bude vždy pokračovat."

Kromě toho, že to vůbec není hra, pomyslel si Kevin. Ne když do ní vstoupí armády. Navzdory svému předsevzetí, že už se nebude míchat do politiky, nemohl si pomoci, aby nepřemýšlel, co má jeho paní za lubem tentokrát.

Stíny zabarvily císařský palác do růžových, oranžových a okrových tónů, když slunce vyslalo z obzoru své první ranní paprsky. Město kolem nábřeží a v chudších čtvrtích už kypělo životem, ale v paláci se ozývaly pouze kroky sluhů a hlídky válečníků oděné do zeleně domu Acoma.

V den, na nějž určila shromáždění klanu Hadama, si Mara přála být v síni Rady první. Plán, který vymyslela, musel přesně vyjít, jinak by si jen získala další nepřátele.

Lujan spolu se stráží tvořenou dvaceti vojáky doprovázel Maru do vnitřní části paláce, ale v místě, kde by paní z Acoma za normálních okolností byla zastavena a nucena čekat, nyní prošla bez zdržování. Lujan po krátkém zaváhání pokynul vojákům, aby se drželi v útvaru. Následovali svou paní do nižší úrovně sálu, a pokud je zarazilo, že Mara minula své křeslo, nedali to na sobě znát.

Kevin ve své úloze osobního otroka povytáhl jedno obočí a pak se tiše zasmál, když uhodl záměr své paní. Mara přešla rozlehlou volnou plochu nejnižší úrovně a pak vystoupila na pódium určené Vojevůdci během zasedání Rady

nebo válečnému náčelníku při setkáních klanu.

Ranní slunce pozlatilo kupoli síně. Mara se posadila na honosný, slonovinou vykládaný trůn a zaujala patřičnou pózu. Kevin se postavil těsně za ni, připraven splnit všechna její přání, a jako by její čin nevyžadoval ani odvahu, ani troufalost, rozestavili se její válečníci do půlkruhu kolem ní.

Kevin ze svého místa na středovém pódiu pozoroval řady opuštěných sedadel. Síň byla až na válečníky domu Acoma prázdná, a proto mohl bez zábran promluvit. "Někteří lidé budou mít pěkně zauzlovaná střeva, než skončí tento den, paní."

Ale Mara už vstřebala ducha nadřazenosti, který se vznášel kolem trůnu, na němž seděla; neřekla nic. Cekala ve své vznešené póze téměř tři hodiny, dokud nedorazili i ti nejméně významní členové klanu Hadama.

Lord z Jinguai vstoupil do síně první, jeho vojáci odění do rudožlutých, černě zdobených brnění mu kráčeli v patách. Tou dobou už bylo slunce tak vysoko, že ozářilo centrální pódium. Každý příchozí si musel všimnout paní na trůně s jejími třpytivými klenoty a obřadním rouchem. Starý muž se s překvapeným výrazem zastavil. Zaváhal, pak se uznale usmál a pokračoval v chůzi ke svému křeslu.

Kevin zašeptal: "Takže to máme prvního, kdo je zvědavý na naše představení."

Mara mu pohybem ozdobného vějíře naznačila, že si má své postřehy nechat pro sebe. Její tvář zůstávala neproniknutelná jako alabastr pod nánosy thyzového pudru; své rozrušení a nervozitu pečlivě skrývala.

Během hodiny přišlo dalších pět lordů. Většina z nich se po jediném pohledu směrem k Maře odebrala na svá místa. Dva zbývající si vyměnili několik slov doprovázených umírněnou gestikulací, a teprve pak se vydali ke svým křeslům. V poledne dorazila skupinka šesti lordů a mezi nimije-, den, který se počítal k nejmocnějším v klanu Hadama. Když procházeli horní úrovní, pokynul ostatním a všichni jako jeden muž sestoupili do středu síně. Slunce svítilo přímo na zlatý a slonovinový trůn a ozařovalo Maru jako sochu bohyně na chrámovém oltáři. Před Vojevůdcovým trůnem se lordi zastavili. Shlukli se k sobě a vyměňovali si tiché poznámky.

Po chvíli jeden, oděný v temně modrém, oslovil nehybnou ženu na trůně. "Má paní z Acoma -"

Mara ho přerušila. "Chceš mi něco říct, můj lorde z Poltapara?"

Muž se zarazil; jako načepýřený pták trhl rameny a změřil si pohledem paní na trůně. Neuhnula očima a vojáci za jejími zády stáli jako kamenné sochy. Ale v tsuranské kultuře žádná reakce znamenala velmi významnou reakci. Lord si odkašlal. "Jsi zdráva, paní?"

Mara se usmála jeho zdvořilé kapitulaci. "Jsem velmi zdráva, můj lorde. A ty jsi zdráv?"

Muž v modrém přisvědčil a pak se vrátil k bezstarostné konverzaci se svými druhy. Ke vin tichým hlasem řekl:, Jeden poražený."

"Ne," opravila ho Mara, skrývajíc úlevu za rozevřeným vějířem. "Šest poražených. Ten lord, který mě pozdravil, má vyšší postavení než ostatní; dva z nich jsou jeho vazaly. Zbývající tři mu odpřisáhli spojenectví, a ačkoli spolu ještě rozmlouvají, všichni se podřídili jeho rozhodnutí."

Toto vítězství mělo značný význam, neboť další přicházející lordové viděli, že jedna z nejmocnějších rodin v klanu uznala Marino vedoucí postavení. Očividně nikdo z nich neměl v úmyslu se s ní měřit, a tak ji pozdravili a s nadšením různého stupně odešli na svá místa.

Dosavadní válečný náčelník, lord Benšai z Čekowara vplul do sálu ve svém barevném rouchu, které se jako lodní plachty nadouvalo kolem jeho objemného těla. Zabraný do rozhovoru s jedním ze svých rádců a ve své povýšenosti nevšímavý k okolí už byl v půli cesty k pódiu, když zpozoroval, že jeho obvyklé místo je obsazeno.

Na kratičký okamžik znehybněl s rozšířenýma očima ve snědé tváři. Pak mávl na svého upovídaného rádce, aby zmlkl, a s překvapující rychlostí proběhl vzdálenost, jež ho dělila od paní z Acoma.

Kevin se zdržel poznámek, neboť Marina taktika byla jasná. Navzdory tomu, že dříve přicházejí méně významní lordi, skutečnost, že včas zaujala své postavení, jí dala výhodu člověka, který se na nově příchozího dívá shora.

"Paní Maro -" začal lord z Cekowara.

Mara mu skočila do řeči. "Jsem zdráva, můj lorde. A ty jsi zdráv?"

Několik menších lordů skrylo úsměv. Marina odpověď na nevyřčenou otázku zanechala dojem, že válečný náčelník klanu uznal její vyšší postavení.

Lord Benšai prskl a pokusil se vzchopit. "To není -"

Mara ho znovu přerušila. "To není co, můj lorde? Odpusť mi, ale trvám na tom, abys zachovával zdvořilost."

Avšak muž přivyklý moci se nedal jen tak odbýt. Tónem nepopiratelné autority lord Benšai zvolal: "Paní, sedíš na mém místě."

Paní z Acoma na něj upřela svůj nejpronikavější pohled. Hlasem stejně velitelským, nepřeslechnutelným v celé síni, odpověděla: "Myslím, že ne, můj lorde!"

Lord Benšai z Čekowara se narovnal v celé své výši. Slonovinové ozdoby na jeho zápěstích zachřestily, když vykřikl: "Jak se opovažuješ?!"

"Ticho!" poručila Mara a všichni v síni ji poslechli. Jejich shoda nezůstala bez účinku na lorda Benšaie. Rozhlédl se po lordech, kteří ho zradili. Jen pýcha mu zabránila svěsit hlavu. Nyní nikoli pouze lordu z Čekowara, ale celému shromáždění Mara řekla: "Nastal čas, abychom mluvili jasně, příbuzní."

V rozlehlé síni se rozhostilo hluboké ticho. Výrazy týkající se krevních svazků byly na veřejnosti používány velmi zřídka, neboť Tsurané příbuzenským vztahům připisovali velkou důležitost. Jakékoli dovolávání se příbuzenství, bez ohledu na to jak vzdáleného, bylo považováno jak za významné, tak za osobní. Ačkoli rodové linie všech příslušníků klanu se v dávné minulosti stýkaly, jejich vztahy časem zeslábly a nebyly zdůrazňovány, pokud nebyla vznesena otázka dluhu nebo cti.

Jako kdyby u paty pódia nestál rozpačitý lord z Čekowara, pokračovala Mara ve své řeči určené všem lordům v lóžích.

"Řízením osudu jsme Členy klanu proslulého ctí" - když mnoho z přítomných zamručelo na souhlas, zvýšila Mara hlas - "jemuž se ale nedostává moci." Sum utichl. "Můj otec byl považován za jednoho z nejvznešenějších šlechticů Impéria." Několik lordů opět přisvědčilo. "A přesto, když jeho dcera sama čelila mocným nepřátelům, nikdo jí nenabídl alespoň symbolickou podporu."

Nikdo nepromluvil, když Mara přelétla lóže pohledem.

"Chápu stejně jako vy všichni, proč tomu tak je," řekla. "Avšak přesto cítím, že politické důvody nejsou dostatečným ospravedlněním. Nakonec," poznamenala hořce, "svědomí nás netrápí. Tak už to chodí, říkáme si. Když je zavražděna mladá dívka a natami ctihodné rodiny pohřbena horní stranou dolů do špíny, kdo by odporoval názoru, že to byla vůle bohů?"

Mara pátrala ve tvářích všech lordů v síni a hledala v nich nepřátelství. V okamžiku, kdy nejtroufalejší vládcové už zvedali hlasy na protest, vykřikla: "Já tvrdím, že to není vůle bohů!" Její slova zazvučela ve všech lóžích a nezvyklý cit, který je zabarvoval, přibil lordy k jejich křeslům.

"Já, Mara z Acoma. Já, která jsem přinutila lorda z Anasati, aby se stal mým spojencem, a já, která jsem zničila Jingua z Minwanabi pod jeho vlastní rodnou střechou! Já, která jsem povznesla dům Acoma tak, že se stal nejmocnějším v klanu Hadama! Já tvrdím, že svůj osud si vytváříme sami a sami si hledáme své místo na Kole! Kdo z vás říká, že tomu tak není?"

Odpovědí jí bylo nepokojné zašumění a několik lordů se zavrtělo, jako by se necítili dobře, když vyslechli něco nikoli nepodobného kacířství. Jeden z vládců v zadních řadách vykřikl: "Paní, vyslovuješ nebezpečné myšlenky."

"Žijeme v nebezpečných dobách," odpověděla mu Mara. "Je čas změnit naše myšlení."

Následoval všeobecný, i když zdráhavý, souhlas. Hluboké mručení přerostlo do bzukotu vzrušených rozhovorů, do něhož se vmísil lord z Čekowara, který sotva držel na uzdě svůj vztek, že zůstal zapomenut tam, kde stál. Vykřikl do všeobecného hluku: "Co máš tedy v úmyslu kromě toho, že mi chceš vzít můj úřad, paní Maro?"

Mariny klenoty se zatřpytily ve slunečním světle, když sáhla do hlubin svého rukávu a vytáhla svitek. Kevin musel bojovat s nutkáním vyjádřit ji obdiv za přesné načasování. "Ukaž jim cukr," zašeptal si sám pro sebe.

Nikdo si nemohl nevšimnout žlutých a bílých stuh, označujících dokument vydaný strážcem císařské pečeti. Mara, vědoma si toho, že jsou na ni upřeny oči všech přítomných, přehlédla shromáždění s majestátním výrazem. "Mám tady, opatřená císařskou pečetí, výhradní obchodní práva udělená domu Acoma."

"Obchodní práva?" "S kým?" a "Na co?" se ozývalo ze všech lóží.

Pouze lord Benšai. vypadal, že to na něj neudělalo žádný dojem. Stál jako skála a mračil se. "I kdybys měla dokument vlastnoručně sepsaný Nebeskou září, nepokloním se ti, paní."

Lujan si hlasitě poklepal na jílec svého meče, což bylo jasným varováním, že žádná urážka jeho paní nebude trpěna. Válečníci domu Čekowara se také napřímili a Kevin, který věděl, jak skutečná je hrozba krveprolití, se zpotil pod svou tunikou a zatoužil alespoň po noži v ruce.

Jako kdyby bojová pohotovost jejích vojáků byla pouze přehlídkovým postojem, přečetla Mara dokument nahlas celému shromáždění. V síni bylo ticho jako v hrobě. "Držím klíč k bohatství, mí lordové," uzavřela. "Mám výhradní práva na obchodování s tímto zbožím, a to na vývoz do Midkemie i na dovoz z ní."

Do naprostého ticha Mara řekla: "Uvědomujete si, jaký dopad bude mít dovoz vyjmenovaných druhů zboží, zejména kovu, na stav vašeho majetku?"

Ticho v Síni rady se změnilo na napjaté. Několik lordů šeptem hovořilo se svými rádci, zatímco ti, kteří seděli na nejvýznamnějších místech, pomalu bledli. Lord Čekowara dal znamení svým válečníkům, aby zrušili své bojové postavení; dokonale pochopil, že Mara nad ním zvítězila. Kdyby to zkoušela silou nebo politickými intrikami, bylo by její postavení stále ještě pochybné. Ale když její moc vzrostla tak, že se rovnala, nebo dokonce převyšovala jeho, a když teď ještě měla možnost ovlivnit finanční poměry každé rodiny v klanu, žádný z přítomných lordů by se neodvážil podporovat svého bývalého válečného náčelníka. S výrazem potlačované zuřivosti na tmavé tváři hledal lord Benšai způsob, jak couvnout, aniž by se zostudil.

Ostatní lordi klanu Hadama však byli .příliš ponořeni do svých vlastních starostí, než aby věnovali pozornost jeho porážce. Z předního balkonu jeden vykřikl: "Paní, nabízíš spoluúčast?"

Mara odpověděla zdrženlivě. "Možná. Mohla bych ustanovit obchodní konsorcium a nabídnout spoluúčast těm z vás, kdo prokážou skutkem stejně jako slovem, že jsou mými příbuznými."

Mnoho z lordů se na toto prohlášení zatvářilo nedůvěřivě a podle chvatu, s jakým se ke svým pánům nakláněli jejich rádcové a zuřivě šeptali, nebylo přijato s nadšením. Lord z Čekowara vycítil svou příležitost. Hlasem dobře vycvičeným v přemlouvání řekl: "Maro, tvůj návrh je dobrý, ale nevidíme nic, co by dokazovalo, že se s barbary vůbec dá obchodovat, i když máš výhradní práva od císaře. Kromě toho," dodal s gestem otce, který kára vzpumé dítě, "tyto věci se mění, že ano?"

Mara slyšela, jak Kevin mumlá: "A teď jim ukaž bič."

Přemohla smích. Lord z Čekowara projevil sebedůvěru, díky níž by jindy vypadal politováníhodně nabubřele. Mara si pečlivě zvolila tón a řekla: "Můj lorde, pochop toto: když opustím tuto síň, budu vědět, koho mohu počítat ke svým přátelům a kdo zůstane stát stranou." Významně se rozhlédla a podbarvila svá slova mírností a trpělivostí. "Já už jsem byla prověřena mnohokrát od doby, kdy jsem se stala vládnoucí paní."

Do její zamyšlené odmlky se ozval souhlasný šum z lóží. Mara pokračovala: "Ti, kdo o mně pochybují, mohou sami čelit všemu, co je potká, a spoléhat pouze na vlastní síly a zdroje. Ti, kdo přijmou mé volání po sjednocení klanu a spojí svůj osud s mým, budou mít po svém boku dům Acoma, který se společně s nimi postaví všemu nebezpečí, které může vyvstat. Protože, mí lordi, pokud si někdo myslí, že Velká hra skončila tím, že ji císař zakázal, ať se raději sám vzdá své moci a hledá chrám, kde se může modlit o milosrdenství. Neboť takový člověk je blázen a jen s pomocí bohů on a jeho

rodina přežijí nadcházející dny.

Mám pro vás lepší volbu," vykřikla nejsilnějším hlasem, jakého byla schopna. "Můžete pokračovat tak, jak jste byli zvyklí dosud, jako malý klan bez velké budoucnosti, nebo můžete znovu roznítit oheň, jímž si vaši předkové osvětlovali cestu.

Padne Tasaio z Minwanabi, nebo padnu já. Když padnu já -" pohlédla přímo na lorda z Čekowara - "myslíte, že Tasaio nezavleče Impérium do občanské války? Která rodina je tak silná, aby ho zastavila?" Opřela se a ztišila hlas, takže lordi v lóžích se museli naklonit kupředu, aby jí rozuměli. "Ale když uspěji, .zanikne jedna z pěti Velkých rodin. Bude ji muset nahradit další rodina. Většina by řekla, že by se o tuto čest měl ucházet dům Anasati nebo možná Šinzawai. To se teprve uvidí. Já tvrdím, že by tato pocta mohla připadnout i domu Acoma. Klan, do něhož bude patřit vyznamenaná rodina, se také pozvedne, a příbuzní jejího vládnoucího lorda se budou počítat mezi mocné" - zamávala listinou - "a bohaté."

Starý lord z Jinguai se po celou dobu ani nepohnul, ale nyní vstal. Záda už měl sehnutá stářím, ale jeho hlas zazněl pevně, když vykřikl: "Mara! Prohlašuji Maru z Acoma za mého válečného náčelníka!"

Další lord se přidal k jeho volání, následován sborem hlasů z nižších ochozů. Najednou křičeli téměř všichni a ohromený lord Benšai z Čekowara zjistil, že většina klanu je na nohou a provolává Mařino jméno. Když začal halas nakonec opadat, obrátila se Mara na bývalého válečného náčelníka. "Benšaii, předej mi svou hůl."

Lord z Cekowara se na ni kysele podíval. Na téměř nepostřehnutelný okamžik zaváhal a pak jí podal krátkou dřevěnou hůl s obřadními řezbami, která byla odznakem úřadu válečného náčelníka. Když ji Mara přijala, krátce a strnule se jí uklonil a vykročil ke křeslu nejblíže pódia, které bylo vyhrazeno pro druhého nejmocnějšího lorda klanu. Další lordové za ním se přeskupili tak, že bylo obsazeno i bývalé Marino křeslo, aby zůstalo zachováno umístění podle společenského postavem. Pouze ti méně významní zůstali na svých místech.

Když byl obnoven klanový zasedací pořádek, zamávala Mara rukou, aby zahájila vlastní shromáždění. "Vy všichni budete počítáni k mým věrným a důvěryhodným přátelům. Od tohoto okamžiku ať všichni vědí, že Hadama je opět klanem podle jména i skutků. Neboť, mí příbuzní, přicházejí těžké časy, vedle nichž bude Noc krvavých mečů vypadat jako nevinná zábava, pokud nepřijmeme patřičná opatření, abychom tomu zabránili.

Dovolávám se klanové cti!" Po těchto formálních slovech celá síň strnula. Pak se začaly ozývat překvapené a ohromené výkřiky, protože Mara tímto neodvolatelně prohlásila, že cokoliv se jí stane, dotkne se to nejen cti domu Acoma, ale cti celého klanu. Žádný lord se neodvážil něčeho takového z pouhého rozmaru nebo z bezvýznamného důvodu, neboť tato výzva zavazovala všechny rodiny klanu, aby se postavily za dům Acoma. Kdyby některý válečný náčelník zavlekl klany do války, hrozilo by nebezpečí rozvrácení celého Impéria. Nebylo třeba zdůrazňovat, že pokud by taková situace nastala, zasáhli by Ctihodní. Více než hněvu císaře, nebo dokonce pomsty bohů, se Tsurané báli Shromáždění mágů, jejichž slovo bylo zákonem.

Přesto Mara potlačila svůj největší strach, že výzva klanové cti může přispět k jejímu vlastnímu konci. "První povinností klanu Hadamaje sloužit Impériu!"

Celá síň s úlevou vykřikla: "Ano? Sloužit Impériu!"

"Řeknu vám toto: cokoli od tohoto dne učiním, nebude pro větší slávu domu Acoma, ale pro službu Impériu. Vy, mí šlechetní a věrní příbuzní, jste spojili své osudy s mým. Dávám vám své slovo, že bez ohledu na to, co přijde, budu jednat pro dobro všech."

Vzrůstající šum utichl jako příbojová vlna vracející se zpět do moře. Mara zatížila klan Hadama strašlivým břemenem, neboť formální slova "dobro Impéria" znamenala, že věc, k níž Mara svůj klan zavázala, může skončit pouze vítězstvím, nebo naprostou zkázou.

Dříve než mručeni mohlo přerůst v otevřené protesty, Mara pokračovala. "Tímto dnem jsou ukončena všechna spojenectví se stranami, kromě Modrých kol a Jadeitového oka." Několik lordů souhlasně přikývlo, zatímco jiní, jejichž politické zájmy mířily jinam, zahučeli na protest. Ale nikdo nepromluvil. "Všechny vazby na různá uskupení mimo klan mi musejí být oznámeny," přikázala Mara. "Nechci nikoho z vás nutit, aby jednal nečestně, nebo aby porušil své sliby, ale v nadcházejících dnech někteří z nás zjistí, že se z bývalých přátel stali nejzavilejší nepřátelé." Zhluboka se nadechla, jako by očekávala výzvu.

"Rozhlédněte se po této síni, mí lordové. Toto je vaše rodina, na níž může záviset váš osud. Starodávné pokrevní svazky byly dnešním dnem obnoveny. Každý, bez ohledu na to, jak vysoko postavený, kdo pozvedne ruku proti nejmenšímu z mých příbuzných, pozvedne ji proti mně. Dědictví našeho klanu bylo po celé generace rozdrobeno naší nejednotností. Teď už ne. Kdokoli zaútočí na mého příbuzného, zaútočí na mne. Rozdělila jsem své vojsko, mí lordi, a plná polovina mých válečníků pod velením nově ustaveného velitele jednotek bude připravena pro případ, že by kdokoli z vás potřeboval pomoc." Nechala svá slova zapůsobit a dodala: "A až temné dny pominou, chci se s vámi opět setkat v této síni a vidět, že nikdo z vás nechybí. Protože jako matka šatra krmí svá mláďata a roztahuje nad nimi svá ochranná křídla, tak i já chci pečovat o svou rodinu a chránit ji."

Nyní většina lordů v síni stála a ti nejmenší mocí a postavením se potěšené usmívali, když vyslechli Marin slib. Ale i ti nejmocnější byli nuceni pohlížet na Maru s úctou. A přestože se ve snědé tváři lorda z Cekowara zračily jiné pocity než obdiv k ženě, která ho nahradila v čele klanu, skrýval hořkost ve svém nitru a tleskal jejím šlechetným slovům.

Pouze Kevin si všiml záblesku zášti v očích lorda Benšaie. Ačkoli Midkemiana těšila odvaha, s jakou se jeho paní ve veřejném střetnutí postavila bývalému válečnému náčelníkovi, ustaraně se zamyslel nad tím, jestli si Mara ještě někdy bude moci dovolit získat tolik nových spojenců za cenu dalšího smrtelného nepřítele.

Strážce císařské pečeti strnul s keljirovým bonbonem zvednutým k ústům. Očividně se přihrbil, když viděl, kdo ho přišel navštívit. Zvedl svou váhu z polštářů, zdušeně přitom zasténal a urovnal si roucho kolem svého objemného

pasu. "Má paní z Acoma, Jaké... překvapení."

Strážce pečeti pohlédl na uctivého sluhu, který stál za Marou, a pochopil, že Mara se svým nenápadným doprovodem prostě proklouzla bludištěm jeho podřízených a sluhů, jejichž úkolem bylo oznamovat mu, že přichází významný návštěvník.

Cukroví mu najednou bylo na obtíž. Strážce císařské pečeti hodil bonbon zpět do krabice, ačkoli už ho rozbalil a cukrovinka se horkem začala roztékat. Otřel si ulepenou dlaň do šerpy, neboť jeho roucho mělo neobvykle krátké rukávy. Pak natáhl ruku ke své návštěvnici.

Mara přijala nabízené rámě a nechala se odvést k polštářům před jeho psacím stolem. Když úředník spustil svou váhu do polštářů naproti ní, zasípal: "Jsi zdráva?"

"Jsem zdráva, lorde strážce," odpověděla s lehkým náznakem úcty.

"Slyšel jsem, že jsi získala prvenství ve svém klanu." Strážce císařské pečeti nemámil čas a znovu se pustil do svých sladkostí. "Je to pro tebe velká čest, řekl bych." Mara sklonila hlavu, jako by přijímala lichotku. S bonbonem v ústech úředník řekl: "Čemu vděčím za tvou návštěvu?"

"Myslím, že to víš, Webaro." Tím, že použila jeho křestní jméno, dala Mara strážci pečeti najevo, že si přeje, aby s ní jednal s úctou, která přísluší jejímu novému postavení. Vyňala z rukávu svitek. "Mám oprávnění k obchodním výsadám, opatřené císařskou pečetí, a žádám, aby bylo vyhlášeno veřejně."

Webara se nucené usmál a pokrčil rameny. "Maro, můžeš dělat, co uznáš za vhodné." Použil na oplátku její křestní jméno a naznačil tím, že své postavení považuje za rovné jejímu. "Můžeš si najmout posly z cechu, aby roznesli zprávu o tvých výhradních obchodních právech do nejzazších koutů Císařství."

.Zmatená Mara se snažila nedal najevo své překvapení. "Domnívala jsem se, že ve vhodném čase se tohoto úkolu ujmou císařští poslové."

"Ano, pokud bych jim to nařídil." Webara prozkoumal přední část svého roucha a odstranil papírek z keljiru, který se přilepil k látce. "Ale jelikož Trhliny nejsou pod císařským dohledem, nezajímají mě ti, kdo je používají."

Mara přemohla své rozhořčení. "Co to znamená? Mám výhradní práva!"

Webara si dlouze útrpně povzdechl. "Maro, řeknu ti to přímo, Máš práva na obchod s barbarským světem. Je naprosto nepopiratelné, že nikdo jiný nesmí dovážet zboží, na něžmáš licenci, ale nepatří ti monopol na používání Trhliny do cizí země. Žádná ze dvou Trhlin nespadá pod císařskou správu."

"Kdo je kontroluje?" Navzdory veškerému úsilí zněl Mařin hlas hořce. V obavách sepjala zpocené ruce, neboť její včerejší odvážné vystoupení bylo založeno na předpokladu, že využije svých práv na dovoz jistého zboží z Midkemie.

Jako mnoho úředníků na místech spojených s velkou okázalostí, ale malým významem, vycítil Webara, že má navrch. Zamlaskal, jak cucal svůj bonbon, a blahobytně si položil ruce na mohutné břicho. "První Trhlina je na pozemcích muže jménem Netoha z Čičimečas, poblíž města Ontosetu." Jeho samolibé chování prozrazovalo mnohem lépe než slova, že onoho muže bude velmi těžké přesvědčit, aby poskytl přístup na své pozemky za účelem obchodu.

"Kde je druhá Trhlina?" zeptala se Mara rozmrzele.

Webara ji obdařil falešným úsměvem. "Druhá Trhlina je na severu, někde uvnitř Města mágů." Mlaskl, když se mu v ústech rozpustil poslední zbytek bonbonu. Nasládlým tónem zbytečně dodal: "Je pod kontrolou Shromážděni mágů, samozřejmě."

Jeho výsměšná povýšenost Maru zasáhla stejně jako urážka. Vstala, aniž by se obtěžovala zdvořilostmi. S jistotou, že se strážce císařské pečeti baví na její účet, odkráčela z místnosti bez jediného slova nebo ohlédnutí.

Zachechtání, které ji vyprovodilo do chodby, ani neslyšela. Pohroužena do hněvivých myšlenek se Mara zamračila. Její družina válečníků se k ní připojila, aniž čekala na pokyn. Jejich paní byla příliš zaneprázdněna svou chybou, než aby věnovala pozornost takovým drobnostem. Učinila špatný předpoklad a zaplatila za to. Domnívala se, že nová Trhlina bude pod císařskou správou, stejně jako ta první; pak by jí její oprávnění poskytlo nepopiratelné výhody.

Ale mágové byli příliš nevyzpytatelní a mocní protivníci k vyjednávání a z onoho Netohy se určitě vyklube nepřístupný paličák. Mara tiše utrousila jednu z Kevinových oblíbených nadávek. Ať už byl lord Netoha jakýkoli a ať má za spojence kohokoli, nezbude jí nic jiného než pověřit Arakasiho, aby zjistil jeho slabá místa. Mara musí získat přístup k Trhlině. Její nově získané postavení válečného náčelníka na tom závisí; kdyby byly její plány zmařeny, vystavila by svůj dům velkému nebezpečí, vojenskému i finančnímu.

Pokud se dostala do potíží - Mara se přinutila klidně dýchat a kráčet, jako by ji nic netrápilo - Tasaio se to nesmí dozvědět, jinak by se brzy modlila o rychlý konec, a to nejen pro sebe, ale i pro celý klan Hadama.

Arakasi se ohlásil hodinu poté, co se Mara vrátila do svého městského domu. Paní z Acoma byla stále ještě znepokojena svým dilematem ohledně obchodních práv a okamžitě povolala svého vrchního špeha do zahrady. Tam, uprostřed krásně kvetoucích květinových záhonů a zurčení fontán, které ji dnes však neuklidňovalo, se Mara přímo zeptala na informace týkající se toho muže Netohy, na jehož usedlosti podle řečí ležela druhá Trhlina do barbarského světa.

Jako by její otázky očekával - možná kvůli její touze osvobodit Kevina - měl už Arakasi připravenu zprávu s ohromujícím množstvím faktů. Dokončil svou úklonu s bezvýraznější tváří než obvykle. "Magická brána není na Netohově usedlosti umístěna náhodou. Byl totiž hadonrou odpadlého mága Milambera, který v usedlosti přebýval předtím, než byl vypovězen ze Shromáždění. Můj průzkum Zjistil, že ten muž byl už sluhou nebo hadonrou předchozího majitele."

Nato se Arakasi odmlčel, protože tsuranská pověrčivost zapovídala vlastnictví majetku nebo zaměstnávání sluhů těch, kteří pozbyli moci; když lord se svou rodinou ztratili přízeň bohů, říkalo se, že jeho majetek, pozemky a služebnictvo byly proklety zároveň s ním. Nicméně Milamber byl

barbar a pravděpodobně na podobné věci nedbal. A smůla jej dostihla také. Arakasi tsuranským způsobem pokrčil rameny. "Nicméně, zatímco oba Netohovi pánové padli díky nepřízni osudu, zdá se, že jeho šťastná hvězda stoupá. Díky nějakým vzdáleným svazkům mohl prokázat příbuzenství s rodinou Cičimečas, která právě v té době potřebovala peníze. Dohodli se. Nyní je Netoha z Čičimečas čtvrtým v řadě, na jejímž počátku se nachází plášť vládnoucího lorda tohoto malého domu, a má dobré postavení v klanu Hunzan."

Mara potlačila nutkání vstát a začít rázovat po cestičce z plochých kamenů. "Klan Hunzan je známý svým radikálním myšlením. Nic, co by mohli udělat, nemůže nikoho překvapit."

Arakasi dokončil své hlášení. "Jinak je o něm známo velice málo kromě toho, že Netohova žena je bývalou otrokyní."

Mara zvedla obočí a její starosti byly narušeny zájmem.

Ale vysvětlení jejího vrchního špeha pohřbilo veškeré naděje, které mohla mít ohledně Kevina. "Než opustil Kelewan, osvobodil Milamber všechny otroky na své usedlosti z otroctví," řekl Arakasi. "Protože o jeho postavení nemohlo být v té době ještě pochyb, skutek se stal zákonným. I bez otroků dokázal Netoha ze svého malého majetku vytěžit zisk. Díky tomu je to muž, který má podle všeho cestu nahoru otevřenou. Možná se jednoho dne stane mocným lordem."

Mara se zajímala o jedinou věc, na níž záleželo. "Takže může být nakloněn obchodním nabídkám, které se týkají této Trhliny?"

"Možná." Arakasi zůstával opatrný. "Je tu ještě něco, paní. Není mi to úplně jasné kromě jistoty, že se odehrává něco, co daleko přesahuje cokoli normálního. Návrat odpadlého mága probudil spoustu aktivity, z velké části utajované. Po hladině císařského dvora se rozbíhají neklidné kruhy - podle dvorních klevet vysocí úředníci jednají s učenci, a ti přísahali, že se nic nedostane ven. Osobní poslové Nebeské záře, kteří se zavázali mlčenlivostí, pobíhají sem a tam s tajnými, výhradně ústními zprávami. Mohl bych se pokusit do toho proniknout, ale pokud se do celé věci vložilo Shromáždění. .." Znovu pokrčil rameny a naznačil tím, že tato snaha nemusí přinést ovoce.

Mara, příliš zaměstnaná vlastními starostmi, odsunula stranou zvědavost nad záležitostmi Ctihodných. S neobvyklou nervozitou propustila svého vrchního špeha a nechala povolat písaře, aby sepsal dopisy lordu Netohovi z Čičimečas a Fumitovi ze Shromáždění. Nabízela jim velkorysé podmínky v případě dohody, že bude moci používat trhlinovou bránu do Midkemie.

Jakmile poslové cechu odnesli zprávy, ztratila Mara veškerý zájem o Kentosani. Rozhodla se pro okamžitý návrat domů jednak z toho důvodu, aby se vyhnula jakémukoli kontaktu s ostatními členy svého klanu, a také ji náhle zachvátila touha po Ayakiho přítomnosti. Chlapec rostl tak rychle! Už brzy z něj bude muž, uvědomila si; musí si promluvit s Keyokem, aby mu vybral válečníka, který ho naučí ovládání zbraně, protože mu už za necelého půl roku bude deset let.

Návrat člunem po Gagadžinu se uskutečnil bez incidentů, ale Mariny starosti ustoupily až tehdy, když přestoupila hranice své usedlosti a ucítila něco z obvyklého klidu, který jí návrat domů vždy poskytoval. A přesto měla poprvé v životě pocit, jako by jí něco chybělo. Uvažovala o důvodu, zatímco nosiči na cestě, vedoucí k usedlosti, přidali do kroku.

Příčina jejího neklidu jí došla ve chvíli, kdy vystoupila na dvůr své usedlosti a setkala se s Lujanovým, Keyokovým a Nacoyiným uvítáním. Mara ucítila prchavý smutek, když se dívala na dům, který kdysi patřil jejímu otci a který už dávno nebyl tím nádherným místem, v němž strávila dětství. Jako vládnoucí paní a válečný náčelník klanu viděla jen zemi, jejíž obrana by byla velmi obtížná, a příbytek, který sice byl příjemně zařízen, ale chyběla mu velikost a hostinské pokoje, jež ve svém postavení potřebovala. Na okamžik Maru zaplavila hořká myšlenka na to, že její nejhorší nepřítel žije na místě, které patří v Císařství k nejlépe bráněným i nejkrásnějším.

Když Mara překročila práh s Kevinem na obvyklém místě u jejího boku, vykročila za nimi i Nacoya. Podrážděná tím, že ji její paní pozdravila jen zběžně, stará žena málem překročila meze zdvořilosti. "Co tě to jen napadlo, Maro? Copak jsi přišla o rozum?"

Výčitka vytrhla paní z myšlenek. Otočila se ke své rádkyni a její zamračení bylo otevřeným varováním. "O čem to mluvíš?"

"O tom uzurpování titulu válečného náčelníka." Nacoya jí pohrozila prstem, jak to dělávala, když byla Mara ještě malým děvčátkem. "Proč ses se mnou o svých záměrech neporadila?"

Mara stála pevně s rukama založenýma na hrudi. "Napadlo mě to, až když jsem byla na půli cesty do Kentosani. Když jsem odjížděla, myslela jsem jen na to, jak bych dokázala přesvědčit klan, aby udělal to, oč žádám, ale na řece jsem měla čas přemýšlet -"•

"Kdybys tak raději ten čas využila k něčemu užitečnějšímu!" přerušila ji první rádkyně domu Acoma.

"Nacoyo!" Maře se v očích zuřivě zablesklo. "Nenechám se hubovat jako malá holka. Na co si vlastně stěžuješ?"

První rádkyně se uklonila v přesně odměřeném úhlu, což znamenalo, že se nenechá zastrašit. Tónem, který zněl skoro urážlivě, řekla: "Prosím o odpuštění, paní. Ale zároveň s tím, že jsi uchvátila nejvyšší trůn klanu Hadama, jsi dala veřejně najevo, že máš dostatek moci na to, abys budila obavy."

Mara, kterou to překvapilo, se pokusila celou záležitost zamluvit. "Nezměnilo se vůbec nic kromě -"

Nacoya položila své vrásčité ruce Maře na ramena a podívala se své paní pevně do očí. "Změnilo se toho hodně. Předtím tě všichni přijímali jako důmyslnou dívku, která dokáže unikat nástrahám, posílit svůj dům a ubránit se. I po Jinguově smrti pokládali mocní Impéria tvé úspěchy za pouhé štěstí. Ale nyní, když jsi donutila ostatní, aby se vzdali své cti, jsi oznámila celému světu, že jsi pro něj hrozbou! Tasaio musí jednat. A to velice rychle. Čím déle totiž bude čekat, tím více jeho vazalů a spojenců začne pochybovat o jeho rozhodnosti. Dříve mohl zůstat klidný a čekat na jasnou příležitost; teď musí něco udělat. Zahnala jsi ho do kouta."

Mara ucítila náhlý záchvěv chladu. S jistotou věděla, že Nacoya má ve svých vývodech pravdu. Zavřela na okamžik oči a nové starosti se smísily s těmi, které se týkaly obav o obchod. "Máš pravdu." Trochu zarmouceně se usmála a

dodala: "Jednala jsem zbrkle a... nu, to nejlepší, co mohu udělat, je poradit se se svými rádci okamžitě po tom, co se převléknu. Musíme... uvažovat o plánech."

Nacoya souhlasně přikývla. Když Kevin odváděl Maru do jejích pokojů, stará žena se zamračila - nejen proto, že Mara jednala bez přemýšlení, ale také proto, že vypadala unaveně. Přestože jí Nacoya sloužila mnoho let, nevzpomínala si, že by někdy viděla dceru svého srdce tak vyčerpanou.

První rádkyně domu Acoma si povzdechla a potřásla hlavou. Rádcové se mohou sejít a mluvit, jak budou chtít; plány mohou být schváleny a mohou se podle nich řídit, ale popravdě řečeno, co může být podniknuto pro zajištění bezpečí a úspěchu domu, co už nevyzkoušeli dříve? Stará žena, která cítila v kostech každý rok svého věku a již všechny klouby pálily v objetí artritidy, se pomalu odšourala chodbou pryč. Každým dnem od chvíle, co zemřel lord Sezu a zanechal svůj majetek na bedrech své dcery, cítila Nacoya strach z toho, že se její milovaná Mara stane obětí Velké hry. Přesto se její paní prokázala jako chytrá a obratná hráčka. Proč je tedy dnes její strach dotíravější než jindy? Nebo je to jen bolest ve starých kostech, které už jsou unaveny dlouhou službou? Nacoya se zachvěla, i když bylo teplé odpoledne. Zdálo se jí, jako by se každým dalším krokem blížila ke svému hrobu.

Z Ontosetu dorazila zpráva. Mara si ji přečetla dvakrát se zachmuřeným výrazem ve tváři. Potlačila divokou touhu do něčeho udeřit a hodila svitek na svou psací desku. Ten tah byl naprosto nečekaný. Ale Netoha odmítl její nanejvýš velkorysé ceny za použití Trhliny, ležící na jeho pozemcích.

"To přece nedává smysl!" vybuchla Mara nahlas a Arakasi v koutě místnosti zvedl obočí.

Vrchní špeh, oblečený jako zahradník, si prohlédl ostří malého srpu, který používal k prořezávání keřů kekali. Stále trval na tom, že se na usedlost bude vracet jen v přestrojení, protože jeho obavy z možné infiltrace jejího služebnictva Tasaiovými špehy nebraly konce. Jeho paní o této záležitosti možná nechtěla mluvit, protože musela uvažovat o spoustě dalších věcí, ale Arakasi si to vzal na starost sám. V poslední době prověřoval služebnictvo a otroky v usedlosti se stejným úsilím, jaké věnoval vedení záležitostí, jimiž jej jeho paní pověřovala. O jeho starostech věděla jen Nacoya, protože stará žena byla mimo veškeré podezření.

Arakasi zkontroloval ostří nástroje prstem a zaujal postoj, který by každý náhodný kolemjdoucí pokládal za postoj služebníka, jehož paní domu hubuje za nešikovnost. "Paní, o Netohovi jsem mnoho nezjistil. Nemluví o svých pohnutkách veřejně. Pro odmítnutí tvé nabídky musí mít nějaký skrytý důvod; zjevně nemůže vést obchod přes Trhlinu sám, protože ty vlastníš výlučná práva. Přesto nedokážu odhadnout, jaké důvody ho k tomuto kroku vedly."

Mara si zklamaně posunula ve vlasech jehlici. Žádost, kterou poslala Fumitovi ze Shromáždění, se vrátila neotevřena, takže Netoha byl její jedinou nadějí. I když nikdy nemusela Arakasiho k ničemu pobízet, řekla: "Dokážeš dostat někoho do domu Čičimečas, abys zjistil něco nového?"

"Mohu se o to jen pokusit, paní." Arakasi, který se snažil netvářit unaveně, dodal: "Je sice velice nepravděpodobné, že se něco nového dozvíme, ale mohu poslat někoho, kdo se dá do řeči s dělníky na poli a v domě. Netohovi dělníci jsou z větší části barbaři -"

Mara jej přerušila: "Midkemiané?"

Arakasi přikývl. "Odpadlý mág Milamber před útěkem osvobodil všechny své krajany a tento Netoha je zaměstnal jako dělníky. Podle zpráv, které jsem dostal z Ontosetu, bych řekl, že si jako sedláci vedou velice dobře. V každém případě předpokládám, že budou daleko řečnější než naši vlastní otroci, takže nebude příliš těžké od nich získat nějaké informace. Rozumí se, pokud budou vědět něco, co pro nás bude mít nějaký význam."

Mara si uvědomila, že Nacoya u jejího boku jen mlčí, a obrátila se k další záležitosti. "Co Minwanabi?"

Arakasiho ruce se sevřely na rukojeti srpu. "Mám obavy, paní, hlavně proto, že ti vlastně nemohu nic ohlásit. Tasaio vede své záležitosti podobně jako ty ve svém domě, ale není nic, co bych mohl označit za neobvyklé." Vrchní špeh si vyměnil pohled s Marinou první rádkyní. "Je to dost nečekané. Poté, co se Tasaio doslechl o tvém jmenování válečným náčelníkem klanu, bych očekával, že podnikne okamžitě nějaké kroky. Ale místo toho..." Arakasi se rozhlédl a pak řekl: "Je tu něco jiného: dům Minwanabi začal zřizovat vlastní výzvědnou síť a pokouší se uvést své agenty na několik důležitých míst v Císařství. Není těžké je sledovat, protože Incomo, Tasaiův první rádce, jedná velice těžkopádně.

Mí muži sledují jeho muže a jsem si jist, že brzy jeho síť dokážeme Ínfiltrovat. To nám poskytne další možnost přístupu k jeho usedlosti a záležitostem, a až celou akci dokončíme, budeme se moci cítit klidněji. Přesto nechci pokračovat příliš rychle. Celá operace může být jen složitým plánem na to, aby nás zmátl."

Přesto Maře připadalo, že by to nebylo v Tasaiově stylu. Svou povahou tíhl spíše ke krutosti a jeho taktika vždy nesla pečeť vojenské přímosti. Znovu se hluboce zamyslela a pokynem ruky dovolila svému vrchnímu špehovi odejít. Nevšimla si ani, že odešel, a úplně zapomněla na to, že je s ní Nacoya, dokud stará žena nepromluvila.

"Cítím chlad v kostech, dcero."

Mara sebou lehce trhla. "Co ti dělá starosti, Nacoyo?"

"Lstivost domu Minwanabi. Příliš se spoléháš na Arakasiho informátory. I když jsou sebelépe umístěni, nemohou být všude. Nestojí Tasaiovi po boku, když si dřepne v ústraní nebo když si lehá se svou manželkou, a musíš si uvědomit, že stojíš proti muži, který plánuje vraždu i tehdy, když si ulevuje nebo si bere do postele ženu."

Mara v oněch představách neviděla nic zábavného, protože Nacoya měla pravdu. Arakasiho agenti nemuseli zjistit nic, co by její dům ohrožovalo, ale zprávy byly i tak znepokojující. Tasaio řídil svou domácnost s nepředvídatelnou, vychytralou krutostí. Jeho mysli i srdci vládla zvrácenost a Mara věděla, že není krev, kterou by v celém Impériu prolil raději než krev její a jejího mladého syna Ayakiho.

Kapitola osmá

ÚTOK

Uplynul rok.

Mara, sužovaná pokračujícími problémy s obchodem a obavami spojenými s Tasaiovou zdánlivou nečinností, přečkala období dešťů. Telata needer byla odstavena od matek a po pastvinách poskakovali malí býčci; když dostatečně vyrostli, oddělili pastevci ty, kteří byli určeni na prodej, od těch, kteří byli vybráni na chov. Obilí bylo zaseto a sklizeno a nad vším panoval nejistý mír. Dny míjely a žádný nepřinášel konec Mariny nejistoty. Probralo se tisíc odpovědí na tisíc možných ohrožení z Minwanabiho strany a žádné z nich nepřišlo. Naplánovalo se tisíc tahů ve Velké hře, ale císař neodvolal svůj výnos o rozpuštění Nejvyšší rady.

Mara seděla v chladných ranních hodinách ve své pracovně a pročítala tabulky a svitky, které tam pro ni zanechal Jican. Od jejího nešťastného nezdaru v Kentosani se majetek domu Acoma opět rozrostl. Převzetí úřadu válečného náčelníka ji neuvrhlo do žádných těžkostí. Stáda se pomalu vzpamatovala z ran uštědřených prodejem nutným k zajištění tažení do Dustari; obchod s hedvábím vzkvétal. Ačkoliv Nacoya využívala každou možnost, aby svou pani přesvědčila, že by měla začít vyjednávat svůj nový sňatek, Mara vytrvale odmítala. Poté, co Tasaio upevnil svou moc jako lord z Minwanabi, by i muž z tak vysoce postavené rodiny, jako byla Hokanuova, byl blázen, kdyby souhlasil se sňatkem dříve, než se vyřeší spor mezi domy Acoma a Minwanabi. S výjimkou domu Xacatecas a s jistými výhradami i domu Anasati nebylo nikoho, kdo by s ní chtěl spojit svůj osud. Mara vzdychla a odhrnula si z očí uvolněný pramen vlasů. Ještě nebyla dost silná, aby sama zahájila útok, a tak se naučila čekat.

Vyrušilo ji tiché zaklepání na přepážku.

Mara pokynula sluhovi, krčícímu se za přepážkou, ať vstoupí.

Uklonil se. "Má paní, v předsíni na tebe čeká posel."

"Ať jde dál." Mara strávila dvě hodiny v tichém rozjímání a po tomto nevítaném vyrušení se obávala nových zpráv.

Posel před ni předstoupil zaprášený, ve vybledlé tunice, která měla na rukávech označení cechu z Pěše. Mara neměla styky s žádnou rodinou z tohoto města, a to probudilo její zvědavost.

"Můžeš si sednout," vybídla posla, když se jí uklonil. Neměl žádnou listinu; vzkaz, který jí přinesl, byl ústní, zajištěný proti vyzrazení jeho přísahou mlčení. Mara pokynula sluhovi, ať přinese jomachovou šťávu, aby si posel mohl svlažit hrdlo, vyprahlé cestou.

Poděkoval kývnutím hlavy a dlouze se napil. "Přináším pozdravy domu Acoma od lorda Xaltepa z Hanqu." Posel se odmlčel, znovu se napil, a zdvořile tak poskytl Maře chvilku na to, aby zapátrala v paměti a vybavila si, co ví o domě, klanu a politických vztazích tohoto lorda.

Mara ten čas potřebovala, protože Hanqu byl menší dům, se kterým nikdy předtím neměla nic do činění; patřil k Nimboni, klanu tak malému, že se pravidelně přidružoval k jiným, větším klanům; které klany to byly v současné době, si Mara nemohla vzpomenout. Arakasi by to věděl. Také by jí asi prozradil, jestli Xaltepo po rozpuštění Spojenectví pro válku obnovil své členství ve Straně žlutého květu. Strana žlutého květu neměla žádné styky s domem Minwanabi, ale příležitostně využívala společných zájmů a podporovala ho předtím, než Almecho oblékl bílou a zlatou a než změny, zavedené jeho nástupcem Axantucarem, zpřetrhaly všechna stará spojenectví. Strana žlutého květu se nyní starala jen sama o sebe a klan Nimboni se přikláněl ke klanu Kanazawai. Možná že odtud vane vítr.

Mara si vzdychla nad nepředvídatelnými zvraty v politice, které se udaly v této době. Kdyby neměla Arakasiho výzvědnou službu, jen by tápala, spoléhala se na dohady a nebyla by schopna zodpovědně vést svůj klan.

Posel dopil a zdvořile čekal na její pozornost. Na Marin pokyn pokračoval.

"Lord z Hanqu formálně žádá, abys zvážila spojenectví s jeho domem. Pokud usoudíš, že toto spojenectví je v zájmu domu Acoma, navrhuje lord Xalteco schůzku, na niž by se projednaly podrobnosti."

Otrok vzal prázdnou sklenici od šťávy, aby ji odnesl. Mara využila této chvilky, aby zformulovala rychlou odpověď.

"Jsem polichocena nabídkou lorda z Hanqu a odpovím mu prostřednictví vlastního posla."

To bylo zdvořile vyhýbavé, ale nikoli neobvyklé, neboť vládce sídlící poblíž Sulan-Qu nevyužívá služeb cechu z jiného města. Mara měla i z důvodů bezpečnosti v úmyslu najmout si posla z jí známého cechu. Ale propustit tohoto posla bez poděkování by bylo nezdvořilé, pokud ne přímo urážlivé. Paní poslala pro Sarika. Ten už byl obeznámen se svými povinnostmi druhého rádce a doprovodil posla do vzdálenější místnosti, kde s ním setrval v nezávazném rozhovoru, dokud neminulo největší horko a muž mohl být konečně propuštěn.

Mara už se na finanční záležitosti nedokázala soustředit. Celé ráno přemýšlela o Hanquově neočekávané nabídce a nemohla přijít na to, co se za ní skrývá. Lord Xaltepo mohl mít upřímný zájem o spojenectví, a to nebylo možné brát na lehkou váhu. Po Marině vzestupu na místo válečného náčelníka to mohl být první z mnoha pokusů o sblížení. Nevzít to na vědomí by bylo pošetilé.

Mnohem nebezpečnější by však bylo, kdyby byl jen loutkou v rukou známého nepřítele, který ho použil, aby

zamaskoval svou další léčku. Mara počkala na poslův odchod a povolala k sobě Arakasiho.

Po večeři svolala poradu. Zesláblá dusnou nehybností vzduchu ve své pracovně s uzavřenými přepážkami a zataženými závěsy se rozhodla, že porada v zahradě přiléhající k jejím pokojům bude mnohem příjemnější. Zahrada měla jediný, přísně střežený vchod.

Usazena na polštářích pod stromem vedle fontánky Mara zalitovala, že musí mít takovou starost o bezpečí. Na okamžik si se závistí připomněla Tasaiovu usedlost, nádhernou prostornou budovu na úpatí kopců, přirozeně chráněnou v údolí s jezerem a přístupovou cestou po řece. Na rozdíl od jiných Šlechticů, sídlících v rovině, lord z Minwanabi nepotřeboval množství vojáků, aby střežili kilometry hranic. Stačily mu hlídky v strážních věžích na vrcholcích kopců a na klíčových místech na obvodu jeho pozemků. Zatímco dům Acoma potřeboval pět set válečníků jen k ochraně usedlosti - což byl cíl po letech starostlivého budování armády stále neuskutečněný - Minwanabi si bez potíží vystačil se dvěma sty na dvakrát větším území. Díky nízkým nákladům na obranu statku zbývalo Tasaiovi na politická dobrodružství dost prostředků, které Maře navzdory jejímu rostoucímu finančnímu impériu chyběly.

Mara se rozhlédla po kruhu rádců, většímu než dříve, s mladými tvářemi, střídajícími staré, které nyní byly ještě zestárlejší. Nacoya byla s každým přibývajícím měsícem scvrklejší a sehnutější. Keyoke už také nedokázal sedět tak vzpřímeně, přesto si ale na své vzezření stále potrpěl. Zdravou nohu si překřížil přes pahýl té druhé a berlu pečlivě uklidil z dohledu. Mara si pořád nemohla zvyknout, že ho vidí v domácím rouchu namísto v brnění.

Při formálních poradách nebyli přítomni sluhové; ale Kevin v úloze osobního otroka seděl za Marou a pokradmu si hrál s jejími rozpuštěnými vlasy. Pak tam byl Jican s rukama zaprášenýma od křídy a Sarik, mladý, dychtivý a soustředěný na rozdíl od zdánlivě bezstarostného Lujana. Vrchní špeh se stále ještě nevrátil z přístavu v Sulan-Qu, kde se měl setkat se spojkou z Pěše. Protože Arakasiho slovo bude mít největší váhu, věnovala Mara čas před jeho příchodem tomu, aby vyslechla své další rádce.

Začala Nacoya. "Paní Maro, nevíš o tomhle Hanquovi vůbec nic. Není to stará rodina. Nesdílí tvé politické zájmy a já se obávám, že to může být rukavice na ruce nepřítele."

Názory první rádkyně byly poslední dobou stále opatrnější. Paní z Acoma si nebyla jista, jestli je to následek jejího vzestupu na místo válečného náčelníka, nebo Nacoyina stále se prohlubujícího strachu z Tasaia. Mara pohlédla na Sarika, aby od něj získala vyváženější názor na risk a zisk.

Ačkoliv sotva překročil třicítku, byl voják, povýšený na rádce, pohotový, vychytralý a jeho rady byly Často sarkastické; ale svými postřehy mířil vždy k jádru věci. "Nacoyina úvaha je správná," začal s očima upřenýma přímo na Maru a prstem si přejížděl po lakovaném náramku na svém zápěstí, jako by zkoušel ostří meče. Po vojácku pokrčil rameny. "Ale dodal bych, že o tom lordu z Hanqu víme velmi málo. Pokud má dobrou vůli, udělali bychom chybu, kdybychom s ním odmítli jednat. I kdybychom si mohli dovolit urazit tak malý dům, určitě si nepřejeme, aby dům Acoma získal pověst nadutého povýšence. Můžeme jeho spojenectví zdvořile odmítnout poté, co ho vyslechneme, a vše proběhne bez urážky." Sarik naklonil hlavu na stranu a jako obvykle zakončil otázkou. "Ale můžeme si dovolit ho odmítnout, aniž prozkoumáme jeho důvody?" - "Správný postřeh," uznala Mara. "Keyoku?"

Válečný rádce zvedl ruku, aby si urovnal přilbu, kterou neměl, a tak se prohrábl v řídnoucích vlasech. "Já bych si blíže povšiml okolností vašeho setkání. Lord s sebou může mít vraha nebo tě může vlákat do pasti. To, kde se s tebou bude chtít setkat a za jakých podmínek, nám hodně prozradí."

Maře neuniklo, že bývalý velitel vojsk nevyjádřil pochybnost ohledně nezbytnosti rozhovorů.

Lujan připojil nový pohled ze svých dnů šedého válečníka.

"Mocné rodiny v Peši považují Hanqua za nerudného samotáře. Jeden můj poddůstojník měl manželku, jejíž bratranec sloužil u Xaltepa jako velitel hlídky. Říkal, že lord z Hanqu je muž, který se zřídka svěřuje se svými názory a činí tak jen v případě, že mu to přinese výhodu. Za svůj vzestup rodina vděčí obchodním úspěchům na jihu."

Jican rozšířil obraz nastíněný Lujanem. "Obchodním artiklem domu Hanqu je chocha-la. Dříve, když byl ještě slabý, ho nemilosrdně vykořisťovaly cechy. Otec lorda Xaltepa už měl dost toho, že ztrácí zisky. Jakmile se chopil moci, najal si vlastní drtiče bobů a zisky z prodeje investoval zpět do svého podniku. Jeho syn úspěšně pokračoval v rozšiřování obchodu a nyní má, když ne největší, tedy alespoň jeden z nejvýznamnějších podílů na jižních trzích. Může se pyšnit vynikajícími výsledky a zpracovává také úrodu dalších pěstitelů. Je možné, že si od našeho spojenectví slibuje, že i náš vazal Tuscalora bude vozit své zboží do jeho sušíren."

"V Peši?" napřímila se Mara. "Proč by měl lord Jidu riskovat, že jeho úroda zvlhne a zplesniví na moři, nebo platit za nákladnou dopravu po souši?"

"Kvůli zisku," vysvětlil Jican svým nenapodobitelným věcným způsobem. "Půda a podnebí dole na jihu poloostrova je pro pěstování chocha-la nevhodné. Dokonce i Hanquovy podřadnější boby tam jdou dobře na odbyt. Většina pěstitelů zpracovává svou úrodu co nejblíže domova, aby se při dopravě zbavili váhy slupek. Hanquovi drtiči mohou dostat dobře zaplaceno za všechnu chocha-la, kterou mohou zpracovat i mimo sezónu. A účinně odstraňují z trhu všechny možné rivaly. Možná že se snaží rozšířit své aktivity až do srdce Impéria."

"Ale proč se tedy nespojil přímo s Jiduem?" zeptala se Mara.

Jican rozpřáhl paže. "Paní, ponechala jsi lordu z Tuscalora právo, aby si mohl sám řídit své finanční záležitosti, ale mezi obchodníky a správci ve městech jsi ty známa jako jeho paní. Nedovedou si představit, že by byl nějaký vládce tak velkorysý jako ty; proto se domnívají, že se musejí obracet na tebe."

"Jidu bude protestovat," poznamenala Mara.

Nyní se kupředu naklonila Nacoya. "Má paní, toho se neodváží. Má svou mužskou pýchu; hryže ho, že ho přemohla žena. Lord Jidu se raději vyhne možnosti, že by se stal předmětem dalších klepů, než aby si stěžoval."

Rozhovor o tomto bodě pokračoval dále a Kevin uchváceně naslouchal. Midkemian nemlčel ani tak z podřízenosti jako ze zaujetí intrikami tsuranské politiky. Pokud v poslední době projevil nějaký názor, nebyl to už okamžitý nápad

neznalého člověka, ale spíše podnět cizince, který se na známou věc dívá z poněkud jiného úhlu.

Mara zvážila připomínky svých rádců a snažila se vyhnout vynořujícím se myšlenkám na to, jak jí bude její barbar chybět, až nakonec bude muset přijmout svou odpovědnost a vyvolit si vhodného manžela. Znepokojena probíhajícím politickým vývojem se těšila z této chvíle, kdy byla obklopena milujícími lidmi a vlahým uklidňujícím teplem letní noci.

Měkké světlo luceren dopadalo na tváře Keyoka a Nacoyi a zjemňovalo rysy jejich zestárlých tváří; odrazilo se v Sarikových živých očích; a skrylo ochablost v Jicanově držení těla.

Neminul den, aby hadonra nenavštívil i ta nejodlehlejší pole náležející k statku; od tažení do Dustari se každé ráno ještě před úsvitem vydával do města a dopoledne se vracel; obětoval každý den dvě hodiny cesty na to, aby přímo od obchodních správců získal nejčerstvější zprávy. Díky jeho horlivosti mu uniklo jen málo příležitostí, ale Mariny těžkosti se zmírnily, a tak nebyla tolik závislá na jeho schopnostech. Jican ji naučil hodně o složitém světě financí. A její další rádcové ji uchránili podobných pohrom Jaké na sebe přivolala svou nezkušeností během prvních dnů svého vládnutí. V duchu poděkovala Lašimě za pomoc těchto dobrých lidí. Při vědomí slibu, kterým se zavázala klanu Hadama, a krevní msty, jež jí hrozila ze strany domu Minwanabi, se neodvažovala ani pomyslet na to, že by někoho z nich mohla ztratit.

Nakonec hovor utichl. Mara zopakovala hlavní body a zamyšleně se zamračila. "Vypadá to tak, že bych se měla s lordem Xaltepem dohodnout na setkání, při němž mi bude zajištěna největší možná bezpečnost. Jicane, mohl bys zařídit pronájem některé z cechovních síní v Sulan-Qu?"

Ale dřív, než mohl hadonra odpovědět, ozval se suchý hlas. "Má paní, při vší úctě, veřejné místo by nemuselo být nejlepší volbou."

Arakasi tiše jako stín vklouzl do zahrady; když se ukláněl, Keyoke sevřel rty. Znepokojilo ho, že nepostřehl okamžik, kdy stráže vpouštěly nově příchozího do zahrady. Starý válečník by nikdy nepřipustil, že mu slábne sluch.

Arakasi se uklonil s tváří začleněnou kněžskou kápí. Svým klidným způsobem počkal na Marino svolení a dodal: "Měl bych tě hned upozornit, že Minwanabi ví o žádosti lorda Xalteca. Mé zdroje zjistily, že Tasaio se osobně zajímá o to, kde se toto setkání uskuteční. Obávám se, že pokud najmeme cechovní síň, mohou se v jejích zdech skrývat špehové. A pokud v nich v současné době nejsou výklenky pro zvědavé uši, můžeme předpokládat, že v době setkání už tam budou. Natolik je Tasaio důsledný, když mu o něco jde."

Vrchní špeh se zarazil, jako kdyby v něm jeho vlastní slova budila odpor. "Můj zdroj si byl jist, mnohem více než kdy předtím. Tasaiovi velmi záleží na tom, aby získal informace o tomto setkání."

Mara zaťala prsty do lemu svých rukávů. "Z toho usuzuji, že Hanquovy zájmy stojí proti zájmům našich nepřátel."

"Což by dodávalo váhu názoru, že Hanquova žádost o spojenectví je míněna upřímně." Ale Arakasi nevypadal uklidněné. "Zůstává příliš mnoho nezodpovězených otázek. Rozšíření Hanquova obchodu může být důvodem, ale je to jen dohad. Kolují také zvěsti o tom, že klan Nimboni se sblížil s klanem Šonšoni." Arakasiho chování prozrazovalo znepokojení. "Jsou tady věci příliš jasné, než aby nebudily podezření."

"Máš starostí?"

"Ano, paní. Něco v jeho..." Zavrtěl hlavou. "Možná mě znervóznilo, že jsem tak snadno získal tolik informací." Pokrčil rameny. "Nevěnoval jsem se příliš lordovi z Hanqu, takže je pochopitelné, že jeho záležitosti unikly mé pozornosti. Proto žádám o nejvyšší opatrnost. Setkej se s lordem Xaltepem na místě, kde se budeš moci snadno bránit; tady, na tvých pozemcích; a pokud to nebude možné, tak někde poblíž, kde si budeme moci udržet výhodu."

Mara zvážila jeho radu. "Mluvíš moudře, jako vždycky. Opatrnost je nezbytná. Nemůžeme promarnit žádnou příležitost, která by nám mohla poskytnout výhodu, jakkoli malou. Setkám se s lordem Xaltepem nikoli v cechovní síni, nýbrž v horské soutěsce, kde kdysi tábořila Lujanova banda. Není to na půdě domu Acoma, ale přesto budeme ve výhodě, kdyby nastaly nějaké problémy."

Arakasi byl po svém spěšném výletu do města zaprášený a vyčerpaný. Mara ho propustila, aby se občerstvil, a zbytek jejích rádců odešel také.

Jediný Kevin zůstal na svém místě. Ovinul paže kolem Marina pasu a zabořil tvář do jejích vlasů.

"Co bys řekla zvláštnímu druhu porady jen mezi námi dvěma?"

Mara k němu otočila tvář, aby se nechala políbit. Kevino-vy vlasy rudě zářily ve svitu lucerny a jeho ruce velmi dobře věděly, kam sáhnout; když přitiskl své rty na její, cítila Mara, jak všechny její starosti zůstávají daleko za ní.

"Má paní," vyrušil ji Nacoyin kyselý hlas. Nevítaná jako úřední návštěva stála první rádkyně v zahradě. "Nech těch pošetilostí a poslouchej mé varování."

Mara se vyvinula z Kevinova sevření. Její oči byly jasné, její vlasy lehce rozcuchané a její nálada výbušná. "Mluv, matko mého srdce. Ale nepokoušej příliš mou trpělivost." První rádkyně v poslední době nevynechala jedinou příležitost, aby Maře nenaznačila, že nepovažuje Kevinovu přítomnost za rozumnou. Ačkoliv Mara chápala, že Nacoyino naléhání pramení ze starosti o ni, byla rozhodnuta užít si dnes večer těch několik okamžiků se svým milencem, které jí zbývaly. Jakkoliv ji Nacoya mínila dobře, její starost nebyla vítána.

První rádkyně ji ale neudělila lekci týkající se nevhodného výběru milence. Zkřížila paže na prsou a narovnala se, kolik jí shrbená záda dovolovala. "Příliš se spoléháš na ty Arakasiho špehy."

Marin pohled potemněl. "Nikdy mě nezklamali."

"Nikdy neměli nic do činění přímo s Tasaiem." Nacoya přísně zahrozila prstem. "Vzpomeň si na karavanu s hedvábím! Desio odhalil jednoho Arakasiho agenta, a jaké to mělo následky. Jeho bratranec nebude tak hloupý. Nenechá se ukolébat pomyšlením, že nemá ve svém domě cizí špehy. Ale na rozdíl od Desia Tasaio nepodlehne nenávisti při zjištění, že byla narušena jeho bezpečnost. Ušetří zrádce, dokonce ho bude hýčkat a bude čekat na příležitost, kdy ho využije."

Větřík rozhoupal lucernu. Mara, pokryta sítí pohybujících se stínů, učinila rozzlobené gesto. "Navrhuješ, abychom se setkali v cechovní síni? Aby naše bezpečnost závisela na mužích, kteří nepatří ke klanu?"

Nacoya si stáhla rukávy, které jí rozevlál póry v větru. "Nic takového neříkám, jen tě upozorňuji, aby sis dala pozor. Arakasi je velmi dobrý, nejlepší muž v tajné službě, o jakém jsem kdy slyšela. Ale jeho předešlý pán Tuscai padl navzdory síti špehů. Tohle nezapomeň. Informátoři mohou být užiteční, ale nejsou neomylní. Všechny nástroje se mohou polámat, nebo mohou být přeměněny ve zbraně."

Mara ztuhla, pocítila zamrazení, když ji opustilo teplo Kevinova těla. "Matičko, tvé varování bylo vyslyšeno. Děkuji ti za tvou radu."

Nacoya věděla, kdy přestat naléhat. S výrazem hlubokého nesouhlasu se uklonila a vybelhala se ze zahrady.

"Má pravdu, ta stará čarodějnice," zamumlal Kevin laskavě.

Mara se otočila a utrhla se na něj: "Ty taky! Copak musí být každý můj večer naplněn strachem a výstrahami?" Pohodila hlavou, dotčena víc, než by se z jejích slov dalo soudit; ačkoliv si o tom Kevin možná myslel své, vyhověl jejímu rozmaru a přivinul ji k sobě. Slíbal z ní její starosti a pak ji na polštářích v mihotavém světle lucerny rozhoupané větrem přiměl zapomenout na nepřátele, kteří prahli po jejím životě a konci celé její rodiny.

Během tří týdnů nastalo nejparnější léto; tráva ztratila poslední zeleň, která jí zbyla z období dešťů. Mara vyšla ze své usedlosti do kalného šera před úsvitem. Její nosítka už na ni čekala, obklopena stráží třiceti válečníků, jimž tentokrát velel Kenji, který potřeboval získat zkušenost z pole. Mara předpokládala, Že na místo plánovaného setkání s lordem Hanquem v horách dorazí před poledním horkem, a na Arakasiho radu si zvolila jen malý doprovod, aby mohla cestovat rychle a v tajnosti. Její válečný rádce trval na tom, zeji vyprovodí; Nacoya už nevstávala tak brzo ráno.

Avšak na dvoře nečekal žádný rádce, když se Mara objevila ve dveřích. Kevin kráčel krok za jejím ramenem, jak se slušelo, ale jako vždycky nedbal na vhodné chování. "Ten starý strejc musel zaspat," řekl barbar vesele. "Měl bych využít příležitosti a oplatit mu, jak mě budil kopancem s válečnými sandály na nohou."

„Já jsem to slyšel," ozval se hlas, který své síly nabyl na cvičišti. Keyoke se vynořil z řad Mařiny tělesné stráže, vzpřímená postava, k níž se nehodila berla, o kterou se opíral. Přestal udělovat Kenjimu důrazné pokyny a s očividnou nechutí, že musí opustit své válečníky, vrhl pohrdavý pohled na Kevina a přistoupil k Mařiným nosítkům.

"Má paní," Uklonil se s dobře nacvičenou rovnováhou a posunul si berlu v podpaždí. Pak se upřeně zadíval na svou paní, jako kdyby řadil slova místo jednotek. Ztišil hlas, aby ho vojáci neslyšeli. "Dcero mého srdce, nemám z tohoto výletu dobrý pocit. Skutečnost, že ti lord Xaltepo předává své vzkazy ústy posla, místo aby je posílal písemně pod rodinnou pečetí, je podezřelá."

Mara se zamračila. „Je to malá a slabá rodina. Kdybych odmítla spojenectví a listina s jeho osobní pečetí by padla do Tasaiových rukou, co myslíš, že by se s nimi stalo? Dům Minwanabi vyhladil jiné rodiny z mnohem bezvýznamnějších důvodů." Kousla se do rtu. "Ne. Myslím, že Arakasi má pravdu a že Tasaio si konečně uvědomí, čeho jsme dosáhli na obchodním poli, a bude se muset smířit s dalším rozmachem domu Acoma."

Keyoke zvedl ruku Jako by se chtěl poškrábat na bradě, ale pak si to rozmyslel. Místo toho vzal Maru za loket a pomohl jí nastoupit do nosítek. "Ať tě provází milost bohů, má paní."

Ustoupil a Mara pokynula nosičům, aby zvedli nosítka. Pak dal Kenji rozkaz k pochodu a malá družina vyrazila kupředu. Když Kevin vykročil vedle nosítek své paní, sevřel Keyoke jeho paži stále ještě překvapivě silným stiskem.

"Chraň ji," řekl s takovou naléhavostí, jakou od něj Kevin dosud neslyšel. "Nedovol, aby jí někdo ublížil, nebo ti udělám víc, než že tě jen nakopnu válečným sandálem."

Kevin se bezstarostně ušklíbl. "Keyoku, starý brachu, pokud se Maře něco stane, budeš si moci kopnout jen do mé mrtvoly, protože v té době už budu po smrti."

Válečný rádce přikývl. Pustil otroka a rychle se otočil, zatímco Marina nosítka s jejím doprovodem mizela v Šeru. Kevin si pospíšil na své místo, ale ještě se ohlédl přes rameno. Byl by přísahal, že se mu starý válečník pokoušel něco naznačit.

V době, kdy vycházející slunce ozářilo mlhu v údolích, byla už Mara se svou stráží v hlubokých lesích, které pokrývaly úpatí hřebene Kyamaka. Ještě než na silnice vyrazily první karavany a poslové, odbočila její družina z hlavní silnice a vydala se úzkou pěšinou stále hlouběji do lesů. Světlo tam nebylo příliš silné a stále ještě se tam převalovala mlha propůjčující mokrým stromům přízračný nádech. Ale už nyní bylo vlhké vedro úmorné. Velitel jednotek Kenji rozkázal svému malému oddílu zastavit ke krátkému odpočinku a také, aby se mohli vyměnit nosiči. Družina byla příliš malá, než aby měla roznašeče vody; otroci naplnili lahve u blízkého pramene. Kevin jim pomohl, protože mu jich bylo líto. Mara sice nebyla příliš těžkým nákladem, ale dnes museli kráčet rychle a ti, kterým právě skončila služba, byli zesláblí a pokryti potem.

Kevin s lahví v ruce klečel u malého jezírka napájeného z pramene v skalní puklině. Zaujal ho cizí oranžový mech, který lemoval břehy, a duhové rybky míhající se ve vodě, takže jen na půl ucha zaslechl, jak velitel jednotek říká Maře, že zvěd, jehož nechali za sebou, aby zjistil, jestli je někdo nesleduje, se opozdil s hlášením.

"Musíme počkat. Pokud se do minuty nevrátí, navrhuji ukrýt se v podrostu a vyslat dalšího muže, aby prozkoumal, co se stalo."

Kevin se ušklíbl a sklonil se, aby naplnil svou nádobu. Zvěd, o němž se mluvilo, byl Juratu, bystrý veselý muž, který měl rád svá potěšení; minulého dne hrál dlouho do noci se svými přáteli kostky. Pokud při tom vypil jen polovinu množství vína, o jakém se v kasárnách vyprávělo, určitě se nyní pohybuje mnohem pomaleji, než by si přál, neboť na zádech vleče praotce všech kocovin.

Jeden z vojáků to právě říkal Kenjimu a dodal, že Juratu se možná zdržel pozorováním šedých válečníků, kteří se v těchto končinách pohybují. Další suše poznamenal, že s nimi možná právě smlouvá o měch vína. Kevin se zasmál; kdyby tu nebyla paní, přesně tohle by se od Juratuadalo očekávat. S myšlenkou na šedé válečníky a několik svých

druhů, kterým se podařilo uprchnout a ukrýt se v těchto lesích, Kevin vstal a pohlédl mezi stromy.

Mlha se začala zvedat. Bledé sluneční paprsky se prodíraly klenbou větví. Kdyby Kevin napůl neočekával, že by mohl zahlédnout některého z uprchlých mužů, nepostřehl by ten pohyb: kratičký záblesk světlé skvrny obličeje mezi listím, který se rychle objevil a stejně rychle zmizel.

Tvář měla ostrý zahnutý nos a přilba nepatřila Juratovi.

Kevinovy ruce trhly s nádobou a voda se mu vylila na prsty. Neodvážil se vykřiknout ani rozběhnout, aby pozorovateli neprozradil, že byl spatřen. Zpocený a s roztřesenými koleny se Kevin otočil zpět k prameni. Pak napodobil netečnou chůzi otroka a pomalu se vydal k Marině karavaně.

Kůže mezi lopatkami ho svědila, jako by čekal, že se mu každým okamžikem do zad zaboří šíp.

Tucet kroků, které ho dělily od Kenjiho a Mařiných nosítek, mu připadalo jako věčnost. Kevin se nutil vléct se tam, kde se mu chtělo utíkat. Záclony na Mařiných nosítkách byly roztaženy a Mara se nakláněla, aby něco řekla Kenjimu.

Kevinovými nervy projel strach jako otrávená šipka. Svíral láhev s vodou a v duchu si zoufale přál, aby se opřela do polštářů a ukryla ve stínu nosítek.

Ale Mara to neudělala. Naopak, roztáhla záclony ještě víc, vyklonila se a otevřela ústa.

Kevin ucítil, jak mu záda ochromuje strach, a rozhodl se jednat. Předstíral, že zakopl o kámen, a vychrstl obsah své lahve na svou paní a jejího důstojníka. Svou ukázku nemotornosti završil tím, že plnou vahou upadl na nosítka.

Jeho paní překvapeně vykřikla a začala se zoufale zmítat pod jeho hrudí, která ji tlačila dolů a dozadu do polštářů, kde byla bezpečně chráněna jeho tělem, když převracel nosítka na bok a vytvářel z nich obranný val.

Jeho čin přišel v posledním okamžiku. Kevin se ani nestačil vymotat z hedvábných záclon, a už začaly dopadat první nepřátelské šípy.

Hvízdaly vzduchem a zarývaly se do země a brnění mužů se zlověstným zvukem jako údery trestajících rukou. Kenji padl první. Klesl k zemi a ještě vykřikoval rozkazy, zatímco šípy bubnovaly do spodní strany převrácených nosítek, která se nyní tyčila před Marou jako barikáda.

"Je to léčka," sykl jí Kevin do ucha, když do něj nepřestávala bušit pěstmi, aby se vymanila z jeho sevření. "Buď tiše."

Jedním z polštářů prolétl Šíp a vyryl do země rýhu. Mara to uviděla a okamžitě zmlkla. Vyděšeně naslouchala výkřikům těch vojáků, kteří zůstali naživu a uposlechli rozkazu svého umírajícího velitele, aby se semkli kolem nosítek a vytvořili živý štít před svou paní.

Situace byla zoufalá. Šípy se snášely jako déšť a podlaha nosítek se pod jejich nárazy chvěla a odlétávaly z ní třísky. Kevin se pokusil vyhlédnout ven a šíp ho škrábl do ramene. Zaklel, stáhl se zpět a začal ze sebe strhávat šedou tuniku otroka.

Dva válečníci vedle Mary umírali na zranění utržená při její obraně. Zlověstné syčení šípů teď nahradil třesk mečů, neboť z lesa se vynořila vlna útočníků a obklíčila zbytky stráží, které ještě zůstaly naživu.

. "Rychle," křikl Kevin. Natáhl ruku se svou tunikou. "Zahal mou paní do tohohle. Její zdobené šaty z ní dělají snadný cíl."

Jeden z nosičů na něj vrhl nejistý pohled.

"Udělej to!" vykřikl Kevin. "Její čest jí bude k ničemu, když bude mrtvá."

Z úkrytu lesa vybíhalo stále více válečníků. Mařini obránci se stáhli do kruhu kolem nosítek. Bylo jich příliš málo, nepatrná hrstka proti lavině nepřátel. Kevin se vzdal další háky, protože z chumlu útočníků se vynořil jeden s mečem namířeným na něj. Kevin popadl zbraň vypadlou z ruky mrtvého vojáka a utrhl z nosítek záclonu, kterou si ovinul kolem paže, aby mu sloužila jako štít; pak se vrhl do boje připraven na to, že bude zabíjet, dokud sám nepadne.

Doma, v usedlosti Acoma, se Ayaki temně mračil na Nacoyu. Tvář měl rudou a pěsti zaťaté a Nacoya se spolu se dvěma otroky a chůvou přichystala na výbuch vzteku hodný válečníka.

"Tohle si neobleču!" vykřikl Ayaki. "Je na tom oranžová, a to je barva domu Minwánabi."

Nacoya si prohlédla dotyčný kus oděvu. Byla to hedvábná košile, posila ozdobami ze škeblí, jejichž barva se s jistou dávkou představivosti dala považovat za oranžovou. Skutečným důvodem Ayakiho odporu bylo, že by v letním vedru nejraději nenosil vůbec nic. To, že byl příliš vznešeného rodu, než aby běhal po chodbách nahý jako otrocké dítě, nemělo pro devítiletého chlapce žádný význam.

Ale Nacoya už měla léta zkušeností s výchovou vzpurných dětí rodiny Acoma. Uchopila Ayakiho za napřímená ramena a zatřásla s ním. "Ty válečníku, oblékneš si to, co se ti dává, a budeš se chovat jako lord, kterým se staneš, až vyrosteš. Když neposlechneš, strávíš celé dopoledne drhnutím špinavých talířů v kuchyni."

Ayaki vytřeštil oči. "Toho se neodvážíš! Nejsem sluha nebo otrok!"

"Tak se přestaň chovat jako otrok a oblékni se jako šlechtic." Nacoya sevřela oteklou ruku s pokřivenými prsty kolem Ayakiho zápěstí a odvedla ho přes místnost ke sluhovi, který čekal s košilí v ruce. I když už byla stará a nemocná, měla Nacoya stále ocelově pevný stisk. Ayaki se přestal vzpouzet, vsunul zaťatou pěst do rukávu a pak zůstal stát a třel si rudý pruh, který mu na zápěstí zanechalo Nacoyino sevření.

"Teď druhou ruku," přikázala Nacoya. "A žádné hlouposti."

Ayaki se přestal mračit a usmál se. "Žádné hlouposti," přitakal v jedné ze svých náhlých změn nálady. Natáhl druhou ruku a dovolil sluhovi, aby ho oblékl. V širokém úsměvu odhalil chybějící přední zuby a pak z košile odtrhl první ozdobu. "Košile je v pořádku," oznámil vzdorovitě. "Ale nic oranžového nosit nebudu."

"Ďáble!" zaklela Nacoya tiše. Už se cítila příliš stará, než aby zvládala umíněné chlapce. Uštědřila mu políček, což jím tak otřáslo, že se vztekle rozkřičel.

Jeho jekot byl tak hlasitý, že sebou sluhové trhli. Stráže na chodbě hluk vyrušil, takže nezaslechly zvuk tichých kroků černě oděné postavy, která proklouzla přepážkou.

Sluha, který stál nejblíže, klesl k zemi s nožem v zádech.
Padl bez výkřiku. Pak vrahův stín na okamžik zakryl slunce a druhý sluha se skácel s podříznutým hrdlem.
Nacoya zaslechla zadunění, když mrtvola padla na dřevěnou podlahu. Vycítila nebezpečí, popadla dědice domu Acoma, který pořád ječel, a mrštila jím do kouta. Dopadl na spací rohož, jejíž pokrývky a polštáře byly po ránu stále rozházeny.
První rádkyně začala křičet na stráže, ale její hlas byl poznamenaný věkem a příliš slabý. Její volání nikdo neslyšel. Ayaki nyní řval slepou zuřivostí a snažil se vymotat z pokrývek. Pouze Nacoya a dva otroci krvácející na podlaze, věděli, v jakém nebezpečí se nachází.
"Ďáble!" vykřikla Nacoya znovu, tentokrát k Černě oděné postavě nájemného vraha ze spolku. Ten vytáhl z opasku další nůž a v jeho levé ruce se objevila smyčka. Tvář měl zahalenou černou rouškou; ruce ukrýval v rukavicích. Nebylo z něj vidět nic kromě očí pátrajících po své obětí, chlapci, který byl Mařiným dědicem. Pouze Nacoya mu stála v cestě. Zvedl nůž, aby ho na ni hodil.
"Ne!" Nacoya se vrhla kupředu, když nůž vylétl z jeho ruky. Skočila po smyčce, kterou svíral v levé dlani, aby ji utáhl kolem Ayakiho hrdla. Nůž proletěl nad její hlavou
a zabodl se do zdi. Vrah zaklel a ukročil stranou. Ale Nacoya zachytila jeho ruku se smyčkou.
Její nehty pronikly tenkou kůží rukavice, jako paťáty se zaťaly do jeho kloubů a snažily se vytrhnout smyčku z jeho sevření. "Nesmíš," Znovu se pokusila zavolat stráže, ale její slabý hlas na tento úkol nestačil.
Vrah neztrácel čas bojem. Pohrdavě přimhouřil oči a pravou rukou vytasil další nůž. Zdálo se, že mu působí zvrácené potěšení, když vrazil ostří mezi žebra staré ženy. Nacoyiny rty se stáhly v bolestné křeči. Ale nepovolila. "Zemři, stařeno!" Vrah divoce zakroutil nožem v ráně. Nacoyino tělo se otřáslo. Unikl jí výkřik bolesti, ale její ruce sevřely smyčku ještě pevněji. "Nezemře nečestnou smrtí," zasípala.
Ayaki přestal křičet. Viděl nůž ve zdi nad svou hlavou a krev rozlévající se po podlaze. Jeden z padlých sluhů stále ještě sténal ve smrtelném zápase. Ayaki, ochromený hrůzou, potlačil vzlyk. Usoudil, že maskovaný vrah musí být Tasaio. S touto myšlenkou se v něm naplno probudila odvaha, kterou zdědil po svém otci.
"Útok!" zaječel. "Útok!" A s hlavou plnou představ o válečnících se vyhrabal z pokrývek a začal bušit do vetřelcova stehna. Vrah mu nevěnoval pozornost. Vrazil nůž hlouběji do Nacoyina těla. Horká krev se mu vyřinula na ruku a vsákla do jeho rukavice, když se snažil vytrhnout smyčku z jejího sevření. Nacoya se zhroutila, padla na Ayakiho a zalehla ho svou nevelkou vahou.
"Ať tě postihne prokletí Dobrého boha," zaskřehotala chraptivě na vraha. Sílají neúprosně opouštěla. Ayaki se vyškrabal na svobodu.
Vrah hmátl po Ayakim a klopýtl. Nacoya ho chytila za kotník, ale život z ní rychle vyprchával. Vrah se hbitě narovnal, přišlápl jí zápěstí a vytrhl se z jejího sevření.
Stará žena svým slábnoucím zrakem zpozorovala, že stráže konečně zareagovaly. Vrazily do místnosti a jejich brnění se nesnesitelně lesklo ve sluneční záři. Vojáci s vytasenými meči a bojovým pokřikem běželi vstříc nájemnému vrahovi.
Vrah uskočil zpět. Malý Ayaki zuřivě vykřikl. Nacoya se marně pokoušela zvednout hlavu z kaluže krve. Neviděla, pouze slyšela, jak Ayakiho bosé nohy buší do podlahy. Zrak se jí zakalil a její poslední myšlenkou bylo poznání, že Škrticí smyčka zůstala zachycena v jejích prstech. Nedokázala nic než přinutit vraha, aby místo smyčky použil nůž... Chlapec, který zemře čestnou smrtí ostřím, bude i přesto mrtvý.
"Ayaki," zašeptala a pak, zlomeně: "Maro..." Potom ji obklopila tma.

Kevin udělal výpad, bodl a nepřítel mu s výkřikem padl k nohám. Přeskočil zmítajícího se muže a narazil na dalšího. Někde při potyčce získal štít a ten mu zachránil život. Utrpěl další ránu do levé paže a seknutí do žeber. Krev se mu řinula po nahém těle a vpíjela se do jeho bederní roušky. Každý pohyb ho bolel. Nepřátelský šermíř si s ním vyměnil tři výpady, než zjistil, že bojuje s otrokem. Zaklel a uskočil zpět. Kevin ho bez okolků probodl zezadu.
"Zemři se svou tsuranskou ctí," vykřikl barbar divoce. "Bohové, prosím, zachovejte všechny zakrslíky takhle hloupé.
Nedopusťte, aby jejich bojové schopnosti převýšily moje, ať Mara zůstane naživu."
Ale bylo jich příliš mnoho. Mezi stromy se stále rojili nepřátelé. Když se Kevin otočil, aby zahnal dalšího útočníka, zjistil; že družina domu Acomaje více než obklíčena. Jejich kruh byl prolomen. Nepřátelé vnikli dovnitř a začali sekal do těl ležících na nosítkách, které chránily Maru.
Kevin ze sebe vyrazil divoký výkřik a probodl muže jednou ranou. Nechal meč v mrtvole a ze země sebral druhý. Zároveň kopl do nosítek. Dřevěný rám se převrátil a přinutil útočící vojáky uskočit; podlaha nosítek se z rámu uvolnila a Mara se svými umírajícími strážci zůstala pod ní.
Kevin se vztyčil. "Zpět, vy zahnojená prasata!" Přidal několik nadávek v tsuranštině a vrhl se přes trosky nosítek kupředu.
Jeho zkrvavené, téměř nahé tělo a řev berserkera vyvedly nepřátele z míry natolik, že zaváhali. Kevin doskočil na hrot šípu a ucítil, jak se mu jedno z jeho čtyř ostří zařízlo do paty. Zaklel v yabonském nářečí. "Ať Turakamu sní vaše srdce k snídani," zakončil, když na něj začaly dopadat meče.
Nemohl čelit tolika protivníkům. Ani nestihl pomyslet na to, jestli jeho použití nosítek jako zbraně nezranilo Maru. Věděl jen, že tady zemře, a tato vyhlídka ho vůbec netěšila, Meč ho zasáhl do holeně. Klopýtl, upadl a překulil se. Nad jeho hlavou svištěly zbraně, kterými se ho snažili probodnout. Meče narážely do země; cítil, jak mu sprška hlíny pokropila ramena. Stáhl si štít z paže, překulil se ještě jednou a vrazil jeho hranu do rozkroku muži, který se pohybovat příliš pomalu. Kevinovo tělo se konečně ocitlo pod překocenými nosítky- Jeho pátrající prsty nalezly odhozený štít. Otočil se, vztyčil se za nosítky a zvedl štít před sebe. Okamžitě na něj začalo dopadat tolik ran, až ho rozbolely ruce.
"Bohové, tohle nemůže trvat věčně." Jeho kletby nyní zněly spíše jako vzlyky. Meče nepřetržitě bušily do jeho štítu.

Rozsekaly tvrzenou needří kůži a dřevo a zanechaly mu v rukou jen rozedrané cáry. Z velké dálky, možná z lesa, zaslechl zvuky dalšího boje. "K čertu s nimi." Hořce se usmál. "Jsme poraženi a oni nás stále chtějí rozsekat na kusy."

Meč zasvištěl vzduchem. Černě zakuklená hlava odlétla a odkutálela se mezi pokrývky na spací rohoži. Avšak stráže domu Acoma sekaly dále, a než tělo vraha dopadlo na zem, bylo na tři kusy. Mrtvola se svalila do zakrvácených polštářů.

Zbrocený krví vraha a křičící hrůzou se Ayaki vyplazil zpod rozsekaného těla. Řezná rána na jeho šíji krvácela a on se bezmyšlenkovitě vrhl proti zdi v pokusu o útěk před hrůzou, kterou právě prožil.

"Dojdi pro Keyoka," vykřikl válečník se zkrvaveným mečem na dalšího, který se skláněl nad Nacoyiným tělem. "Může tady být víc vrahů!"

Za přepážkou byl slyšet pleskot sandálů, jak přes zahradu přibíhali další vojáci, přilákáni hlukem viděli kaluže krve a mrtvoly a vzápětí dorazil druhý velitel útoku a rychle vydal rozkazy k prohledání okolí. Pak určil šest mužů, kteří zůstali jako stráž u dědice domu Acoma.

V příštím okamžiku se objevil Jican, jehož klid zmizel při pohledu na spoušť na podlaze dětského pokoje. Vrazil své tabulky do rukou ohromeného otroka, který šel za ním, a s nezvyklým spěchem se vydal přes místnost plnou mužů v brnění. Za hradbou zkrvavených polštářů se choulil Ayaki, bušil odřenými pěstmi do zdi a křičel: "Minwanabi, Minwanabi, Minwanabi!"

Válečníci, vyčlenění k jeho obraně, se ho zjevně zdráhali dotknout.

"Ayaki, pojď sem, už je po všem," řekl Jican pevně. Zdálo se, že chlapec neslyší. Marin hadonra natáhl ruku. Nevšímal si Ayakiho pokusu uhnout před jeho dotykem, zvedl vyděšeného chlapce a přivinul ho k šatu, který páchl křídou namísto jatek.

"Odvedeme ho odtud," obrátil se na nejbližšího válečníka. "Sežeňte ranhojiče. Je zraněný." Pohlédl na nehybná těla Nacoyi a dvou sluhů a dodal: "A ať někdo zjistí, jestli zůstala naživu jeho chůva."

Údery na štít se zdvojnásobily. Kevin ucukl rukou o vteřinu dřív, než málem přišel o prst. Matně si uvědomoval pohyb mezi těly po jeho boku, když se jeden ze smrtelně zraněných válečníků natáhl a vsunul mu do dlaně rukojeť nože.

"Braň naši paní," zachroptěl. „Ještě žije."

Kevin odmítl poraženeckou úvahu, že už asi příliš dlouho naživu nezůstane. Nahý, krvácející a zachvácený bojovým šílenstvím přijal nůž, sklonil se a pod dolním okrajem štítu bodl jednoho z útočníků do nohy. Okamžitě při tom přišel o nůž, protože nepřítel se zuřivým výkřikem uskočil.

"Hezky si zatancuj," popřál mu barbar, omámený adrenalinem a ztrátou krve. Chvilku mu trvalo, než si všiml, že rány na jeho Štít ustaly.

Ruce v zeleně lakovaných rukavicích uchopily okraj štítu a odhodily jeho rozedrané zbytky stranou. Kevin vzhlédl a zamžoural do slunce. Mezi barevnými kruhy, které mu ze slabosti tančily před očima, rozeznal chochol a tvář velitele vojsk domu Acoma.

Úleva převládla nad jeho smyslem pro humor. "Díky bohům, že jsi tady," řekl. "Ocitli jsme se v nepříjemné situaci."

Lujan si prohlédl Kevinovy zkrvavené ruce a řeznou ránu na předloktí. "'Hezky si zatancuj'?" zeptal sezmateně.

"Později," zamumlal Kevin. "Všechno ti vysvětlím později."

Navzdory zraněním a bolesti se otočil a dvojjazyčně zaklel. Bylo mu špatně a slunce svítilo příliš jasně.

"Kde je naše paní?" dožadoval se Lujan náhle ostrým a starosti zabarveným hlasem.

Kevin omámeně zamrkal na převrácená nosítka. Mrtví domu Acoma leželi kolem rozdrceni stejně jako mnoho brouků pod nimi.

"U Nebeské záře, tam dole ne!" křičel Lujan další rozkaz, který Kevinovi připadal jen jako hlučný zvuk. Pak se dolů napřáhlo mnoho rukou a vytáhlo jeho rozbité tělo z trosek.

"Ne," zaprotestoval Kevin slabě. "Chci vědět, jestli Mara..." Mluvil namáhavě; vzduch ho pálil v plicích.

Navzdory svým protestům byl vytažen a položen na zem. Mrákoty mu zastřely smysly právě v okamžiku, kdy výkřiky válečníků, kteří obraceli nosítka, oznámily jejich objev; pod hromadou mrtvých a zraněných nalezli zkroucené zakrvácené tělo Mary, jež byla sice v bezvědomí, ale kromě rudé podlitiny na hlavě neměla žádné zranění.

Mara ležela na měkkém suchém mechu u pramene. Obklopovala ji stovka válečníků a Lujan držel její hlavu ve svém klíně. Nadzvedla hlavu, když jí na bouli nad obočím položil hadřík namočený v ledové vodě. "Keyoku?" zamumlala, když otevřela oči.

"Ne," odpověděl velitel vojsk jemně. "Ale Keyoke mi při kázal, abych sem šel. Myslel si, že by ses mohla dostat do potíží."

Mara se s káravým výrazem zavrtěla. "On není tvůj velitel, ale můj válečný rádce."

E Lujan odhrnul vlasy z tváře své paní a uličnicky se na ni usmál. "Starého psa novým kouskům nenaučíš. Když můj velitel řekne skoč, skočím."

Mara se s bolestným zasténáním posadila. Připadala si jako zmlácená. "Měla jsem ho poslechnout." Zamlžily se jí oči. "Kevin," řekla. "Kde je?"

Lujan naklonil hlavu směrem k vojenskému ranhojiči, který se skláněl nad druhým tělem ležícím na mechu. "Přežil. V bederní roušce, beze zbraně a s bohatýrskou sbírkou zranění. Ó jé, to je válečník."

"Zranění!" Mara se vyděšeně napřímila a Lujan musel vynaložit překvapivé množství síly, aby ji udržel.

"Klid, paní. Bude žít, i když mu zůstane pěkných pár jizev. Asi bude kulhat a levá paže se mu zahojí až za dlouhý Čas. Svaly má zle posekané."

"Statečný Kevin." Marin hlas se chvěl. "Zachránil mě. Moje hloupost ho skoro zabila."
Její velitel vojsk se jí znovu, téměř něžně, dotkl. "Škoda, že je to jen otrok," zalitoval. "Taková odvaha by si zasloužila nejvyšší poctu."
Vzduch najednou při dýchání zraňoval; Mara zabořila tvář do Lujanova ramene a roztřásla se. Možná že plakala v nehlasném zoufalství; pokud tomu tak bylo, důstojník, který ji konejšil, nikdy nevyzradil její hanbu. Nějakým způsobem pochopil, že její bolest nemá původ jen v tom, že o vlásek unikla smrti. A jeho láska a oddanost by mu nikdy nedovolily vyjevit, že jeho paní veřejně podlehla slabosti. Vojáci stojící kolem si rychle našli nějakou práci a ponechali jí chvíli na uklidnění.
Paní z Acoma plakala pro Kevina, jehož smělý duch si podrobil jejího a který svými činy nezvratně dokázal, že není a nikdy nebude otrokem.
Musí ho propustit na svobodu, a to na území Impéria Tsuranuanni nebude možné. Aby mu poskytla, co si zaslouží a vrátila mu čest muže, nezbude jí nic jiného než ho navždy ztratit. A uskutečnit toto předsevzetí bude nejtěžší věcí, jakou kdy podstoupí.

Přeskupení po přepadení v lese zabralo většinu dne. zabitých válečníků byla uložena na nouzová nosítka, mohla být doma po pohřebních obřadech spálena; mrtví nepřátelé byli ponecháni v lese jako potrava jagun a jiných mrchožroutů. Lujan vyslal zvědy, kteří se vrátili z místa předpokládané schůzky s tím, že neobjevili žádné znal Hanquovy přítomnosti.
Mara přijala tuto zprávu špatné: Xaltepovo navrhované setkání s ní byla smyšlenka, a s největší pravděpodobností Minwanabiho léčka. Byla příliš rozčilená, než aby i v tomto
horku klidně odpočívala, a dělala si nyní více starostí než jen o Kevinovy rány.
"Tasaio nikdy nezaútočí jen jednou," stěžovala si Lujanovi, když začal na ohněm osvětlený tábor válečníků padat soumrak. "Ačkoliv budou naši ranění trpět, musíme se ještě tuto noc vrátit domů."
Její velitel vojsk neprotestoval proti této nezbytnosti a ihned se vydal shromáždit vojáky a učinit přípravy k opuštění tábora. Vyčerpaným a obvázaným válečníkům, kteří přežili z Mařiny původní družiny, bylo určeno čestné místo v čele průvodu. Pak byl nesen Kevin a dva další těžce zranění následováni nosítky s čestně padlými. Mara trvala na tom, že půjde pěšky. Její nosiči přežili, ale se svou vycvičenou schopností nosit náklad bez otřesů byli určeni, aby nesli zraněné. Paní z Acoma kráčela vedle svého otroka. Kevinovi byl podán prostředek proti bolestí, po němž upadl do hlubokého spánku. Mara ho držela za neobvázanou ruku a zmítala se mezi žalem a zuřivostí.
Nedbala varování, že Tasaio může proniknout do Arakasiho sítě. Viděla jen svou rostoucí moc a nechala se zlákat představou, že když je nyní válečným náčelníkem klanu, menší rodiny se budou ucházet o její přízeň. Nacoyaji na to upozorňovala; Keyoke se úmyslně vyhýbal sporu s ní, očividně proto, aby mohl bez omezení zasáhnout, když tak hloupě vlezla Tasaiovi do pasti.
Dvacet sedm dobrých válečníků z její čestné stráže bylo mrtvých. Lujan ztratil dalších dvanáct v boji za její záchranu a Kevin bude možná do smrtí kulhat.
Cena byla příliš vysoká.
Mara sevřela dlaň, pak si uvědomila, co dělá, a uvolnila stisk; mačkala ruku pouze Kevinovi, který ji bránil stejně věrnějako všichni její válečníci. Necítila kameny pod svý-ma nohama a ani nevnímala, když ji Lujan občas uchopil za loket, aby jí pomohl přes výmoly. Sotva si všimla zvědů, kteří přicházeli a odcházeli, aby v okolních lesích pátrali po nepříteli; myslela pouze na svou zahanbenou falešnou pýchu; znovu a znovu uvažovala o tom, co řekne Arakasimu.
Měsíc zašel za obzor. Temnota pod stromy se podobala temnotě v Marině srdci. Strnule kráčela a přemýšlela o odvetě, dokud nedospěli k hranicím jejích pozemků.
Čekala tam na ně další hlídka, ozbrojená a nesoucí pochodně. Mara byla tak vyčerpaná, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila nezvyklost tohoto zvláštního oddílu. Lujan hovořil s velitelem hlídky, a když zaslechla Ayakiho jméno, zamrazilo ji, Odtrhla se od Kevinových nosítek a rozběhla se ke svému veliteli vojsk. "Co se stalo mému synovi?"
Lujan ji pevně uchopil za ramena. "Je naživu, má paní."
Jeho ujištění neotupilo Marin strach. Dokonce i v mihotavém světle pochodní viděla napětí ve tváři velitele hlídky. Vyděšena, že pohroma, která ji postihla, se nemusela omezit pouze na údolí v lese, se zeptala: "Byl podniknut útok na můj dům?"
"Má paní, poslali vraha." Velitel hlídky se krátce uklonil. Vycvičen Keyokem ke stručnosti jí podal zprávu jako vojenské hlášení. "Ayaki utrpěl menší zranění, ale jinak je v pořádku. Dva sluhové zahynuli a první rádkyně Nacoya zemřela při jeho obraně. Pozemky domu byly prohledány,;
ale nenašli jsme žádné stopy po nepříteli. Vrah přišel zřejmě sám. Keyoke posílil všechny hlídky na hranicích a nás poslal tvé družině naproti."
Ale Mara neslyšela žádné podrobnosti kromě toho, že Ayaki byl zraněn a Nacoya, která jí byla od dětství matkou, ji mrtvá. Podlomila se jí kolena. Necítila ruku, kterou ji Lujan uchopil za loket, aby ji podepřel. Slyšela, ale nechápala slova, jimiž velitel vojsk přikazoval veliteli útoku, aby poslal jednoho z vojáků pro náhradní nosítka.
Nacoya byla mrtvá a Ayaki zraněný. Potřebovala Kevinovo objetí a péči svého milence, aby jí pomohla překonat tento strašný sen; ale Kevin ležel obvázaný v nosítkách, omámen léčivým lektvarem.
Mara klopýtla kupředu. Noc byla zoufale pustá. Zdálo se, že v temnotě se skrývá neviditelná hrozba a při cestě pod její vlastní modlitební branou na ni číhá nepojmenovatelné nebezpečí.
"Musím jít domů," řekla otupěle.
"Paní, dopravíme tě tam s největším možným spěchem." Lujan vykřikoval rozkazy svému oddílu a hlídka, která jim přišla naproti, se seřadila kolem Mary a jejích raněných a mrtvých. Pak, bez čekání na nosítka, se válečníci dali na pochod k usedlosti.

Mara kráčela s myslí zahalenou mlhou otupělé nevěřícnosti. Nacoya byla mrtvá; tato skutečnost se zdála být nepochopitelná. Mara cítila, že by měla plakat. Ale nedokázala myslet na nic víc, než aby kladla jednu podlamující se nohu před druhou. Uvědomovala si, že velitel hlídky podává Lujanovi podrobné hlášení o vrahovu útoku, ale ve své hlavě slyšela pouze Nacoyin hlas, reptající a kárající ji za hloupé nápady, marnivost nebo tvrdohlavost.

Ayaki byl zraněn.

Její srdce křičelo hrůzou, hněvem a žalem, že tak malé dítě vůbec mohlo být ohroženo intrikami Velké hry. Kacířsky si pomyslela: Kevin měl pravdu; zabíjet pro politický zisk je nesmyslné a kruté. Její smysl pro čest rodiny sváděl boj s její bolestí. Jak těsně Tasaio minul svůj cíl - během jednoho dne vyhladit dům Acoma!

Keyokova moudrost, Nacoyina odvaha a neúcta otroka k pravidlům chování: pouze tohle stálo mezi jejím domem a naprostou zkázou. Minwanabi téměř splnil svou přísahu Turakamuovi. Marou otřásla zimnice. Vzpomněla si na déšť šípů, které svištěly nad její hlavou, dokonce i když ji Kevin svou vahou srazil k zemi mimo jejich dosah. Vykročila rychleji a neodporovala, když konečně dorazila nosítka":

a Lujan ji vzal do náručí a posadil ji do nich, aniž přerušil chůzi.

Nosiči byli odpočatí. Mara pokynula Lujanovi, aby jí určil stráž a nechal ostatní vojáky, doprovázející raněné a mrtvé, jít pomaleji. Rozrušena až za hranice sebeovládání křičela na nosiče, aby poslední kousek cesty k osvětlené usedlosti běželi co nejrychleji.

Ve dveřích už na ni čekal Keyoke, od pasu nahoru oblečený do brnění. Měl nasazenou svou starou přilbu s ustřiženým chocholem a k pasu si připnul meč, aby čelil nejhoršímu v případě, že by přišla zpráva o smrti jeho paní.

Mara se vypotácela z nosítek dříve, než Lujan mohl zachytit její ruku. Vrhla se do náručí starého válečníka a s tváří přitisknutou na jeho prsní plát bojovala s přívalem slz.

Keyoke stál vzpřímeně, opřený o svou berlu, a volnou ruou ji hladil po vlasech. "Mara-anni," řekl hlubokým hlaem a použil při tom oslovení, jakým se obrací otec na miovanou dceru. "Nacoya zemřela statečně. Bude přenesena do Turakamuovy síně se všemi poctami válečníka a dóm Acomaje na ni hrdý."

Mara potlačila rozechvělý vzlyk. "Můj syn," zašeptala. "Jak je mu?"

Nad její skloněnou hlavou si válečný rádce a Lujan vyměnili rychlý pohled. Velitel vojsk bez potřeby slov vzal Maru za loket a ulehčil Keyokovi od její váhy.

"Můžeme jít k Ayakimu hned," řekl starý rádce. Záměrně se neptal na její poničený vzhled ani na stopy krve na jejích šatech. "Tvůj syn spí, je u něj Jican. Rána na jeho šíji byla ihned ošetřena, ale ztratil dost krve. Brzy bude v pořádku, ale měla bys vědět: nemůžeme zastavit jeho pláč. Utrpěl strašlivý otřes."

Mara se zastavila a odolávala všem pokusům ji odvést. "Kevin," řekla horečnatě. "Chci, aby byl odnesen do mých pokojů a aby o něj bylo postaráno tam."

"Paní." řekl Lujan pevně. "Už jsem si dovolil udělit příkazy týkající se této věci." Uchopil ji ještě pevněji kolem pasu a strkal ji do chodby vedoucí k jejím pokojům. Někdo uvážlivý, pravděpodobně Jican, dal zapálit všechny lampy, takže žádný její krok nemířil do šera.

Oči velitele vojsk a válečného rádce se ještě jednou setkaly. Keyoke věděl, že Marina družina v lese padla do léčky;

netrpělivě čekal, až si bude moci vyslechnout podrobnosti. Lujan přikývl v mlčenlivém souhlasu, že mu bude o všem vyprávět, ale až v Marině nepřítomnosti. V jejím srdci už bylo tolik žalu, že nebylo nutné ji zatěžovat připomínkou nešťastných událostí uplynulého dne.

Došli do jejích soukromých pokojů. Přepážky byly doširoka rozevřeny a střeženy tuctem ozbrojených válečníků. Uvnitř, napůl ztracena v záplavě polštářů, ležela malá postava s bílým obvazem ovinutým kolem hrdla. Někdo u ní seděl; Mara se ani nepodívala, kdo to je, ale vytrhla se z Lujanova držení a klesla na kolena vedle svého syna. Dotkla se ho a jeho tepleji překvapilo. Pak ho opatrně vzala do náručí. Neovladatelně se rozplakala a její slzy kanuly na Ayaki-hotvář.

Důstojníci odvrátili obličeje a postava u polštářů taktně vstala a obrátila se k odchodu.

Mara vzhlédla uslzenýma očima a poznala Jicana. "Zůstaň," řekla roztřeseným hlasem. "Vy všichni, zůstaňte. Nechci tu být sama."

Lampy hořely ještě dlouhou dobu, zatímco seděla a kolébala v náručí svého syna.

Pozdě v noci, když byl přinesen Kevin a uložen na polštáře vedle Ayakiho, Mara přikázala, aby byly lampy uhašeny. Propustila Keyoka, Lujana a Jicana k zaslouženému odpočinku a uklidněna hlídkou válečníků u každých dveří zůstala sedět na tiché stráži u svých milovaných. Přemýšlela a jasně pochopila, že to bylo sobectví, co ji dovedlo tak blízko ke zkáze. Její domýšlivé uchvácení křesla válečného náčelníka jí nyní připadalo jako čin hlupáka.

Nepřevlékla se do nočního úboru, ačkoliv ji ranhojič, který pravidelně přicházel zkontrolovat své dva pacienty, prosil, aby si vzala lék na uklidnění. Oči ji nepříjemně pálily z pláče a ona si nechtěla dopřát zapomnění spánku. Srdce jí tížil pocit viny a v mysli se jí rojily myšlenky. Za úsvitu sebrala všechnu svoji odvahu, vstala z polštářů a opustila pokoj a své drahé. Sama, pouze pod dohledem bdělých stráží, jako zatoulané zvíře kráčela chodbami k dětskému pokoji, kde na márách leželo tělo ženy, která ji vychovala.

Nacoyiny zakrvácené šaty byly vyměněny za roucho z drahocenného hedvábí lemované zelení domu Acoma. Její vrásčité ruce pokojně spočívaly po jejích bocích, skryty v rukavičkách z jemné kůže, aby nebyly vidět kruté rány, které utrpěla při boji s vrahem, a nůž, jímž byla zabita, ležel na její hrudi jako znamení Turakamuovi, že zemřela čestnou smrtí válečníka. Její tvář, lemovaná stříbřitě bílými vlasy, vypadala mnohem pokojněji, než kdyby spala. Starosti, revma a jehlice, které jí nikdy nedržely ve vlasech rovně, už ji netrápily. Léta oddané služby skončila.

Mara cítila, jak sejí zpod nateklých víček derou nové slzy. Matko mého srdce," zašeptala. Klesla na polštáře vedle mrtvé ženy a uchopila její chladnou ruku. Silou vůle se přinutila ke klidu. "Nacoyo, věz, že tvé jméno bude ctěno

předky rodiny Acoma a tvůj popel bude uložen v posvátném háji v zahradě s natami. Věz, že tvá krev, která byla dnes prolita, byla krví rodiny Acoma a že jsi jako má vlastní příbuzná." Mara se odmlčela, aby se mohla nadechnout. V kalném světle, které sem pronikalo přepážkou, zvedla hlavu a vyhlédla do mlhy, jež pokrývala zemi jejího lidu.

"Matko mého srdce," pokračovala se zahanbující nejistotou v hlase. "Neposlouchala jsem tě. Byla jsem sobecká, domýšlivá a lehkomyslná a bohové si vzali tvůj život kvůli mé hlouposti. Ale poslouchej mě: stále ještě se mohu učit. Tvá moudrost žije v mém srdci a toho jitra, kdy tvůj popel bude odevzdán bohům, ti odpřisáhnu: pošlu barbara Kevina pryč a napíšu domu Šinzawai žádost o sňatek s Hokanuem. To udělám, než se změní roční doby, moudrá. A do konce svých dnů budu litovat, že jsem se rozhodla neposlechnout tě, když jsi ještě byla živá po mém boku."

Mara něžně položila scvrklou ruku zpět vedle boku mrtvé ženy., Ještě jsem ti neřekla toto, Nacoyo: tolik jsem tě milovala, matko mého srdce," zakončila, "a děkuji ti za život svého syna."

Kapitola devátá

ZMATEK

Bubny umlkly.

Poprvé od doby před třemi dny, kdy skončily pohřební obřady, zavládlo na statcích domu Acoma ticho. Turakamuovi kněži, pozvaní k této příležitosti, sbalili své hliněné masky a v zástupu odešli. Pouze rudé vlajky u vstupních dveří zůstaly jako připomínka jejich přítomnosti; ale Mara věděla, že už jí její usedlost nikdy nebude připadat tak bezpečná, jak si ji pamatovala z dob svého dětství.

Nebyla ve svém znepokojení sama. Ayaki každou noc křičel ze spaní; Kevin, který v bílých obvazech vypadal skoro jako duch, odpočíval vedle něj, a pokud mohl, bavil ho vyprávěním, volal sluhy, aby zapálili lampy, když se chlapec třásl ve tmě, a konejSil ho, pokud se probudil vyděšen zlými sny. Mara často sedávala u lože svého syna: buď mlčela, nebo roztržitě rozmlouvala s Kevinem. Snažila se nebrat na vědomí dvanáct válečníků, kteří stáli na stráži u každých dveří a u každého okna. Nyní už by nedokázala projít ani stínem pod stromy ve své zahradě bez rozhlížení, jestli někde nečíhá vrah.

Po vyčerpávajícím pátrání Lujanovi zvědové odhalili, jak a kudy vnikl vrah do usedlosti; zabiják věnoval svému průniku hodně času. Našli strom, na němž strávil noc, keř, pod nímž si vyhloubil úkryt a několik hodin bez hnutí čekal a pozoroval pohyb hlídek a sluhů. Tasaio z Minwanabi po Noci krvavých mečů očividně změnil taktiku. Když selhalo množství a hrubá síla, nasadil na další pokus jediného muže, jednajícího vskrytu, Lujan neměl dost mužů, aby denně prohledávali každý keř a plot a pátrali po případných vetřelcích. Vojáci domu Acoma v žádném případě nebyli nedbalí; pozemky byly prostě příliš rozlehlé a otevřené, než aby se daly neprostupně ochránit.

Nacoya a stateční válečníci už byli proměněni v popel, ale Mara stále bolestně cítila jejich ztrátu. Uplynul týden, než se natolik uklidnila, aby si dala zavolat Arakasiho.

Bylo to pozdě večer a Mara seděla ve své pracovně u téměř nedotčeného podnosu s jídlem. Pro Arakasiho poslala otrockého chlapce, který se před ní nyní ukláněl, až se čelem dotýkal podlahy.

"Paní," řekl s tváří přitisknutou k zemi. "Tvůj vrchní špeh tady není. Jican ti s lítostí oznamuje, že opustil usedlost hodinu po útoku na tebe a tvého syna. Nikomu neřekl, kam jde ani kdy se vrátí."

Mara zůstala na svých polštářích pod rozžatou lampou sedět bez pohybu tak dlouho, až se chlapec začal třást.

Hleděla na nástěnné malby, které dal namalovat její bývalý manžel Buntokapi. Zobrazovaly s mistrovským uměním zachycené válečné scény. Podle zaujatého výrazu v Marině tváři by se mohlo zdát, že je vidí poprvé. Bylo nepravděpodobné, že by si paní nevšimla neklidu svého malého otroka, protože ho měla ráda a často ho pohladila po hlavě, když rychle splnil svůj úkol.

"Paní," hlesl ustrašeně, když minuty míjely a jeho už začala bolet kolena.

Mara sebou trhla a vzpamatovala se. Uvědomila si, že měsíc, jehož světlo pronikalo přepážkou, stojí vysoko na obloze a knoty v jejích olejových lampách už jsou téměř vyhořelé. "Můžeš jít," propustila ho s povzdechem.

Chlapec s úlevou vyběhl z místností. Mara zůstala, jak byla, zatímco sluhové vcházeli a odnášeli nedotčenou večeři. Poslala pryč komorné, které čekaly, že půjde spát; pohrávala si se suchým perem a dívala se na prázdný papír položený před sebou. Hodiny míjely, ale ona nepsala. V zahradě za přepážkou bzučel noční hmyz a o půlnoci se vystřídaly stráže.

Bylo prostě nepředstavitelné, že by byl Arakasi zrádce;

a přesto si to členové domácnosti šeptali. Mara ztrápeně převracela pero v ruce. Odkládala formální předvolání v naději, že Arakasi přijde sám a mimo jakoukoli pochybnost dokáže, že se žádným způsobem nepodílel na Tasaiovu útoku na její dům. Keyoke na toto téma nemluvil a obvykle upovídaný Sarik se odmítal vyjádřit. Dokonce ani Jican se nechtěl zdržet na běžné popovídání poté, co jí předložil zprávu o finanční situaci. Mara odhodila pero a začala si prsty třít spánky.

Bylo bolestně jasné, že Arakasi může být podezřelý.

Pokud by skutečně převlékl plášť, její ohrožení by se zmnohonásobilo. Po léta byl zasvěcen do nejtajnějších záležitostí domu. Neexistovalo nic, co se jí týkalo, s čím by nebyl důvěrně seznámen. A nenáviděl dům Minwanabi stejně jako ona.

Skutečně nenáviděl?

Mara se zapotila. Pokud byla jeho touha po pomstě jen přetvářka, jakým lepším způsobem by si získal její důvěru než předstíráním, že nenávidí ty, kdo zničili jejího otce a bratra?

Arakasi, tak dokonale měnící role a převleky; byl tak dobrým hercem, že předstírat vášnivou nenávist pro něj bylo hračkou.

Mara zavřela oči a vzpomínala na své rozhovory s Arakasim během všech těch let. Ten muž ji nemohl zradit. Mohl? Vzdychla. V hloubi svého srdce si byla jista, že Arakasi nemůže být Minwanabiho agent; nenávist k Tasaiovi a jeho rodině byla příliš skutečná, ale možná, že vrchního špeha zlákal někdo jiný. Někdo, kdo mu například mohl nabídnout lepší postavení, z něhož by vedl svou válku proti domu Minwanabi. A cenou za toto postaveni by byla zrada domu Acoma.

Mara si tiskla prsty na spánky, až jí na kůži zůstaly bílé stopy. Pokud byl vrchní špeh rellim v jejím hnízdě, všechno co udělala, bylo k ničemu. Jak by teď uvítala Nacoyino popichování, znamení toho, že se chyby ještě dají napravit.

Ale stará žena už je proměněna v popel, prach mezi prachem tisíce předků rodiny Acoma, jejichž čest se Mara zavázala nést dále.

Znovu a znovu se trápila otázkou: Jak mohla udržovat tak hluboký vztah s člověkem, který jí chtěl ublížit? Jak mohla?

Noc jí neposkytla odpověď.

Mara spustila unavené ruce do klína a ohlédla se po odhozeném peru. Ačkoli lampy kolem ní jasně hořely a před dveřmi stály její nejvěrnější stráže, cítila se jako zahnaná do kouta. Rukou chvějící se strachem zvedla pero a papír. Naškrabala z hrudky suchý inkoust, rozpustila ho v připraveném kalamáři a do záhlaví stránky napsala formálním písmem jméno Kamatsua ze Sinzawai.

Minula dlouhá chvíle, než se přinutila pokračovat. Nemohla si ulevit ve své bolesti tím, že by poslala pro písaře. Přísaha daná Nacoyi byla svatá. Vlastní rukou dokončila obřadní fráze nabídky sňatku, v níž žádala Kamatsuova ctěného syna, Hokanua ze Sinzawai, aby přijal její ruku jako druh paní z Acoma.

Slzy zalévaly Mariny oči, když dopsala poslední řádku, připojila svůj podpis a přitiskla rodinnou pečeť. Rychle listinu složila a zapečetila, zatleskala na sluhu a se staženým hrdlem mu předala své pokyny.

"Tato listina bude ihned předána zprostředkovateli sňatků v Sulan-Qu. Ten ať ji co nejrychleji doručí Kamatsuovi ze Sinzawai."

Sluha přijal dokument a uklonil se své paní. "Paní Maro, tvůj dopis bude odnesen hned za úsvitu."

Mara se zamračila. "Řekla jsem, hned! Najdi posla, ať okamžitě vyrazí!"

Sluha se dotkl čelem podlahy. "Jak si přeješ, paní."

Netrpělivě mu pokynula, aby odešel. Pokud si všimla jeho rychlého zmateného pohledu na tmu za přepážkou, nezavolala ho zpět, aby mohl počkat na rozumnější dobu. Věděla, že kdyby čekala s nabídkou Kamatsuovi až do rána, neposlala by listinu vůbec. Bude lépe, když posel postojí několik hodin ve tmě při Čekání na to, až zprostředkovatel vstane, než aby riskovala další příležitost změnit rozhodnutí a porušit svou přísahu.

Místnost jí náhle připadala příliš dusná a vůně akasi příliš těžká. Odsunula psací stůl stranou. Naplněna zoufalou potřebou vidět Kevina vyskočila na nohy a rozběhla se osvětlenými chodbami kolem řad bdělých stráží do ložnice.

U dveří se napůl oslepena náhlou temnotou zastavila. Zamrkala; aby zastavila nový příval slz, a počkala, až se její oči přizpůsobí; ve vzduchu se vznášel těžký pach ranhojičových bylin a mastí. Nakonec překročila práh.

Měsíční světlo měděné zabarvilo přepážky a proměnilo řady vojáků venku v temné siluety. Ani jejich bdělost Mam neuklidnila. Přistoupila k rohoži, na níž ležel Kevin; jeho obvazy bíle zářily v přítmí a jeho tělo se převracelo na prostěradlech, jako by ho ve spánku něco trápilo. Mara se zastavila, podívala se na Ayakiho a zjistila, že chlapec spí mnohem pokojněji, s ústy napůl otevřenými a zaťatými pěstmi položenými na polštářích. Rána na jeho šíji se hojila mnohem rychleji než Kevinova zranění, která nebyla ošetřena tak rychle. Ale vrah zanechal mnohem hlubší šrámy na chlapcově duši. Mara, spokojena, že Ayakiho netrápí noční můry, opatrně popošla dále, aby ho nevyrušila. Poklekla vedle Kevinovy rohože a pokusila se narovnat prostěradla, shrnutá pod jeho tělem.

Trhl sebou, když se ho dotkla, a otevřel oči. "Paní?"

Mara umlčela jeho šepot svými rty.

Kevin se neobratně natáhl a objal ji kolem pasu. Přitáhl si ji k sobě, silný navzdory svým zraněním. "Chyběla jsi mi," zašeptal jí do vlasů. Pohnul rukou a díky jeho dlouholeté zkušenosti z ní za chvilku sklouzlo její lehké roucho.

Mara potlačila svůj žal a pokusila se napodobit jeho bezstarostnou náladu.

"Můj ranhojič hrozil strašnými následky, když k tobě přijdu a budu tě pokoušet za hranice tvých možností. Říkal, že se tvé rány mohou pořád ještě otevřít."

"Ranhojič je ufňukaná baba," řekl Kevin přívětivě. "Moje rány se hojí dobře, pokud se ovšem nerozhodne, že se mi v nich bude vrtat." Midkemianji hřbetem ruky sebejistě pohladil po hrudi. Pak ji k sobě přitiskl pevněji. "Ty jsi můj lék. Úplně celá."

Mara se zachvěla, napůl smutkem, napůl vzrůstajícím vzrušením. Zavrhla bolestné přání vzít zpět nabídku sňatku Hokanuovi a přivinula se ke svému milenci. "Kevine," začala.

Z jejího tónu poznal, jak je utrápená. Nedal jí příležitost domluvit. Přitiskl se k ní a políbil ji. Objala ho kolen ramen, ale opatrně se vyhýbala obvazům. Kevin ji konejšil a poskytoval jí tak to, co věděl, že Mara potřebuje; a důvěrně známým a přirozeným způsobem sklouzli do milování. Kevinova vášeň nebyla o nic menší než jindy, až na to, že pak rychle

usnul.

Mara se natáhla po jeho boku a široce rozevřenýma očima hleděla do tmy. Přejela si rukou po plochém břiše a uvědomila si, že si toto dostaveníčko v dětském pokoji neplánovala. Nevzala si odvar z byliny teriko, aby zabránila početí. Nacoya by ji ostře pokárala za toto opomenutí.

Nacoya by byla moudrá.

Mara v tlumeném měsíčním světle pozorovala Kevinovu tvář lemovanou hřívou rudých vlasů. Zjistila, že si nepřeje být moudrá. Musí se provdat za Hokanua, jestli to Kamatsu dovolí, a bude mu patřit; ale pokud má obětovat Kevina, nenajde v sobě tolik vůle zavrhnout jeho lásku a své štěstí bez toho, aby jí po něm něco nezůstalo.

Možná že je hloupá, dokonce sobecká. Ale chtěla Kevinovo dítě. Všechno, co dosud dělala, bylo pro čest jména rodiny a předků. Bolelo ji srdce, rozežrané nekonečným utrpením vládnutí. Tuto jedinou věc udělá jen pro sebe.

"Miluji tě, barbare," zašeptala nehlasně do tmy. "A vždycky tě budu milovat." Slzy jí kanuly ještě dlouho poté.

Uplynul týden, pak ještě jeden a ranhojič dovolil Kevinovi krátké vycházky. Při jedné z nich našel Maru ve východní zahradě, kde kuchaří pěstovali byliny a koření. Zahalena ve volném rouchu, jež si obvykle oblékala k rozjímání, seděla mezi stonky vonných rostlin a pozorovala silnici. Běhali po ní sem a tam poslové, většinou v Jicanových službách. Jestli sleduje ruch, nebo je pohroužena do svých myšlenek, nebylo zřejmé.

"Už se zase trápíš," obvinil ji Kevin a odložil hůl, kterou používal, aby ulehčil zraněné noze.

Mara převracela v prstech rozdrcený kousek zeleně. Ještě před chvílí to byla křehká větvička liry, nyní zvadlý, lístků zbavený pahýlek. Rozemnutá kůra vydávala v poledním horku ostře kořeněný pach. Paní, týrající snítku, neodpověděla.

Kevin se s potížemi posadil vedle ní, nohu v obvazech natáhl před sebe. Vzal jí ubohou větvičku z prstů a vzdychl, když uviděl zbytky kůry za jejími nehty.

"Byla mi matkou, a víc," řekla Mara neočekávaně.

„Já vím." Kevin se nemusel ptát, jestli mluví o Nacoyi. Jemně řekl: "Potřebuješ se pořádně vyplakat, vyplavit ze sebe svůj žal."

Mara se prudce napřímila. "Už jsem plakala dost!"

Kevin naklonil hlavu na stranu a prsty si prohrábl neposlušné vlasy. "Tví lidé nikdy nepláčou dost," namítl. "Nevyplakané slzy zůstanou uvnitř jako jed."

Neměl v úmyslu Maru odehnat; ale ona náhle vstala a Kevin se nedokázal zvednout tak rychle, ne s nohou na cáry. Ve chvíli, kdy konečně našel svou hůl, postavil se a chtěl se vydat za ní, zjistil, že mu zmizela mezi keři. Usoudil, že by nebylo vhodné ji pronásledovat. Večer v posteli seji znovu pokusí utěšit. Ale zapomenout na neštěstí, které ji postihlo, bude nemožné, když na každém kroku člověk narazí na ozbrojené vojáky. Vrah sice nezabil Ayakiho, ale způsobil jiné škody. Mara nedokázala nalézt mír ve zdech vlastního domu.

Kevin se vybelhal ze zahrady a rozhodl se vyhledat Ayakiho. V chráněném dvoře mimo dohled služebnictva učil chlapce bojovat s nožem. Otrokům bylo sice zakázáno používat zbraně, ale na usedlosti Acoma mu nikdo nebránil. Jako skuteční Tsurané vždy odvrátili zrak, aby neviděli jeho poslední prohřešek proti zákonům. Kevin už svou věrnost prokázal a nyní ho napadlo, že by chlapce mohly přestat trápit zlé sny, když se naučí aspoň trochu používat zbraň na svou obranu.

Ale dnes zjistil, že dvůr není opuštěn, když do něj vstoupil s ukradeným kuchyňským nožem a dědicem domu Acoma v patách. Ve stínu stromu ulo seděl Keyoke se dvěma cvičnými dřevěnými meči položenými napříč přes klín. Uviděl Kevina s jeho kořistí a oči mu zazářily vzácným úsměvem. "Když jdeš cvičit mladého válečníka, měl bys mít po ruce někoho, kdo dohlédne, aby byl výcvik veden správně."

Kevin se bezstarostně ušklíbl. "Chromý bude vést chromého?" Podíval se dolů na Ayakiho, prohrábl mu tmavé vlasy a zasmál se. "Tak co, tygříku, co bys řekl nápadu dát výprask dvěma stařík̊m?"

Ayaki odpověděl válečným pokřikem, před nímž se všichni sluhové v doslechu dali na útěk.

Mara zaslechla jeho výkřik v koutě kekaliové zahrady, v níž se rozhodla nalézt útočiště. Koutky úst sejí nadzvedly v lehounkém pobaveném úsměvu, ale ihned poklesly; smutek byl stále silný. Slunce pražilo a vysávalo ze zahrady život a barvy. Keře zešedly a okvětní plátky temně modrých květů na okrajích osychaly. Mara kráčela po pěšince a pohrávala si s rudými střapci na svém smutečním rouchu. Měla pocit, že za sebou slyší Nacoyina ducha.

"Dcero mého srdce," jako by stará žena říkala, "jsi hloupá a budeš stokrát litovat, pokud budeš trvat na nápadu porodit Kevinovi dítě. Jednoho dne se vrátí posel od zprostředkovatele sňatků s odpovědí Kamatsua ze Šinzawai. Opovážíš se vstoupit do manželství se synem ze vznešené rodiny, když budeš pod srdcem nosit dítě otroka? Kdybys to udělala, uvrhla bys na jméno domu Acoma neodčinitelnou hanbu."

"Tak řeknu Hokanuovi přímo, jestli jsem těhotná, nebo ne," přerušila Mara pomyslnou řeč.

Obešla zahradníka, který shrabával uschlé rostliny, a bezcílně kráčela dál po pěšince. Když ho minula, odložil sluha své nářadí a vydal se za ní.

"Paní," oslovil ji hlasem měkkým jako samet.

Maře vynechalo srdce. S krví ztuhlou v žilách se pomalu otočila. Strachem ji na celém těle vyrazil pot. Pohlédla na sluhu ve vybledlé tunice: Arakasi... S neobvyklou mírností k ní přistoupil blíž s dýkou v ruce. Když už měla na rtech výkřik o pomoc, vztáhl k ní ruku s dýkou rukojetí napřed.

"Paní," řekl Arakasi. "Prosím tě o dovolení, abych si směl vzít život svou dýkou."

Mara bezděky couvla. "Říkají, že jsi mě zradil," vyhrkla bezmyšlenkovitě. Její slova zněla vyčítavě.

Skoro se zdálo, že Arakasi sebou trhl. "Ne, paní, to nikdy." Odmlčel se a pak zmučeně dodal: "Selhal jsem." Byl vyhublý. Zahradnická tunika na něm zplihle visela a jeho ruce byly vyschlé jako pergamen. Ale prsty se mu nechvěly.

Mara polkla. "Věřila jsem ti."

Arakasi, nemilosrdně vystavený slunečnímu světlu, nepohnul jediným svalem; všechny jeho masky zmizely. Vypadal jako obyčejný sluha, ošumělý, poctivý a slabý. Mara si nikdy předtím nevšimla, jak hubená má zápěstí. Hlasem stejně ubitým jako jeho zjev řekl: "Pět špehů umístěných v domácnosti Minwanabi je mrtvých. Byli zabiti na můj příkaz a vrahové ze spolku, který jsem najal, mi jako důkaz přinesli jejich hlavy. Jedenáct agentů, kteří předávali zprávy z provincie Szetac, zemřelo také. Ty muže jsem zabil vlastní rukou, paní. Už nemáš žádné špehy v domě svého nepřítele, ale ani Tasaio nemá nikoho, koho by mohl využít. Nežije nikdo, koho by bylo možné přinutit, aby tě zradil. A já tě znovu prosím, nech mě odčinit i mou vlastní chybu. Dovol mi vzít si život ostřím."

Nečekal, že Mara splní jeho žádost; nebyl kdysi nikým víc než šedým válečníkem a nenarodil se ve službě jejímu domu.

Mara znovu couvla a ztěžka dosedla na kamennou lavičku. Její náhlý pohyb přilákal pozornost stráží a několik vojáků se vydalo zjistit, co se stalo. Velící důstojník poznal ve sluhovi u Mařiných nohou vrchního špeha. Vydal rozkaz a hlídka se dala do běhu. O úder srdce později uchopily ruce válečníků Arakasiho vztažené paže. Bleskurychle ho odzbrojili a znehybnili.

"Paní, co máme udělat s tímto mužem," zeptal se velitel hlídky.

Mara zamyšleně mlčela. Všimla si, že válečníci zacházejí se svým vězněm opatrně, jako by měli v rukou prudký jed nebo jako kdyby na ně mohl nějak zaútočit. Zvedla pohled k Arakasiho bezvýrazné tváři a netečným zastřeným očím. Neukrývala se v nich žádná tajemství. Vrchní špeh vypadal jako prázdná slupka, vyprchal z něj všechen duch. Očekával konec, oběšení. Zápal a hrdost, kterými se spolu se svým výjimečným intelektem vyznačoval, zmizely.

"Pusťte ho," řekla Mara sklesle.

Vojáci bez otázek uposlechli. Arakasi spustil paže, sklopil hlavu a zůstal stát se zdánlivě nekonečnou trpělivostí, na niž bylo utrpení se dívat.

Kdyby jednal, jeho neobyčejné nadání by ji porazilo.

Vzduch se zdál být těžký, když se Mara nadechla. "Ara-kasi," řekla pomalu. Téměř čekala, že uslyší hádavý, protestující hlas; pak si vzpomněla. Nacoya byla mrtvá. Pokračovala dál v tom, co měla na srdci. "Sloužil jsi mi tak, jak jsi uměl nejlépe. Ty se svou sítí jsi mi zajišťoval výzvědnou službu; nezaručoval jsi pravdivost zjištěných skutečnosti. Nečinil jsi rozhodnutí. Já, jako tvá vládnoucí paní, jsem rozhodovala. Pokud tady bylo selhání nebo nesprávný úsudek, vina padá jen na mou hlavu. Takže ti nemohu dovolit, aby sis vzal život svou dýkou. Místo toho tě já žádám o prominutí za mou chybu, že jsem od věrného muže požadovala víc, než bylo možné splnit. Budeš mi sloužit i dále? Budeš pokračovat ve své práci, abychom společně přinesli zkázu domu Minwanabi?"

Arakasi se pomalu narovnat. Jeho pohled byl náhle ostrý, znepokojivě, nepříjemně přímý. Ve sluneční záři se zdálo, zejí proniká až do mozku a čte její myšlenky. "Nejsi jako jiní vládcové v Císařství," řekl a do jeho hlasu se vrátil měkký, sametový tón., Jestli se mohu odvážit vyjádřit svůj názor, řekl bych, že jsi nebezpečně jiná."

Mara odvrátila pohled jako první. "Možná máš pravdu." Zatočila jadeitovým náramkem na svém zápěstí. "Budeš mi sloužit?"

"Vždycky," odpověděl Arakasi okamžitě. Unikl mu dlouhý, slyšitelný povzdech. "Mám nové zprávy, pokud je budeš chtít vyslechnout."

"Později. Teď jdi a občerstvi se." Když Mara vzhlédla, viděla, že vrchní špeh už odchází a do jeho chůze se znovu vrátila pružnost, zatímco spěchal pěšinkou k východu ze zahrady.

Jak jsi zjistila, že je nevinný?" zeptal se mladý velitel hlídky.

Mara lehce pokrčila rameny. "Nijak. Ale podívala jsem se na něj a vzpomněla jsem si na jeho úžasné schopnosti."

Vstala před svými zmatenými válečníky s téměř vzdáleným, zamyšleným pohledem. "Kdyby mě chtěl takový muž zabít, určitě by svůj úkol nepokazil. Kdyby byl Tasaiovým agentem, nebo kohokoli jiného, natami domu Acoma by už neexistovala. Tomu věřím. A proto mu důvěřuji."

Soumrak pokryl zahradu závojem stříbřitě zeleného pří-svitu, když se Arakasi vrátil, aby podal svou zprávu. Najedl se, vykoupal a oblékl si tuniku sluhy přepásanou zelenou šerpou. Sandály měl zavázané s puntičkářskou dokonalostí a vlasy si dal čerstvě ostříhat. Mara si všimla těchto podrobností, když se jí ukláněl a další sluhové tiše chodili kolem a zapalovali první večerní lampy.

Arakasi se trochu váhavě narovnal. "Má paní, tvá důvěra ve mne není neoprávněná. Říkám znovu, jak už jsem učinil dříve, že uvidím tvé nepřátele mrtvé a jejich jména vyhlazena. Od okamžiku, kdy jsem přísahal před tvou natami, patřím cele domu Acoma."

Mara přijala jeho ujištění mlčky. Nakonec zatleskala na sluhu, aby přinesl čerstvě nakrájené ovoce. Když se svým vrchním špehem opět osaměla, řekla: "Nezpochybňovala jsem tvou věrnost."

Arakasi se zamračil a dotkl se přímo jádra věci. "Že jsi to neudělala, je pro mě důležité stejně jako můj vlastní život." Podíval se na ni temnýma očima, které se nyní neskrývaly ve stínech. "Paní, jsi jedna z mála vládců v Impériu, jejichž myšlení není omezeno starodávnými tradicemi, a jediná, která se těmto tradicím chce vzepřít. Vstoupil jsem k tobě do služby z důvodu naší společné nenávisti k domu Minwanabi. Ale teď se to změnilo. Sloužím ti kvůli tobě samotné."

"Proč?" Maře zablýsklo v očích.

Stíny lamp potemněly zároveň s tím, jak ztmavla obloha nad jejich hlavami. Arakasi netrpělivě mávl rukou. "Nebojíš se změn," řekl. "S tímto jediným rysem dojdeš daleko a možná přivedeš svůj dům k velikosti." Odmlčel se a jeho tvář rozzářil upřímný úsměv. "Chci být u toho, chci být součástí tohoto rozmachu moci. Moc sama mě nezajímá. Ale pokud jde o to, co se s ní dá udělat - tady se přiznám k opovážlivé ctižádosti. Přichází doba velkých změn a toto Impérium už setrvávalo ve svých tradicích příliš dlouho." Vzdychl. "Nevím, co budeme muset udělat, abychom změnili náš osud, ale za více než padesát let svého života jsem nepoznal vládce schopnějšího ujmout se tohoto úkolu, než jsi ty."

Mara pomalu vydechla. Poprvé od okamžiku, kdy poznala tohoto muže, si uvědomila, že mu pronikla pod kůži. Konečně zjistila pravé pohnutky jednání svého nejzáhadnějšího rádce. Mistr převleků Arakasi si sňal masku. V jeho tváři se zračila dychtivost chlapce, ale viděla v ní také, že o ni má Arakasi Skutečnou starost a poskytne jí vše, oč ho požádá. Usmála se. Tím nejledabylejším tónem, na jaký se zmohla, řekla: "Zmiňoval ses o tom, že máš nové zprávy."

Arakasiho oči zajiskřily nadšením. Natáhl se pro kousek ovoce a začal: "Zdá se, že mágové jsou velmi zaneprázdněni nějakou vlastní hrou. Řeči, které se o tom vedou, jsou matoucí a popisují věci skoro nepředstavitelné."

Mara, která se s úlevou usadila na svých polštářích, mu pokynula, aby pokračoval.

Arakasi spolkl zbytek svého kousku ovoce a olízl si rty. "Je to hodně podněcující. Říká se, že deset Ctihodných ze Shromáždění proniklo spolu se třemi tisícovkami válečníků klanu Kanazawai Trhlinou do Midkemie. Byla svedena bitva a vedou se divoké dohady o důvodu. Někteří tvrdí, že se císař chtěl pomstít králi Ostrovů za zrádná jatka během mírových rozhovorů." Vrchní špeh zvedl ruku, aby zadržel dychtivé otázky své paní. "To není příliš neuvěřitelný motiv. Jiní -osoby na spolehlivých místech - říkají, že mágové svedli boj proti Nepříteli."

Mara se na něj dívala s nechápavým výrazem ve tváři.

"Nepřítel," opakoval Arakasi. "Ten z mýtů před Zlatým mostem. Tví učitelé ti určitě tyto příběhy vyprávěli, když jsi byla dítě."

Mara si vzpomněla a pochopila. "Ale vždyť to jsou smyšlenky!" namítla. Rozhlédla se kolem, jako by stíny kolem kruhu světla, vrhaného lampami, náhle narostly a potemněly. "To přece není skutečnost."

Arakasi potřásl hlavou, tajuplně a vzrušeně zároveň. "To jsme si mysleli," souhlasil. ..Ale kdo může skutečně odhadnout, jací nepřátelé se mohou postavit Ctihodným, zvláště od doby, kdy se do věcí zapletl odpadlík Milamber? Tyto mýty jsou starší než dějiny samy, stejně věkovité jako jména pěti bratrů, kteří založili Pět rodin. Jak můžeme posoudit, co byla v dávných dobách pravda?"

Mara se kousla do rtu s náhlým palčivým strachem. "Klan Kanazawai se toho účastnil? V tom případě se můžeme zeptat na to, co se stalo, přímo lorda Kamatsua." Její myšlenky se pustily do trysku. "Můžeme usuzovat, že císařova roztržka s Radou mohla mít něco společného s touto akcí mágů."

"To předpokládám i já." Arakasi si vzal další kousek ovoce. "Ale jsou to jen domněnky. Mé zdroje nejblíže Nebeské záři mluví o tom, že se vedou rozhovory o výměně zajatců mezi Impériem a Královstvím."

"Takže Trhlina je otevřená!" vykřikla Mara. Její hlas byl nezvykle naplněn city.

Arakasi správně odhadl spojitost s jejím barbarským milencem a tiše si odkašlal.

"Nic z toho, co mi bylo řečeno, zatím neproniklo na veřejnost. Ale zdá se, že kdybys znovu požádala o slyšení na správných místech, mohla bys konečně uplatnit svá práva na obchod s Midkemii."

Vypadalo to, že Maru jen velice nepatrně zajímá záležitost, která byla kdysi jejím hlavním problémem. Arakasi taktně využil nastalé odmlky k tomu, aby si vzal poslední kousek ovoce z tácu. Vzpomněl si na rozhovor Mary s Kevinem o Trhlině, k němuž došlo v Kentosani; jeho téma se točilo kolem barbarovy svobody. Arakasi se nechal vést zkušeností a intuicí a došlo mu, že celá záležitost je příliš citlivá.

"Prozkoumám pro tebe celou tu věc, paní, a pokusím se získat více faktů."

Mara mu věnovala pohled naplněný tichým vděkem. "Je to pro Kevina," řekla šeptem. "Nezaslouží si, aby zůstal otrokem."

Pak změnila předmět hovoru, jako by se chtěla zbavit mučivých představ. "Pokud se bude moc i nadále odvracet od Rady, dojde k pozdvižení. Minwanabi se bude snažit uklidnit své spojence a znovu se pokusí získat úřad Vojevůdce."

Povzdechla si, zamračila se a dodala: "Bylo by krásné, kdybychom se dožili toho, až z mých výsadních obchodních práv začnou plynout zisky." Pak přimhouřila oči. "Říkal jsi, že jsi nechal povraždit špehy v Tasaiově usedlosti. Proč tedy náš nepřítel ještě dýchá?"

Arakasi se opřel lokty o kolena a vypadal přitom jako dravý pták, který si načechrává peří. "Má paže není tak dlouhá, abych dosáhl do Tasaiova domu a nechal ho zavraždit - ale jeho služebníci? To je úplně jiný a delší příběh."

A v tiché letní noci pod září lamp a hvězd jí o tom vyprávěl.

Mrtvoly sluhů byly nakonec objeveny v zeleninové zahradě v jámě na vápno, která byla příležitostně používána jako místo, kam byla pohřbívána těla, jež měla prospět úrodnosti půdy; ukládáni sem byli jen ti, kdo byli zbaveni cti, bez obřadů, v místě, kde pach jejich rozkladu nerušil obývané části usedlosti. Pěti mrtvolám chyběly hlavy, a když domácí posel, který je našel, přiběhl ohlásit svůj nález jednomu z dozorců, starší člen domácnosti okamžitě pochopil, že o tom musí být ihned zpraven pán domu. Kolena se mu třásla a hlavu ustaraně vtahoval mezi ramena, když věc spěchal ohlásit Murgalimu.

Hadonra domu Minwanabi se hrbil nad účetními knihami pečlivě vyrovnanými do výšky a snažil se vypadat pokud možno nenápadně. Celá usedlost věděla, jakou má Tasaio náladu poté, co selhal jeho pokus zavraždit Maru ze zálohy. Podrážděn vyrušením vyslechl hlášení sluhy a zaklel, když si uvědomil jeho význam. Tato záležitost s mrtvolami nebylo něčím, co by mohl pustit ze zřetele.

"Běž," rozkázal sluhovi. "Nech těla odnést ze zahrady a polož je do prázdné ložnice."

Když stařec odešel, Murgali unaveně vstal. Promnul si zápěstí, ztuhlá artritidou, obul si své nejpohodlnější sandály a odspěchal najít Incoma tak rychle, jak mu jeho staré nohy dovolovaly. První rádce domu Minwanabi byl možná jedinou osobou, která se mohla k Tasaiovi přiblížit beztrestně. Když hadonra procházel chodbou, z níž vedla odbočka do dětského pokoje, tiše mlaskl jazykem; i děti byly tiché, jako by si uvědomovaly zuřivost svého otce.

Ani Incomo nebyl vyrušením příliš potěšen. Seděl mlčky zpocený ve vaně a nechal si mýt kostnatá záda otrokyní, která byla Čtyřikrát mladší než on, pak procítěně vzdychl s pohledem na vodu, která mu tekla po kolenou. "To je nanejvýš nešťastná chvíle," zamumlal směrem ke svému přirození.

Murgali souhlasně zabručel. "Pravda. Mrtvoly byly odneseny do prázdné ložnice. Pán domu šije tam může prohlédnout, pokud bude chtít."

Incomo se ztěžka zvedl z vany a nechal se otřít sluhou, který Čekal s ručníkem, a hadonra se rychle vykradl ven.

Incomo, který věděl, že musí špatnou zprávu doručit sám, ze sebe vyrazil vzácný proud kleteb. Musel si nechat ujít příjemnou chvilku s otrokyní, jež nyní odložila houbu a pomáhala mu s oblékáním, a to jej přivedlo do kousavé nálady. Spěšně si zavázal pás se střapci neupraveným uzlem a vykročil, aby našel svého pána a vládce.

Během hledání prošel jídelnami, velkou síní, kolem nespočetných jednacích místností, nahlédl do Tasaiovy soukromé pracovny, do písárny a do tělocvičny; nakonec svého pána našel na střelnici lučištníků, která ležela na vzdálenějším konci cvičiště za kasárnami. V té chvíli už Incomo prudce oddechoval a byl zbrocený potem, jako by se v koupelně ani neotřel. Uklonit se a promluvil velice jasně a hlasitě, aby si ho lord nespletl s dalším válečníkem.

Tasaio, oblečený ve své nejlehčí hedvábné tunice a neskutečně otlučené válečnické přilbě, vystřelil v rychlém sledu sedm šípů za sebou. Všechny se s neomylnou přesností zabodly do středu malého štítu pomalovaného jako terč, který držel v rukou roztřesený otrok.

"Mrtvoly," štěkl lord z Minwanabi. Slovo zdůraznil dalším šípem, který se s ostrým hvízdnutím zabodl do vyschlé země mezi otrokovýma nohama.

Otrok sebou trhl a zapomněl, proti komu stojí. V hrůze s bledou tváří ustoupil.

Výraz Tasaiova obličeje se ani na okamžik nezměnil. Příštím šípem zasáhl nešťastného muže přímo do hrdla. "Mohu jim to říkat pořád dokola, aby se nehýbali!" Lord luskl prsty a přispěchal k němu sluha, aby odnesl luk a toulec. Tasaio si sňal rukavici, kterou používal ke střelbě, a obrátil své jantarové oči k prvnímu rádci. "Předpokládám, že slovem 'mrtvoly' máš na mysli to, že jsi objevil chybějící špehy domu Acoma?"

Incomo ztěžka polkl. "Ano, pane."

"Říkal jsi pět," štěkl Tasaio. "Ale věděli jsme jen o třech."

"Ano, pane." Incomo rázně vykročil, aby stačil rychlosti svého pána, který se otočil a odcházel ze střelnice.

Tasaio pravicí sáhl po prstech své levé ruky a postupně za-lupal všemi klouby. "Podívám se na těla. Hned."

"Samozřejmě, pane." Incomo zrychlil, aby stačil kroku vyššího válečníka, a po tváři mu přitom stékal pot. Když došli k budově usedlosti, trvalo mu několik minut, než zjistil, ve které ložnici jsou mrtvoly uloženy. Služebnictvo se v přítomnosti pána domu vyjadřovalo bázlivě a musel položit příliš mnoho otázek na to, aby získal jen několik odpovědí.

Tasaio hodil poblíž stojícímu otrokovi svou přilbu a netrpělivě snášel nucenou nečinnost. "Nejsi příliš schopný," poznamenal k Incomovi, ale naštěstí příliš spěchal, aby si mohl prohlédnout mrtvá těla, a nijak to nerozváděl. Vykročil rychle chodbou, odstrčil klanějícího se strážného a odsunul stranou přepážku. V ústrety jim vyrazil pach rozkládající se tkáně. Tasaio se ani nezastavil. Vešel do místnosti, očividně nedotčen přítomností smrti, a poklekl, aby prozkoumal hlínou ušpiněné, ztuhlé mrtvoly pěti mužů.

Incomo se zastavil přede dveřmi. Mlčky se snažil uklidnit svůj zmítající se žaludek a sledoval, jak jeho pán pátravě prohmatává těla dlouhými prsty. Tasaio prozkoumal řeznou ránu na krku jedné mrtvoly stěží o vlásek pod místem, kde byla hlava oddělena od těla. "Tento muž byl uškrcen," zamumlal. "Tohle je práce nájemného vraha ze spolku." Prohlédl poslední tělo a objevil malý útržek látky s vyšitou červenou květinou, který měla jedna z obětí v kapse. "Hamoi!" Vstal a v očích se mu zablesklo vzteky, když se otočil k In-coroovi. "Po všech mých darech v kovu by mi měl tenhle spolek patřit!"

První rádce domu Minwanabi si vyložil zachmuření svého pána jako varování. Okamžitě se uklonil. "Pane, tvé dary byly bohaté."

"Tohle se nemělo nikdy stát!" řekl Tasaio s ledovou zuřivostí. "Okamžitě vyšli posla. Chci, aby se velmistr spolku dostavil sem a zodpověděl se mi z toho."

Incomo se uklonil hlouběji. "Jak si přeješ, můj pane."

Nedokázal pohnout svými starými koleny dostatečně rychle, aby se vyhnul úderu Tasaiova lokte, když se jeho pán dral ze dveří.

. "Ať ty mršiny hodí zpátky do jámy a řekni mé ženě, že si přeji lázeň, abych ze sebe smyl ten pach rozkladu," štěkl lord na prvního sluhu v doslechu.

Incomo usoudil, že je to dobrý nápad. Toužebně si vzpomněl na mladičkou otrokyni a její jemnou masáž houbou, ale rozruch tohoto dne ještě nebyl u konce.

Tasaio si ke své vaně přivolal nekonečný zástup sluhů k výslechu. Mnoho z nich připustilo, že vidělo zabijáka ze spolku, jak přichází spáchat ony vraždy; velitel hlídky dokonce přiznal, že mu povolil vstup jedním z kontrolních stanovišť v kopcích na hranicích usedlosti.

Válečníkovo vysvětlení, proč vraha pustil dál, bylo naprosto logické. "Všichni vojáci vědí, že si můj lord koupil věrnost spolku. Ten člověk otevřeně přišel ke kontrolnímu stanovišti, tvrdil, že ho povolal můj pán a ukázal průvodní listinu."

Tasaio poslouchal s přimhouřenýma očima a sevřenými rty. Pak dal Incomovi záporné znamení a první rádce smutně nařídil písaři, aby připsal válečníkovo jméno na seznam těch, kteří měli být okamžitě popraveni. Voják bude mrtev dříve, než se Tasaio osuší po své koupeli.

Paní Incarnajako stroj pokračovala v mytí zad svého manžela, ale její tváře byly voskově bílé a pod očima měla temné kruhy. Jako loutka na provázku znovu a znovu mydlila svalnatá ramena lorda z Minwanabi, dokud Tasaia její pozornost neunavila. Náhle vstal. Incarna upustila houbu a s výkřikem uskočila.

"Ticho, ženo!" Tasaio trhl mokrou hlavou a otroci s ručníky přispěchali, aby ho osušili.

Cechovní posel si pro svůj příchod nemohl vybrat horší okamžik, a stejně tak sluha, který zaškrabal na dveře, aby ho ohlásil.

Tasaio neměl náladu spěchat, avšak podrážděilo ho, že sluha s jeho oblečením neposkočil dost rychle, a tak mu vytrhl z ruky lehké, ale bohatě zdobené roucho, a přehodil si ho přes ramena. Pak natáhl ruku pro pás vykládaný škeblemi a černě lakované pochvy na meč a dýku, nově připevněné k bandalíru z jemné needří kůže. Poté, co mu otrok obul sandály, si ještě přetáhl přes hlavu vatovanou kazajku posilou kostěnými kroužky, která mu poskytovala stejnou ochranu jako lehké brnění, ale byla mnohem pohodlnější.

"Ať za mnou posel přijde do mé soukromé zbrojnice," nařídil sluhovi. Pak pokynul Incomovi, aby ho následoval, vyšel ven a ponechal svou manželku, ať dohlédne na otroky v koupelně, jako by nebyla nikým víc než dozorcem.

Zbrojnice lorda z Minwanabi byla malá místnost bez oken s dřevěnými stěnami obloženými stojany na meče a věšáky na brnění. Tasaiovou jedinou zálibou poté, co se stal vládnoucím lordem, bylo nakupování drahých zbraní pro své potěšení. Některé byly prosté a smrtící, určené do válečné vřavy Jiné bohatě zdobené pro slavnostní příležitosti; třetí druh tvořily tenké a nenápadné zbraně vyrobené tak, aby se daly nosit tajně pod oděvem. Tasaio přecházel od stojanu k stojanu, od police k polici, hladil přilby a prsní pláty a jílce mečů a pak se podíval na prsty, jestli na nich neulpěl prach. Otroci a sluhové, kteří pečovali o tuto místnost, dobře věděli. že ji musejí udržovat v naprosté čistotě; jejich předchůdci, kteří neuspěli při pánově kontrole, nepřežili jeho nelibost.

Incomo se v těsné dusné místnosti necítil dobře a snažil se stát co nejdále od sálající lampy. Tichý stejně, jako se v poslední době naučili být všichni sluhové domu Minwanabi, čekal, zatímco jeho pán přecházel od meče k meči, od přilby k přilbě, občas se zastavil a urovnal přezku nebo přejel prstem po čepeli.

Tasaio právě zkoumal ostří dýky, když se posel uklonil u dveří. Lord na něj vrhl letmý pohled, dostatečný právě k tomu, aby si všiml barev cechu ze Sulan-Qu. Promluvil svým ošidně mírným způsobem. "Jakou zprávu mi přinášíš?"

Muž se napřímil. "Nabídku od Mary z Acoma," začal, ale vzápětí umlkl, když Tasaio náhle provedl bleskurychlý pohyb.

Posel vystrašeně polkl a ucítil, jak se jeho hrdla dotkl hrot meče. Pohlédl do očí muže, jenž držel zbraň, a naprostá lhostejnost, kterou v nich viděl, ho vyděsila k smrti. "Pane," zajíkl se, "jsem jen cechovní posel, najímány k doručování dopisů."

Tasaio nehnul ani brvou. "A donesl jsi mi dopis?" Jeho hlas se ani o vlásek nezměnil.

Incomo si opatrně odkašlal. "Můj pane, cechovní posel nenese žádnou vinu ajeňo život je chráněn přísahou."

"Opravdu?" opáčil Tasaio. "Tak ať promluví."

Posel se ztěžka nadechl. "Mara žádá o schůzku," začal, ale tlak ostří jej umlčel.

"Nechci nikdy její jméno slyšet pod svou střechou a ve svém domě." Tasaio znovu lehce bodl zbraní a z kůže pod jejím hrotem vytryskl tenký pramínek krve. "Proč mě ta třikrát prokletá paní žádá o schůzku? Nechci s ní smlouvat. Chci, aby zemřela."

Posel nervózně zamrkal. S podezřením, že podává svou zprávu šílenci, a přesvědčen o tom, že skončí s podříznutým hrdlem, sebral veškerou svou důstojnost a odvážně pokračoval v předávání zprávy, za jejíž doručení dostal cech zaplaceno.

"Tato paní žádá lorda z Minwanabi, aby navštívil její usedlost, kde zasednou k oboustranně prospěšným rozhovorům."

Tasaio se pomalu usmál. Poslova odvaha na něj udělala dojem, a tak odtáhl svůj meč, otřel jeho hrot kouskem látky určené k čištění zbraní a vrátil zbraň na stojan. Jako by jej to právě napadlo, hodil útržek látky poslovi společně s pokynem, kterým mu dovoloval, aby se postaral o své poranění na hrdle.

Členovi cechu chyběla drzost k tomu, aby gesto odmítl;

zvedl látku lehce napuštěnou tukem ke krku, a začal si jej opatrně otírat. A jako by nebyl žádný cizinec přítomen, dokončil Tasaio svou prohlídku. Kráčel pomalu mezi stojany a policemi, na nichž byla rozložena jeho sbírka, a hovořil ke svému rádci, jako by s ním byl v místnosti sám.

"Ech, Incomo, řekl bych, že jsem ji pořádně vystrašil," řekl. "Má léčka a nájemný vrah sice celou záležitost neukončily, ale Sezuova malá čubka je k smrti vyděšená. Pomáhalo jí sice štěstí, ale to netrvá věčně. Ona ví, že další rok nepřežije." Lord z Minwanabi přešel od jednoho stojanu s brněním ke druhému. Prsty přejel po plátovém okruží, jako by pátral po kazu. "Možná nám paní domu nabídne příměří, řekněme oběť jména a rodu Acoma výměnou za přežití jejího syna?"

Incomo se uctivě uklonil. "Můj pane, to je nebezpečný předpoklad. Paní ví stejně dobře jako ty, že čas k uzavření příměří už minul. Obnovila krevní mstu s tvým strýcem Jin-guem; a Desio složil přísahu Turakamuovi. V zajmu cti svých předků a s vědomím hněvu Rudého boha musí chápat, že není nic, oč by mohla vyjednávat."

Tasaio nechal okruží dopadnout na polici se zachřestěním podobným zvuku vržených hracích kostek. "Je zoufalá," trval na svém. "Ať přijde sem, když touží po rozhovoru se mnou."

Zbrojnice byla nepříjemně těsná a dusná. Incomo si nenápadným pohybem otřel pot z čela a odvážil se další poznámky. "Můj pane, zdráhám se ti připomenout, že lord Jingu podcenil tu dívku, jež pak něj přímo v tomto jeho vlastním domě nastražila léčku, která ho stála život."

Tasaio se loktem opřel o zdobené brnění. Oříškové oči, které upřel na svého prvního rádce, se leskly ve svitu lampy. "Já nejsem zbabělec," řekl měkce. "A můj strýc byl hlupák."

Incomo spěšně přikývl na souhlas. "Ale i nejstatečnější muž udělá dobře, bude-li jednat obezřetně."

Tasaiovy oči se zlověstně zúžily. "Naznačuješ, že by mě mohla ohrozit?" Sklonil hlavu a odplivl si na voskovanou podlahu. "Tady? Nesmíš se nechat zmýlit jen proto, že je právě teď dost silná, aby odolala otevřenému útoku. Je to jen otázka času, kdy zasáhnu a jednou pro vždy ji vyřídím. Opravdu, vychutnám si tu chvíli, kdy mí válečníci budou plenit a pálit její usedlost. Možná bych mohl její žádosti využít k tomu, abych tam šel a prokoumal to místo pro upřesnění taktiky útoku."

Zdálo se, že cechovní posel obratem rozhovoru znervózněl. Jeho práce kurýra vyžadovala diskrétnost, ale diskusi, jíž

byl svědkem, nechtěl poslouchat. Znepřátelené strany jej mohly mučit, aby zjistily, co vyslechl; jeho cech byl sice uznávaný, ale neznamenalo to, že byl nedotknutelný i ve chvílích, které trávil se svou rodinou, a kdy odkládal oficiální odznaky svého úřadu.

Incomo si znovu otřel čelo, ale pot mu stejně pořád stékal za límec. Znal způsoby tří generací lordů z Minwanabi, a tak reagoval na rozepři mlčením.

Tasaio už si prohlédl všechna brnění. Nemohl opustit místnost, aniž by se ve dveřích vyhnul svému prvnímu rádci; a když Incomo s něčím nesouhlasil, dokázal stát pevně jako balvan zaklíněný v říčním dně bez ohledu na sílu proudu, který se o něj otíral.

"Dobrá tedy," pokračoval lord z Minwanabi. "Nesetkám se s tou čubkou na prokleté půdě domu Acoma." Pak štěkl na posla: "Tak zní má odpověď: řekni paní, že budu o setkání uvažovat, ale jen pod širým nebem na svých pozemcích. Uvidíme, jestli má dost odvahy nebo hlouposti, aby přijala."

Posel se s úlevou uklonil a vyběhl ze zbrojnice mezerou, která vznikla tím, že Incomo ustoupil stranou. Rádce se podíval na Tasaia, vzpřímený jako strom a svraskalý věkem.

"Můj pane, pokud myslíš na nějakou lest, radil bych ti, abys ji nebral na lehkou váhu. Mara není obyčejná holčička, ale nepřítel, který si zaslouží úctu. Sjednotila klan Hadama, což není úkol, jaký by mohlo vykonat dítě, a dokonce i kdyby ji tví muži před tebe přivedli nahou, spoutanou a obklopenou tvými strážemi, i tehdy bych ti radil opatrnost."

Tasaio se podíval do oddaných očí svého rádce., Já jsem opatrný," řekl tiše. "A nanejvýš opatrně se snažím, aby se pro mě ta záležitost nestala posedlostí, která zachvátila mého bratrance Desia. Mám v úmyslu Maru zabít. Ale k tomu, abych celou věc dotáhl do konce, nepotřebuji skládat sliby Rudému bohu a nemám v úmyslu potěšit její předky jedinou noci, kterou bych kvůli tomu neprospal. A teď mi ustup z cesty. Chci nechat zbrojnici zamknout a nechat si přinést lehké občerstvení do terasové zahrady na břehu jezera."

Lord z Minwanabi zůstal v terasové zahradě dlouho poté, co zapadlo slunce. Na podstavcích v hliněných nádobách jasně plály dlouhé pochodně; na koberci nataženém přes kameny stál dřev&ný stupínek a na něm sedel Tasaio se sklenicí vína v ruce - stejně jako na válečné výpravě. Břeh jezera vypadal jako válečný tábor, z něhož vojáci prováděli cvičný výpad proti pahorku, jehož svahy spadaly do vody. Tiché pleskání ryb, vyskakujících nad hladinu, bylo přehlušeno křikem rozkazů. U Tasaiových nohou seděl chlapec, který byl nedávno přijat jako písařův učedník, se zaostřeným kusem křídy pevně sevřeným v prstech, aby nebylo patrné chvění jeho ruky. Když lord napůl šeptem činil poznámky ohledně cvičení vojáků, sepisoval chlapec jeho slova zamračen zoufalým soustředěním. Jen opakoval to, co ho naučil jeho mistr, ale kdyby ho lord z Minwanabi za jeho práci vyhuboval, dostal by výprask. Že nedokázal uspokojit přání svého pána.

Válečníci na pahorku postupovali v přesně vyrovnaných řadách a Tasaio, který se do jejich cvičení vpíjel zrakem, si nejdřív ani nevšiml domácího posla ležícího na břiše na nejvyšším schodě k terase. Nešťastník musel zvýšit hlas, aby ‚zaujal pozornost svého pána.

"Co je!" štěkl Tasaio tak nečekaně, že písař upustil svou břidlicovou tabulku. Křída mu vypadala z ruky a odkutálela se po koberci, až se nakonec zastavila o poslovo čelo, přitisknuté ke kameni posledního schodu.

"Můj vznešený pane, dostavil se velmistr spolku Hamoi, jehož jsi nechal povolat."

Tasaio krátce uvažoval o nechuti, kterou vůči spolku cítil, a pak večerní bojové cvičení přerušil. Výslech velmistra spolku zvítězil.

"Přiveď ho sem." Pak se, očividně zaujatý problémem, který musel řešit, podíval na učedníkovu břidlicovou tabulku, a porovnal jeho neumělé písmo s jemně vykrouženými znaky jeho mistra. "Odnes to a buď rád, že tě tím nenechám zbít." Pokynul staršímu písaři, aby učedníka nahradil, a podíval se dolů na vojáky na břehu.

Učedník se uctivě uklonil a odvážně se snažil nerozplakat nad drsnou výtkou, když si sbíral své nástroje. Pak spěchal pryč a skoro vrazil do domácího sluhy, který přiváděl ke stupínku svého pána pozvané hosty.

Velmistr spolku, ve starodávném jazyce Obajan, byl muž nesmírné šířky a výšky, ale jediný gram jeho těla nebyl tvořen tukem. Kromě dlouhého pramene vlasů, sepnutého na temeni a splývajícího dolů po zádech, měl hlavu oholenou a ozdobenou vytetovanými rudými a bílými obrazci. Nos měl plochý, pokožku zbarvenou temně bronzově a ušní boltce mnohokrát probodnuty. Jeho ozdoby se skládaly z kostěných jehlic a náušnic, které do sebe při chůzi s lehkým cvakáním narážely, a ke koženým poutkům na opasku měl připevněnu sbírku nejrůznějších vražedných nástrojů: půl tuctu dýk, škrticí smyčku, vrhací hvězdice, chrániče kloubů, bodce, lahvičky s jedy a dlouhý kovový meč. Ačkoliv byl podle tsuranských zvyklostí považován za vyvržence, od každého, s kým se setkal, vyžadoval úctu, jaká se prokazovala vládnoucím lordům. Doprovázeli ho dva vrazi, celí v černém, jako čestná stráž. Velmistr spolku předstoupil před Tasaia a lehce pokynul hlavou. "Jsi zdráv, můj lorde?" Měl hrozivě dunivý hlas.

Tasaio mu dlouhou, významnou chvíli nevěnoval pozornost. Pak krátce přikývl, že je zdráv. Ale nezeptal se na zdraví vůdce spolku, což byla očividná urážka.

Velmistra zahalilo ticho. Jako kdyby bohatství v kovu, které obdržel od muže na polštářích, najednou získalo příchuť sraženého mléka, zeptal se kysele: "Co si můj lord přeje?"

"Toto: jméno muže, který si najal vrahy z tvého spolku, aby zabili pět služebníků mého domu."

Vůdce spolku neprozřetelně zvedl ruku. Válečníci seřazení před stupínkem okamžitě vytasili meče a přinutili mohutného muže znehybnět. Ale velmistr spolku Hamoi nebyl otrok ani člověk slabé povahy. Upřel na svého hostitele chladný pohled, pomalu dokončil pohyb rukou a poškrábal se na bradě. Kousavě odpověděl; "Lorde Tasaio, přikázal jsi to ty sám."

Tasaio vyskočil z polštářů tak rychle, že nyní dva vrahové uchopili jilce svých mečů. Velmistr jim pokynul, ať zaujmou dřívější postoj. "Já?" vykřikl Tasaio. "Já že jsem to nařídil? Jak se opovažuješ vyslovit takovou lež!"

Velmistr zkřížil pohled s Tasaiovým a přimhouřil oči před mihotavou září pochodní. "Tvrdá slova, můj pane." Na okamžik zaváhal, jako by zvažoval potřebu žádat zadostiučinění za urážku své cti. "Ukážu ti dokument s tvým podpisem a tvou osobní pečetí."

Tasaio, ohromený a poprvé v životě naprosto vyvedený z míry, klesl zpět do polštářů. "Má osobní pečeť?" Hlas mu zledověl. "Ukaž mi ji." Mohutný muž sáhl do tuniky a vytáhl listinu. Tasaio mu Ji téměř vytrhl z ruky. Dýkou přeťal stuhy, rozvinul papír a zamračeně studoval jeho obsah. Převracel listinu na všechny strany, pak štěkl na otroka, aby mu přidržel jednu z pochodní blíže, a otočil se k Obajanovi zády. Škrábl nehtem do inkoustu na otisku pečeti. "U Turakamuova dechu," zamumlal. Pak vzhlédl s leskem smrti v očích. "Který sluha doručil tento vzkaz?"

Vůdce spolku se dotkl jedné ze svých náušnic. "Žádný sluha, můj pane. Tvůj příkaz byl zanechán na obvyklém smluveném místě," řekl klidně.

"Je to padělek!" vyjel Tasaio a dal volný průchod své zděděné divoké povaze. "Nenapsal jsem z toho ani písmenko! A mí písaři také ne."

Velmistrova tvář zůstala netečná. "Opravdu?"

"Právě jsem to řekl!" Lord z Minwanabi se najednou otočil s rukou sevřenou kolem jilce meče. Pouze gesto jejich vůdce zabránilo vrahům, aby se opět nevrtili do útoku.

Tasaio přecházel jako hladová šelma z jedné strany stupínku na druhou. "Zaplatil jsem ti celé jmění v kovu, abys mi sloužil a ne abys dělal spoušť v mém vlastním domě na příkaz mého soupeře, který umí padělat listiny! Nějaký blázen se odvážil napodobit rodinnou pečeť domu Minwanabi. Najdeš ho. Chci jeho hlavu."

"Ano, lorde Tasaio." Velmistr spolku se dotkl levou rukou čela na znamení souhlasu. "Vystopuji, odkud ta listina pochází, a pachatele ti pošlu nasekaného na kousky."

"Udělej to." Tasaio vytasil meč a švihl jím před sebou. "Udělej to. A teď mi zmiz z očí, než tě předhodím svým mu-čitelům na pokusy s živým masem."

Velmistr spolku řekl:, .Nesnaž se mne rozzlobit, lorde Tasaio." Pokynul svým vrahům, aby ho následovali, a pokročil blíže k vládci domu Minwanabi. Tichým hlasem řekl: "Ha-moi nejsou vazalové, to by sis měl zapamatovat. Já jsem Obajan Hamoi. Udělám to proto, že má rodina byla zneuctěna stejně jako tvoje, ne proto, že to ty přikazuješ. Osud nám určil společného nepřítele, ale už mi nikdy nevyhro-žuj." Sklopil zrak a Tasaio sledoval jeho pohled. Mezi palcem a ukazovákem držel muž malou dýku, skrytou před očima ostatních.

Lord z Minwanabi sebou ani netrhl, ani se nepokusil uskočit. Prostě upřel zrak zpět do Obajanových očí. Věděl, že tomu muži stačí nepatrný pohyb, a jeho dýka ho zabije dřív, než se dotkne svého meče. V Tasaiových očích se divoce zablesklo, když velmistr spolku řekl: "Miluji krev. Je mým mateřským mlékem. Pamatuj si to a můžeme být spojenci."

Tasaio se bez ohledu na riziko odvrátil a řekl: "Odejdi v míru, Obajane Hamoi." Klouby prstů sevřených na jílci meče mu zbělely.

Velmistr spolku se otočil, mrštně na muže jeho velikosti, a dýka zmizela v záhybech jeho tuniky dřív, než ji mohl kdokoli spatřit. Odešel klidným krokem se svou čestnou stráží v patách a nechal za sebou zklamaného a rozzuřeného muže sekajícího mečem do duchů ve vzduchu kolem sebe.

Kapitola desátá

SETKÁNÍ

Zazněly trumpety.

Tucet nosičů v livrejích neslo otevřená nosítka, na nichž se Mara pevně držela dřevěného zábradlí. Snažila se působit sebejistě navzdory vnitřnímu přesvědčení, že v nově vyrobeném brnění válečného náčelníka klanu Hadama vypadá směšně. Tvrdé náholenice a chrániče předloktí z laminované needří kůže ji tlačily a v prsním plátu se cítila celá nesvá. Keyoke a Sarik ovšem trvali na tom, aby se při svém prvním veřejném vystoupení v roli válečného náčelníka oblékla takto, i když na klanová setkání chodila ve svém obvyklém obřadním rouchu.

Jak může někdo bojovat a mávat mečem v sevření takového těžkého postroje. Mara nemohla pochopit. S novým obdivem k válečníkům, kteří v řadách pochodovali za ní, vedla vojsko klanu Hadama o síle téměř deseti tisíc mužů k bránám Svatého města.

Kevin usazený u jejích nohou se snažil vypadat jako pokorný osobní otrok. Ale při pohledu na nadšené davy tlačící se po obou stranách cesty sotva dokázal potlačit vzrušení. S hlavou zvednutou ke své paní, takže skoro nikdo nemohl zaslechnout jeho slova, s úsměvem řekl: "Zdá se, že jsi je uchvátila, má paní."

Mara se uvolnila natolik, aby na půl úst odpověděla. "Doufám, že ano. Válečnice jsou v dějinách Impéria vzácné, ale těch několik, o kterých se ví, je stejně legendárních jako Ochránci Impéria." Pokusila se pokrčením ramen zlehčit svou čerstvě nabytou proslulost. "Davy milují divadlo. Jásají bez ohledu na to, kdo stojí na těchto nosítkách."

"Možná," připustil Kevin. "Ale já si myslím, že cítí, že Impérium je v ohrožení a že ty jsi ta, na kterou mohou pohlížet s nadějí."

Mara se pozorněji podívala na lidi, kteří se tísnili u vnější brány Svatého města. Byly tu zastoupeny všechny kasty a stavy, od sluncem ožehlých rolníků a povozníků až po obchodníky a představené cechů. Všichni vypadali, že paní z Acoma vítají s opravdovou upřímností. Mnoho volalo její jméno a další mávali a házeli na ni talismany pro štěstí, vyrobené ze skládaného papíru.

Mara se k takovému obdivu stále stavěla nedůvěřivě. Kevin dodal: "Oni vědí, kdo je tvůj nepřítel, a znají Tasaiovu temnou povahu stejně jako ty. Vy šlechtici možná ze zdvořilosti nemluvíte jeden o druhém špatně, ale ujišťuji tě, že obyčejní lidé tyhle ohledy postrádají. Kdyby měli tu možnost, prosadili by toho, jehož politika je k nim milosrdnější. A to jsi ty, nebo lord z Minwanabi?"

Mara se přinutila projevovat klid, který necítila; Kevinova logika jí připadala rozumná. Dokonce mohl mít pravdu. Ale podpora prostého lidu nebude mít v nadcházejícím souboji žádný význam. Mara se při pomyšlení, že příštích několik dní jí přinese buď triumfální vítězství, nebo smrt, snažila neuvažovat o možných následcích. Neměla na vybranou. Útok na ni a jejího syna rozhodl. Musí odpovědět, nebo setrvat v obranném postavení až do dne, kdy její válečníci, její stráž a její výzvědná síť selžou a Tasaiova čepel si najde její srdce.

Kdysi se její otec Sezu stal obětí Minwanabiho léčky a raději zvolil boj a smrt, než aby zahanbil své předky útěkem a životem zbabělce. Mara nemohla jinak než řídit se jeho příkladem; pokusila se uspíšit události žádostí o setkání s Tasaiem. Pokud ji odmítne, musí se s ním střetnout. Jenže neměla žádný plán, jak zachránit svou čest a svůj dům, a tak její postoj nebyl ničím víc než předstíranou sebejistotou. Nechala se triumfálně nést v čele válečných sil klanu Hadama, ale její mysl se utápěla v záplavě strachu.

"Podívej se na to!" vykřikl Kevin.

Mara, vytržená ze svým chmurných úvah, pohlédla, kam ukazoval, a ucítila, jak sejí stahuje hrdlo. Na západ od Svatého města tábořila armáda. Kopce byly posety barevnými stany a praporci, které Kevin rychle počítal. Po hrubém výpočtu řekl: "Odhaduji, že v tom táboře je asi patnáct tisíc válečníků."

Marino napětí pominulo, když rozpoznala praporce. "Je to část klanu Xacala. Lord Hoppara přivedl vojsko domu Xacatecas. Ostatní ho následovali." Ale nejen spojenci se dostavili v plné síle. Mara ukázala přes řeku. "Podívej se tam."

Silnice vedla podél řeky Gagadžin a na jejím druhém břehu Kevin uviděl další armádu s hustě natěsnanými stany, mezi nimiž se ježily praporce. "Bohové! V těch kopcích musí být padesát, šedesát tisíc válečníků. Vypadá to, jako by polovina lordů Impéria přivedla všechny muže schopné udržet meč."

Mara s pevně semknutými rty přikývla. "Tady se vše rozhodne. Tamti za řekou podléhají Tasaiovi. Je tam mocný klan Šonšoni, vazalské rodiny a spojenci domu Minwanabi. Tamhle u řeky vidím praporce domů Tondora a Gineisa. A samozřejmě, Ekamči a Inrodaka se konečně připojili k Tasaiovi." Udělala rukou široké gesto. "Vsadila bych se, že na severu táboří lordové z Keda a Tomnargu se svými spojenci v počtu přibližně Čtyřiceti tisíc mečů. A jsem si jista, že dalších sto tisíc válečníků táboří ve vzdálenosti jednoho dne pochodu od města. Stovky menších rodin se drží stranou, aby nepřišly k úhoně, ale dost blízko, aby prošacovaly mrtvoly, kdyby došlo k boji." Ztišila hlas, jako kdyby ji mohly zaslechnout nepovolané uši. "Když je tu tolik vojáků připravených k boji, je možné, abychom se vyhnuli občanské válce, i kdybychom chtěli?"

Jásání davu jí najednou znělo prázdně. Kevin si uvědomil, že se jeho paní pod svým brněním chvěje, a povzbudivě se na ni usmál. "Jen málo vojáků se třese na zabíjení. Dej jim příležitost a opijí se spolu - nebo se zapletou do malé přátelské hádky. Alespoň to je tady stejné jako v mém světě."

Ale přesto nemohl přehlédnout rozdíl mezi živými vztahy mezi lidmi, které si pamatoval z Midkemie, a strojeným chováním i nejhodnějšího žebráka na Kelewanu. Kevin si nechal pro sebe, že nikdy nepoznal národ tak připravený na smrt jako Tsurany. Tak dlouho, jak lidé dokáží zachovat klid a nezačnou navzájem urážet své matky, bude možné vyhnout se krveprolití. Ale pokud jediná nevymáchaná huba neudrží jazyk na uzdě...

Tuto myšlenku ani nemusel dokončit. I když ji nevyřkl, Mara nebyla slepá. Stačil jediný meč vytasený ve jménu cti a celé Císařství by se otřáslo. Dalo se tomu vyhnout? Poté, co byl svědkem událostí Noci krvavých mečů, neměl Kevin zájem pokoušet osud.

Když se Marin průvod přiblížil k oblouku městské brány, jásající davy zmizely. Do ticha náhle prázdné ulice vstoupila stráž císařských válečníků a zahradila vojskům klanu Ha-dama cestu. Mara dala zastavit před bránou a velitel útoku, jehož bílé, zlatě zdobené brnění zářilo v ranním slunci, jí vyšel vstříc. "Maro z Acoma!" zvolal.

Mara, nepřizpůsobená váze přilby s chocholem, která jí sklouzla do čela, opatrně přikývla na souhlas.

"Z jakého důvodu vedeš klan Hadama do Svatého města?" otázal se císařský důstojník.

Mara se z výšky svých nosítek podívala na domýšlivého mladého muže, svrchovaně sebejistého ve svém postavení. Nakonec řekla: "Zahanbuješ Nebeskou záři svým nedosta-tem dobrého chování."

Důstojník její výtce nevěnoval pozornost. "Paní, budu se zodpovídat ze svých činů, až Turakamu rozhodne, abych opět vstoupil na Kolo života." Mladý muž pohlédl nejdříve na vojska utábořená na březích řeky a pak, významně, na válečníky doprovázející Maru. "Chování je nejmenší z našich problémů. Když si to bohové budou přát, osud mnohých z nás se brzy naplní. Mám své rozkazy." Očividně nervózní z toho, že má za sebou pouze dvacet vojáků, zatímco na Mařin pokyn jich čeká deset tisíc, odměřeně zakončil: "Velitel císařských vojsk trvá na tom, abych zjistil důvod vstupu vojsk klanu Hadama do Svatého města."

Mara si uvědomila, že její odmítnutí vyhovět jeho žádosti by mohlo být jiskrou, která zažehne válku. Rozhodla se, že bude moudřejší nebrat na vědomí jeho urážlivé chování.

"Přicházíme na poradu s ostatními našeho postavení pro dobro Impéria."

"Pak tedy vejdi, paní z Acoma, a věz, že tě provází Císařský mír. Smí tě doprovodit čestná stráž vojáků domu Acoma a stejný počet vojáků spolu s každým lordem tvého klanu, který tě bude následovat. Ale upozorňuji tě, že Nebeská záře vydala rozkaz uzavřít Síň rady, dokud nerozhodne jinak. Každý, kdo se pokusí vstoupit do paláce bez císařského svolení, bude považován za zrádce Impéria. Jdi tedy dále."

Mladý důstojník ustoupil stranou, aby dovolil projít nosítkům a Mařině čestné stráži. Než se Mara vydala na další cestu, naklonila se a udělila Lujanovi rychlé pokyny. "Předej zprávu lordu Čekowarovi a ostatním: setkáme se za soumraku v mém městském domě."

Její velitel vojsk se krátce uklonil. "A válečníci, paní?"

Mara se naposledy rozhlédla po kopcích zaplněných stany, praporci, vojáky a zbraněmi. "Vyhledej Minwanabiho praporec a utábor naše muže co nejblíže. Přeji si, aby Tasaio věděl, že ať dělá cokoli, dýka domu Acoma je vždy namířena na jeho hrdlo."

"Jak si přeješ, paní." Lujan odspěchal předat její rozkazy příslušným poddůstojníkům a shromáždil čestnou stráž. Pak Mara formálně pokynula svému doprovodu, aby pokračoval v cestě městskou branou. Když se lord z Cekowara a další lordi klanu Hadama vydali za ní, přála si, aby našla nějaký způsob, jak zastavit chvění, které se jí usadilo v útrobách. Během několika příštích dnů se všechno rozhodne a ona stále ještě nepřišla na to, jak odvrátit osud, který jí přichystal lord z Minwanabi, když přísahal, že ji a jejího devítiletého syna obětuje Rudému bohu. Brnění ji tížilo na ramenou a jásot davu jí náhle připadal nepříjemně hlučný. Najde vůbec nějaké místo, kde bude mít klid, aby si mohla promyslet své další kroky?

Cesta k jejímu městskému domu prověřila Mariny pocity. Připsala své vyčerpání skleslé náladě, posunula počátek setkání na později a odpoledne vyhradila odpočinku. Změna plánu poskytla Arakasimu více času na to, aby vyhledal své agenty ve městě a získal informace, které potřeboval. Mara, její vrchní špeh a Lujan povečeřeli sami a probírali přitom všechny možné způsoby, jak zmařit Minwanabiho záměry.

Nikdo neměl žádný výjimečně skvělý nápad.

Příštího rána se uskutečnilo setkání klanu Hadama. Ve vnitřní zahradě se nejmocnější vládnoucí lordi klanu spolu s půltuctem spojenců rozesadili do kruhu kolem fontánky. Do zurčení vody promluvil jako první lord z Ontara. "Paní Maro, vládcové, kteří nemají rádi Tasaia, stojí s ním v jedné řadě proti císaři prostě proto, že Ičindar jedná v rozporu s tradicí. Mnoho členů našeho klanu se obává Impéria ovládaného jedním mužem, i kdyby to byla Nebeská záře. Bohové vědí, že Vojevůdce může vládnout, ale on je jen první mezi rovnými." Ostatní zamručeli na souhlas.

Mara se stále necítila dobře, ale pokusila se soustředit. Kevinova suchá poznámka o tsuranské politice byla v jednom bodě správná: tito muži byli zamilovaní do svých výsad a nezajímala je krutost, vraždy a oběti. Mara si uvědomila, že změna jejího myšleni dosáhla takového stupně, že bylo nepochopitelné všem kromě hrstky jejích nejbližších přátel. Rozhlédla se po členech svého klanu a spojencích a pokusila se promluvit taktně.

"Ti, kdo se slepě obracejí k tradici a bojí se změn, jsou blázni. Podporovat Tasaiajejako chovat si na hrudi relliho. Přijme teplo a péči, ale nakonec zabije. Dovolit mu omezit moc císaře by bylo horší než podřídit se absolutní císařské nadvládě. Lord z Minwanabi je mladý muž. Může nosit bílou a zlatou celá desetiletí. Je lstivý, bezohledný a - pokud mohu mluvit upřímně - posedlý působením bolesti druhým. Je dostatečně vychytralým hráčem Hry na to, aby dokázal vytvořit z otázky nástupnictví spornou záležitost. Almecho a Axantucar z toho udělali takřka rodinný úřad. Je snad Tasaiova ctižádost menší?"

Několik lordů se na sebe podívalo, protože mezi nimi byli zastoupeni i ti, kteří by Tasaia podpořili, kdyby vznesl požadavek na zlatou a bílou. Klan Omechan byl znemožněn Axantucarovou hanbou a dům Minwanabi neměl protivníka, který by s ním o tento úřad mohl soupeřit. Lord z Xaca-tecas byl příliš mladý a lord z Keda příliš úzce svázaný se Stranou modrých kol na to, aby se postavil na odpor císaři. Jediným možným rivalem byl lord z Tonmargu, ale jen v případě, že mu poskytne podporu dům Anasati; nicméně Jíro nebyl pokládán za spolehlivého - o jeho přesvědčení panovaly spory a on sám dal jasně najevo, že nebude pokračovat v otcových Šlépějích. Nejen podle pouličních klevet a prodavačů informací byli všichni přesvědčeni o tom, že příštím Vojevůdcem bude právě Tasaio. Daleko spornější otázka se ale týkala toho, zda získá bílou a zlatou v míru, nebo díky krvavé válce.

Ze všech přítomných byl lord z Cekowara jediný, kdo se dokázal uvolnit natolik, aby se pustil do koláčků, připravených na tácech s občerstvením. Smetl si z brady několik drobečku a nadhodil vlastní názor. "Maro, ve všem, co jsi dokázala od chvíle, kdy ses stala vládnoucí paní, Jsi důsledně projevovala vynikající schopnost improvizovat. Můžeme předpokládat, že máš v rukávu schovaný nějaký nečekaný zvrat, i pokud jde o Tasaia?"

Mara si nebyla jista, nakolik má jeho otázka původ v hořkosti nad tím, jak získala jeho bývalý úřad, a nakolik v upřímném zájmu, a zapátrala v jeho tváři po výrazu, který by jí poskytl vodítko. Ale masitý obličej lorda Benšaie zůstal netečný. Mara se neodvážila odpovědět bezstarostně. Přinutila svůj klan bezvýhradně se podřizovat její vůli a tím na sebe také vzala zodpovědnost za jeho přežití. Ačkoliv stále ještě neměla ponětí, co udělá, rozhodla se, že než aby svou nejistotou otřásla základy nově založeného spojenectví, odpoví raději vyhýbavě. "Tasaio bude vládnout leda červům v zemi, můj lorde."

Ostatní přítomní lordové si vyměnili pohledy. Vznést námitky proti tomuto jednoznačnému prohlášení by znamenalo vzít v potaz čest mluvčího, a tak se nikdo z nich nepokusil zpochybnit její slova. Po chvíli rozpačitého ticha se lordi klanu Hadama začali zvedat ze svých míst a loučit se se svým válečným náčelníkem. Všichni věděli, že do týdne vstoupí Tasaio v čele svých vojsk do města a bude na císaři žádat obnovení moci Nejvyšší rady. Jak mu v tom chce Mara zabránit, nikdo z nich nedokázal uhodnout; zcela nepochybně jí chyběla vojenská síla, aby se mu mohla postavit v otevřeném boji.

Ale měla důvtip a tolik sebejistoty, že se ani Benšai z Čekowara neodvážil promluvit proti ní pod její vlastní střechou.

Poslední z lordů odešel a Sarik, který je vyprovázel ke dveřím, se vrátil do zahrady a překvapeně zjistil, že jeho paní stále ještě sedí u fontánky. Protože už neoficiálně plnil Nacoyinu roh prvního rádce, jemně se zeptal, jestli Mara něco nepotřebuje.

Maře dlouhou chvíli trvalo, než odpověděla. Obrátila k němu znepokojivě bledou tvář a zamumlala: "Pošli mi sem mou komornou, prosím."

Tato žádost byla od ní neobvyklá. Sarik si uvědomil, že v jistých věcech nikdy nedokáže nahradit Nacoyu, a také vycítil, že jeho paní potřebuje více pochopeni, než Jí on dokáže nabídnout. Nejistě se zeptal: "Jsi nemocná, paní?"

Mara zalapala po dechu. "Je mi jen špatně od žaludku. To přejde."

Ale Sarik poznal čistý strach. Mara náhle vypadala velmi zranitelně. Zachvácen obavou, že by jeho paní mohla dostat letní horečku, nebo ještě hůře, zejí nějaký nepřítel zamíchal do jídla Jed, přikročil k ní rádce domu Acoma blíž.

Jeho znepokojení bylo tak výrazné, že si ho Mara všimla.

"Do hodiny budu v pořádku," ujistila ho a slabě pokynula rukou. "Moje komorná bude vědět, co dělat, aby se mi ulevilo."

Sarikův ustaraný pohled se změnil v pronikavě pátravý, jemuž se Mara beze slova vyhnula. Nelhala. Konečně si uvědomila, že únava posledních dnů nebyla způsobena pouhým vyčerpáním; žaludečnÍ potíže po ránu byly důvěrně známými příznaky těhotenství. Když nosila Ayakiho, nebyla prvních devět týdnů schopna udržet v sobě snídani. Najednou si vybavila skutečnost, že Sarik byl dost dlouho vojákem, aby si mohl všimnout, jak to vypadalo u prostitutek ve vojenských táborech, a tak mu přikázala odejít dříve, než se jeho podezření změní v jistotu. Ponechána do příchodu komorné o samotě cítila, jak se v ní zvedá vlna smutku. Dovolila slzám, aby se jí nashromáždily v očích, protože chápala, že její city jsou vyvolány změnami v jejím těle. Teď si mohla dopřát trochu slabosti, když zvažovala hořké možnosti volby, protože přijde čas, kdy bude třeba, aby měla... jak tomu Kevin říkal? Ocelové nervy! Ano, v její duši bude muset být jen tvrdost. A když pomyslela na svého milence, jak sedí v jejích pokojích a čeká, až ho k sobě zavolá nebo až k němu přijde, začaly jí slzy kanout po tvářích.

Víc než kdokoli jiný právě Kevín se nesmí nikdy dozvědět, že Mara nosí pod srdcem jeho dítě. Tato prostá skutečnost by ho k ní připoutala natolik, že by bylo kruté toto pouto přetrhnout. Jeho oddanost Ayakimu jí hodně napověděla o jeho vztahu k dětem. I když o tom nikdy nemluvil. Mara si přečetla touhu v jeho očích. Věděla, že si Kevín přeje mít vlastního syna nebo dceru a že podle kodexu cti jeho vlasti se takové věci neberou na lehkou váhu. Na Kelewanu levoboček počatý s otrokem neznamenal problém. Nemanželské děti šlechticů často dosáhly vysokých postavení ve svých domech. Ale pro Kevina to byla záležitost závažnější než jeho vlastní život. Ne, muž, jehož milovala, se o tom nikdy nesmí dozvědět, a to znamenalo, že jejich společné dny jsou sečteny.

Objevila se komorná, a když viděla, v jakém stavu je její paní, okamžitě přiběhla až k ní. "Paní, co pro tebe mohu udělat?"

Mara vztáhla ruku. „Jen mi pomoz vstát tak, aby se mi neobrátil žaludek." Svou žádost vyslovila přiškrceným šepotem.

Když paní z Acoma konečně stála na roztřesených nohou, pochopila, že těhotenství je jen částečnou příčinou její nevolnosti. Cítila, jak její útroby chvějí jako tětiva napjatá na hranici prasknutí.

Jednoho dne, jak doufala, bude dítě, které rostlo v jejím lůně, prohlášeno za Hokanuova syna a stane se z něj lord ze Sinzawai. Že to bude Kevinův syn - už doufala v chlapce -byl Marin způsob, jak splatit dluh cti, který cítila k barbarovi, jenž si získal její srdce a několikrát jí zachránil život. Jeho krev zapustí kořeny do země Kelewanu a jeho stín bude ctěn a navždy vzpomínán.

Ale Mara věděla, že nejprve musí přežít následující tři dny. Dokonce ani tak mocný lord jako Kamatsu by nespojil svého dědice s domem, jehož nepřítelem je Tasaio z Minwanabi. Mara, jejíž bledost nepocházela pouze ze žaludečnich potíží, se těžce opřela o rámě své komorné. Musí vymyslet plán, jak uchvátit vítězství, které už všichni připisovali Minwanabimu. Prostě musí; jedinou další možnosti by byla smrt jejího syna i Kevinova nenarozeného dítěte.

Zapadající slunce rudé ozářilo široké venkovní přepážky místnosti. Tasaio z Minwanabi trůnil jako vládce na hromadě polštářů v největším a nejpřepychovějším pokoji své rezidence ve Svatém městě. Na rozdíl od většiny vládnoucích lordů, kteří vlastnili městské domy, Minwanabi měl na kopci nad městem rozlehlé sídlo shlížející na císařskou čtvrť. Tasaio štěrbinami v očích pozoroval výměnu bíle oděných stráží u vnitřní brány císařova paláce a sotva věnoval pozornost listině, kterou mu podával jeho první rádce.

Incomo s krajní trpělivostí řekl: "Pane, Mara se svou čestnou stráží je vzdálena jen kousek od městské brány. Doprovází ji císařský posel s odznakem svého úřadu a nad městem je vyhlášen Císařský mír. Pokud budeš souhlasit, vydá se na dohodnuté místo schůzky."

"To, že si zvolila právě tento Čas, ji nezachrání." Tasaio si přejel palcem po bradě a očima sledoval pohyb stráží v zářivě bílém brnění. "Ten hloupý chlapec, který si říká císař, si ještě několik dní může namlouvat, že má moc, ale ani jeho Císařský mír mi nezabrání zničit mého nepřítele." Po krátké odmlce Tasaio dodal: "Přesto bude výhodnější zaútočit v čase a na místě, které si zvolím já sám. A může být zábavné poslechnout si, po čem ta čubka z Acoma tolik touží, i kdyby jen proto, abych zjistil, čím ji mohu nejvíce ranit."

Incomo se s obavami narovnal. "Pane, nevykonával bych svou službu pečlivě, kdybych tě před touto schůzkou nevaroval. Ta žena je daleko nebezpečnější než kterýkoli jiný vládnoucí lord Impéria, což ostatně nejednou dokázala."

Tasaio, kterého to vytrhlo ze zamyšlení, svého prvního rádce zamračeným pohledem umlčel. "Mám s sebou své vojsko, Incomo."

"Ale získáš tím něco?" zeptal se jej první rádce naléhavě, protože si velice dobře pamatoval, že strýc tohoto lorda zemřel kvůli Marině lsti pod vlastní střechou obklopen vojáky. "Pokud si paní z Acoma přeje smlouvat, pak všechno, co řekne, musí prospět jedině jejím zájmům. Nevidím v tom žádný zisk pro dům Minwanabi, můj pane."

Tasaio zabubnoval prsty na polštář, který měl opřen o koleno. "Pošli té čubce zprávu. Přijmu její příměří a promluvím s ní." Když si všiml, jak se Incomovy rysy zachmuřily, přimhouřil své žluté oči. "Nevidím v těchto nekonečných starostech žádný smysl. Mara se svým spratkem možná o vlásek unikla smrti, ale až získám bílou a zlatou, bude prvním z mých nepřátel, kteří padnou." Vstal, vzpřímený, rychlý a plný důvěry ve vlastní sílu. "Možná budu velkorysý. Ti ubozí hlupáci z klanu Hadama budou možná moci zůstat naživu, ale jen v případě, že se všichni stanou mými vazaly, až uvidí, jak se jméno Acoma navždy rozpadá v prach." Se vzácným úsměvem dodal: "Děláš si příliš velké starosti, Incomo. Vždycky mohu říct ne na cokoli, s čím na mě Mara vyrukuje."

Incomo nic neřekl. Měl strašlivý pocit, že pokud Tasaio Mařinu nabídku odmítne, udělá přesně to, co od něj paní z Acoma chce. První rádce se uklonil, otočil se a odešel, aby odeslal zprávu.

Tomu větru se říkalo butana ve starodávném jazyce lidu pocházejícího z části Císařství jménem Szetac. V překladu to znamenalo 'vítr démonů' a vanul celé dny a občas i týdny. Jeho poryvy byly suché a přicházely od vzdálených hor v prudkých nárazech. V období horka dokázal tento vítr vysušit za několik hodin nechráněné maso i ovoce. Za chladných období byl vzduch mrazivý a v noci teplota klesala a zaháněla lidi do jejich domovů, kde se choulili u krbů pod vrstvami oblečení. Mezi lidmi se říkalo, že když zavane butana, psi dostávají záchvaty zuřivosti a démoni procházejí zemí v přestrojení za lidi. Muži prchali s křikem do noci, odkud se nikdy nevrátili, a ženy propadaly skleslosti, která vedla k sebevraždám. Kolovaly legendy o nadpřirozených bytostech, které se potloukaly krajem, když duje hutaná. Říkalo se, že za nocí, jako je tato, krátí Císařstvím Šedý muž, starodávná postava. Když se s ním setkal osamělý poutník, musel odpovědět na jednu z jeho hádanek. Jestliže Šedého muže svou odpovědí uspokojil, byl odměněn, ale pokud selhal, přišel o hlavu. Takové byly historky o butane, ostrém větru, který vál dnes v noci.

Pod jasnými hvězdami na kopci za městskými hradbami se setkala dvě vojska. Prapory pleskaly ve větru při záři pochodní, které vrhaly mihotavé záblesky světla na zachmuřené tváře. Důstojníci s chocholy na přilbách setrvávali v nehybném pozoru před svými oddíly, seřazenými v bezchybných formacích. A v čele každého vojska stál vládce -na jedné straně to byla žena, oděná v měňavém zeleném hedvábí a smaragdech, a na druhé vysoká, dravci postava v černočerném brnění s oranžovými a černými ozdobami.

Přesně uprostřed mezi nimi čekal císařský herold a jeho obřadní roucho svítilo ve světle ubývajícího měsíce jako vybělená kost. Hlasem, který se nesl v silných poryvech větru, promluvil ke dvěma vyčkávajícím armádám. "Nechť je dáno na vědomí, že ve městě a okolním kraji je vyhlášen Císařský mír! Nechť žádný muž netasí meč v hněvu nebo pro pomstu. Tak nařizuje Nebeská záře!" Herold se otočil k družině obklopující Tasaia a obřadně zvolal: "Tato paní vznešeného rodu a postavení prohlašuje, že s tebou přišla jednat pro dobro Impéria. Bereš to na vědomí, můj pane?"

Tasaio lehce sklonil hlavu a herold usoudil, že to postačuje. Obrátil se k místu, kde za úzkým pruhem trávy čekala Mara, a zvedl hlas, aby překřičel hvízdání větru. "Má paní, tento lord kladně odpovídá na tvou výzvu k jednání a bere na vědomí tvůj záměr hovořit pro dobro Impéria."

Mara se zdvořile uklonila v protikladu k přezíravému chování jejího nepřítele.

Herolda svým gestem nepřesvědčila. Jeho postavení zprostředkovatele mezi dvěma nepřáteli, kteří si navzájem přísahali krevní mstu, bylo choulostivé a on to věděl; dalo se spolehnout na to, že představitelé starodávných vznešených rodů neposkvrní čest svých předků, ale jediná horká hlava v řadách jejich válečníků mohla snadno vyvolat krveprolití. Potřeboval všechnu svou zkušenost, aby se jeho hlas nechvěl, když zvolal: "Co je nejvyšší povinností?"

Každý muž, žena i válečník v doslechu odpověděl: "Sloužit Impériu."

Císařský herold dal pokyn, aby k němu zúčastněné strany přistoupily. V tom okamžiku se zvedl prudký poryv butany doprovázený kvílením, které znělo jako žalozpěv. Herold se pokusil nebrat tuto náhodu jako zlé znamení a dokončil svůj úkol. "Má paní, můj lorde, budu vyčkávat opodál, abych nerušil váš rozhovor."

Odstoupil na vzdálenost, která se pohybovala na hranici vhodnosti, a ponechal Maru a Tasaia stát tváří v tvář dva kroky od sebe.

Mara nechtěla překřikovat kvílející vítr, a tak ponechala první slovo Tasaiovi. Jak se dalo očekávat, nezačal ani pozdravem, ani zdvořilostními frázemi. Jeho tenké rty se v koutcích lehce zkřivily a oči mu v chvějivém svitu pochodní zářily jako sarkatovi. "Maro, toto je situace, kterou jsem nikdy nepředpokládal." Gestem ruky obsáhl okolí, zahrnující válečníky a třepetající se praporce, které v celé scéně jediné vypadaly jako živé. "Mohl bych vytasit meč a učinit všemu konec."

Mara odpověděla: "A zneuctít jméno svého domu? Myslím, že ne, Tasaio." Suše dodala: "To by bylo příliš" - upřela na něj tmavé oči - "i na Minwanabiho."

Tasaio se zasmál; zvuk jeho smíchu nečekaně jasně pronikl skučením butany. "Bude třeba, abys poznala pravdu. Muž s dostatečně vysokým postavením si může dělat, co se mu zlíbí. Beztrestně, Maro." Pohlédl na ni zpod přivřených víček a řekl: "Ztrácíme čas. Proč jsi tady?"

"Pro dobro Impéria," zopakovala Mara. "Přivedl jsi do Kentosani celé své vojsko a většinu vojsk klanu Šonšoni. Předpokládám, že chceš vést válku proti císaři."

Tasaio vypadal zaujatě, ale Mara pod slupkou jeho zdvořilosti vycítila vlnu nenávisti. Odolala popudu ustoupit zpět a veškerou silou vůle si udržela sebeovládání. Cítila, že podobně jako u psů, kteří kolem sebe krouží před bojem, první, kdo uhne pohledem, dá najevo svou porážku.

"I ty sis s sebou přivedla všechny síly klanu Hadama," odpověděl lord z Minwanabi klamně líným tónem. "A přesto tě neobviňuji z toho, že se chystáš zaútočit na Nebeskou záři."

Mara řekla: "Ale já neusiluji o bílou a zlatou."

Tasaio pokynul hlavou, jako by přijímal lichotku. Ale jeho lstivé pátravé oči sledovaly každý její pohyb a hledaly

slabé místo.

Paní z Acoma sebrala všechnu odvahu a jízlivě dodala:

"Přestaň se vychloubat, Tasaio. Tvá převaha nemá nic společného se zásluhami. Ostatní uchazeči jsou v nevýhodě jen z důvodu svých vztahů k Axantucarovi."

"Skvělý postřeh," štěkl Tasaio. Pak se usmál. "Nakonec, bez ohledu na to, z jakého důvodu, stejně zvítězím."

"Ne." Mara si dovolila krátkou odmlku. "Patová situace může trvat donekonečna. To by vyhovovalo Nebeské záři, protože protahováním této situace získá nad Impériem svrchovanou moc. Císařská vláda spí, ale není mrtvá. Postupem času se stále více lordů začne podřizovat rozhodování císařských soudů a místodržitelů a Nejvyšší radě už nezbude téměř žádný vliv. Pokud Ičindar přikáže menším lordům, aby svými silami podpořili Císařské bílé, brzy budou silnice a řeky mezi tvými statky a městy ovládány jeho vojskem. Klan Kanazawai už mezi Bílými slouží. Kdo bude další? Klan Xacala? Jak dlouho bude trvat, než ti jako jediné místo k vládnutí zůstanou tvé statky?"

Tasaiovy oči zazářily studeně jako hvězdy na obloze pokryté pruhy oparu způsobeného hutanou.

"Mluvíš pouze o možnostech, Maro, a to dost nepravděpodobných."

Ale přesto zpozorněl. Mara se snažila využít své nepatrné výhody a vyvést ho z rovnováhy. "Nejsou tak nepravděpodobné, Tasaio, a ty to dobře víš." Než mohl promluvit, pokračovala: "Je tu ještě jedna možnost: co když lordi z Keda a z Xacatecas podpoří lorda z Tonmargu?"

Tasiao se pozorně zahleděl na Maru. Dokázal nedat najevo své překvapení. Věděl, že lord Hopparaje Mařiným spojencem, ale zmínku o lordu z Keda nečekal.

Když na ni Tasaio stále mlčky upíral pohled, Mara řekla:

"Mám návrh. Ostatní tři uchazeči o bílou a zlatou se mohou spolčit jen proto, aby ti znepříjemnili život. Ale ani pak si nebudou moci být jisti výsledkem. A já kontroluji dost hlasů v Radě, abych dokázala pohnout jazýčkem vah."

Tasaio vypadal, že vyčerpal všechnu svou trpělivost. "Tak to udělej. Maro. Dej bílý a zlatý trůn Frasaiovi z Tonmargu a jdi domů."

Mara cítila, jak ji závan větru zamrazil na kůži. Hrála nebezpečnou hru o nejisté sázky a věděla to. Ale neviděla jiné východisko. Bylo by prolito příliš mnoho nevinné krve, kdyby se věci vyvíjely tím nejhorším směrem. Pečlivě volila slova. "Potíž je v tom. Že i když bych raději zemřela, než tě viděla v bílé a zlaté, jsi jediným mužem, který je schopen udržet se na trůnu. Lord z Tonmargu by nedokázal čelit Nebeské záři. Takže nám zbyly dvě možnosti: Vojevůdce jakožto císařova loutka... nebo ty."

Tasaio nebyl tak marnivý, aby to, co řekla, nevyslechl bez podezření. "Pokud je Vojevůdce jako loutka v rukou císaře horší než smrt, ale ty si přeješ mou zkázu, co vlastně navrhuješ?"

"Mohu pro tebe udělat to, co bych mohla také navrhnout Frasaiovi z Tonmargu: pokud se o to zasadím, bude tě podporovat dostatečná většina lordů k tomu, abys pevně usedl na trůn Vojevůdce."

Vítr svým hučením vyplnil další mlčenlivou pomlku. Tasaio stál nehybně a chocholy jeho přilby se v neklidném vzduchu chvěly. Tvář měl tak klidnou, že připomínala masku, a rukama svíral jílec svého meče, zatímco se jeho planoucí jantarové oči ani na okamžik neodvrátily od Mařiny tváře. Uvažoval o jejích slovech a pak čekl: "Předpokládejme alespoň na okamžik, že bys měla pravdu. Řekni mi ale, paní, proč bych si s tím měl lámat hlavu, vzhledem k tomu, že se mohu domoci Vojevůdcova pláště i bez tvé pomoci."

Odpověď zněla z Mařiných rtů hořce. "Za jakou cenu? Byl bys snad ochoten obrátit Impérium v trosky jen proto, abys získal svou trofej? Zvítězíš, o tom nepochybuji, protože zatímco tě bude podporovat jen málo lordů z čiré lásky k domu Minwanabi, daleko více se postaví proti Ičindarovu porušení tradice - a zároveň se budou snažit chránit i svůj majetek. Takže budeš nakonec po ničivé válce sedět na zlatém a bílém trůnu a oženíš svého syna s jednou z mnoha osiřelých Ičindarových dcer, aby se mohl stát dvaadevadesátou Nebeskou září. Pak nebudeš mít potíže s tím, aby nový císař uznal tvůj nárok. Ale budeš vládnout zničené zemi." Mara jen s námahou udržovala zdání klidu; samotná představa ceny takové touhy po moci způsobila, že se v ní bouřila každá kapka krve. Po odmlce, nezbytné k tomu, aby se neroztřás-la, dodala: "Po takové válce bys byl zajisté velice oslabený. Jsou tvé pokladnice dostatečně hluboké na to, aby po takovém boji zadržely ty, kteří se ti budou chtít mstít, mimo hranice tvé usedlosti? Menší domy se na tebe budou chystat jako červi na mršinu."

Tasaio vůbec poprvé odvrátil od Mary oči. Pyšně nadřazený a v hloubi duše přesvědčený, že poznal Marino slabé místo, se otočil a přehlédl své jednotky. Jeho zkoumavému zraku se jevily jako dokonalé, v bezchybných řadách uspořádané na úbočí kopce a připravené okamžitě splnit každý jeho rozkaz. Ve svých neposkvrněných brněních vypadali válečníci tak, že by na ně byl každý velitel hrdý. Nad nimi se ve větru třepotaly černooranžové praporce domu Minwanabi. Co ještě Tasaio viděl ve tmě halící jeho vojsko, věděl jen on sám. Po chvíli se jeho sebejistý pohled opět vrátil k Maře. "Předpokládejme, že jsou tvé domněnky správné, paní. Co mi nabídneš, když si nevezmu to, o čem si myslím, že už mi beztak náleží?"

Mara potlačila zuřivost, která neměla nic společného s nepřátelstvím ani krevní mstou, ale tkvěla v její touze chránit život. "Jednám s tebou pro dobro Impéria, Tasaio. Nejsem bezbranná." Pokynula rukou a z řad jejích vojáků se vynořil neozbrojený sluha. Lord z Minwanabi nevěděl, že tento muž v prosté tunice je ve skutečnosti Arakasi v převleku; vrchní špeh v dokonalé nápodobě pokorné uctivostí přinesl zabalený předmět, rozbalil ho a lidskou hlavu zapáchající prostředkem proti rozkladu hodil do trávy k Tasaiovým nohám.

Mara řekla: "Tu tvář bys měl poznat. Ještě na ní zůstaly rysy muže, jehož jsi chtěl použít k narušení mé výzvědné sítě."

Tasaio odpověděl prudkým výbuchem nenávisti. "Ty!" vyštěkl vztekle. "Tak to jsi byla ty, kdo nařídil vraždu v mém domě! Pouze já mohu na statcích domu Minwanabi rozhodovat o životě a smrti!" Jeho oči se zaleskly šíleným, nelítostně ledovým světlem. Mara se proti své vůli otřásla; vycítila ve vzduchu hrozbu. Vítr trhal jejím rouchem, čuchal

pečlivě vyčesané vlasy a chladil pot na její kůži. Nikdo nepromluvil, ale Mara v hloubi duše tušila, že pouze nepatrný zbytek zdravého rozumu Tasaiovi připomíná závazek příměří. Věděla, že v tomto okamžiku by si její nepřítel nepřál nic víc než svírat svýma rukama její hrdlo a možná ji i surově znásilnit.

Pak se se stejně děsivou náhlostí Tasaiův výraz proměnil ve spokojený úsměv. "Takže připouštíš, že jsi zabila svého vlastního agenta?"

Mara se silou vůle přinutila ke klidu. V duchu byla jeho náhlými změnami nálady vyděšena a uvědomovala si, že jedná s mužem, který mohl být považován pouze za šílence. Přikývla. "Více než jednoho, Tasaio."

Tasaiovy zuby se zablýskly v krutém úsměvu. Po dlouhou chvíli byla jedinými zvuky na úbočí kopce pleskání praporců a svištění větru v trávě. Pak Tasaio řekl: "Takže ty jsi padělala mou rodinnou pečeť? A zaplatila spolku Hamoi za zabití svých agentů v mém domě? Paní, máš opravdu originální nápady."

Ne vy brožoval ani nezuřit, a to Maru znepokojovalo. Že v jeho srdci byla vražda, a ještě něco horšího, o tom nemohlo být pochyb. Přesto na něj tlačila dále. "Musíš brát ohledy na všechna ta dlouhá léta, kdy nebudeš moci vzít k sobě do služby žádné cizí lidi, Tasaio. Víš, že mezi nimi mohou být mí agenti. Možná budeš muset ze své usedlosti vyhnat všechny obchodníky a návštěvníky, a dokonce snad nebude bezpečné ani povolovat průjezd obchodním karavanám, aby se k tobě nevetřel nějaký špeh domu Acoma."

Tasaio va trpělivost náhle vyprchala. Vykřikl: "Copak si opravdu myslíš, že pro mě tvé patetické výhrůžky něco znamenají, Maro? Až zemřeš, stanou se z tvých sluhů otroci a z vojáků šedí válečníci. Z čeho bych pak měl mít strach, až budeš pokrmem červů?"

Mara nemusela předstírat, že jí poklesla ramena, když se unaveně nadechla. "Mám pro tebe návrh."

Tasaio udělal krok dopředu. Neobvykle klidný a krásný jako dravec ani nepohnul svalem, když se k němu donesl zvuk provázející pohyb stovky vojáků domu Acoma, kteří sáhli po mečích. Bezstarostný ve svém opovržení lord z Minwanabi řekl: "Nechci tě poslouchat, Maro. Můj předchůdce složil přísahu krve Turakamuovi, že tato krevní msta skončí naprostým vyhlazením tvého rodu. I když postrádám Desiovu vášeň a pokládám tuto záležitost za zbytečnou, jsem jí stále vázán. Musím se postarat o to, aby rod Acoma zahynul. Nelze hovořit o ničem jiném. Náš spor není možné ukončit."

Mara vycítila Arakasiho neklid, ale nedokázala najít z této slepé uličky jinou cestu. "Mohl bys alespoň uvážit... odklad?"

Tasaio překvapeně zamrkal. "Co tím myslíš?"

"Přestávku. Neznamenalo by to konec našeho nepřátelství - ten nemůže nastat, dokud se jedna z rodin nestane prachem - ale odložení války do doby, kdy v Císařství znovu zavládne klid."

"Dobro Impéria," zamumlal Tasaio. Jízlivost v jeho slovech byla jasně patrná. Navzdory tomuto sarkasmu se zaujetím dodal: "Pokračuj."

"Navrhuji ti setkání s vládnoucími lordy Impéria, ale v císařském paláci. Tam seznámíme Nebeskou záři s naší potřebou vyřešit tento spor a zabránit krizi, která by způsobila pád celé země do záhuby. Nebo snad chceš vládnout Impériu, jehož východním hranicím by vládli thurilšti vůdcové se svými divokými kmeny horalů? Na jehož severní hranici by každé jaro útočili nájezdníci z Thunu, kteří pokládají tsuranské hlavy za nejlepší trofeje? Návrat pirátů na Odlehlé ostrovy?"

"Maluješ obraz v temných barvách," připustil Tasaio. "Když budu s tímto setkáním souhlasit, poskytneš mi bez krveprolití hlasy, které potřebuji k získání Vojevůdcova trůnu?"

"Pokud se v míru setkáš s císařem, zavazuji se, že vynaložím všechny síly na to, aby nikdo z ostatních uchazečů nevystoupil na tento trůn před tebou." Mara se roztřeseně nadechla. "To stvrzuji nejsvětější přísahou na čest celé své rodiny od nynějška až k první generaci předků domu Acoma."

Tasaio nad nejposvátnější ze všech přísah povytáhl obočí. Do jeho hlasu se vloudil zlý, posměšný tón. "Pokud kterýkoli z tvých předků vůbec za takovou přísahu stojí, na jak dlouho si přeješ dodržet příměří?"

Ačkoliv jí vmetl do tváře jednu z nejhorších urážek, obrnila se Mara vůči nerozumnému hněvu. Teď bylo v sázce víc než jméno její rodiny a spory šlechticů - služebníci, děti, řemeslníci a tisíce bezejmenných otroků by trpělo, kdyby vládcové Impéria rozpoutali nesmyslnou válku. Mara už nebyla ženou omezeného rozhledu jako kdysi a pod vlivem Kevinových cizích názorů udělala to, čeho by dříve nebyla schopna: nebránila čest své rodiny. Jedinou pohnutkou jejího jednání se nyní stalo chránit Impérium. Spolkla ponížení a řekla: "Oddálíš svůj konečný útok na mne, dokud se nevrátím domů a nedohlédnu na záležitosti svého domu. Pak můžeme pokračovat v boji až do hořkého konce."

Její odevzdaný tón vyvolal u Tasaia výbuch smíchu. Nebyl schopen odolat tomu, aby si nepohrál se zranitelností, kterou právě dala najevo. "Předpokládáš, že už znáš mou odpověď, paní. Přeceňuješ mou lásku k Impériu. Moje čest patří mně, ne mému národu." Prohlédl si ji od hlavy k patám a hledal známky znepokojení.

Ale Mara znala jeho záludnost. Neprojevila ani náznak neklidu, kterým by uspokojila jeho rozkoš z působení bolesti.

Po chvíli zamyšlení Tasaio doplnil: "Přesto však by mi rychlé vyřešení mého nástupu na trůn ušetřilo jistou dávku obtíží." Usmál se a Mara viděla, jak dokonale tento šílenec dokáže skrýt svou zvrácenost pod masku vojenské přímosti i zdvořilého chování. "Souhlasím. Ať se Nejvyšší rada shromáždí před Nebeskou září a ukončí neomezenou vládu tohoto císaře. Ty přivedeš své spojence a ve vhodné chvíli spolu s nimi podpoříš můj nárok. Pak, až budou tyto záležitosti vyřízeny, zaručím ti bezpečný návrat na tvé statky, kde budeš moci dát do pořádku své věci. Ale ujišťuji tě, že pak proti tobě vytáhnu, a ty budeš počítat zbytek svého života na hodiny, které ti byly dány jako odměna za tvou službu Impériu."

Mara byla tak vyčerpaná a skleslá, že dokázala jen úklonou beze slov stvrdit svůj závazek. Neodvážila se ani pomyslet na to, co by řekli její otec a bratr, kdyby byli naživu a viděli, jakou dohodu uzavřela. Všechno, v co mohla doufat, bylo, že odvrátí válku, zachrání tisíce životů a získá tolik času, aby mohla porodit dítě, které nosí ve svém lůně. Pokud by pak

ona a Ayaki zahynuli, královna cho-ja by snad mohla ukrýt novorozeně ve svém úle...

"Kdy se setkáme?" zeptal se Tasaio a jeho hlas prozrazoval uspokojení.

"Pozítří," odpověděla Mara. "Pošli zprávu císaři a všem členům Rady a mě nech, ať mohu zařídit podporu, kterou jsem ti slíbila."

"Bude zajímavé sledovat, jestli paní splní svůj závazek. Pokud ho popře, neopustí město živá," zakončil Tasaio. Uklonil sejí tak lehce, že to bylo sotva víc než pokynutí hlavou. Pak se s mrštností sarkata otočil a odešel ke svým čekajícím jednotkám.

Mara, ubitá větším pocitem beznaděje, než jaký kdy zažila, se vrátila pod Lujanovu ochranu.

Ze svého místa opodál císařský herold oznámil: "Tento rozhovor je u konce! Rozejděte se a vězte, že bohové jsou potěšeni, neboť této noci nebyla prolita krev."

Když Mařini důstojníci začali vykřikovat rozkazy k odchodu, první rádce domu Minwanabi se nadechl, aby promluvil ke svému pánovi, ale Tasaio zvedl ruku. "Je poražena, Incomo." Pozoroval vzdalující se Marinu postavu s vědoucím úsměvem na rtech. "Viděl jsem ten pohled v očích válečníků čekajících na bojišti na smrt." Lehce pokrčil rameny. "Ano, bojovali dobře a přinášeli čest svým předkům, ale věděli, že jejich osudem je zemřít. Mara ví, že jsem zvítězil."

"Pane," řekl Incomo naléhavě. "Nebyl bych tvým nejoddanějším služebníkem, kdybych tě neupozornil, že ještě může dojít k neočekávaným zvratům. Jsou tady i jiné záležitosti než to, kdo se může ucházet o bílou a zlatou. Ičindar nemá syna. A mnoho z těch, kdo jsou spřízněni s císařem, je přesvědčeno, že přisel čas dosadit na trůn člena jiné větve císařské rodiny. Jiro z Anasati může být jejich volbou; Kamatsu ze Šinzawai také může prokázat své příbuzenství s císařem a jeho syna si všichni váží. Co když zjistíš, že tato nabídka je jen-"

Tasaio ostře přerušil jeho úvahy. "Mara ví, že jsem vyhrál. Je po všem." Podivně podrážděný, jako by chtěl čelit výzvě, která nepřišla, pokynul lord z Minwanabi svému veliteli vojsk, aby odvedl své řady vojáků zpět do tábora.

Incomo zůstal pozadu, ponechán o samotě s žalostným zpěvem butany. Nedokázal si představit, jak by Mara mohla zvrátit vývoj událostí, které měly přijít. Ale věděl, že spor má ke svému konci ještě daleko. Při nejlepším Mara získala dar několika měsíců, během nichž může vymýšlet další intriky; přinejhorším byla už tato schůzka součástí její pasti, do níž se Minwanabi chytil. Incomo si v prudkém větru ovinul vlající roucho pevněji kolem těla a pospíšil si za svým pánem. Když se v temnotě ubíral stezkou z kopce, přemýšlel, co by měl udělat: poslat svým agentům pokyn, ať zjistí o Mařiných úmyslech všechno, co se dá, nebo dopsat svou nedokončenou závěť a modlitbu smrti. Nakonec se s hlubokým pocitem neodvratitelnosti osudu rozhodl udělat obojí.

Události oné noci neskončily setkáním na kopci. Mara se vrátila do svého městského domu k smrti unavená. Shodila ze sebe svrchní roucho, uhladila si prameny vlasů rozcuchané prudkým větrem a až po dlouhé chvíli začala přes svou otupělost chápat, co se jí Sarik snaží říct.

Během její nepřítomnosti se dostavil císařský posel.

"Co říkal?" zeptala se Mara sklesle a podle znepokojeného výrazu na jeho tváři pochopila, že po něm chce, aby zopakoval, co jí už řekl.

Sarik jí to tedy jemně vysvětlil znovu; a obsah Ičindarova posledního prohlášení zasáhl Maru přímo do srdce.

Hned po prvních slovech zůstala jako omráčená: císař Tsuranuanni vykupuje všechny midkemianské otroky náležející obyvatelům Císařství. Slova "výhodná cena" a "císařská pokladnice" zněla, jako by byla výplodem zlých nočních můr přinášených hutanou. Mara zavrávorala, jako by se rozpadly všechny opory jejího života. Necítila Sarikovy ruce, když ji vedl ze vstupní síně do jejích pokojů. Polštáře, na nichž ji usadil, jí připadaly neskutečné, a slzy hromadící se jí v očích jako by patřily někomu jinému.

Její tělo, duše, srdce - všechno jako by pokrývaly otevřené rány.

"Proč?" ptala se otupěle. "Proč?"

Sarik nepouštěl její ruku, hlavně proto, že se teplem jeho dotyku uklidnila. Poskytl jí všechno pohodlí, jaké mohl, ačkoliv pochyboval o úspěchu svých snah. Konejšivým hlasem se pokusil zmírnit její utrpení. "Říká se, že Nebeská záře chce Kevinovy krajany prodat midkemianskému králi. U Města plání se znovu otevřela původní Trhlina. Všichni otroci, kteří byli válečnými zajatci, tam budou shromážděni a posláni Trhlinou domů."

Mara sebou trhla, když slyšela jméno svého milence, a nedokázala zabránit slzám, aby sejí nevyřinuly z očí.

"Císař dává otrokům svobodu?"

Sarik tiše řekl: "Při vší úctě k bohům by člověk řekl, že se to všechno děje spíše z popudu krále Ostrovů Lyama."

Mara se zahleděla na své bílé prsty sevřené kolem Sarikovy ruky. Její předsevzetí mít nervy z oceli jí nebylo nic platné. Cítila se naprosto poražena. To, že musela čelit Minwanabiho hrozbě, ji stálo téměř všechny síly a teď má ještě ztratit Kevina. Skutečnost, že už se dříve rozhodla dát mu svobodu, neměla význam. Bezprostřednost tohoto okamžiku ji drtila.

"Kdy Nebeská záře požaduje, aby byli otroci odevzdám?" zeptala se a podivila se, že je její jazyk schopen tvořit slova.

Sarik odpověděl s hlubokou účastí. "Zítra v poledne, má paní."

Na to nebyla připravena. Zdusila vzlyk. Zahanbena svou slabostí slyšela Nacoyin stín, jak ji hubuje za nešlechtický projev citů, a upnula se k jediné myšlence, která mohla pozvednout její odvahu; pouze osobní statečnost jí pomůže přenést se přes trosky jejího štěstí a nepohřbít naději, kterou se opovážila v sobě chovat, týkající se přetrvání jména Acoma.

Ze všech těch chmur vyvstávala jediná dobrá věc: Kevin bude ušetřen pohromy, která musí nastat po její podpoře Tasaiova nároku na trůn Vojevůdce. Pokud byly barbarovy citáty z Královského práva a Velké svobody pravdivé, dá mu jeho král Lyam svobodu. Pak Kevin počestně dožije své dny v Zünu a unikne nadcházejícímu šílenství a zkáze.

Mara se snažila přesvědčit samu sebe, že bude nejlepší, když svého milence pošle pryč, ale rozumná úvaha

nedokázala zmírnit bolest v jejím srdci. Zjistila, že ruku, kterou ne-svírá Sarikovu dlaň, má položenu na břiše, jako by chtěla chránit jiskru života, již v sobě chová. Pak, jako proud světla pronikající otevřenými dveřmi, přišlo odhalení. Uvědomila si, že všechno, co udělala této noci, bylo pro její nenarozené dítě. Ona a Ayaki byli rození Tsurané, spoutaní staletými tradicemi, které stavětý Čest nad Život, a bez zaváhání by zvoliti smrt před zneuctěním. Ale dítě v jejím lůně bylo napůl midkemianské; a ona cítila, že musí uznat jeho právo na život podle zásad, jimiž by se řídil jeho otec. Toto poznání bylo provázeno nemalou dávkou strachu, když si Mara uvědomila, že opět překročila hranice stanovené její kulturou. Nadřadila starost o prostý lid Impéria nad jméno své rodiny; kdysi by věřila, že takový postup urazí jejího otce a všechny předky, a dokonce vyvolá hněv mnoha tsuran-ských bohů.

Nyní neviděla žádné jiné východisko.

Zmítána mezi slzami a úlevou z toho, že brzo, velmi brzo budou roky trápení u konce, se Mara pomalu vzpamatovala. Pustila Sarikovu ruku a otřela si oči. "Budu potřebovat služby své komorné," řekla rozechvěle. "Kevin si nesmí všimnout, že jsem byla rozrušená."

Sarik vstal a uklonil se, ale drobný pokyn Mariny hlavy ho zadržel. "Pošli Keyokovi pokyn, že všichni cizozemští otroci musejí být bezodkladně posláni do Města plání. Pak vyber naše nejsilnější válečníky, aby odvedli Kevina na místo, které císař určí pro shromáždění Midkemianů. Neříkej o tom nikomu kromě Lujana, aby se o tom nějaký sluha neopatrně nezmínil." Mara se odmlčela, neboť její zadrhl hlas. "Protože můj milenec má vzpurnou a divokou povahu. Ačkoli touží po svobodě, mohl by se vzepřít způsobu, jakým mu bude poskynuta."

Mara už nebyla schopna pokračovat, ale Sarik jí porozuměl. Kevin se nikdy nepodřídil rozkazům, pokud sám nechtěl, nebo nebyl donucen hrubou silou. Dokázal, že je pozoruhodným bojovníkem, a ani Mara netušila, jak bude reagovat na své odloučení od ní. Pro jeho vlastní bezpečnost a pro ochranu válečníků, kteří ho musejí předat do císařovy péče, nesmí Kevin předem vědět, jaký osud ho čeká.

Posmutnělý Sarik, který si oblíbil Midkemianův zvláštní smysl pro humor i jeho rozhodně podivné názory na život, se uklonil moudrosti své paní. Ale když pospíchal, aby jí poslal komornou, uvědomil si, že ještě nikdy neviděl v očích žádné ženy tak nešťastný výraz.

Noc připadala Maře jako děsivý, nekonečný sen. Zatímco v korunách stromů hučela butana, divoce se s Kevinem milovala a nakonec se v jeho náručí rozplakala. Hladil ji tak něžně, že jí to málem zlomilo srdce. Její mlčení ho zraňovalo stejně jako její neochota hovořit o svém strachu, nevšímal si ale své bolesti a marně se ji snažil utěšit.

Mara se k němu tiskla v narůstající vlně hysterie. Připadalo jí, že se rozpadá cely svět, a nedokázala si představit svůj další život bez muže, který ji přinutil přezkoumat každou stránku její víry a donutil ji poznat nedostatky její kultury. Kevin byl teď více než jen milenec, více než člověk, jemuž se svěřovala: byl hlavním kořenem stromu její rozhodnosti. Mohla se spoléhat na jeho sílu, když chtěla změnit Impérium a přivést je k čistotě novým a poctivým způsobem. Bez něj bude moc, cíle a zářivá představa, již chtěla naplnit, aby dostála přísaze, kterou dala Tasaiovi, náhle zbavena jakékoli radosti. Mara ležela ovinuta Kevinovými hřejivými pažemi a naslouchala tichému, pravidelnému bušení jeho srdce, které se mísilo s dutým rachocením větru, narážejícího do přepážek.

Kevin nějak - navzdory své divoké barbarské povaze -vycítil, že by její zmatek otázkami nevyřešil. Jeho citlivost ji zraňovala, zbavovala ji možnosti najít si záminku k předstírání zlosti, aby jej mohla od sebe poslat pryč. Mara snášela jeho něžné laskáni a neustále musela myslet na to, že je to poslední noc, kdy se ho může dotýkat. Nakonec ji vyčerpanou dostihl spánek naplněný neklidnými sny. Kevin zůstal ležet s její hlavou opřenou o rameno.

Za všechna ta léta, kdy ji znal, nebyla nikdy tak vyděšená. Nikdy ho nenapadlo, přestože byl v odhalování vlastních vášní tak otevřený, že by láska k němu mohla být zdrojem jejího strachu.

Jitro přišlo neočekávaně jako rozsudek smrti. Mara našla v bolavém uzlíčku svých nervů kousek odvahy a poslala Ke-vina pryč, aby nebyl svědkem její ranní nevolnosti. Strávila nepříjemnou dobu v slzách, které jí tekly z opuchlých očí a s nepříjemným stahováním žaludku. Služebné se pustily do práce, aby vypadala na veřejnosti přijatelně. Když se cítila a vypadala tak, jak se vyžadovalo, bylo skoro poledne. Mara vykročila ze svých pokojů a zjistila, že její doprovod vedený Sarikem, už čeká u dveří. Kevin, který o císařově výnosu nevěděl, stál na svém obvyklém místě u nosítek se svými rudými vlasy sčesanýmijako vždy a s ustaraným výrazem na tváři. Když Mara pohlédla do jeho modrých očí, málem se zhroutila.

Pak ji zachránilo pevné chování, které zdědila po silných válečnících svého rodu. Rozpomenula se na své chrámové vychování, nechala ze sebe vyprchat všechny city a donutila se dělat jeden krok za druhým, dokud nakonec nedošla ke svým nosítkům. Pak řekla hlasem, který nepoznávala ani ona sama: "Musíme jít."

Neřekla, kam míří: o tuto záležitost se už dávno postaral Sarik a Lujan věděl, co je čeká. Ale nezvyklá stručnost probudila v Kevinovi podezření. "Kam dneska půjdeme?" zeptal se ostře napjatým hlasem.

Mara se neodvážila promluvit. Uvědomila si, Že jí před očima všechno plave, rychle zatáhla záclonky a byl to Lujan, kdo dal pokyn k odchodu; její čestná stráž vykročila ze dvora městského domu a Sarik se podíval na Midkemiana s výrazem, jenž mohl vzdáleně připomínat lítost.

"Řekne mi, prosím pěkně, někdo, proč se všichni chovají, jako bychom šli na pohřeb?" zeptal se Kevin žalostně. Jako odpovědi se mu dostalo pouze tsuranské netečnosti, a to jej odradilo od pokusů o vtipkování.

Kdykoliv jindy by svou ztřeštěností těžce zkoušel vážnost Mařiných válečníků, ale tentokrát jeho nejlepší žerty narážely na hluché uši. Nikdo se ani neusmál, natož aby se dal do smíchu.

"U všech bohů, i mrtvoly jsou živější." Kevin, zklamaný, že jeho nejpovedenější kousky nenalezly odezvu, upadl do pochmurného mlčení a družina se vydala přes Kentosani do méně přepychové čtvrti na jižním břehu řeky.

Tam se tyčila ohrada zbudovaná ze silných širokých prken. Kevin zůstal stát jako omráčený uprostřed cesty a pouze

válečnické reflexy vojáků kráčejících za ním jim zabránily, aby do něj nevrazili. "Už jsem vidět pár míst, jako je tohle." V jeho hlase zazněl ostrý, opovážlivě obviňující tón. "Proč jdeme na trh s otroky, Maro?"

Válečníci domu Acoma nečekali na rozkaz; na takovou bezstarostnost bylo Kevinovo chování příliš nepředvídatelné. Rychle Midkemiana obstoupili a pevně ho uchopili za zápěstí.

Kevin se začal okamžitě zuřivě zmítat, jenže už bylo pozdě. Vojáci sice s námahou, ale přece udrželi své sevření. Ruch na ulici se zastavil a hlavy se otáčely směrem k nim. "Bohové!" vybuchl Kevin zoufale zrazeným hlasem. "Ty mě chceš prodat!"

Jeho výkřik Maře téměř rozdrásal srdce. Odhrnula záclony svých nosítek a pohlédla do modrých očí, v nichž plál bezmocný vztek. Nedokázala promluvit.

"Proč?" křičel Kevin. "Proč mi tohle děláš?"

Byl to Lujan, kdo odpověděl, a drsně, protože i jemu hrozilo, že jeho hlas prozradí city nevhodné pro vojáka, natož pro tak vysoce postaveného důstojníka. "Nedělá to z vlastní vůle, Kevine, ale na císařův příkaz!"

"K čertu s Nebeskou září," vybuchl Kevin. "Ať se propadne do horoucích pekel!"

Z oken začali vystrkovat hlavy čumilové a stále více kolemjdoucích se zastavovalo. Několik selek udělalo ochranné znamení proti kacířství a nějaký obchodník s kyselým obličejem volal, aby se poslalo pro kněze. Jeden z válečníků, který nechtěl, aby kvůli nevymáchaným ústům nevěřícího barbara měli ještě potíže s chrámy, ale který také dostatečně neznal Kevina, vztáhl ruku, aby ho umlčel.

Do barbara jako by vjelo šílenství. Vytrhl jednu ruku ze sevření a odhodil stranou dva vojáky dřív, než se kdokoli mohl pohnout. Muži podle rozkazu nesměli tasit meč, ale když se Lujan připojil k zápasícímu chumlu, v jehož středu byl Kevin, modlil se, aby na to nikdo nezapomněl. Kevin bojoval jako posedlý a při jeho velké výšce mohl každý přihlížející postřehnout, že překročil všechny rozumné meze. Byl natolik rozzuřený, že nebral ohled na protokol, a kdyby uspěl při svých pokusech zmocnit se meče některého z válečníků, ani císař by ho nedokázal zachránit před smrtí.

Lujan zpozoroval strach na Marině tváři. Pak se se soustředěnou zuřivostí haruitha vrhl do klubka bojujících.

Zápasnický chvat, který použil, vyvedl Kevina z rovnováhy. Lujan ho srazil na záda na dlažbu ulice, zatímco další voják připojil váhu svého těla k veliteli vojsk.

Většinu mužů by takový pád alespoň na chvíli vyřadil z boje. Ne tak Kevina. Vztek tlumil jeho fyzickou bolest a city přehlušily poslední zbytky rozumného myšlení. Vrhl se na Lujana s divokostí schopnou zabíjet. Velitel vojsk domu Acoma se vyhnul kolenu, které mu mířilo do slabin, a sevřel zmítající se. tělo. Nějak přitom ještě dokázal vykřikovat rozkazy na své muže. "Semkněte se! Použijte Štíty k tomu, abyste zakryli tuhle rvačku před očima veřejnosti."

Do tváře mu narazila pěst. Bolest Lujana přiměla, aby si ulevil kletbou. "Zatraceně, chlape, přestaneš, nebo ti mám ublížit?"

Kevin ze sebe vychrlil proud nadávek. ".. .ani kdybys měl matku! "zakončil.

Lujan si byl vědom toho, že muž, jehož chtěl přemoci, neváhal vrhnout se beze zbraně proti přesile ozbrojených nepřátelských válečníků, a jednal podle toho. Ačkoliv si Kevina hluboce vážil, neviděl jiné východisko než použít bezectný zákeřný chvat, kterému se naučil v horách, když byl šedým válečníkem. Nějaký zločinec by mohl jeho pohyb rozpoznat; pravý tsuranský válečník by nikdy neudělal něco -tak nečestného, jako byl úder pěstí do rozkroku. Kevin sražený záludnou ranou zbělel bolestí a se sténáním se svinul do klubka na špinavém dláždění ulice.

"Promiň, chlapče," zamumlal Lujan a jeho intonace a výběr slov zněly jako vypůjčené od Kevina. "Skončíš svůj život ve cti a na svobodě, ať chceš nebo nechceš."

Pak se s pocitem, že má duši stejně zmlácenou jako tělo, zvedl na nohy. "Svažte ho a dejte mu roubík," přikázal ostře svým mužům. "Nesmíme riskovat další takovou událost."

Pak, i když ho srdce bolelo kvůli jeho paní, která všechno viděla ze stínu svých nosítek, nasadil opět netečný tsuranský výraz a vydal příkaz k pochodu na místo určení.

U brány do tábora vyšel ze své boudy představený kentosanského cechu obchodníků s otroky, aby zjistil, co si paní z Acoma přeje.

Mara se snažila dostat slova z křečovitě sevřených rtů. "Tento otrok... má být vrácen do své vlasti, podle příkazu Nebeské záře."

Kevin, bezvládně visící v sevření jejích válečníků, k ní obrátil oči. Jejich pohled úpěnlivě prosil, ale kvůli dítěti ve svém lůně zůstala silná. "Je mi to líto," zašeptala navzdory tomu, že představený cechu na ni hleděl s neskrývanou zvědavosti. Dál už nebyla schopna promluvit, a tak pouze její rty vytvořily nehlasná slova "má lásko". Zbytek toho, co chtěla říct, jí beznadějně uvízl v hrdle.

Obchodník s otroky kývl hlavou. "Je silný, i když už není nejmladší. Myslím, že bych ti za něj mohl dát -"

Mara zvedla ruku a muže umlčela. "Ne. Pošlete ho domů."

Pokud obchodník shledal její chování zvláštním, nic ne-řekl. Už měl dost starostí s pochopením toho, že se císař rozhodl nakoupit otroky jen proto, aby je pak poslal někam pryč. Císařský výnos už nadělal dost zmatků, a jestli paní chce být velkorysá, on proti tomu nebude mít námitky. "Má paní," řekl a hluboce se uklonil.

Nakonec, neschopna snést zoufalou bolest zračící se v tváři svého milence, Mara zašeptala: "Prožij dlouhý a vznešený život, Kevine ze Zünu."

Dokázala nemožné a našla silu přikázat svým válečníkům, aby odvedli Kevina na místo vyhrazené pro otroky zakoupené císařem. Představený cechu jim ukázal cestu a Mara jako ve snách slyšela jednoho z válečníků, jak říká, že s Kevinem má být zacházeno s veškerou úctou a péčí, až mu budou sňata pouta.

Brána ohrady se zavřela a navždy ho od ní oddělila. Lujan zůstal po jejím boku s tváří jako kamenná maska ve stínu své přilby. Ani si nevšiml, že si v bitce pocuchal a potrhal důstojnický chochol.

Mara seděla skleslá v polštářích s očima vyplakanýma ze slz, příliš zesláblá, než aby dokázala byť jen zvednout ruku a

zatáhnout záclony. Stín brány, který na ni dopadal, jako by mrazil. Nedokázala zaplašit vzpomínku na jeho oči v okamžiku, kdy nařídila, aby ho odvedli. Až do smrti ji bude trápit, že ho poslala pryč svázaného a bezbranného. Otupěle se zamyslela nad tím, kolik jí Tasaio dá času, až nadcházející přiměří dospěje ke svému nevyhnutnému konci. Kolik probdělých nocí se bude trápit otázkou, jestli by ji Kevin opustil z vlastní vůle, kdyby měla sílu si s ním o tom promluvit.

"Paní?" Lujanův tichý hlas přerušil její bolestné úvahy. , Je čas jít domů."

Ani si nevšimla, že se válečníci vrátili.

Mara ochable pokynula. Napadlo ji, zdali je vůbec v celém Císařství místo, kde by se s bolestí, která ji bodala v hrudi, cítila jako doma.

Den a noc, které následovaly, byly bezútěšné a nekonečné. Mara se převracela na své spací rohoži, trápena střídavě žalem a děsivými sny. Probouzela se, usínala a ve snech viděla Kevina, jak stojí u jejího lože s bolestnou výčitkou v očích. Touto dobou už je loď, na níž pluje, daleko na řece. A v době, kdy ona, Tasaio a lordi v Nejvyšší řadě budou řešit své spory s císařem, muž, jehož nadevše miluje, vstoupí na vzdálenou, pro ni nedosažitelnou půdu cizího světa, Mara se modlila mezi okamžiky, kdy znovu a znovu natahovala ruku k místu, kde lehával Kevin, a nacházela tam. jen prázdno, nebo když se jí před očima objevoval Tasaio z Minwanabi s obětním mečem nad rozpáraným tělem jejího syna.

Prosila Lašimu o vědění, jež by jí dopomohlo k vítězství nad nepřítelem, který usiloval o moc více než o mír a který se snažil pohřbít natami jejích předků a navždy ji zbavit hřejivého doteku slunce. Nakonec vzdala všechny pokusy o odpočinek, ačkoli jí bylo špatně a věděla, že bude vypadat ztr-haně. Až do rána přecházela po svém pokoji a pak svolala své rádce.

Butana nepřestávala vát. Její přerývané, nekonečné nárazy se opíraly do přepážek, když se Mara, velitel vojsk a první rádce posadili k poradě v obývacím pokoji.

Paní z Acoma promluvila chraptivě, jako by měla hrdlo rozedřené pískem. "Mám jediný den na to, abych se připravila na střetnutí císaře a Minwanabiho."

Sarik, bolestně otevřený ve své důvěře, se zeptal: "Jaký máš plán, paní?"

Mara zavřela opuchlé oči, unavená do morku kostí. "Nemám žádný plán. Pokud tebe a tvého bratrance nenapadlo nic nového, kráčíme vstříc tomuto osudovému dni pouze s dobrou vůlí. Přísahala jsem Minwanabimu, že na Vojevůdcův trůn nikdo mimo něj nedosedne."

"V tom případě," řekl Sarik prostě. Je naši jedinou možností dosáhnout toho, aby na Vojevůdcově trůnu neseděl nikdo."

Rozhostilo se mlčení, jež rušily jen poryvy butany. Služebná přinesla chochu a zákusky a pak mlčky odešla. Nezdálo se, že by někdo z přítomných měl o občerstvení zájem.

Mara se podívala na tváře, které se k ní obracely s očekáváním. "Nu, jak tedy můžeme dokázat vytvořit zázrak?" zeptala se vyčerpaně.

Velitel vojsk, který měl na tváři modřinu a krk poškrábaný od Kevinových pout, řekl bez sebemenšího pokusu o humor: "Paní, podobné věci lidé očekávají od tebe."

Mara mu jeho pohled oplatila. "Tentokrát mi nějak došly nápady, Lujane."

Její velitel vojsk naprosto ledabyle pokrčil rameny. "V tom případě zemřeme se ctí na mečích Minwanabiho psů."

V Maře se vzedmula vlna protestu. "Kevin má -" Hlas se jí zadrhl a do očí jí vhrkly slzy. Umlčela žal a bolest za stěnou pevného sebeovládání a přejela si po čele zpocenou rukou. "Kevin měl pravdu. Jsme vraždící rasa a stravujeme sebe samé tím, že zabíjíme jeden druhého."

Butana zavyla, opřela se do přepážky a do místnosti vnikl chladný průvan. Mara potlačila zachvění a nevšimla si hned toho, že ji Sarik žádá o dovolení promluvit. Když to nakonec zaznamenala a pokynula mu, zeptal se jí s nepatrným přídechem netrpělivosti: "Paní, je to tak, jak si myslím? Nezáleží na tom, jestli Minwanabi neprohraje, pokud bude císař vyhrávat, ano?"

Mariny oči se rozšířily. "Vysvětli mi to."

Sarik hledal slova, jimiž by objasnil představu, která jej právě napadla. "Pokud dokáže Nebeská záře podepřít své postavení, může získat dostatečnou podporu Nejvyšší rady pro svou neomezenou vládu -"

Mara vyskočila a volně sepnutý účes se rozpadl v kaskádu, která jí splynula na záda. Zamyšleně se zamračila a nevšímala si služebné, která přispěchala, aby dala do pořádku neupravený stav své paní.

"Pak by mohl Minwanabimu přikázat, aby..."

Potlačila reflexivní instinkt, který velel postavit se jakémukoli porušení tradice, a snažila se do svých myšlenek .zahrnout cizí představu neomezené vlády. "Odejděte," řekla s náhlou příkrostí svým rádcům. "Musím o tom přemýšlet."

Když Sarik vstal, Mara mu řekla: "Pošli zprávu Nebeské záři, Sariku. Požádej o slyšení. Přísahej na veškerou čest, kterou tento dům má, že na výsledku onoho setkání záleží císařovo bezpečí."

Mladý rádce potlačil zvědavost. "Kdy, paní?" Do svištivého zvuku butany Mara vykřikla: "Hned jakmile bude moci, ale rozhodně ne později než hodinu před dnešním polednem." Její hlas utichl, když začala zvažovat možnosti, zavrhovat ty, které byly postaveny na zbytečné naději, a prosazovat ty, jež byly docela možné; nápad přišel tentokrát skoro příliš pozdě. "Pokud máme zmařit Tasaiovy snahy, budu potřebovat každou minutu."

Kapitola jedenáctá

ROZHODNUTÍ

Císař naslouchal.

Ičindar, jedenadevadesátý císař v nepřerušené linii, seděl na svém obřadním trůnu ve své velké přijímací síni, místnosti velké tak, že by pojala dvacet oddílů válečníků. Jeho obrovský trůn byl vytesán z věkovitého dřeva, vykládaný po stranách zlatem a topasy, masivními rubíny, smaragdy a onyxy. Spočíval na pyramidovitě vystavěném pódiu se schodištěm po obou stranách. Podlaha u základny pódia byla vykládána kruhovitými vzory v teplých tónech achátů, bílých opálů a dalších topasů. Po každé straně mohutné pyramidy stálo dvacet vojáků Císařské bílé stráže. Na podlaze přímo před Marou byla umístěna křesla určená kněžím a rádcům, ale v tomto okamžiku zde seděli jen tři: písař, který zapisoval dění pro ty, kdo nebyli přítomni, velekněz Juranův a Nejvyšší otec představený řádu Lašimy. Maru potěšilo, že se slyšení zúčastnil zástupce řádu Lašimy, pokládala to za dobré znamení, protože onen muž vedl přerušenou bohoslužbu svěcení toho dne, kdy pro ni - tehdy sedmnáctileté dítě - do chrámu přišel Keyoke, aby ji odvedl domů jako vládnoucí paní z Acoma.

Mara, která s sebou neměla ani čestnou stráž, protože válečníkům bylo zakázáno doprovázet své pány při slyšení u císaře, vyložila poslední část svého plánu. Písař po její pravé ruce chvatně zapisoval její slova, jež se nesla ozvěnou v rozlehlé síni. V místnosti s obrovskými okny zasazenými do rámů zdobených zlatem a křišťálem a leštěnou mramorovou podlahou si při zvuku vlastního hlasu připadala nepatrná.

Když domluvila, hluboce se uklonila, a jak nařizoval protokol, zůstala stát s pažemi uctivě zkříženými na prsou u nízkého zábradlí, za něž už žádný žadatel nesměl vstoupit. Navzdory všemu úsilí se chvěla, když čekala na císařovu odpověď. Ale minuty míjely a ticho se prodlužovalo a ona se ani neodvažovala pozvednout oči ke tváři mladého muže na vrcholu pódia ze strachu, aby v ní nespatřila nesouhlas.

"Mnoho z toho, co jsi nám předložila, je založeno na pouhých dohadech, paní," řekl císař tónem nepopiratelné autority.

S očima stále upřenýma na nádherné vzory na podlaze Mara odpověděla: "Je to naše jediná naděje, Veličenstvo."

"To, co navrhuješ... nemá v dějinách obdoby." Že Ičindar dává přednost tradici před vlastní bezpečností, naznačovalo hodně. Tento štíhlý mladík s jemnou tváří nedychtil po absolutní moci; dokonce i když měl čelit problémům ohrožujícím celé Impérium, zdráhal se přijmout příliš odvážné řešení. Mara pocítila obdiv ke zralosti a statečnosti skrývající se v tomto křehce vyhlížejícím těle. Řekla: "Mnoho z toho, co jsi ty sám vykonal, Veličenstvo, také nemělo v dějinách obdoby."

Ičindar přikývl a dlouhá zlatá pera na jeho čelence se zhoupla jakoby na potvrzení jeho souhlasu. Zahalen ve vrstvách obřadního roucha seděl na svém trůnu bolestně osamělý a na jeho tváři už byly patrný známky těžkého břemene vládnutí. Zelené oči lemované tmavými kruhy a tváře pohublé z probdělých nocí vyvracely představu o tom, že císaře se starosti nedotýkají. Pod klenoty a nádherou Mara viděla utrápenou duši. I přes své mládí si byl Ičindar vědom toho, že stojí na půdě nebezpečné více než pohyblivé písky. Neutěšoval se sebeklamy. Jeho síla pocházela z nezměrné úcty, kterou tsuranský lid pociťoval k jeho úřadu, ale ačkoliv hluboce zakořeněný, i tento cit měl své hranice. Mezi Ičin-darovými devadesáti předchůdci se královražda vyskytla sice velmi vzácně, ale nebyla neznámá. Smrt císaře se vždy považovala za důkaz, že se bohové odvrátili od Impéria. Tyto okolnosti odradily od podobného pokusu každého kromě těch nejvíce ctižádostivých. Ale Mara věděla, že Tasaiova ctižádost se nezastaví před ničím. A dnes už se vyskytli i takoví, kdo pokládali zrušení úřadu Vojevůdce za tak strašlivé porušení tradic, že byli schopni zmíněný čin ospravedlnit.

Mara si byla vědoma nebezpečí, které povolávala tím, že navrhovala něco tak neobvyklého. Zvedla oči ke vznešené postavě na trůnu. "Veličenstvo, nabízím pouze naději. Mohla bych se Minwanabimu postavit sama, ale pouze za cenu velkých ztrát. Tasaiovi může být udělen titul Vojevůdce. Jeho hladký nástup na bílý a zlatý trůn zaručí, že vojska, která nyní leží za branami Kentosani, bez krveprolití odtáhnou. Připouštím, že by to bylo jednoduché řešení. Přijmi ho a můžeš se stáhnout z Velké hry, vrátit Nejvyšší radě její právo rozhodovat a opět se v ústraní věnovat rozjímání. Ale i když odhlédnu od všech osobních sporů a rozdílů, tvrdím, že toto řešení by bylo pouze odsunutím problému na pozdější dobu. Minwanabi na trůně Vojevůdce by vedl Impérium do zkázy.

Věřím, že teď a tady existuje možnost trvalé změny -a snad i konce zbytečných krveprolití, která provázejí naši politiku. Věřím, že není nutné zabíjet v zájmu cti a získání převahy. Už nikdy v našem životě se nám nemůže naskytnout podobná příležitost k nastolení milosrdnější vlády. Pokorně tě prosím, uvaž, jaký by to všechno mohlo mít význam."

Císařovy zelené oči si ji pronikavě měřily; bylo to patrné i na vzdálenost, která ji dělila od jeho pódia. Když neodpověděl, vstal ze svého křesla kněz Jurana Spravedlivého; lehký pokyn štíhlé ruky postavy na trůnu mu dovolil promluvit.

"Maro z Acoma, napadlo tě, že nebesa nemusí tvá slova potěšit? Jméno tvé rodiny Je staré a vznešené, a přesto se zdá, že se vzdáváš své cti. Zavázala ses Tasaiovi z Minwanabi nejsvětější přísahou a nyní hledáš způsob, jak se

vyhnout jejímu splnění."

Mara pocítila, jak na ni padl strach jako temný stín. Hrozba toho, že bude obviněna z kacířství, jí nescházela z mysli, a tak se se svou odpovědí obrátila přímo na Nebeskou záři. "Pokud mě mí předkové zavrhnou, je to jen má věc. Nepřestoupila jsem zákon, ani neurazila nebesa. Ve všem, co jsem učinila, i v tom, co ti nyní předkládám k uvážení, jednám pro dobro Impéria." Obrátila pozornost ke knězi a dodala:

"I kdybych měla zneuctít jméno své rodiny, udělala bych to s vědomím, že sloužím Impériu."

Po jejím prohlášení zavládlo ticho a pak si hrstka rádců a knězi začala mezi sebou šeptat. Představitel Juranova chrámu usedl s poněkud otřeseným výrazem.

Císař upřel bystré oči na ženu, která stála vzdorně vzpřímena u podstavce jeho trůnu. Po chvíli zamyšlení pokynul směrem ke svým kněžím. "Ať nikdo tuto paní nepodezřívá z nečestného jednání. Neudělala žádnou hanbu svému jménu ani domu, ale svou statečností a službou přináší Impériu čest. Kdo další z tisíců vládnoucích lordů se odvážil předstoupit před nás s touto pravdou?" '

Odmlčel se a pak si sám sňal z hlavy ceremoniální čelenku. Okamžitě přiběhl sluha, poklekl a převzal ji od něj. Zdálo se, jako by Ičindar spolu s vahou vysoké opeřené koruny ze sebe shodil i strnulé formální chování. Rukou si uhladil neposlušné hnědé vlasy a zadumal se. "Když jsem se poprvé vložil do záležitostí týkajících se Nejvyšší rady, bylo to proto, že jsem viděl, jak můj strýc Almecho zneužívá svou moc, jen aby se udržel na trůnu. Výsledkem bylo, že mnoho nevinných lidí trpělo. Jeho ctižádost ohrožovala celý národ... i mne," dodal smutně. "Spolu s lordem Kamatsuem a dalšími jsem se snažil učinit přítrž krveprolití a během těch událostí jsem začal pochybovat o způsobu, jakým žijeme naše životy, a myslím, že chápu pohnutky, které tě sem přivedly."

Ičindar vstal. Mávnutím ruky odehnal stráže, jež se k němu chtěly připojit, a sestoupil ze svého pódia. "Maro z Acoma, podělím se s tebou o něco, co ví jen málo lidí." Císařovo chování bylo sebejisté, ale za maskou rozeného vládce Mara viděla zranitelného chlapce, který byl i přes nádheru svých obřadních rouch stejným člověkem jako ona sama. Pomalým krokem přišel až k ní. Kněži sledovali, ten z Juranova chrámu napjatý jako dravý pták a představený řádu Lašimy s mírným úsměvem, jak Nebeská záře vztahuje ruku přes zábradlí a bere do ní Marinu dlaň.

Protože tato neočekávaná důvěrnost vyvedla paní Maru z míry, pohlédl jí císař přímo do očí. "Původně jsem se snažil pouze dosáhnout míru mezi národy, protože jsem pro nás jako pro lid viděl nebezpečí v tom, že by dobývání mělo být naším jediným cílem. Ale když se vrátil Milamber, změnil jsem názor. Možná že jsi slyšela zvěst o velké bitvě ve světě Midkemii. Protivník, s nímž byl tento boj sveden, není nikým jiným než bytostí z našich legend zvanou Nepřítel."

Maru už po rozhovoru s Arakasim císařova slova nepřekvapila. Četla starodávné příběhy o strašlivém neznámém zlu jménem Nepřítel, jež zničilo původní vlast jejích předků, kteří se pak dostali přes tajemný Zlatý most do nového útočiště na Kelewan. Ačkoliv většina jejích krajanů neměla důvod věřit. Že tyto příběhy jsou něčím víc než jen legendami. v jejím klidném, vážném chování nebyl ani náznak nedůvěry nebo výsměchu. To císaři neuniklo.

Povzbuzený Ičindar pokračoval: "Nebezpečí, které nás ohrožovalo za úsvitu našich dějin, existuje a ve skutečnosti je daleko horší než v legendách. Shromáždění mágů je se mnou zajedno v tom, že kdyby toto zlo pohltilo naše bývalé nepřátele v Království a obrátilo jejich hněv proti nám, musíme jim Čelit sjednoceni. Nejvyšší radu jsem rozpustil proto, že jsem nemohl dopustit, aby nás intriky Velké hry oslabovaly, když stojíme tváří v tvář tak strašlivé hrozbě. Na můj příkaz Ctihodní a tři tisíce vojáků klanu Kanazawai vedených Hokanuem ze Sinzawai -"

"Hokanu byl vyslán do jiného světa?" vyhrkla Mara. Pak si uvědomila svou neomalenost a dodala: "Prosím svého císaře o odpuštění."

Ičindar se usmál. "Vidím, že ti na tom mladém muži záleží. Ano, Hokanu strávil několik týdnů válčením v Midkemii a ještě více Času se svým bratrem Kasumim." Císařův úsměv se prohloubil. "Nechápeme naše bývalé nepřátele v Království. Kasumi se odměnou za svou statečnost ve službě novému pánu stal lordem a zařadil se mezi Šlechtu Království. Nevyznám se v jejích titulech, ale ten, který byl udělen Kasumimu, není bezvýznamný, jak mi bylo řečeno."

Takže Velká svoboda, o níž Kevin s takovou zálibou mluvil, skutečně existuje! Mara zamrkala, aby potlačila slzy, tento nesporný důkaz zpečetil změnu jejích názorů. Od tohoto okamžiku už nemohla žít smířena s přísným systémem kast jejího vlastního lidu. Muži a ženy byli pouze lidskými bytostmi - bohové jim neurčovali s nezvratitelnou platností osud šlechticů, otroků nebo řemeslníků. Že je v její kultuře možné, aby se někdo narodil a vyrostl se vší ctí, a přesto nezískal postavení odpovídající jeho schopnostem, byla nespravedlnost a plýtvání prvního řádu.

‚Je to naše hanba," zamumlala nevědomky nahlas, "že zajatec může získat svobodu a založit šlechtický dům, jenž se může jednou pozvednout k velikosti mezi jeho dřívějšími nepřáteli - které my nazýváme barbary - a přitom mnoho stejně vznešených synů jejich Království zajatých naším Impériem nemohlo být ničím více než otroky. Obávám se, že barbaři jsme my, nikoli Midkemiané."

Překvapen jejím názorem, který předtím vyjádřil pouze Kamatsu ze Šinzawai, zahleděl se císař Tsuranuanni na ženu za zábradlím. "Přesné to si také myslím. Možná, že oceníš skutečnost, že všichni otroci vrácení Trhlinou se ve své rodné zemi stanou opět svobodnými muži. Jejich král Lyam mi to slíbil, a přestože naše první mírová jednání skončila nešťastným krveprolitím, vím, že je to čestný panovník."

Mara, trýzněná vzpomínkou na Kevina, dokázala pouze přikývnout.

"Nemám chuť vrátit Nejvyšší radě vládu nad Impériem," vrátil se Ičindar k tématu, které ji sem přivedlo. Ztišil hlas, takže ho nemohli slyšet ani kněži, ani písař. "Také jsem pochopil, že se objevila příležitost začít úplně znovu." Pustil Marinu ruku s náznakem rozmrzelého úsměvu, který jí zvláštním způsobem připomněl Hopparu. Pak pokynul sluhovi, aby mu opět posadil na hlavu obřadní čelenku, a vystoupil po schodech ke svému vznosnému trůnu.

Když na něj usedl, zformuloval oficiální odpověď. "Ať se zítra stane cokoli, navždy to změní osud Impéria. Mágové se o této záležitosti radili, ale odmítají zasahovat do politiky, dokud nebude zažehnáno nebezpečí hrozící od Nepřítele. Mnoho mých spojenců proti tomuto nebezpečí mě opustilo" - ukázal na prázdná křesla - "někteří kvůli tomu, že jsem

odsoudil Axantucara." Ičindar se dlouho a naposledy zahleděl na Maru., .Myslím, že tvůj plán má svou hodnotu, ale nebezpečí je stejné, ne-li dokonce větší, než to, kterému se chceš vyhnout." Nezmínil se o tom, že se může zhroutit více než jen moc mnoha lordů, pokud by se její plán nezdařil. Celé Impérium se mohlo proměnit ve zkrvavené trosky. "Pošlu ti zprávu o svém rozhodnutí zítra ráno," prohlásil nakonec Ičindar. "Tasaio už mě požádal o schůzku za přítomnosti všech vládnoucích lordů - myslím, že se mám objevit před Nejvyšší radou, abych odpovídal na jejich obvinění."

Ičindar vzdychl a právě teď vypadal jako chlapec klesající pod tíhou klenotů, kovových ozdob a hedvábí. "Obávám se, že nemám na vybranou. Musím se setkat s Tasaiem." Zakončil slyšení unaveným úsměvem. "Ať se stane cokoli, paní Maro, patří ti můj obdiv. Cekej zítra mou zprávu a bohové nechť chrání tebe i jméno tvých předků."

Mara se hluboce uklonila a pocítila úctu k tomuto mladému muži, který byl celý život vychováván k tomu, aby ctil tradice, a přesto v sobě nalezl dostatek představivosti a inteligence, překonal falešnou pýchu a dospěl až k takovému pojmu, jako je blaho lidu. Mara si byla vědoma jeho výjimečnosti i toho, že císařský trůn už nikdy nemusí být požEhnán osobou tak nezaujatých názorů. S těmito pocity odcházela z trůnní síně.

V předsíni na ni čekala její družina zahrnující Sarika, Lujana, Arakasiho v úloze sluhy a vybraný oddíl válečníků jakožto čestná stráž. Když jeden z Ičindarových pobočníků vyprovázel skupinu z císařských prostor, ponořila se Mara do hlubokého zamyšlení. Venku, poté, co jí Arakasi pomohl do nosítek, přikázala: "Domů, rychle. Máme hodně práce a hrozivě málo času."

Mara zůstala vzhůru celou noc. Přicházeli lordi z mnoha politických stran a klanů a hledali u ní radu. Dvě hodiny před úsvitem Mara shromáždila doprovod a vydala se ve svých nosítkách na návštěvu k muži, jenž se u ní neobjevil. Ospalému strážci, který odpověděl na Lujanovo zaklepání na vrata městského domu onoho muže, řekla: "Oznam lordu Iliandovi, že Mara z Acoma čeká venku na jeho přijetí."

Lord z Bontura přišel o chvilku později, rozespalý, s rozcuchanými vlasy a jeho roucho neladilo s trepkami. Ačkoliv byl nabručený kvůli tak časnému probuzení, pozval paní Maru do svého domu. Když ji pohodlně usadil ve svém přijímacím pokoji a dal vytáhnout z postele sluhy, aby jí přinesli občerstvení a chochu, vyhrkl: "Maro, proč jsi přišla neohlášena v tuto noční hodinu?"

Mara pokynula Lujanovi a čestné stráži, aby se vzdálili, "Přišla jsem tě požádat o pomoc."

Iliando zvedl ruku. "Cítím s tebou v tvých těžkých časech, ale proti Tasaiovi -"

Mara se napřímila. "Cože?" Měl snad lord z Bontura špehy v Minwanabiho doprovodu, nebo promluvil někdo z Incomových podřízených? Nikdo vyjma úzkého kruhu jejích nejbližších by neměl vědět o obsahu rozhovoru na kopci s jejím nepřítelem.

"No tak, děvče, přece si nemyslíš, že setkání s Tasaiem na kopci se dvěma vojsky za zády se dá udržet v tajnosti." Mařin výraz prozrazoval, že si to myslela. "Ušetřím ti čas. Už jsem slíbil podporu Jirovi z Anasati," přiznal lord z Bontura.

Přiběhl otrok s podnosem a ihned začal nalévat chochu. Zatímco lord foukal do svého šálku, aby si ochladil horký nápoj, Mara přimhouřila oči. "Jiro? Co s tím má on společného?"

"To se musíš zeptat jeho." Lord z Bontura neprozřetelně usrkl, spálil si jazyk a znechuceně odložil šálek. "Dej pozor na chochu," upozornil zbytečně. Netrpělivá, ale natolik taktní, aby zůstala klidná, Mara čekala, až starý lord upřesní svá slova.

"Jíro poslal všem členům klanu Ionani dopis, v němž vyjádřil přesvědčení, že jeho dům je v lepším postavení než dům Tonmargu."

"Takže se uchází o úřad Vojevůdce," domyslela se Mara. Najednou potřebovala chochu, aby měla čím zaměstnat ruce. Napětí, nervozita a potíže, s jakými se její tělo přizpůsobovalo těhotenství, ji těžce zkoušely.

"Pokud se Frasai z Tonmargu bojí střetnutí s Jirem, nastanou obrovské změny v postavení velkých rodin. Dáše to očekávat," dohadoval se lord z Bontura. Nemusel zdůrazňovat skutečnost, že lord Frasai nenávidí spory.

Mara ohromeně vstřebávala důsledky tohoto nečekaného zvratu. Smutně si uvědomila, že jak Nacoya, tak Kevin měli pravdu: po všech těch letech jí Jíro pořád neodpustil, že si místo něj zvolila za svého manžela jeho bratra. Jiro očividně zjistil jedinou možnost, která Maře zbyla, a podnikl kroky k tomu, aby nemohla zvítězit - kdyby totiž neměla podpoóru klanu Ionani v koalici, která měla domu Minwanabi zabránit v uchvácení většiny, všechny roky shromažďování vlivu a příslibů by vyšly naprosto vniveč. Dědic domu Anasati mohl také odmítnout podporovat jak dům Minwanabi, tak i Acoma, čímž by Nejvyšší radu zablokoval. Její předpověď, o níž říkala Tasaiovi a která se týkala zneužívání císařské vlády, by se pomalu naplnila.

Ale Mara by z toho neměla žádné uspokojení, protože její zapřísáhlý nepřítel by v okamžiku, kdy by se tato slepá ulička stala skutečností, obrátil veškerou pozornost k tomu, aby dosáhl vyhlazení jejího domu. Bylo jasné, že paní z Acoma by se v tom případě nemusela dožít toho, že by viděla, jak se její proroctví uskutečňuje. Instinktivně si položila ruce na břicho, jako by chtěla chránit život Kevinova dítěte. Ať už to je chlapec nebo holčička, nemusí se dožít svého narození.

A kdyby byl Jíro trpělivý a dostatečně chytrý, aby celý konflikt bez úhony přežil, mohl by se sám stát kompromisním kandidátem na úřad Vojevůdce. Mara, hluboce zamyšlená nad důsledky těchto tahů, se v myšlenkách vydala spletitými smyčkami Velké hry.

"Paní, jsi nemocná?"

Otázka lorda Ilianda ji vytrhla ze zamyšlení. "Ne, jsem jen... unavená." Mávnutím ruky odmítla zájem svého hostitele a řekla: "Něco mi dlužíš."

Muž sklonil hlavu a uznal, že je to pravda. V jeho hlase se ozvala lítost. "Nemám v úmyslu porušit svou čest. Maro. Dlužím ti jeden hlas v Radě - pouze za okolností, že tím ne-zahanbím čest svého domu nebo klanu. Takové byly naše

podmínky."

"Nepožaduji po tobě nic tak velkého," ujistila jej Mara. "Místo toho chci, abys shromáždil podporu klanu Ionani. Pokud členy svého klanu dokážeš přesvědčit, aby podporovali válečného náčelníka Ionani proti Minwanabimu, splatíš tím svůj dluh mně stejně jako své klanové cti."

Iliando pokrčil rameny. "I ti, kteří nakonec podpoří svou volbou Tasaia, nejdříve budou v prvním kole projevovat přízeň lordu Tonmarguovi, Maro. To se očekává."

"Nepleť si mou žádost s obyčejnou hrou na zdvořilost, kterou budou všichni předvádět, aby lorda Frasaie neponížili," přerušila ho Mara. Za přepážkou se objevilo první šedé světlo nového dne. Čas utíkal příliš rychle, a když si to uvědomila, ztratila něco ze své trpělivosti. "Vyžaduji tolik přísah, kolik jen bude třeba v případě, že dojde k rozepři mezi Tasaiem a vaším válečným náčelníkem. V tom případě chci, aby se klan Ionani zavázal, že bude stát na svém, dokud ti jasně nedám najevo, že už toho není zapotřebí. Obzvláště tehdy, pokud by se zítra touto dobou Jiro z Anasati ucházel o úřad válečného náčelníka."

Lord Iliando si zhluboka povzdechl. "Žádáš o složitou věc. Zkusím udělat, co bude možné, počínaje lordem Ukudabim. Je vlivný a jeho bratrance, lorda Jadiho, zničil Tasaiův strýc, takže dům Minwanabi nijak nemiluje."

"Dobrá." Mara odložila svůj napůl prázdný šálek s cho-chou a vstala. "O lorda z Tonmargu se postarám sama." Když ji její hostitel vyprovázel k předním dveřím, pokračovala: "Je v tom daleko více než jen záležitost krevní msty mezi mnou a Tasaiem, lorde Iliando. V Impériu se chystají velké změny a je jen na mně, na tobě a na ostatních šlechticích, abychom rozhodli, jestli bude důsledek změn dobrý nebo špatný. Pamatuj si jedno: ať už si myslíš cokoli, sloužím Impériu."

Jakmile vyšla ven, mohla Mara konečně spěchat. Vydala rychlé rozkazy Lujanovi, nastoupila do svých nosítek a mlčky snášela houpavou cestu, když se její nosiči proplétali městem. Ulice byly v tuto hodinu takřka prázdné až na několik zelinářů, kteří řídili naložené vozy tažené needrami, a knězi, prozpěvujících jitřní modlitby. Mara byla příliš nervózní na to, aby se cítila ospale, a tak jen zavřela bolavé oči a setrvala tak, dokud nedorazili k určenému cíli, nenápadné, ale krásně umístěné vile ve staré části města Jejíž brány hlídali strážní v modrých brněních.

Její nosiči ještě ani nestačili položit nosítka na zem, a Mara už odhrnula záclonku stranou a zavolala: "Mara z Acoma!

Důstojník stráže, který byl zrovna ve službě, k ní přišel a zasalutoval jí. "Paní, čeho si žádáš?"

"Oznam svému lordu, že s ním musím okamžitě hovořit!"

Důstojník v přilbě s chocholem se zdvořile uklonil a vykročil k bráně. Navzdory časné ranní hodině Kamatsu ze Šinzawai nespal. Už dosnídal a vydal rozkaz, aby byla Mara vpuštěna dovnitř a uvedena do pohodlné pracovny, kterou si zařídil v zahradě.

V odlehlé místnosti, obklopené květinami a zelení, našla Mara lorda ze Šinzawai, který hovořil s postavou oděnou v černém rouchu mága.

Mara, kterou to překvapilo, zaváhala, a pak se hluboce uklonila. "Ctihodný, omlouvám se za své vyrušení."

Zahalená postava se obrátila. Když na ní spočinuly tmavé oči. Mara poznala Fumitu. "Nerušíš, Maro z Acoma. Jen jsi zastihla dva staré muže, zabrané do vzpomínek."

Jeho slova nebyla myšlena nijak zle, ale už zběžný pohled Člena Shromáždění byl pro Maru v jejím stěží skrývaném rozrušení zneklidňující. "Vrátím se tedy později," omlouvala se. "Ale čas je omezený a potřebuji s lordem Kamatsuem nutně mluvit."

Válečný náčelník klanu Kanazawai pokynul paní domu směrem k velké hromadě polštářů. "Už jsi jedla, paní Maro? Pokud ne, mohou ti mí sluhové přinést občerstvení."

Mara vděčně přijala místo, ale při pomyšlení na jakékoli jídlo se jí zvedal žaludek. "Trocha teše mi bude úplně stačit." Když se jeden ze sluhů nenápadně vytratil do kuchyně, rozhlédla se po místnosti. "Kde je Hokanu?"

Starý lord ze Šinzawai se shovívavě usmál. "Určitě ho bude mrzet, až se dozví, že mu tvá návštěva utekla, paní Maro. Ale jako velitel vojsk domu a zástupce velitele klanu lorda z Keda, je nutné, aby byl v kopcích s armádou." V jeho tváři se objevil smutný výraz, když dodal: "Stejně jako všechny ostatní klany se i Kanazawai připravuje na válku."

Pak, protože předpokládal, že přišla zjistit odpověď na svou nabídku sňatku, si Kamatsu povzdechl. Jako by mu na ramenou leželo těžké jho, pokynul unaveně rukou. "Maro, v jiných, klidnějších dobách by mě nic nepotěšilo více než to, že bych spojil svůj dům s jiným, požívajícím podobně dobré pověsti jako dům Acoma." Jeho upřímnost byla nelíčená, když pokračoval. "Ani bych si nemohl přát moudřejší snachu, než jsi ty. Ale třebaže můj první syn nezahynul, jak jsme si zprvu mysleli, nevrátí se sem, aby mohl převzít vládu po mně. Získal vlastní titul v zemích Ostrovního království. Jako jeho otec ctím Jeho rozhodnutí zůstat v Midkemii. Mým dědicem je Hokanu."

Mara, která si uvědomila, že se starší muž odmlčel a hledá další slova, se mu pokusila ulevit v jeho nervozitě. "Nepřišla jsem sem kvůli svatební smlouvě. Prosím, nechci, aby ses cítil zavázán tím, že mi musíš odpovědět v dobách, kdy nás obklopují jiné těžkosti."

Kamatsu se na ni hřejivě usmál. "Oceňuji tvou laskavost, paní Maro. Vždy jsem chápal, proč si tě Hokanu tak váží. Ve skutečnosti, kdyby bylo toto rozhodnutí osobní záležitostí, s radostí bych ti předal souhlasnou odpověď hned toho dne, kdy tvůj návrh přišel. Vina za odklad odpovědi na tvou žádost leží jen na mně, protože budoucnost naší země je nejistá. Pozítří už nikdo z nás nemusí být v takovém postavení, aby mohl pomýšlet na sňatek."

Takže už i on se dozvěděl o Tasaiově snaze postavit se císaři. Mara úplně zapomněla na přítomnost Ctihodného, který seděl nehybně v koutě, když si prohlížela muže, jenž patřil mezi nejuznávanější vládce v Císařství. Jeho věk na něm byl patrný jen mírně. Díky prošedivělým vlasům na spáncích vypadal spíše důstojně než staře a pohled jeho očí změkčovaly vějířky vrásek. Tam, kde se Hokanuova inteligence projevovala ohnivou prudkostí, dospěl jeho otec během dlouhých let ke klidné, uvážlivé moudrosti. Mara intuitivně poznala, že toto je vládce, jemuž se může bez obav svěřit se svými plány.

"Vyslechni mě," řekla naléhavě. "To, co ti chci říct, je myšleno pro dobro Impéria." Po tomto formálním úvodu před

ním načrtla plán, který se snažila uvést do chodu už od včerejšího večera.

Před vchodem do té Části paláce, která byla dříve určena zasedání Nejvyšší rady, byl Tasaio se svým doprovodem zastaven jednotkou dvanácti vojáků Císařské bílé stráže. Stáli v semknutých řadách před vchodem, který tak zahrazovali, oděni v plném obřadním brnění a vedeni velitelem útoku, jehož zlatý chochol se pyšně nesl nad lesklou přilbou.

Dříve, než mohl Tasaio promluvit, zvedl císařský velitel útoku ruku. "Lorde z Minwanabi, máš okamžité předstoupit před tvář Nebeské záře, která tě očekává v místnosti, již kdysi užívala Nejvyšší rada." Důstojník vydal rozkaz a jeho válečníci ustoupili stranou, aby mohl Tasaio projít dovnitř.

Ten, oděný ve svém nejkrásnějším brnění s rodinným obřadním mečem v černě lakované pochvě u pasu, pokynul svému doprovodu, aby ho následoval. Když procházeli rozlehlými síněmi budovy Rady, věnoval svému prvnímu rádci spokojený úsměv. "Ičindar se snaží zachovat zdání, že to tady vede, i když jeho skutečná moc je nanejvýš pochybná."

Incomo neodpověděl. V obřadním oděvu mu bylo horko a při rychlé chůzi lapal po dechu, takže ani nebyl schopen zachovat alespoň zdání důstojnosti, zatímco se snažil držet krok se svým pánem a zároveň předvídat, co by se mohlo v nadcházejícím střetnutí pokazit. Když dorazili ke vchodu do poradní síně, byl Incomo překvapen tím, že se Tasaio náhle zastavil ve vysokém klenutém portálu hlavního vchodu; starší rádce se v posledním okamžiku vyhnul srážce. Vyděšen možnými důsledky své vlastní nepozorností se pokusil podívat svému pánovi přes rameno, aby zjistil, co způsobilo náhlé zastavení.

Místnost byla zaplněna vládnoucími lordy, což se dalo očekávat, protože nejníže postavení usedali na svá místa jako první, a jako vládce v současné době nejmocnějšího domu Císařství přicházel Tasaio do Rady coby poslední. To, že dnes nešlo o žádné obyčejné zasedání Rady, potvrzovala skutečnost, že byly zaplněny i ty nejvyšší galerie. I nejméně mocní lordové Impéria pokládali za vhodné, aby se účastnili shromáždění, což byla spolehlivá známka krize. Incomo zamrkal krátkozrakýma očima, aby si lépe prohlédl centrální pódium. V paprscích slunce, které se dovnitř draly kupolí, rozeznal postavu v zářivě bílém šatu a brnění z pečlivě vyleštěného zlata. Uprostřed pódia stál samotný Ičindar, je-denadevadesátkrát císař. V blýskání klenotů a zlata Incomovi chvíli trvalo, než si všiml hlavní změny.

Když mu to došlo, vysvětlil se i důvod Tasaiova neočekávaného zastavení: z pódia zmizel starodávný trůn ze zlata a slonoviny, na nějž usedaly generace předchozích Vojevůdců.

"Proklínám jméno jeho předků," zavrčel Tasaio tiše. Poté, co zaznamenal nepřítomnost zlatého a bílého trůnu, si všiml i Mary, oblečené v měňavě zeleném hedvábí, která stála pod pódiem u nohou Nebeské záře.

"Lorde Tasaio," přerušil Ičindar trapné ticho, zatímco se Tasaio vzpamatovával ze svého překvapení. Lord z Minwanabi měl očividně v úmyslu vejít do místnosti a před celou Nejvyšší radou a samotným císařem vystoupit po schůdcích na pódium a posadit se na trůn určený Vojevůdci. Mara zařídila, aby byl trůn odstraněn, a zabránila mu tak v tomto teatrálním výstupu. Když se všechny oči obrátily k lordu z Minwanabi, který se zrovna nacházel v zuřivých rozpacích, Nebeská záře pokračovala. "Žádal jsi mou přítomnost na setkání s lordy Impéria. Přišel jsem."

Tasaio se vzpamatoval s reflexem rychlým jako úder meče. Jako by měl od samého začátku v úmyslu hovořit ze svého místa u hlavního vchodu, přelétl pyšným pohledem celou síň. "Veličenstvo, lordové." Podíval se na Maru. "Paní." Vkročil do místnosti se ztichlým obecenstvem a pomalu se vydal po schodech dolů. "Sešli jsme se, abychom ukončili toto narušení tradičního způsobu vlády v Impériu." Aniž se odmlčel, aby se uklonil, pokračoval: "Veličenstvo, chci říct, že přišel čas, aby se Nejvyšší rada znovu shromáždila k volbě nového Vojevůdce."

Zářivá postava na pódiu okamžik mlčela, zatímco Tasaio scházel na galerii nad nejnižším okruhem sedadel, a pak pokývla hlavou. "Souhlasím."

Tasaio, už podruhé překvapený, se zastavil. Uvědomil si, že kdyby pokračoval v sestupu po schodišti, nacházel by se pod úrovní císaře, a tak zůstal stát na místě, odkud se mu mohl dívat přímo do očí, aniž by musel zaklánět hlavu. Přesto váhal. Toto byla ta nejméně očekávaná odpověď ze všech, které mohl dostat. "Souhlasíš, Veličenstvo?"

Ičindar zvedl své obřadní žezlo, vykládané drahokamy. "Dříve, než se dnešek nachýlí, musíme dojít k jasnému rozhodnutí. Nejvyšší rada musí buď uznat a potvrdit má rozhodnutí, která jsem učinil loni, nebo musejí být znovu nastoleny staré zákony." Podíval se dolů na Maru. "Mám vůči paní Maře dluh, protože mě k porozumění musela přivést ona. Nyní uznávám, že vláda jediného člověka není vhodným způsobem, jak získat podporu ke změnám nutným k zajištění naší budoucnosti. Pokud má naše Impérium přežít, musíme my všichni přehodnotit své potřeby. Díky trhlinovým bránám se nám nyní otevřely nové světy a kultury. Při své první zkušenosti jsme se ke svému vlastnímu hoři naučili, že staré způsoby dobývání a válčení jsou špatné, pokud jde o jednání s lidmi z jiných světů.

Nejenže se naši bývalí nepřátelé ukázali být čestnými lidmi," pokračoval císař, "ale také nás velkoryse informovali o svých bojích proti starodávné hrůze známé z dějin našeho Impéria." Nato se ozval zmatený šum rozhovoru, ale Ičindarův hlas jej přehlušil. "Abychom se mohli vyrovnat s Midkemiany a dalšími, kteří přijdou po nich, musíme změnit své způsoby."

Tasaio ke shromážděným lordům procítěně zvolal: "Abychom se vyrovnali s cizozemskými silami, musíme být silní! Utrpěli jsme hanbu proto, že Almechovi chyběla odvaha k tomu, aby sjednotil milion mečů v jedinou zbraň ovládanou jedinou pevnou paží!" Lord z Minwanabi se opovržlivě podíval na císaře, zahaleného do mnoha zdobených oděvů, a pak na drobnou paní domu u jeho nohou a pohrdavě mávl rukou. "Přišel čas."

Mara mu jeho tvrdý pohled vrátila bez mrknutí. Celému shromáždění pak oznámila: "Přísahala jsem ti, že se postarám o to, aby na trůn Vojevůdce nikdo neusedl před tebou, Tasaio. Podívej se - bílý a zlatý trůn byl odstraněn. Podle toho poznáš, jak držím svou přísahu. Nikdo na trůnu nebude sedět dříve než ty, Tasaio."

V přeplněných galeriích se rozlila vlna mumlání a Tasaio-vy rty se zkřivily vztekem. Než ale mohl vymyslet odpověď, ozval se z prvních řad hlas. "Chci dát na vědomí svou volbu."

Všechny oči se obrátily, aby sledovaly Jira z Anasati, který vstal ze svého místa a přešel k místu ležícímu na půli cesty mezi císařem na pódiu a postavou v oranžovém brnění na schodech. Po chvíli dramatického ticha se obrátil a postavil se k lordu z Minwanabi. Z toho místa se pak na Maru triumfálně zašklebil. "Paní, tímto se srovnává náš starý dluh. Možná teď stín mého bratra najde klidné spočinutí, když bude vědět, že jeho vražda byla pomstěna."

Mara náhle cítila každou hodinu, kdy se od ní spánek odvracel, a bolest všech zmařených nadějí. Chyba, kterou udělala, se nyní nedala už nijak napravit. Znovu podcenila Jirovu touhu po pomstě a vkládala příliš mnoho nadějí do jeho ctižádosti. Nicméně se postavila porážce s bojovným duchem stejně jako její otec. "Teď budeš podporovat Tasaia," zvolala s výsměchem, který se nesl až do nejvyšší galerie. "Chceš jej snad zasáhnout, až bude oslabený poté, co mě zničí?"

Tato představa byla vzhledem ke vzestupu domu Minwa-nabi nepravděpodobná. Jíro se jen usmál a podíval se na Tasaia. "Budu podporovat nového Vojevůdce, protože v Impériu musí být znovu obnoven pořádek."

Jeho slova vyvolala vlnu pohybu, když se k Jirovu volání po obnovení starých způsobů připojilo mnoho dalších lordů. Se šustěním svých oděvů vstali, aby se připojili k Tasaiovi, až bylo schodiště, na němž stál, přeplněno, a tak se začali tísnit i ve vedlejších uličkách a galeriích. Někteří lordi byli v tlačenici uvězněni a někteří z nich vzdali jakoukoli snahu dostat se z davu. Jejich počet zvýšil množství těch, kteří byli pevně odhodláni, a vytvořil tak pevný klín podpory stojící za lordem z Minwanabi.

Mara se nicméně ani nepohnula, "Lorde z Xacatecas?"

Hoppara z Xacatecas vstal a přešel k ní. Ti šlechticové, kteří patřili ke klanu Xacala, se k němu připojili s tvářemi odhodlaně zamračenými.

K Marinu boku přistoupil i lord Iliando z Bontura. Pak se k němu u centrálního pódia připojili členové klanu Kanazawai.

Tyto zisky nicméně nestačily, protože většina klanu Ionani stála za Tasaiem. Přítomní členové klanu Omechan se rozdělili takřka přesně na dvě poloviny.

Když se všichni přítomní lordi rozdělili na dva tábory, patřila převaha Tasaiovi. Ten se líně opřel o zábradlí a sebejistě obrátil pohled svých zastřených očí na svého nepřítele. "Nu, Maro? Tohle je všechno, co dokážeš?"

O trochu méně sebejistě, ale pevným velitelským hlasem, se Mara podívala na ty, kteří ho podporovali. "Lorde z Tuscalora, věrnost jsi přísahal mně."

Její tvrdohlavý vazal, který doufal, že se ztratí v zadních řadách, se se zahanbeným výrazem vydal dolů po schodech. Cestou se musel omlouvat všem, kolem kterých se prodíral, takže když nakonec dorazil do Marina tábora, byla jeho baculatá tvář zarudlá a potil se rozpaky.

Mara jeho pocitům nevěnovala nejmenší pozornost. "Lorde Randalo," zavolala. "Slíbil jsi mi jeden hlas v Radě. Nyní se svého dluhu dovolávám."

Velký lord z klanu Xacala - a možný protivník lorda z Xacatecas ve volbách válečného náčelníka - vládce domu Xosai s pískovými vlasy, se oddělil od Tasaiovy strany síně. Dva další lordi klanu Xacala opustili své spojence a odešli s ním. Poté se k nim přidal muž z horní galerie oděný v purpurovém a hnědém brnění. "Nechť všichni vědí, že Tasaio z Minwanabi zneužil poctivé jméno domu Hanqu k tomu, aby se pokusil vyhladit dům Acoma. Takové jednání pokládám za urážku a připojuji se k paní."

Mara, kterou nečekaný důsledek ničivého střetnutí ze zálohy v háji překvapil, vystoupila na nejnižší schod pódia. Všem přítomným pak oznámila: "Už nikdy více žádný šlechtic Impéria nebude zastávat úřad Vojevůdce." Zatímco neklid, který vyvolala svými slovy, hrozil, že přehluší její další slova, podívala se pevně na pět lordů, kteří stáli vedle největšího nepřítele Jejího domu. "Mí lordi, všichni jste mi v případě nutnosti slíbili svůj hlas. Dnes se na tento dluh odvolávám."

Dotyční vládci opustili své zvolené místo. Když se se svými vazaly a spojenci připojili k davu po Marině boku, na přesun sil v místnosti reagovali i ostatní. Další a další lordové opouštěli Tasaiovy řady, aby se připojili k Marině skupině.

Tasaiovy rysy se zkřivily zlostí. Napjatým hlasem řekl: "Máš svůj pat. Maro, a já se klaním vychytralosti, která ti dovolila dodržet svou přísahu do posledního písmene a přitom ji nesplnit vůbec. Získala jsi ale přinejlepším jen několik dní, tak proč tuto přetvářku neukončit?"

"Dnes nehraji Velkou hru pro osobní zisk nebo slávu," odpověděla Mara. "Pro dobro Impéria vyzývám lorda z Ton-margu."

Ze zadní části síně vystoupil obklopen čestnou stráží dvaceti válečníků druhý nejmocnější kandidát na úřad Vojevůdce. Vzpřímený navzdory svému vysokému věku opatrně prošel po schodech kolem Tasaia a zastavil se u Mary. Pokud jeho tělo vypadalo stářím sešle, jeho hlas zůstal pevný a znělý. "Při ctné krvi mých předků vyslechněte mou žádost. Jednám pro dobro Impéria." S těmito slovy vystoupil na pódium a uklonil se před zářivou postavou císaře. "Veličenstvo," řekl, "v nejlepším zájmu mého lidu se vzdávám své kandidatury ve tvůj prospěch." Zvedl svou hůl, která byla odznakem úřadu válečného náčelníka klanu Ionani a podal ji Ičindarovi.

Jiro vztekle pokročil dopředu. "To nemůžeš!"

Lord Frasai z Tonmargu otočil svou prošedivělou hlavu k muži, který zdědil plášť zesnulého Tecumy. Smutně řekl:

"Mýlíš se, synu mého příbuzného. Ičindar pochází z naší krve. Opovažuješ se snad tvrdit, že máš v klanu vyšší postavení?"

Jiro s tváří zrudlou vztekem vypadal, jako by se chtěl hádat. Ale jeho hlas přehlušila vlna neklidného šepotu. Mezitím vstoupili do síně další dva muži - lord Kamatsu ze Šinzawai v brnění svých předků a s holí klanu Kanazawai v ruce, a za ním lord z Keda, jeho předchůdce a další muž z těch, kteří vznášeli nárok na úřad Vojevůdce.

Kamatsu došel k Ičindarovu pódiu a uklonil se. "Mluvíme jako jeden a jednáme pro dobro Impéria." S velkou

důstojností, kterou nahrazoval naprostou neobvyklost svého jednání, předal svou obřadní hůl válečného náčelníka klanu Kanazawai do rukou postavy ve zlatém brnění na pódiu.

Tasaio zakřičel přes narůstající hluk mumlání: "To je porušení tradice, Kamatsu!"

Lord ze Šinzawai na toto obviněni reagoval výtkou. "Má rodina je vznešená stejně jako ostatní rodiny našeho Impéria. Můžeme vystopovat svou rodovou linii až ke čtyřiadvacátému císaři a jsme pokrevně spřízněni s Nebeskou září. Tradice říká, že úřad Vojevůdce může zastávat kterýkoli válečník klanu." Pak s nádechem ostré výzvy dodal: "Chceš snad zpochybnit Ičindarův pokrevní nárok?"

Mara řekla: "Tasaio, možná jsi vynikající velitel ve válce, ale tvé znalosti dějin jsou ubohé. Copak ti nikdy nedošlo, proč se podle tradice mohlo o úřad Vojevůdce ucházet jen pět rodin, pět prvních šlechticů Impéria hned po Nebeské záři?"

Tasaio na to jen tsuransky pokrčil rameny.

"Těchto pět prvních domů, včetně tvého Je přímo spjato se zakladateli Impéria!" Mara si prohlédla svého největšího nepřítele s pohrdáním. "Pokud by ses zeptal, řekl by ti to každý učenec nebo správce císařských archivů. Původní Nejvyšší rada začala pěti bratry, kteří byli sourozenci prvního císaře!" S pokynem ruky Mara pokračovala. "My všichni pocházíme ze stejných kořenů, Tasaio. Zkus se podívat dostatečně daleko proti času a zjistíš, že ať tak nebo onak jsou všechny velké rodiny klanů příbuzné."

Promluvil lord z Xacatecas, který stál vedle Mary. .Jednám pro dobro Impéria!" Připojil se ke svým dvěma předchůdcům na pódiu a předal císaři hůl válečného náčelníka klanu Xacala.

Zlaté brnění se zalesklo, když Ičindar zvedl ruce a všichni přítomní si všimli, že drží ne tři, ale čtyři hole. Do narůstající vřavy císař zvolal: "Hůl klanu Omechan jsem obdržel dnes ráno, Tasaio. Povšimni si a uvaž: čtyři z těch, kdo by se mohli ucházet o bílý a zlatý trůn, postoupili svůj nárok mně."

Jiro z Anasati vrhl na Maru pohled naplněný neskutečným vztekem, ale sklonil se před nevyhnutelným. "Tasaio, osud chce jinak. Omlouvám se." S těmito slovy druhý největší nepřítel domu Acoma opustil své místo po boku lorda z Minwanabi. Jeho odchod předznamenal odliv dalších šlechticů klanu Ionani a Tasaio zůstal sám s hrstkou svých vazalů a zastrašených následovníků.

Jeden z nich se ale náhle od jeho skupiny odtrhl. Když kráčel dolů po schodech k lordům stojícím u paty pódia, dal Tasaio najevo svůj hněv. "Bruli z Kehotara! Znesvěcuješ památku svého otce! Celou generaci věrně sloužil domu Minwanabi a tvou zbabělostí je jeho věrnost zostuzena!"

Bruli, ve svém obřadním rouchu krásný jako málokterý z přítomných mužů, se otočil. "Zostuzena, říkáš! To je urážka od člověka, jehož rodina se mě kdysi snažila použít jako nástroj ke zničení paní Mary. Ani ty, ani Desio jste neuznali za vhodné, abyste se ke mně, svému věrnému vazalovi, chovali tak velkoryse jako tato paní v okamžiku, kdy mě porazila." Bruli pohrdavě plivl směrem ke schodišti, na němž Tasaio stál. "S domem Minwanabi jsem provždy skoncoval."

"Postarám se, aby byla země tvých předků posypána solí a tvá natami roztříštěna!" zaječel Tasaio v návalu vzteku.

Tato výhrůžka lorda Bruliho ani trochu neznervóznila. Kráčel pryč bez jediného ohlédnutí, až dorazil k Maře. Tam se jí veřejně uklonil. "Někteří by mohli tvrdit, že jsi dnes zradila čest svého domu, paní Maro." Pak se usmál. "Já ale myslím, že ne. Ačkoli mezi námi byly v minulosti rozpory, věřím celým svým srdcem, že skutečně sloužíš Impériu, paní. Nechť mezi námi od tohoto dne panuje mír."

Mara se na něj usmála. "Před Nejvyšší radou dávám na vědomí přátelství panující mezi domy Kehotara a Acoma."

Tasaiovy oči planuly zklamáním. "Možná hraješ Ičindaro-vi na ruku, ale tohle není konec. Dal jsem ti slovo na to, že se v bezpečí vrátíš domů, ale v okamžiku, kdy mi mí zvědové dají zprávu o tom, že jsi vstoupila na půdu domu Acoma, dopadne na tebe stín moci domu Minwanabi. Daleko více." Otočil se a vykřikl k těm, kteří stáli za jeho zády: "Dovolávám se cti klanu! Dům Acoma zneuctil Impérium a klan Šonšoni! Vypovídáme válku klanu Hadama!"

Ičindar řekl: "Zakazuji to!"

Tasaiův úsměv se zkřivil Špatně skrývaným vztekem. "Mám padesát tisíc vojáků, kteří sem připochodují na jediné mé slovo." Ačkoli bylo v síni Rady přísně zakázáno obnažovat zbraně, porušil nařízení, a aby zdůraznil svá slova, tasil meč. Na vzácném kovovém ostří se zalesklo světlo, zatímco se síni šířil rozruch. Přes vřavu vykřikl Tasaio svým velitelským hlasem: "Pokud to chceš ukončit, Ičindare, vyřiďme to na bojišti! Budou za tebou stát ti, kdo tě nyní podporují?" ptal se Tasaio s tváří zrudlou vzrušením.

Mara cítila, jak jí tělem prolétlo zamrazení. Stál před ní šílenec, který by raději viděl celou civilizaci obrácenou v prach, než aby snesl porážku od svého protivníka. Oněmělá obavou, že by se mohly vyplnit její nejhorší přetuchy, a zraňovaná představou, že veškerá její snaha byla obrácena vniveč rozmarem bohů, zavřela oči, aby nedala najevo svůj strach. Kvůli její hrdosti a špatně připravenému pokusu určit běhu budoucnosti nový směr padne více než jen dům Acoma. Stáhne s sebou dolů ty nejlepší mezi mocnými a s tímto strašným poznáním přišla i osobní lítost, že Ayaki zemře dříve, než dosáhne dospělosti, a Kevinovo dítě nikdy nedostane příležitost k tomu, aby se jedinkrát nadechlo.

Mara se cítila zestárlá odpovědností, protože do této slepé uličky se události dostaly díky ni. Její jednání dovedlo národ k občanské válce.

Jakoby zdálky slyšela, jak Ičindar mumlá starostlivá slova. Byla příliš vysílena na to, aby ze sebe dostala jediné slovo, a tak se s úklonou otočila. Když viděla, že mladík stojí bez jediné známky strachu, donutila se promluvit. "Dům Acoma čeká na tvé rozkazy, můj císaři," Najednou spousta lordů žádala o pomoc nebo se okázale odtahovala od svých sousedů; krvavý chaos byl příliš blízko a nebylo jasné, na čí straně kdo stojí. Ti, kteří se nechtěli ocitnout mezi mlýnskými kameny blížící se války, hledali únikovou cestu, aby nebyli zničeni.

V tom okamžiku se ozval místností neochvějný rozkazující hlas: "K žádné válce nedojde!"

Vřava utichla. Mara otevřela oči do ticha, zatímco šlechtici kolem ní se nevěřícně dívali směrem nahoru. Do síně sestupovaly po schodištích tucty černě oděných postav. Ctihodní ze Shromáždění, podivně mlčenliví a nikým

nezadržováni, sešli až dolů do nejnižšího kruhu Nejvyšší rady.

Přání mágů bylo rozkazem a bylo více než síla vojsk. Žádný z přítomných lordu se pti vzpomínce na peklo rozpoutané v aréně jediným mužem v černém plášti neopovažoval postavit vůli Shromáždění. Tasaio stál jako zkamenělý nenávistí a uvědomoval si, že prohrál. Z tváří mu vyprchaly poslední zbytky barvy, když zahanbeně zasunul svůj meč zpátky do pochvy.

Padesát mágů utvořilo kruh kolem lordů stojících kolem císaře. lecích mluvčí kývnutím krátce pozdravil paní z Acoma. Mara s úžasem poznala Fumitu. S podivným záchvěvem strachu si uvědomila, že byl přítomen celému jejímu rozhovoru s Kamatsuem. Po jeho bocích stáli dva další mágové, které neznala, jeden malý, otylý a druhý vyhublý s ostrými rysy. Tváří v tvář jejich přísným, lhostejným pohledům, neuvěřitelně prostoupeným mocí, ucítila náhlé bodnutí hrůzy. Určitě si přišli pro ni, aby ji potrestali za její neodpustitelnou drzost.

Pokud byl totiž Tasaio dychtivý moci, spadala vina i na ni pro její porušení tradice. Přesto ani jeden Ctihodný nepromluvil, aby ji obvinil. Fumita se postavil mezi ni a zapřísáhlého nepřítele její rodiny a oslovil celé shromáždění. "Hovoříme za Shromáždění. Sešla se naše rada a ta rozhodla, že Mara z Acoma jednala pro dobro Impéria. Ohrozila samu sebe v nesobeckém pokusu předejít boji a její život je v tomto okamžiku nedotknutelný."

Tlustý mág navázal na Fumitova slova. "Jsme v mnoha věcech rozdílného názoru, ale jedna věc musí být jasná. Nedopustíme, aby začala občanská válka."

Jako poslední promluvil hubený mág. "Tasaio z Minwanabi, od tohoto dne je ti zakázáno vést jakýkoli spor s Marou z Acoma. Tak zní vůle Shromáždění."

Tasaiovy oči se rozšířily, jako by jej udeřili. Jeho ruka se znovu sevřela na jílci meče a v očích mu problesklo znepokojené světlo. Chraptivým šeptem řekl: "Ctihodný, má rodina složila přísahu krve Turakamuovi!"

"Zakázáno!" opakoval hubený mág.

Zbledlý Tasaio se uklonil. "Jak si přeješ. Ctihodný." Odepnul si od pasu meč, rodinné dědictví vyrobené z oceli se složitě vyřezávaným kostěným jílcem. Každý jeho pohyb byl ztuhlý odporem, když sestoupil ze schodiště a podal zbraň Maře. "Trofej pro vítěze." Ruce se mu třásly stěží skrývaným vztekem.

Mara přijala zbraň rukama, které se na rozdíl od jeho chvěly naprosto otevřeně. "Bylo to tak tak."

Tasaio se hořce zasmál. "Myslím, že ne. Dotkli se tě bohové, Maro." Pak se rozhlédl po místnosti. "Věřím, že by změna nastala, i kdyby ses nikdy nenarodila nebo kdyby tvá rodina nezemřela, takže bys nedostala příležitost k vládnutí. Ale tohle!" Gestem zahrnul shromážděné lordy, mágy a císaře. "Nikdy by se nestalo nic tak převratně závažného. Myslím, že raději předstoupím před tvář Rudého boha, než abych se díval, jak se Velká hra našich předků mění ve směšné divadýlko a naši lordi zahazují svou pýchu a čest a poklonkují Nebeské záři." Jeho tvrdé topasové oči ještě naposledy přelétly Radu, o níž snil, že jí bude vládnout. "Ať se nad vámi bohové smilují, i nad Impériem, které jste uvrhli do hanby."

"Mlč!" štěkl Fumita. "Šimon ze Shromážděni tě doprovodí zpět na tvé statky, můj lorde z Minwanabi."

"Počkejte, prosím!" vykřikla Mara. "Desio přísahal Rudému bohu na krev svého rodu. Podle této přísahy nesmí přežít nikdo, kdo se hlásí k příbuzenství s Tasaiem, pokud nebude dům Acoma vyhlazen."

Tvrdý jako skála se Fumita obrátil k pani z Acoma. "Je blázen takový lord, který si myslí, že bohové budou věnovat obzvláštní pozornost jeho nepříteli. Desio svým závazkem překročil rozumné meze. Avšak bohové nestrpí, aby přísaha nebyla splněna. Jeho příbuzní musí nést následky."

Ale Mara měla pocit, jako by za jejím ramenem stál Kevin a jeho nezkrotné cizí názory v její mysli tak křičely, že je nedokázal umlčet ani Ctihodný. "A co Tasaiova nevinná manželka a děti?" naléhala. "Mají být jejích životy promarněny v zájmu cti?"

Zoufale se otočila ke svému nepříteli s prosbou v očích. "Propusť své děti z věrnosti natami domu Minwanabi a já je přijmu do domu Acoma. Ušetři jejich životy, prosím."

Tasaio se na ni podíval a poznal, že její účast skutečně pramení ze srdce. Jen proto, aby jí ublížil, s krutou lhostejností zavrtěl hlavou. "Ať jejich krev trápí tvé svědomí. Maro." Po těch slovech vytáhl ze svého pásu hůl válečného náčelníka klanu Sonšoni. "Můj lorde ze Sajaio," oslovil zavalitého muže po svém boku, "toto nyní patří tobě."

Když předal odznak svého úřadu, ještě jednou se rozhlédl po síni moci. Pak věnoval krátký výsměšný pohled Maře a císaři a se vší vznešeností a povýšeností se obrátil na štíhlého muže stojícího za Fumitou. .Jsem připraven. Ctihodný."

Mág vyňal ze svého roucha malý kovový předmět a místnost naplnilo slabé bzčení. Pak položil ruku na Tasaiovo rameno a bez jakéhokoli varování oba najednou zmizeli.

Lord ze Sajaio pohlédl na hůl válečného náčelníka, kterou držel, a zdráhavě předstoupil před císaře. "Veličenstvo! Nevím, jestli jednám pro dobro Impéria, nebo ne." Podíval se na lordy, kteří se shromáždili kolem Mary a Fumity. "Ale říká se, že ve Velké hře bohové přejí vítězi. Předávám ti úřad válečného náčelníka klanu Sonšoni."

Ičindar přijal poslední z pěti holí. Pak hlasitě, tónem opět nezpochybnitelné autority, prohlásil: "Úřad Vojevůdce už neexistuje!" Beze vší obřadnosti zlomil jednu hůl po druhé a odhodil je na podlahu. Pak, ještě do ozvěny zvuků, jak se padající kusy holí odrážely od stupňů pódia, zavolal Kamatsua ze Šinzawai.

Hokanuův otec se uctivě uklonil. "Veličenstvo?"

"Impérium tě potřebuje," řekl císař. "Přiděluji ti nový úřad císařského kancléře."

Kamatsu se znovu uklonil. "Chci sloužit Impériu, Veličenstvo. Rád přijímám."

Shromáždění šlechticů Ičindar oznámil: "Kamatsu ze Šinzawai bude mýma ušima i mými ústy. Vyslechne vaše žádosti, vaše potřeby i vaše návrhy, když se pustíme do přetváření naší země." Jakmile nový císařský kancléř ustoupil, zavolal císař další jméno.

"Frasai z Tonmargu!'"

Starý voják se pohnul kupředu. "Veličenstvo!"

"Potřebujeme někoho, kdo dohlédne na vojenské záležitosti. Když je Kamatsu mýma ušima a mými ústy, budeš ty mou paží?"

"Chci sloužit Impériu!" odpověděl lord Frasai svým hlubokým hlasem.

Ičindar jasně vyznačil jeho nové povinnosti. "Frasai z Tonmargu bude mít titul císařský nejvyšší velitel vojsk. Bude řídit záležitosti Impéria tak jako kdysi Vojevůdce, ale pouze na můj příkaz." Pak se císařova lesknoucí se přilba naklonila k postavě stojící nejblíže Maře. "Dále určují Hopparu z Xacatecas jako jeho zástupce."

Mladý lord se usmál na Maru. "Chci sloužit Impériu!" vykřikl vesele.

Mara mu podala Tasaiův meč. "Pošli tohle mužům pouště, abys splnil přísahu svého otce."

Hoppara z Xacatecas přijal starodávný meč a uctivě se uklonil.

Pak se Nebeská záře obrátila k paní, která klidně stála v šatech z měňavého zeleného hedvábí. "Maro z Acoma!"

Žena, která mu pomohla udržet se na trůně a díky níž mu zůstala možnost absolutní vlády, zvedla hlavu. Její oči byly nečitelné a city skrývala za bezchybným tsuranským chováním.

"Zabránila jsi tomu, aby se národy vrhly do víru chaosu," prohlásil Ičindar. Pak se v jeho hlase objevil osobní tón. Jakou odměnu ti můžeme nabídnout?"

Mara zjistila, že se červená. "Veličenstvo, popravdě řečeno bych nechtěla nic víc než vést záležitosti svého domu v klidu a míru. Obávám se, že jsem obětovala příliš cti na to, abych si jakoukoli odměnu zasloužila."

"A přesto jsi nedbala na své potřeby a čest, abys sloužila většímu dobru," podotkl Ičindar. "Připomněla jsi nám zapomenuté pravdy a skutečnou velikost." Odmlčel se a učinil gesto paží zahalenou ve zlatě. "Díky tobě jsme se dnes opět upamatovali na záležitost zanedbávanou celá staletí. Svou obětí, tím, že jsi pro dobro celého národa odsunula stranou svou rodinu, sis zasloužila nejvyšší ze všech poct. Není snad žádná odměna, po níž bys toužila?"

Mara okamžik uvažovala. "Veličenstvo, žádám o nárok na usedlost a pozemky, které patřily lordu z Minwanabi."

Síní se rozběhla vlna nervózního, drsného šepotu. Tsuran-ská tradice tvrdila, že padlý dům je proklet bohy a nesmí být předmětem zájmu jak šlechticů, tak prostého lidu. Mnoho krásných usedlostí se jako důsledek pevně zakořeněného přesvědčení, že lordovo štěstí je spoutáno s jeho půdou, rozpadlo a zarostlo bylím.

Císař učinil nejisté gesto. "Proč takový nešťastný dar, paní?"

"Veličenstvo," řekla vážně, "dnes jsme se zde shromáždili, abychom započali změnu. Podle mě je větší urážkou nebes zanechat místo tak proslulé svou krásou ležet ladem. Nemám strach z neštěstí. Dovol mi zabrat tyto pozemky a já pošlu zprávu do chrámu Rudého boha a postarám se o to, aby byly požadavky Desiovy přísahy krve naplněny. Pak mohou celé území vysvětit Čočokanovi knězi - pokud bude zapotřebí, každý jeho kámen - a ode dne, kdy neklidní duchové domu Minwanabi odejdou v míru, se tam usadím."

Mara se snažila skrýt slzy úlevy, když pokračovala: "Zemřelo příliš mnoho dobrých mužů a žen, Veličenstvo. Další se stali otroky a jejich nadání není využito a na jejich snahy nikdo nebere ohledy." Při vzpomínce na Kevina ucítila bodnutí žalu, ale zklidnila svůj hlas a pokračovala. "Pracuji pro budoucí změny, a proto žádám, abych byla první, kdo tuto nesmyslnou tradici naruší."

Ičindar na její podivnou žádost souhlasně přikývl. A do ticha, které se nyní stalo přímo hmatatelným, když každý z přítomných lordů uvažoval o svých pozemcích v novém světle, Mara vykřikla: "Toto plýtváni musí skončit. Hned. Všem, kteří v minulosti stáli proti mně, přísahám toto: přijďte ke mně s mírem v srdci a já všechny staré neshody ukončím." Podívala se na Jíra z Anasati, ale ten jí pohled neoplatil. Jeho tvář pod okrajem purpurové a žluté přilby zůstala naprosto nehybná.

Císař ze svého pódia celou scénu sledoval a ve tvářích mnoha šlechticů spatřil zájem. Něco z Mařiných pocitů odhadl, a přesto rozuměl jen zlomku toho, co tuto složitou a moudrou ženu pohánělo. Hluboce pohnut její představou odpouštějícího vítězství řekl: "Paní Maro, pozemky nejsou dostatečnou odměnou za dar osvícenosti, který jsi vnesla do této Rady. Máš moc i sílu, vliv i slávu. V tomto okamžiku není v této síni nikdo, kdo by stál nad tebou ve vážnosti a velikosti." Usmál se v náhlém záblesku trpkého humoru. "Požádal bych tě, aby ses stala mou desátou manželkou, kdybych věděl, že neodmítneš."

Mara se zmateným výrazem zrudla a síň naplnila vlna smíchu. Do všeobecné veselé nálady císař vyřkl svůj poslední příkaz toho dne. "Rozhodla ses chránit zájmy druhých, místo aby ses starala jen sama o sebe. Za to budeš uznávána po celý svůj život i dějinami. Když v minulých dobách některý obyvatel našeho Císařství na sebe vzal úkol neobyčejné velikosti v zájmu ochrany Impéria a riskoval při jeho splnění život i čest, udělovali mu mí předchůdci zvláštní titul, aby celá země věděla, co vykonal, a mohla ho za to velebit. Maro z Acoma, uděluji ti starodávný titul Ochránce Impéria."

Mara ztuhla v němém úžasu. Ochránce Impéria! Žádný muž ani žena, co její paměť sahala, nebyli poctěni tak vysokým vyznamenáním. Pouze dvacetkrát během dvou tisíc let byl tento titul udělen. Jména oněch dvaceti osob se citovala pro štěstí a děti se je učily nazpaměť, když se seznamovaly s dějinami svého lidu. A mimo jiné tato hodnost také přinášela formální přijetí do císařské rodiny. Maře se zatočila hlava, když si uvědomila, že by se s Ayakim mohla nastěhovat do císařského paláce a žít v jeho nádheře až do konce svých dnů.

"Ohromil jsi mě, Veličenstvo," vypravila ze sebe. A uklonila se mu jako nejpokornější z jeho sluhů. Pak lord Hoppara z Xacatecas vyrazil válečný pokřik a celá Nejvyšší rada propukla v ovace. Mara stála v kruhu svých obdivovatelů a stále se nemohla vzpamatovat z toho, že zvítězila, a nejen to: zajistila své rodině, že už nikdy nebude ohrožena intrikami domu Minwanabi.

Kapitola dvanáctá

ZAČÁTKY

Hokanu zůstal nehybně stát.

Pak syn domu Šinzawai, zalit zlatou září, která pronikala západním oknem, opřel ruce o parapet. Zády k Maře, s očima obrácenýma k nádherným barvám soumraku setrvával v hlubokém zamyšlení.

Mara seděla na polštářích v Kamatsuově soukromém přijímacím pokoji a trápilo ji, že nevidí Hokanuovi do tváře a nemůže zjistit jeho reakci na svou návštěvu. Její úzkost ještě zvyšovala zátěž slov, která kdysi vyřkla. Přistihla se, že přejala Kevinův zvyk a prsty rozplétá jemná vlákna třásní na polštáři. Silou vůle zapudila smutek a stesk. Musí žít teď a tady jako paní z Acoma, i když její milovaný je nyní svobodným synem Zünu.

"Paní," řekl Hokanu tiše, "od doby, kdy jsme spolu mluvili naposledy, se hodně věcí změnilo." V jeho hlase zazněla úcta a jeho ruce sevřely krásně vyřezávaný rám okna. "Jsem dědicem domu Šinzawai, to je pravda, ale ty... jsi Ochránce Impéria. Jaký bychom spolu vedli život, když mezi mým a tvým postavením že je taková propast?"

Mara s námahou zaplašila vzpomínky na vzpurného barbarského otroka. "Žili bychom jako muž a žena. Jako sobě rovní, Hokanu. Naše rodiny a jména by měly pokračování v našich potomcích a obě naše rodné usedlosti by řídili správci."

Zmatený Hokanu dokončil za ni. "Bydleli bychom v paláci, který kdysi patřil Minwanabimu?"

Mara zaslechla zaváhání v jeho hlase a řekla: "Bojíš se zlého osudu?"

Hokanu se krátce zasmál. "Jak bych mohl, když ty jsi ten nejlepší osud, jaký si já nebo kterýkoli jiný muž může přát, paní." Okamžitě doplnil: "Ochránce Impéria..." Pak se vrátil k probíranému tématu. "Vždycky jsem obdivoval sídlo domu Minwanabi. S tebou po svém boku bych tam zcela určitě nalezl své štěstí."

Mara vycítila, že dospěl až k tomu, aby vyřkl formální přijetí jejího návrhu na uzavření sňatku, jak mu to dovolil Kamatsu. Rychle promluvila, aby tomu předešla.

"Hokanu, než řekneš více, je tu ještě jedna věc, o níž musíš vědět."

Její vážný tón ho přiměl obrátit se od okna. Přála si, aby to neudělal. Jeho přímý pohled způsobil, že jí její úkol připadal ještě těžší. Vážné tmavé oči se zahleděly do jejích, a když Mara v jejich čisté hloubce spatřila úctu a obdiv, pocítila, jak se jí sevřelo srdce. Bolestně shledávala slova.

"Musím ti to říct. Jsem už měsíc těhotná. Otcem mého dítěte je otrok, jehož chovám v nejvyšší úctě. Vrátil se Trhlinou do své vlasti a já ho už nikdy v životě neuvidím. Pokud se vdám, trvám na tom, aby mé dítě bylo uznáno za legitimní."

Výraz na Hokanuově hezké tváři se nezměnil. "Kevin," zapřemítal nahlas. "Vím o tvém barbarském milenci."

Mara čekala, připravena na výbuch mužské žárlivosti. Zaťala ruce do polštářů, až hrozilo, že utrhne střapce.

Její napětí nezůstalo bez povšimnutí. Hokanu přešel místnost a jemně uvolnil sevření jejích prstů. Jeho dotek byl něžný, lehce rozechvělý city, které zdvořile nedával najevo. "Paní, domnívám se, že ses pro toto těhotenství nerozhodla lehkomyslně, pokud tě znám tak dobře, jak si myslím. Mohu pouze předpokládat, že Kevín byl čestný muž."

Její překvapení mu zapálilo v očích veselé ohníčky. S náhlým úsměvem se zeptal: "Zapomněla jsi, že jsem byl v Mídkemií? Můj bratr Kasumi se postarat, abych se důkladně seznámil s jejich 'barbarskými' zásadami čestného jednání." Jeho tón prozrazoval, že onen výraz použil v žertu. "Povaha midkemianského lidu mi není zcela neznáma, paní Maro." Pak se jeho úsměv pokřivil. "To já jsem ke svému otci přivedl 'barbarského' Ctihodného Puga, protože jsem cítil, že je v něm něco výjimečného." Když viděl, že to jméno u Mary nevyvolalo žádnou odezvu, dodal: "Toho, který se stal známým jako Milamber ze Shromáždění." Mara nedokázala ovládnout závrať, která se jí zmocnila, když si uvědomila ironii celé věci. Zasmála se a on řekl:

"Svým způsobem jsem i já přispěl k průběhu událostí, které máme všichni ještě v živé paměti."

Paní z Acoma vzhlédla k Hokanuově tváři a vyčetla z ní vzácné porozumění. Nemusela do spojení s domem Šinzawai vnést žár vášně, ale toto byl muž, jehož si mohla vážit a s nímž mohla sdílet svou vizi nové budoucnosti. Spolu by dokázali vytvořit větší Impérium. Poklekl k ní.

"Ty bys pečoval o dva nevlastní chlapce?" zeptala se, když se jeho tvář ocitla na úrovni její.

Hokanu na ni něžně pohlédl. "Víc než to, miloval bych je." Usmál se jejímu neskrývanému úžasu. "Maro, copak jsi zapomněla? Sám jsem Kamatsuovým osvojeným synem. Ačkoliv jsme nebyli spojeni pokrevním poutem otce a syna, naučil mě cenit si silné a milující rodiny. Ayaki už ukazuje, co v něm je. A Kevinovo dítě vychováme tak, aby na ně jeho otec mohl být pyšný."

Mara, přemožena náhlým přívalem citů, sklonila hlavu, aby skryla slzy. Když ji objaly Hokanuovy konejšivé paže, dala své úlevě volný průchod. Nedoufala v nic než v to, že Kevinovo dítě bude vzato na vědomí; Hokanuův dar naprosté podpory předčil i její nejodvážnější sny a rozhodně byl víc, než si její tvrdohlavé, vrtošivé rozhodnutí zasloužilo. Téměř slyšela Nacoyin hlas, jak ji hubuje, že muž, který ji nyní drží v náručí, je výjimečný a hoden její úcty. Něžně řekla: "Bohové zvolili moudře, Hokanu, neboť žádný jiný muž narozený na tomto světě by nedokázal lépe pochopit mé potřeby a brát na ně ohled."

"Přijímám tvou nabídku k sňatku, paní. Ochránce Impéria," zašeptal jí Hokanu do vlasů formální odpověď na její návrh. Pak ji políbil, ale jinak než Kevin. Mara se snažila, ale její tělo se jeho dotekem nerozehřálo. Jeho polibek jí nebyl

nepříjemný, byl prostě... jiný.

Hokanu nějakým záhadným způsobem vycítil, Že Mara potřebuje čas, aby si na něj zvykla. Trochu se odtáhl, i když z objetí ji nepustil, a v očích mu zableskly veselé jiskry. "Jak si ve jménu všech dobrých bohů můžeš být tak jista, že dítě, které nosíš, je chlapec?"

Poslední stopy Mariny stísněnosti se rozplynuly v pobaveném smíchu. "Protože," řekla, zase jednou spíše žena než vládce, "to tak chci."

"Pak, má cílevědomá budoucí manželko," prohlásil Hokanu a zvedl ji na nohy, "to tak bude. Teď bychom měli jít a oznámit mému adoptivnímu otci, že se bude muset uvolnit z císařových služeb, aby se mohl zúčastnit naší svatby."

Mara pokynula a družina se zastavila. Turakamuův kněz k ní otočil rudě maskovanou tvář v nevyslovené formální žádosti. Měl na sobě svůj obřadní háv, což znamenalo více barvy na holé kůži než látky. Přes ramena měl přehozenu pláštěnku z peří, která zahalovala náhrdelník z dětských lebek. Přišel pouze s odznaky svého úřadu, bez pomocníků, protože měl jen dohlédnout na vynětí modlitební brány z majetku domu Minwanabi. Mara vstala v nosítkách, aby s ním promluvila. "Má paní," oslovil ji formálně. "Tvůj velkorysý dar chrámu byl přijat s vděčností."

Mara si o kus dále u silnice všimla ohně, na němž hořelo několik velkých kůlů. "Co je to?"

"Desiova zlým osudem poznamenaná brána nebyla nikdy dokončena. Chrám rozhodl: svým pádem dům Minwanabi nezvratně dokázal, že se od něj Rudý bůh odvrátil. Proto brána není ani posvěcena, ani požehnána a může být bez obav z pomsty našeho boha zničena."

Ukázal na dva velké vozy se zapraženými needrami čekající opodál na rozebrané části druhé brány. "Tato konstrukce bude převezena na místo, které jsi určila. Půda bude znovu vysvěcena." Za maskou lebky zněl knězův hlas téměř družně. "Je to poněkud zvláštní požadavek, Maro, přemístit modlitební bránu, ale usoudili jsme, že v něm není nic kacířského ani znesvěcujícího. A při pomyšlení, s jakou přísahou byla stavba této brány spojena, je pochopitelné, že poté, co jsi získala tyto pozemky, si přeješ, aby byla odstraněna." Kněz po tsuransku pokrčil rameny. "Teď, když je Nejvyšší rada pouze poradním sborem, mohou chrámy sehrávat mnohem aktivnější úlohu v péči o blaho Impéria. Máš na tom velkou zásluhu a služebníci bohů ti jsou vděční."

Zamával na dělníka, který se blížil s lopatou k západnímu sloupu. "Opatrně!" vykřikl varovně. "Pozůstatky obětí musejí zůstat netknuty. Postarejte se, aby kolem jejich hrobů byl dostatek půdy."

Dozorce dělníků přijal knězovo upozornění. Spokojen, že má vše pod kontrolou, obrátil se Turakamuův služebník opět přátelsky k Maře. "My, kdo sloužíme Rudému bohu, jsme často špatně chápáni, paní. Smrt je součástí života a všichni jednou vstoupí do Turakamuovy síně. My nespěcháme, abychom shromažďovali jejich duše. Pamatuj, že i ty možná jednou budeš potřebovat naši pomoc."

Mara s úctou sklonila hlavu. "Budu si to pamatovat, knězi." Pak se obrátila k Lujanovi a řekla: "Trochu se projdu."

Sestoupila z mírného vrchu k přístavišti, kde u mola čekaly lodě na propluti jezera. Na vzdálenějším břehu se v sluneční záři koupala rozlehlá usedlost, která brzy přivítá domácnost Acoma a její hosty. "Lujane," zamumlala Mara, když se kochala nádhernou vyhlídkou na jezero, hory a vzdálené ústi řeky, "napadlo tě někdy, že bychom mohli prohrát?"

Lujan se zasmál a Mara pocítila vlnu příchylnosti k tomuto muži, svou škádlivou povahou tak podobnému jejímu barbarovi. "Paní, lhal bych, kdybych řekl, že jsem nepřemýšlel o porážce, a to při více než jen jedné příležitosti." Vážněji dodal: "Ale ani na okamžik jsem nepochyboval o tobě."

Mara ho z náhlého popudu uchopila za ruku. "A za to ti z hloubi srdce děkuji, příteli."

Paní a velitel vojsk spolu sestoupili na molo k lodím, jež je měly převézt přes nádherné jezero. Do bárky s Marou nasedli Lujan, Sarik a Keyoke, zatímco dva velitelé jednotek dohlíželi na vojáky domu Acoma, kteří nastupovali do dalších lodí.

Zanedlouho se na vodě tísnila celá flotila jejích vojsk. Mara pohlédla na Keyoka držícího na klíně balík, jako by to byl vzácný poklad. Pod zelenou látkou zdobenou drahokamy se skrývala natami domu Acoma. Marin válečný rádce cvičil až do úmoru se starou dřevěnou bednou, aby těžký náklad dokázal zvládnout i se svou berlou. Považoval tuto důvěru za největší čestJaká ho kdy potkala, a cenil šijí dokonce víc než poct získaných v bitvách.

Čluny rychle propluly jezero. Maru, která si palčivě přála, aby po jejím boku mohl stát Kevin, se s překvapením vytrhla ze svého zasnění, když zahlédla, že na molu před velkým domem čeká mág. Za ním stál Čočokanův kněz, který dohlížel na vysvěcení nové usedlosti Acoma při přípravách na Marin nadcházející sňatek s Hokanuem ze Šinzawai.

První hosté dorazí za necelý týden. Pro Maru to znamenalo úlevu, protože podle odhadu přijde Kevinovo dítě na svět necelých osm měsíců po svatbě, což sice možná vyvolá nějaká zdvižená obočí, ale neposkytne to nevyvratitelný důkaz toho, že otcem je někdo jiný než právoplatný manžel.

První člun přirazil k molu. Mara, které Lujan pomohl vystoupit, se mágovi uklonila. "Ctihodný, prokazuješ nám poctu."

Obtloustlejší ze dvou mágů, kteří doprovázeli v síni Rady Fumitu, se představil. "Jmenuji se Hočopepa, paní."

Mara ucítila záchvěv neklidu. "Došlo snad k nějakým potížím, Ctihodný?" .

Muž v černém rouchu jen mávl baculatou rukou. "Ne. Zůstal jsem zde proto, abych tě informoval, že sem můj kolega zavedl Tasaia a pak se účastnil jako svědek obřadu, při němž bývalý lord z Minwanabi čestně ukončil krevní mstu a vzal si život."

K Maře se připojili všichni její rádcové, když Ctihodný smutně dodal: "Prosím, pojďte se mnou."

Členové domu Acoma jej následovali po širokých chodnících na odvrácenou stranu rozsáhlé usedlosti. Tam už na ně čekalo v přesně vyřízených řadách skoro deset tisíc lidí. Před nimi stál velký katafaik, potažený červeným suknem. Mara zvedla pohled ke čtyřem nehybným postavám, které na něm ležely.

V očích se jí zaleskly slzy, když si všimla, že dvě z nich jsou děti. Služebníci domu se snažili, aby jejich těla vypadala

přijatelně, ale čerstvé rány zakrýt nedokázali. Tasaio jim podřízl hrdla. Mara, které se zvedal žaludek při myšlence, že na jejich místě mohl být Ayaki, cítila, jak se k ní Lujan postavil a vzal ji za paži.

"Ušetřila bych je," zamumlala otupěle.

Ctihodný se na ni lítostivě podíval. "Linie domu Minwanabi je ukončena, paní Maro. Shromážděni se stalo oficiálním svědkem. Nyní, když můj úkol skončil, se musím omluvit. Prožij dlouhý a šťastný život, velká pani."

Hočopepa sáhl do kapsy, kde měl svůj cestovní přístroj. Ve vzduchu zazněl bzučivý zvuk a mág najednou zmizel.

Mara zůstala stát před přeživšími členy domácnosti Min-wanabi. Ti, kteří klečeli v prvních šesti řadách, měli oblečena šedá roucha otroků. Za nimi stály řady vojáků s přilbami a zbraněmi položenými u nohou a hlavami skloněnými na znamení porážky.

Postarší muž, oblečený jako otrok, ale vznešeného chování, předstoupil před Maru a padl na kolena. "Paní," řekl uctivě.

"Mluv," přikázala mu.

"Jsem Incomo, bývalý první rádce lordů z Minwanabi. Byl jsem určen, abych ti poskytl pomoc při určení osudu nás všech, kteří jsme sloužili tomuto neštěstím navštívenému domu."

"Nemohu přece rozhodovat o jejich osudu," řekla Mara, stále ještě otřesena pohledem na těla mrtvých dětí.

Incomo vzhlédl a v očích měl prázdný výraz. "Paní, můj lord odvedl své pokrevné příbuzné do věčného domova, Nařídil každému příbuznému, aby nejdříve zabil svou ženu a děti a pak nalehl na svůj meč, a na vykonání svého příkazu osobně dohlédl. Ale ještě před necelou hodinou čekal na to, až se tvá noha dotkne půdy domu Minwanabi, a teprve pak ukončil životy členů své vlastní rodiny. V okamžiku, kdy zemřeli, nalehl i on na meč." Incomo, rozechvělý strachy, prokázal svému bývalému pánovi poslední službu. "Lord Tasaio mi přikázal, abych ti řekl, že raději uvidí své děti vsíních boha smrti, než aby vyrůstaly pod křídly domu Acoma."

Maru zamrazilo hrůzou.

"To zabijácké zvíře! Své vlastní děti!" Otřásla jí slepá zuřivost, která se změnila v zármutek, když si znovu vzpomněla na malé postavičky chlapce a děvčátka. "Nechť je jim vzdána veškerá čest," řekla tiše. "Dnes došlo svého konce velké jméno."

Incomo se uklonil. "Jsem tvým otrokem, paní, neboť jsem zklamal svého pána. Ale prosím, měj se mnou soucit, protože jsem starý a nehodím se pro práci. Daruj mi možnost čestné smrti."

Mara skoro vybuchla vzteky. "Ne!" Probodla očima vylekaného muže a vykřikla: "Vstaň!"

Incomo, ohromený jejím neobvyklým chováním, nebyl schopen pohybu.

Mara nemohla déle snést pohled na jeho otrocké postavení. Překvapivě silným stiskem ho uchopila za paži a postavila na nohy. "Tasaio tě nikdy neprodal do otroctví, nebo snad ano?" Incomo byl tak překvapený, že se nezmohl na jediné slovo. "Do otroctví tě nikdy neuvrhl císařský soud, nebo snad ano?"

"To ne, paní, ale -"

"Kdo o tobě tedy tvrdí, že jsi otrok?" Její znechucení bylo hmatatelné, když napůl odvlekla starého muže k místu, kde stál její vlastní rádce. Sarikovi, jenž byl oděn do obřadního Šatu, řekla: "Tvůj výcvik, který vedla Nacoya, byl naneštěstí velmi krátký. Přijmi tohoto muže jako svého čestného pomocníka a dobře mu naslouchej. Jmenuje se Incomo a - jak ví všichni bývalí Tasaiovi nepřátelé - je to muž, který dokáže poskytnout velice cenné rady."

Stařec jen ohromeně hleděl na svou novou paní, jež se na něj nečekaně přátelsky usmála. Pak přesunula pohled z jeho nechápající tváře na poťouchlého Sarika, který stěží zadržoval výbuch smíchu, a řekla: "Pokud chceš jako první rádce za něco stát, budeš pozorně naslouchat mínění tohoto moudrého muže."

Mara se odvrátila a bývalý rádce domu Minwanabi se zeptal: "Pane, co to má znamenat?"

Sarik se uchechtl. "Brzy zjistíš, že naše paní dělá spoustu věcí po svém, Incomo. Také přijdeš na to, že jsi dostal nový život."

"Ale osvobodit otroka?"

Nato se Mara prudce otočila zpátky. "Nikdy jsi nebyl prohlášen otrokem! A v mém domě k tomu nikdy nedojde. Je to tradice, co činí ze svobodných mužů otroky, když padne jejich pán, nikoli zákon! Služ mi dobře a tím ukončeme tento rozhovor."

Když vykročila dál, zvedl Sarik pobaveně obočí. "Ona je Ochránce Impéria. Kdo by se jí stavěl na odpor, když chce změnit nějakou tradici?"

Incomo ztratil řeč, a tak jen stál a kýval hlavou. Představa, že by mohl pracovat pro někoho, kdo by nebyl postižen náladovostí nebo netrpěl krutými choutkami, mu připadala jako dar bohů z nebes. Nebyl si docela jist, jestli náhodou nesní, a tak jen udiveně vrtěl hlavou. Zvedl ruku a s překvapením zjistil, že mu po tvářích stékají slzy. Silou vůle se znovu vrátil do obvyklé tsuranské netečnosti, když zaslechl, jak mu Sarik šeptá: "Když ses už připravil na smrt, připadá ti nový život trochu nezvyklý, že?"

Incomo dokázal jen beze slov přikývnout, zatímco Mara obrátila svou pozornost k Čočokanovým kněžím. Ti už dokončili své obřady nad tělem mrtvého lorda z Minwanabi, jeho manželkou a dětmi. Když zažehli svíce, aby zapálili pohřební hranici, podívala se Mara naposledy na pevný, ostrý profil muže, jemuž seji málem podařilo zničit a jehož rukou zahynul její bratr a otec. "Náš dluh je vyrovnán," řekla tiše a pak zvedla hlas k rozkazu: "Vojáci domu Minwanabi! Vzdejte čest svému pánovi!"

Čekající válečníci se jako jeden muž sklonili a zvedli své přilby a zbraně ze země. Stáli v pozoru a salutovali svému zesnulému vládci, zatímco jeho tělo, oblečené v překrásném brnění, mizelo za stěnou plamenů.

Když k nebi začal stoupat sloup kouře, postavil se Irrilandi před shromážděné vojáky a začal hlasem, vděkem roztřeseným skoro tak, že mu nebylo rozumět, číst dlouhý seznam Tasaiových hrdinských skutků ve válce. Mara spolu s doprovodem domu Acoma stáli a s upřímnou zdvořilostí naslouchali. Z úcty k jejich pocitům vynechal velitel vojsk

padlého domu Minwanabi jména Marina otce a bratra, když se zmiňoval o bitvě, která ukončila jejich životy. Jakmile dokončil čtení, obrátila se Mara k těm, kdo před ní byli seřazeni. Zvedla hlas, aby ji bylo slyšet i přes hučení a praskání ohně, a zvolala: "Obracím se k hadonrovi, k rádcům, sluhům a správcům: vašich služeb je stále zapotřebí. Služte mi od dnešního dne jako svobodní muži, jimiž jste se právě stali." Několik těch, kteří klečeli v šedých šatech, nejistě vstalo a postavilo se stranou. "Vy, kteří jste byli otroky: služte mi s nadějí, že jednoho dne Impérium dospěje k moudrosti, která vám zajistí svobodu, jež vám nikdy neměla být upírána." Všichni zbylí v šedém se váhavě připojili ke stojícím.

Pak Mara zavolala na vojáky: "Stateční válečníci, jsem Mara z Acoma. Podle tradice byste měli nyní začít život bez pána jako šedí válečníci a ti z vás, kteří byli důstojníky, by museli zemřít." Muži v přední řadě, již kdysi nosili na svých přilbách chocholy, přijali její slova s kamennou tváří. Nic jiného neočekávali a uspořádali si své záležitosti tak, aby dnes mohli se ctí ukončit svůj život.

Avšak Mara jim nerozkázala, aby nalehli na své meče. "Pokládám tuto věc za zločin a zneuctění mužů, kteří byli věrni svému pánovi. Nebylo vaší chybou, že vás vedli muži špatných povah. To, že by osud nařizoval jiný konec válečníka, než je čestná smrt v bitvě, je nesmysl, který nemám v úmyslu dále podporovat!"

Pak se Mara tiše obrátila k veliteli vojsk domu Acoma, který stál po jejím boku: "Lujane, našel jsi ho? Je tady?"

Lujan sklonil hlavu, aby jí mohl šeptat do ucha. "Myslím, že stojí napravo v přední řadě. Už je to spousta let, takže si nejsem docela jistý. Ale zjistím to." Udělal krok před svou pani a zavolal hlasem cvičeným v poli. "Jadanayo, jenž jsi byl pátým synem domu Wedewayo, vystup!"

Voják, který byl jmenován, se uctivě uklonil a udělal krok dopředu. Neviděl Lujana od svého dětství a předpokládal, že zahynul při zkáze domu Kotai, takže se jeho oči rozšířily úžasem. "Lujane, starý příteli! Jsi to ty?"

Lujan se uklonil Maře. "Paní, tento muž je Jadanayo, podle krve můj druhý bratranec. Je to čestný voják, hodný služby."

Pani domu naklonila hlavu k bývalému válečníkovi z Minwanabi. "Jadanayo, jsi povolán do služby domu Acoma. Přijímáš?"

Muž nebyl samým překvapením chvilku schopen slova. "Co to znamená?" zeptal se pak.

Lujan se na něj vesele zašklebil. Pak se smíchem řekl:

"Řekni ano, ty pitomče, nebo ti to mám snad vtlouct do hlavy jako tenkrát, když jsme byli ještě děti?"

Jadanayo s rozšířenýma očima zaváhal. Pak radostně zavolal: "Ano! Přijímám službu domu Acoma!"

Mara mu obřadně zasalutovala a pak k sobě povolala Ke-yoka.

Tónem, kterým kdysi dokázal postavit do pozoru celou armádu, její válečný rádce zakřičel: "Irrilandi, který jsi byl kdysi mým přítelem, vystup!"

Veliteli vojsk domu Minwanabi okamžik trvalo, než poznal svého bývalého přítele a protivníka, oblečeného v bohatém šatu rádce.

S užaslým pohledem na jeho berlu a na tvář, v jejíž hlubokých vráskách stále ještě přetrvávala vitalita a hrdost, vykročil ze svého místa v čele vojáků. Podle všech tradic očekával, že dnes společně se všemi svými důstojníky zemře. Byl už příliš starý na to, aby vkládal nějakou naději v zázraky, a tak nevěřícně poslouchal, jak Keyoke říká: "Paní, tento muž je Irrilandi, bratr muže, jenž se oženil se sestrou manželky mého bratrance. Tímto je i mým bratrancem a je hoden služby domu Acoma."

Mara pohlédla na bývalého Tasaiova velitele vojsk a s maskou železné odvahy, pod níž skrývala vír svých citů, řekla: "Irrilandi, nebudu zabíjet odvážné muže jen proto, že čestně vykonávali své rozkazy. Jsi povolán ke službě domu Acoma. Přijímáš?"

Starý důstojník mlčky a dlouho pátravě hleděl do jejích očí. Pak pochyby, podezření a nedůvěra ustoupily chlapeckému nadšení. Naplněn neskrývanou radostí odpověděl:

"Celým svým srdcem, má nejvelkorysejší paní, celým svým srdcem."

Mara mu okamžitě dala první rozkaz. "Shromáždi své vojáky a nech je porovnat jejich krevní linie s válečníky mého doprovodu. Většina z nich je pokrevně svázána s vojáky domu Acoma, nebo přinejmenším bude v okamžiku, kdy se shromáždí, aby mi odpřisáhli službu. Všichni jsou jí hodní;

proto nechť je všem formalitám učiněno zadost tak, aby všichni mohli vstoupit do služby mému domu. Pokud je mezi vámi někdo, ať už důstojník nebo prostý voják, kdo by nemohl s čistým svědomím odpřisáhnout věrnost mému domu, je mu dovoleno nalehnout na meč nebo odejít v míru, podle jeho volby." Z řad vystoupila hrstka mužů a odešla, ale devět vojáků z deseti zůstalo. Mara řekla: "Irrilandi, předstoupí před před natami domu Acoma a budeS přísahat věrnost, aby mohla započatá práce pokračovat?"

Starý důstojník sejí s vděčností hluboce uklonil, a když se se zářivým úsměvem narovnal, začaly řady vojáků, kteří byli ještě před chvílí připraveni na smrt, jásat a křičet. Volání "Acoma! Acoma!" se rozléhalo ranním vzduchem, dokud Mara hlukem skoro neohluchla. Jásot pokračoval ještě dlouho poté, zatímco ze zapomenuté hranice lorda z Minwanabi stoupal k nebi hustý oblak kouře.

Mara se pokusila překřičet hluk a přikázala Sáňkoví a In-comovi: "Vyřiďte to tady a připravte muže k tomu, aby mohli složit přísahu věrnosti před posvátným hájem. Já půjdu uložit natami na její nové místo."

K posvátnému háji doprovázeli Maru kněz Čočokana, Dobrého boha, a Keyoke. Před vchodem čekal s rýčem v ruce zahradník, který se podle tradice staral o toto území. Předpokládal, že podle prastarého zvyku bude natami poraženého domu Minwanabi pohřbena vítězným domem do země horní stranou dolů. Nyní vítěz přišel a Keyoke předal natami domu Acoma Maře. Její doprovod se zastavil před vchodem a dovnitř ji doprovázel jen kněz a zahradník.

Háj byl daleko větší než ten, který se nacházel na usedlosti domu Acoma, a byl udržován dokonalým způsobem s květinami, ovocnými stromy a křišťálově čistými jezírky, vzájemně propojenými zurčícími vodopády. Mara se ohromeně rozhlížela. Krása tohoto místa jí brala dech. Zeptala se zahradníka: „Jak se jmenuješ?"

Věrný služebník, roztřesený strachy, odpověděl: "Nira, velká paní."

Tise řekla: "Děláš čest svému úřadu, zahradníku. Velkou čest."

Sluncem opálený muž se při její pochvale celý rozzářil. Poklekl a přitiskl čelo k zemi, o niž pečoval s takovou láskou. "Děkuji své velké paní."

Mara mu přikázala, aby vstal. Kráčela stinnými chodníčky až k místu, kde spočívala starodávná natami dómu Minwanabi. Dlouhou chvíli si prohlížela kámen, který se tolik podobal jejímu; kromě počasím ošlehaného znaku to mohlo být dvojče natami, již nesla s sebou. S bolestí si vzpomněla na to, že všechny velké domy Císařství mají společný začátek, a opět si připomněla své odhodlání znovu v budoucnu jednotu obnovit. Nakonec řekla: "Odstraň tuto natami se vší úctou."

Nira poklekl, aby vyplnil její přání, a ona se mezitím otočila ke knězi. "Nepohřbím natami domu Minwanabi." Nepotřebovala žádný symbolický akt pomsty, aby si připomněla, že válka, kterou bojovala po většinu svého života, skončila. Riskovala příliš a ztratila mnoho z věcí, které milovala, ale myšlenka rituálního vyhlazení rodinné památky jí nepřipadala nejlepší. Nechybělo mnoho a poraženým domem mohl být ten její.

S hlubokým uvědoměním svých vlastních sil a slabostí a dědictví, které měla zanechat svému synovi a všem budoucím dětem, pokývla k rodinnému symbolu domu Minwanabi. "Kdysi patřilo toto jméno hrdinným mužům. Nebylo by vhodné, aby byli zapomenuti jen proto, že jejich potomci nedosáhli téže velikosti. Natami domu Acoma spočine zde, kde budu se svými dětmi odpočívat ve stínu našich předků. Ale pro kámen domu Minwanabi bude vybráno jiné místo, ležící vysoko na kopci, odkud bude výhled na usedlost. Chci, aby duše těchto starých hrdinů viděly, že je o jejich země dobře pečováno. Pak budou i oni odpočívat v míru."

Zahradníkovi řekla: "Niro, volba onoho místa spočívá na tobě. Vysaď plot a květinovou zahradu a ať dovnitř nevstoupí nikdo kromě tebe a těch, které určíš za své nástupce. Nechť předkové, kteří se zasloužili o velikost a sílu tohoto národa, nejsou odříznuti od slunečního světla a deště, aby vzpomínka na velký dům vytrvala."

Muž se hluboce uklonil a zkušeně začal odhrabávat hlínu kolem věkovitého kamene. Zatímco Čočokanův kněz pronášel požehnání, vyzvedly jeho mozolnaté ruce kámen a odsunuly jej stranou. Mara předala svůj vlastní rodinný symbol do rukou kněze Dobrého boha. Ten zvedl natami domu Acoma k nebi a odříkal své nejmocnější vzývání, jež mělo zajistit Čočokanovu věčnou přízeň. Pak vrátil natami Maře, která ji předala zahradníkovi. "Toto je srdce mého domu. Pečuj o ně stejně jako o své dítě a budeš znám jako člověk, který prokázal čest dvěma domům."

"Paní," řekl Nira a sklonil hlavu, když s úctou přijímal pověření. Stejně jako všichni ostatní sluhové očekával otroctví, ale místo něj se mu dostalo nového života.

Kněz vysvětil půdu kolem natami, zatímco Nira upěchovával hlínu kolem základny. Když ukončil obřad, zazvonil Čočokanův kněz na malý zvoneček a odešel, následován zahradníkem.

Mara zůstala sama s kamenem, v němž přebývaly duše jejích předků předtím, než se vrátily na Kolo života. Nedbala na své drahocenné hedvábné šaty, poklekla na zem a přejela prstem po jemných liniích šatry, zpola setřených věkem.

"Otče," řekla tiše, "toto bude náš nový domov. Doufám, že se ti toto místo bude líbit." Pak dodala pro mrtvého bratra, jehož nepřítomnost ji i po všech těch letech bolela: "Lanokoto, odpočívej a poznej zde mír." Pak si vzpomněla na všechny, kteří zemřeli v její službě, ty, kteří jí byli blízcí a jež milovala, stejně jako ty, které stěží znala. "Statečný Papewaio, který jsi položil svůj život, abys zachránil můj, doufám, že se vrátíš na Kolo života jako syn tohoto domu. A Nacoyo, matko mého srdce, věz, že žena, kterou jsi vychovala jako dceru, zpívá píseň ke tvé chvále."

Vzpomněla si na milovaného Kevina, který byl nyní zpátky ve svém domově, a modlila se, aby bez ní žil šťastně. Po tvářích Jí stékaly slzy, vyvolané radostmi i strastmi, vítězstvími i prohrami. Hra rady, jak ji znala, se navždy změnila - a hlavní zásluhu na tom měla ona. Přesto znala dobře lid Impéria a věděla, že vstřebají nový řád jen pomalu; politika se bude měnit a bude nutné, aby se postarala o zachování míru. Bohatství, které získá ze svých výsadních práv na obchod s Midkemií, pomůže těmto snahám přežít, ale problémy, jež budou provázet prosazování Ičindarovy vlády, spotřebují stejné množství financí jako každý jiný plán, jenž spřádala, aby porazila své nepřátele.

Mara vstala, vystřízlivělá a zároveň nadšená tíhou nové odpovědnosti. Okouzlená nádhernými zahradami a starými, překrásně udržovanými stromy, došla k bráně, která nyní ohraničovala vchod do posvátného háje jejího domu. Tam už ji čekali její rádcové spolu s tisícovkami vojáků domu Minwanabi, kteří klečeli před klenutým vchodem. "Paní," zavolal na ni Lujan, "všichni tito muži se rozhodli přijmout službu domu Acoma."

Mara mu zasalutovala. Stejně jako mladé děvče tenkrát, když vrátila čest a naději bandě vyhladovělých psanců, řekla: "Vezmi je do přísahy, veliteli vojsk Lujane."

Velitel vojsk domu Acoma, hrdý na svůj chochol, odříkal krátkou přísahu, kterou před několika lety skládal sám, když byl jedním z prvních, jimž byla udělena milost druhého začátku počestného života.

Jakmile skončil a odvedl válečníky, čerstvě zasvěcené natami domu Acoma, zvedla Mara oči ke vzdálenému břehu jezera. Její pozornost upoutal rychlý pohyb a v duši se jí vzedmula vlna citů. Položila Keyokovi ruku na rameno a řekla: "Podívej!"

Její ošlehaný válečný rádce se podíval Směrem, kterým ukazovala. "Mé oči už jsou staré, paní. Co vidíš?"

"Satry," odpověděla Mara uctivě. "Díky milosti bohů přilétly hnízdit do pobřežních mokřin."

Ze svého místa u boku mladého Sarika řekl Incomo: "Zdá se, že bohové jsou potěšeni tvým velkorysým srdcem. Maro."

"Můžeme jen doufat, Incomo."

Pak řekla svému kroužku rádců: "Pojďte. Připravme náš nový dům. Brzy dorazí můj nastávající manžel s mým synem a dědicem." Mara vedla své staré i nové pomocníky k domu, který už tak dlouho obdivovala a jenž se nyní stal domovem její rodině a střechou, pod níž se spojí dva domy oddané růstu Impéria.

Mara z Acoma prošla kolem řad svých nových vojáků, mužů, kteří byli jen před několika dny jejími zapřísáhlými

nepřáteli, odhodlaní vyplnit rozkazy, jež měly jejímu domu přinést zkázu. Většina z těch, kdo ji nyní sledovali, věřila, že dokáže vykonávat zázraky, protože nejenže porazila tři lordy nejmocnějšího domu Impéria, ale odpustila jejich služebníkům a přijala je za své, jako by jí nikdy neuškodili. Taková velkorysost a moudrost je mohla zaštítit a přinést jen bohatství.

A byl jí udělen nejstarodávnější a nejčestnější titul, jaký kdy existoval: Ochránce Impéria.